

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

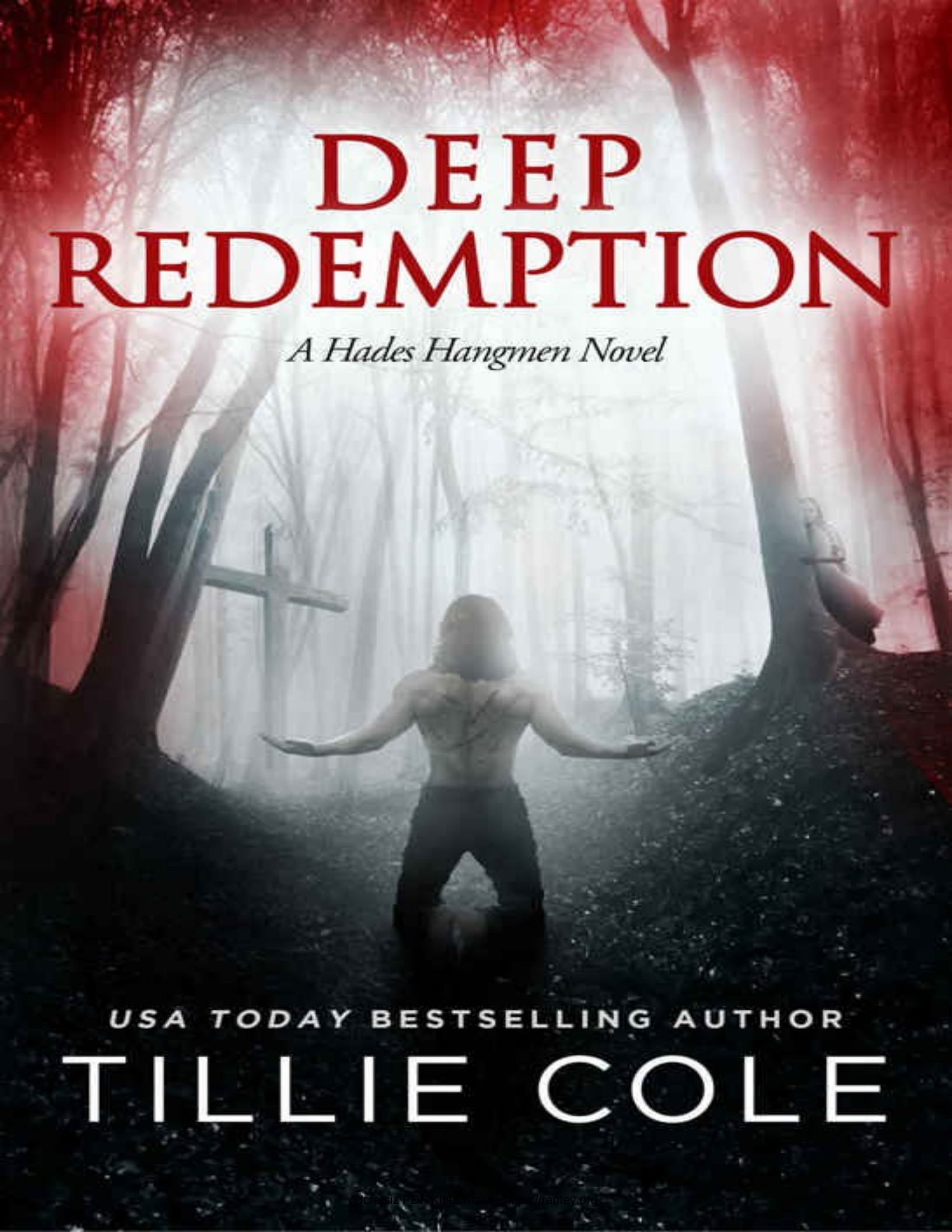
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEEP REDEMPTION

A Hades Hangmen Novel

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TILLIE COLE

DERIN KEFARET

Bir Hades Hangmen Romanı

Tillie Cole

Copyright© Tillie Cole 2016 Tüm hakları saklıdır

Copyediting & Proofreading:

www.kiathomasediting.com

Kapak Tasarımı: Damonza.com

Biçimlendirme by Stephen

Jones e-Kitap Baskısı

Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya
Yayıncı ve yazarın önceden yazılı izni olmaksızın,
incelemeler için yapılan alıntılar hariç olmak üzere, fotoğraf,
kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi
de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir
biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitabın hiçbir
bölümü yayıncının ve yazarın izni olmaksızın yüklenemez ve
orijinal olarak yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi
bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle,
mekanlarla, gerçek olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir. Karakterler ve isimler kurgu ürünüdür.
yazarın hayal gücü ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Yayıncı ve yazar, tüm ticari markaların, hizmet
markalarının ve diğer ticari markaların ticari marka
statüsünü ve ticari marka sahipliğini kabul eder.

Bu kitapta bahsedilen işaretler ve kelime işaretleri.

Adanmışlık

Özgür olmayı hak edenler için.

İçindekiler Sayfası

<u>SÖZLÜK ÖNSÖZ</u>
<u>BİRİNCİ BÖLÜM</u>
<u>İKİNCİ BÖLÜM</u>
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>
<u>DÖRDÜNCÜ</u>
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>
<u>BÖLÜM ALTINCI</u>
<u>BÖLÜM YEDİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>SEKİZİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>DOKUZUNCU</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>ONUNCU</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM ON BİRİNCİ</u>
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON İKİNCİ</u>
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON ÜÇ</u>
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON DÖRT</u>
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON BEŞ</u>
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>
<u>ALTINCI BÖLÜM BÖLÜM</u>
<u>ON YEDİ BÖLÜM BÖLÜM</u>
<u>ON SEKİZİNCİ BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM ON DOKUZ BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM YIRMI SONSÖZ</u>

Yazarın Notu

Tüm Hades Hangmen romanlarında olduğu gibi, Derin Kefaret (Hades Hangmen #4) de birçokları için yabancı ve bilinmeyen olsa da, geçmiş ve mevcut mezheplerin ve Yeni Dini Hareketlerin inanç ve geleneklerinden esinlenen dini uygulamalar ve deneyimler içermektedir.

Lütfen bu romanın rahatsız edici ve tabu uygulamalara ilişkin grafik sahneler, cinsel istismar ve aşırı şiddet.

Tüm okuyucuların okuma deneyimlerinden en iyi şekilde yararlanabilmeleri için incelemelerinizin, ilerleme güncellemelerinizin ve düzenlemelerinizin **SPOILER** **İÇERMESİNİ** rica edebilir miyim?

Çok teşekkürler ve iyi okumalar!

PEYGAMBERE SELAM OLSUN!!!

Sözlük

(Alfabetik sıraya göre değil)

Sipariş Terminolojisi

Tarikat: Apokaliptik Yeni Dini Hareket. Seçilmiş Hristiyan öğretilerine dayanan inançlar, kıyametin yakın olduğuna kuvvetle inanıyor. Daha önce Davut Peygamber (kendisinin Tanrı'nın Peygamberi ve Kral Davut'un soyundan geldiğini ilan etti), ileri gelenler ve öğrenciler.

Yerine Kabil Peygamber (Davut Peygamber'in yeğeni) geçmiştir. Üyeler gözlerden uzak bir komünde birlikte yaşarlar;

geleneksel ve mütevazı yaşama, çok eşliliğe ve alışılmışın dışında dini uygulamalar. 'Dış dünyanın' günahkar ve kötü olduğuna inanmak. Üye olmayanlarla iletişim kurmazlar.

Komün: Tarikat'a ait olan ve Peygamber Cain tarafından kontrol edilen mülk. Ayrılmış yaşam topluluğu. Müritler ve yaşlılar tarafından denetlenir ve dış dünyadan gelebilecek bir saldırıya karşı silahlarla donatılmıştır. Erkekler ve kadınlar komünün ayrı bölgelerinde tutulur. Lanetli olanlar kendi özel odalarında tüm erkeklerden (yaşlılar hariç) uzak tutulur. Kara büyük bir çevre çitiyle korunmaktadır.

Yeni Zion: Düzen'in yeni komünü. Önceki komün Hades Hangmen'e karşı savaşta yok edildikten sonra kuruldu.

Tarikatın İleri Gelenleri (Orijinal Komün): Dört kişiden oluşur: Cebrail (merhum), Musa (merhum), Nuh (merhum), Yakup (merhum), Komünün günlük işleyişinden sorumludur. Davut Peygamber'in (merhum) ikinci komutanı. Lanetlilerin eğitiminden sorumludur.

Yeni Siyon Konseyi İleri Gelenleri: Yeni Siyon'da yüksek statüye sahip kişiler. Peygamber Cain tarafından atanır.

Peygamberin Eli: Kardeş Judah tarafından tutulan pozisyon.

Peygamber Cain'in ikinci komutanı. Paylar
Yeni Siyon'un yönetimi ve Tarikat ile ilgili her türlü dini, siyasi veya askeri karar.

Mürit Muhafızlar: Tarikat'ın erkek üyeleri. Komün topraklarını ve Tarikat üyelerini korumakla görevlidirler.

Lord'un Paylaşımı: Tarikat'ın erkek ve kadın üyeleri arasında gerçekleştirilen ritüel cinsel eylem. Yardım ettiğine inanılır

erkek Tanrı'ya daha da yakınlaşır. Toplu törenlerde gerçekleştirilir. Narkotikler genellikle aşkın bir deneyim için kullanılır. Havva'nın ilk günahını taşımanın cezası olarak kadınların hazzı deneyimlemesi yasaklanmıştır ve gerektiğinde bu eylemi gerçekleştirmeleri gerekir. kardeşlik görevleri.

Uyanış: Tarikat'ta Geçiş Ayini. Bir kızın sekizinci doğum gününde, bir erkek tarafından cinsel olarak 'uyandırılması' gerekir.

komün üyesi veya özel durumlarda bir Yaşlı.

Kutsal Çember: 'Özgür aşk' kavramını araştıran dini uygulama. Halka açık bir ortamda birçok partnerle cinsel ilişki ve davranış.

Kutsal Rahibe: Tarikat'ın mesajını cinsel yollarla yaymak için komünü terk etmekle görevlendirilmiş, Tarikat'ın seçilmiş bir kadını.

Lanetli: Tarikat'ta doğuştan güzel ve doğuştan günahkâr kabul edilen kadınlar/kızlar. Komünün geri kalanından ayrı yaşarlar. Erkekler için çok baştan

Çıkarıcı olarak grlrlер.

Lanetli'nin insanları doğru yoldan saptırma ihtimalinin çok daha yüksek olduğuna inanılır.

İlk Günah: Augustinus'un Hristiyan doktrinine göre insanoğlu günahkâr olarak doğar ve Tanrı'ya itaatsizlik etmek için doğuştan gelen bir dürtüye sahiptir. Asli Günah, Adem ve Havva'nın Cennet Bahçesi'nde yasak meyveyi yediklerinde Tanrı'ya itaatsizlik etmişlerdir. Tarikat'ın doktrinlerinde (Hz. Davut tarafından yaratılmıştır) Havva, Adem'i günaha teşvik etmekle suçlanır, dolayısıyla Tarikat'ın kız kardeşleri doğuştan baştan çıkarıcı ve ayartıcı olarak görülür ve bu nedenle erkeklere itaat etmeleri gerekir.

Şeol: Eski Ahit'te 'çukur', 'mezar' ya da 'yeraltı dünyası' anlamına gelen sözcük. Ölülerin yeri.

Glossolalia: Dini coşku sırasında dindarlar tarafından sergilenen anlaşılmaz konuşma. Kutsal Ruh'u kucaklamak.

Diaspora: İnsanların asıl vatanlarından dağılması.

Perdition Tepesi: Komünün eteklerindeki tepe. Yeni Zion sakinlerinin inzivaya çekilmeleri ve cezalandırılmaları için kullanılır.

Şeytanın Adamları: Hades Hangmen MC'ye referans.

Peygamberin Eşi: Peygamber Kabil tarafından kendisine cinsel olarak yardımcı olması için seçilen kadın. Yeni Zion'da yüksek statü.

Peygamber'in Baş Eşi: Peygamber Kabil tarafından atandı. Yeni Siyon'da yüksek statü. Peygambere en yakın eş. Cinsel partner tercihi.

Göksel Meditasyon: Ruhani cinsel ilişki eylemi. Tarikat üyeleri tarafından inanılır ve uygulanır. Cinsel boşalma yoluyla Tanrı'ya daha yakın bir bağlantıya ulaşma.

Geri dönüş: Bir kişiyi ülkesine ya da toprağına geri getirmek. Tarikatın Geri Dönüşü, inancın tüm üyelerinin yabancı komünlerden Yeni Siyon'a geri getirilmesini içerir.

Hades Hangmen Terminolojisi

Hades Hangmen: Tek merkezli kanunsuz MC. 1969'da Austin, Teksas'ta kuruldu.

Hades: Yunan mitolojisinde yeraltı dünyasının efendisi.

Ana Bölüm: Kulübün ilk şubesi. Kuruluş yeri.

Tek merkezden: Amerikan Motosiklet Birliği'nin (AMA) bir zamanlar motorcuların %99'unun yasalara uyan vatandaşlardır. AMA kurallarına uymayan motorcular kendilerine 'yüzde birlikler' (yasalara uymayan geri kalan %1) adını vermektedir. 'Yüzde birliklerin' büyük çoğunluğu Outlaw MC'ye ait.

Kes: Kanun kaçağı motorcular tarafından giyilen deri yelek. Kulübün benzersiz renklerini sergileyen yamalar ve sanat eserleriyle süslenmiştir.

Yamalı: Yeni bir üye tam üyelik için onaylandığında.

Kilise: Tam yama üyeleri için kulüp toplantıları. Kulüp Başkanı tarafından yönetilir.

Yaşlı kadın: Eş statüsündeki kadın. Eşi tarafından korunur. Kulüp üyeleri tarafından kutsal kabul edilen statü.

Kulüp Fahişesi: Kulüp üyeleriyle sıradan cinsel eylemlerde bulunmak için kulüp binasına gelen bir kadın.

Sürtük: Motorcu kültüründe kadın. Sevgi sözcüğü.

Gitti/Hades'e gidiyor: Argo.
Ölenlere/öldürülenlere atıfta bulunmak.

Kayıkçı ile Buluşmak/Gitmek/Gitmek: Argo.
Ölmek/ölü olmak. Yunan mitolojisindeki 'Charon'a atıfta bulunur. Charon ölülerin feribotçusuydu, bir yeraltı daimonuydu (Ruh). Ölen ruhları Hades'e taşırdı. Styx ve Acheron nehirleri üzerinden Hades'e geçiş ücreti Hades, gömülürken ölünün gözlerine ya da ağzına konulan sikkelerdi. Ücreti ödemeyenler yüz yıl boyunca Styx kıyılarında dolaşmaya terk edilirdi.

Kar: Kokain.

Buz: Kristal Meth.

Hades Hangmen'in Organizasyon Yapısı Başkan

(Prez): Kulübün lideri. Yönetim Kurulu Mutlak gücün sembolü olan Gavel Başkan kullanır. Tokmak kilisede düzeni sağlamak için kullanılır.
Kulüp içinde Başkan'ın sözü kanundur. Kıdemli kulüp üyelerinden tavsiye alır. Hiç kimse Başkan'ın kararlarına itiraz edemez.

Başkan Yardımcısı (VP): Komutan Yardımcısı.
Başkan'ın emirlerini yerine getirir. Başkan ile başlıca iletişim

kulübün diğer bölümleri. Başkanın yokluğunda onun tüm sorumluluklarını ve görevlerini üstlenir.

Yol Kaptanı: Tüm kulüp koşularından sorumludur. Kulüp koşularını ve sürüşlerini araştırır, planlar ve organize eder. Rütbeli kulüp görevlisi, sadece Başkan veya Başkan Yardımcısına karşı sorumludur.

Silah başında çavuş: Kulüp güvenliğinden sorumludur, Kulüp etkinliklerinde polislik yapmak ve düzeni sağlamak. Uygunsuz davranışları Başkan ve Başkan Yardımcısına bildirir. Kulübün, üyelerinin ve Adaylarının güvenliğinden ve korunmasından sorumludur.

Sayman: Tüm gelir ve giderlerin kayıtlarını tutar. Verilen ve alınan tüm kulüp armalarının ve renklerinin kayıtlarını tutar.

Sekreter: Tüm kulüp kayıtlarını yapmak ve saklamaktan sorumludur. Acil toplantıları üyelere bildirmelidir.

Beklenti: MC'nin deneme üyesi. Koşulara katılır ama kiliseye gitmesi yasaklanmıştır.

Önsöz

Cain

Beş yıl önce . . .

Hades'in ruhsuz siyah gözleri bana bakıyordu. Önümdeki duvar resmini incelerken ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokmuştum; Hangmen MC'nin kulüp binasının duvarında Şeytan'ın devasa bir resmi vardı. Sırıtan yüzü bana sırtıyordu.

Kardeşlerden birinin gelip beni almasını bekledim. Kardeşin adı Smiler'dı. Benden büyüktü ama çok da büyük değildi. Onunla eski bir motorcu barında tanışmıştım. Austin'in dışında.

Amcamın planı tıklar tıklar işlemiştı. Smiler ve ben konuştuk. Denizci olarak hizmet etmekten bahsetmişim ve onun beğenisini kazanmıştı. Şimdi beni her şeyden çok sevdiği değerli motosiklet kulübüyle tanıştırtıyordu.

Ama hepsi yalandı. Hiç denizci olmamıştım. Geçen yıla kadar ne olduğunu bile bilmiyordum. Bu sadece mükemmel bir kılıftı, mükemmel bir giriş yolu.

Smiler'ı beklerken, bahçenin etrafına bir göz attım. Gördüklerim karşısında gözlerim parladı. Baştan çıkarma amacıyla giyinmiş kadınlar, küçük gruplar halinde yerleşkenin etrafında dolanıyordu, parçalanmış gruplar. Bazıları günahkâr bedenlerini erkeklere sürüyordu. Hepsi alkol ve başka ne olduğunu bilmediğim bir sarhoşluk içindeydi. Adamlar gürültülü, şamatalı ve vahşiydi.

Çoğu, kadınları mahrem ve yasak yerlerinden okşarken seçtikleri içkiyi geri fırlattı.

Adamlardan birinin üzerinde küçük kırmızı bir giysi olan bir kadını göğsüne doğru fırlattığını ve kasıklarına bakması için yere ittiğini gördüğümde midem bulandı. Adam fermuarını açıp herkesin görebileceği şekilde sertliğini dışarı çıkarırken yüzüm öfkeyle alev alev yandı. Saçlarının arkasından tutarak dudaklarını zorla açtı ve ağzına almasını sağladı.

Kadın direnmedi ... aslında, arkadaşı ona katılmak için yere düşerken inledi. Bu ahlaksız, mide bulandırıcı eylemi izlerken olduğum yerde donup kalmıştım. Bu kadın ve erkeklerin yaşadığı ahlaksız hayat karşısında ellerim titredi.

Burası bir günah çukuruydu. Armalarında gururla taşıdıkları şeytana layık bir yer.

"Gördüklerini beğendin mi?" Kafamı kulüp binasının kapısına doğru çevirdim. Smiler kapının girişinde duruyordu, gözlerinde eğlenceyle bana bakıyordu.

Geçtiğimiz yılı hazırlanarak geçirdiğim rolü oynamak için kendimi zorladım. "Farklı olduğu kesin."

"Daha hiçbir şey görmedin," dedi Smiler kuru bir sesle ve beni kapıdan geçirdi.

Bara benzeyen bir yere girdim. Zorlukla alabildim Her şey içeride. Yüksek sesli rock müzik dumanlı havanın her santimini dolduruyordu. Her yaştan erkek - açıkça Hangmen üyeleri - odanın etrafına dağılmıştı. Bazıları kadınlarla birlikteydi, Dışarıda gördüğüm gibi müstehcen davranışlarda bulunmak.

Bazıları masaların etrafında oturmuş içiyor, bazıları bilardo oynuyordu.

Smiler elini önümde sallayana kadar durduğumu fark etmemiştim, önümdeki iğrenç, iğrenç sahneye bakıyordum.

Yüzüme. Gözlerimi kırıştıtararak tekrar ona odaklandım ve elimi yüzümde gezdirdim. "Ne?" diye sordum. Söylediği bir şeyi kaçıırıp kaçırmadığımdan emin olamayarak sordum.

Smiler başını salladı. "Merak etme dostum. Zamanla alışırın."

Çenemi oynattım ve ona gülümsedim. Beni odanın arka tarafındaki bir kapıya doğru götürürken, yüz hatlarımı düzelttim ve sakinliğimi korumaya odaklandım. Kapıdan yüksek bir ısıık sesi geldi.

Arkamda. Etrafıma baktım ve çıplak bir kadın gördüm. barda dans eden bir baştan çıkarıcı. O kalçalarını sallarken üst dudağım tiksintiyle yukarı kalktı. Kızıl saçlı dev bir adam arkasından yaklaşıp kalçalarını kavradı. "Çömel, şekerim! O damlayan tatlı amcığın tadına bakmak istiyorum!"

Kadın adamın dediğini yaparken olduğum yerde kalakaldım. Adam öne doğru eğildi ve başını kadının kalçalarının arasına gömdü. Etrafındaki erkekler bağıırıp çağırdı.

Tek hissettiğim iğrenmektir.

Geri dönmek, yeryüzündeki bu gerçek cehennemi terk etmek ve Mera'ya geri dönmek istedim. Çalışmalarına, kutsal yazılarımıza ve kutsal kitaplarımıza geri dönmek istedim. Kardeşimin yanına dönmek istedim. O asla bu seviyeye inanmazdı. ahlaksızlığı görüyordum.

Smiler'ın kapıyı çalma sesi düşüncelerimi böldü.

Biri ona içeri girmesi için seslendi ve o da ileriye işaret etti. O anın geldiğini bilerek onu takip ettim. O odada, en yeni Hangmen adayı olarak alınıp alınmayacağıma karar verecek olan adam vardı. Bu günahkâr kulübü yöneten adam... Etkilemek zorunda olduğum, güvenini kazanmam gereken adam.

Hangmen MC'nin kötü şöhretli başkanı.

Shade Nash.

Kalbim davul gibi çarpıyordu. "Rider!" Smiler seslendi. "Buraya gel!"

Titremelerini engellemek için ellerimi yumruk yaptım. Derin bir nefes aldım ve Tanrı'ya dua ettim. Lütfen bana bu görev için ihtiyaç duyacağım gücü ver. Lütfen bana bu işi başarmam için gereken cesareti ver.

Odaya girdim. Smiler büyük ahşap bir masanın yanında duruyordu. Masanın etrafında dört adam daha oturuyordu. Aslında iki adam, diğer ikisi benden çok da yaşlı görünmüyordu.

Ben Smiler'in yanında dururken iki genç Hangmen bana baktı. Biri koyu renk saçlıydı ve ela gözlerini değerlendiriyordu. Diğerinin uzun sarı saçları ve parlak mavi bakışları vardı.

"Demek bu o?" Sert ses, baş koltukta oturan dağ gibi adamdan geliyordu. Siyah saçları ve ela gözleriyle tıpkı sağındaki genç adama benziyordu.

"Shade, bu Rider, sana bahsettiğim adam." Shade sert gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Ata mı biniyorsun?" diye sordu, sesi neredeyse sıkılmış gibiydi. Derin ve çakıllı bir sesti ve görünüşüne de uyuyordu - karanlık

ve tehditkar.

"Evet efendim," diye cevap verdim, "bir helikopter."

"Efendim? Ne oluyor lan? Hangi cehennemden geliyorsun?" dedi genç sarışın adam sırtarak.

Smiler beni savunmak için "O eski bir denizci," dedi.

"Denizci olmak için biraz gençsin, değil mi?" Shade sordu. Omuz silktim. "Ailem on yedi yaşında kaydolmama izin verdi." "Peki neden çıktın?"

"Biraz kişisel. Orada bir sürü şey oldu." Sesimin çatlak ve üzgün çıktığından emin oldum.

Shade başını salladı. "Başka bir şey söyleme evlat. Bu kapıdan giren pek çok adam aynı şeyi hissetti. Vietnam'dan bilmem ne ülkesine kadar. Bu MC'nin tek iyi yanı, yaptığın ya da gördüğün şeyler için kimse sana bir şey demeyecek."

Shade'in yanındaki yaşlı sarışın adam ayağını genç sarışın adamın bacağına çarptı. "O yüzden o ukala dilini kesip atmadan önce çeneni kapa Ky. Bu çocuk zaten ülkesine hizmet etti. Senin tek yaptığın bira içmek. pong ve amcık." Genç sarışın -Ky- kaşlarını çatarak koltuğuna geri oturdu.

Daha genç olan karanlık adam Ky'ye döndü, ellerini kaldırdı ve onlarla bir dizi hızlı hareket yaptı. Ky bir soruya cevap veriyormuş gibi başını salladı.

Ky ile işaret dilinde konuşmuştu.

"Bu iki salağa aldırmayın," dedi Shade. "Biri amcığa ve otuzbir çekmeye o kadar takmış ki, hiç "

kafasında beyin hücresi kalmamış. Ve bu da küçük sidikli arkadaşı dışında kimseye bir şey söylemeyen lanet olası bir dilsiz."

Shade yanındaki adamı işaret etti. "Bu Arch, benim başkan yardımcım ve Ky'nin babası. Bu"- sessiz adamı işaret etti

genç adam-"benim oğlum, Styx. Bu lanet kulübün geleceği -"Cehennem hepimize yardım etsin."

Hepsine başımı salladım ve sonra bir kez daha başkanla yüzleştirdim. Gözleri kısıldı. "Ailen var mı?"

Başımı salladım. "Artık değil."

"Kaç yaşındasın?"

"On dokuz."

"Bisiklet kullanmayı biliyor musun? Tamir falan edebilir misin?"

"İnsanları daha iyi iyileştirebilir."

"Doktor falan mısın?" Arch sordu.

"Doktordur. Babam bir doktordur. Ölmeden önce bana bazı şeyler öğretti. Denizciler öğretti. Diğer her şey," diye cevap verdim, aldatma dilimden tereyağı gibi akıyordu.

Shade bir kaşını kaldırdı. "Ona kefil mi oluyorsun?" dedi Smiler'a.

Smiler omuz silkti. "Onu Smitty'nin barı dışında pek tanımıyorum ama ata binerken gördüm. Çok iyidir. Gerçekten çok iyi. Ve son zamanlarda yaptığım gibi kardeşleri yamamakta o kadar da iyi değilim. Meksika meselesi kızışırken, işe yarayabileceğini düşündüm."

Shade uzun bir nefes aldı, sonra elini masaya vurdu. Gözlerime bakarak dedi ki, "Sende bir

Atış, evlat. Birkaç haftayı atlatırsan ve çok fazla çuvalamazsan, aday olman için oylama yapacağız."

Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama ve sevinç içimi kapladı. İlk sınavı geçmiştim. "Teşekkür ederim efendim," diye cevap verdim.

Shade yüzüme güldü. "Ve şu 'efendim' saçmalığını da kes. Böyle bir unvanı hiç kazanmadım ve kesinlikle kazanmayacağım.

yakın zamanda. Smiler, çocuğu barın arkasına at. Bütün gece Vike ve Bull'un saçmalıklarına dayanabilirse, ona bir oda ver. Kimseyi kızdırmamasından sen sorumlusun. Bu gece sert birini değiştirecek havamda değilim."

"Pekâlâ Prez," dedi Smiler ve beni odadan çıkarıp bara götürdü. Bana bir şişe likör ve birkaç shot bardağı uzattı. Bir grup adamı işaret etti.

çıplak kadının dansını izliyorlardı. Şimdi doğrudan kadının ağzından tekila içiyor, kalçalarındaki ve göğüslerindeki tuzu yalıyorlardı. "Onları Patrón ile besle ve ne derlerse yap. Tamam mı?"

Başımı salladım. Smiler elini sırtıma vurdu, sonra uzaklaştı ve barın uzak ucundaki birkaç adamın yanına gitti.

Zaten sarhoş olan adamlar için içkileri doldururken, içim bir amaç duygusuyla doldu. Buraya gelmiştim. Bunu başarmıştım.

Kötü ve değersiz insanların inine. Tanrı beni buraya kendi isteğini yerine getirmem için getirmişti. Böylece sorumluların beğenisini kazanacak ve onlar için olabildiğince değerli olacaktım.

. . . sonra onları parçalara ayırırdım. Her şeyi yok ederdim.
çok değer veriyorlardı. Ve doğru zaman geldiğinde, onları

Davut Peygamber'in gazabı hepsinin üzerine yağdı. Ta ki
bu kulüpten geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Günahkarlar

öldü.

Unutulmuşlar.

Ve cehennemin büyük kızıl ateşinde yanıyor.

Birinci Bölüm

Cain

Günümüz . . .

Bir damla su daha yere düşerken şişmiş gözlerle önüme baktım. Hava yapış yapıştı; Teksas'ın nemi zirveye tırmanıyordu. Bir fırtına daha yaklaşıırken hücrem neredeyse zifiri karanlığa büründü. Gök gürültüsü uzaktan homurdanıyor, New Zion'a daha da yaklaşıyordu.

Dakikalar geçti, ta ki şimşek fırtınasının kenarları karanlık odayı ara sıra aydınlatmaya başlayana kadar. Hücremin çatısını döven yağmur hafif bir çiselemeden şiddetli bir sağanağa dönüştü. Hafif damlalar Taş tavandaki küçük çatlaklardan düşen su, yere çarpan öfkeli bir akıntıya dönüştü.

Bacağımı hareket ettirdim, kaslarım itiraz edince irkildim. Aynı şeyi kolumla da yapmaya çalıştım. Tüm vücudum acıyla yandığında hayal kırıklığıyla ofladım.

Gözlerimi kısarak arkamdaki duvara baktım, şakaklarım zonkluyordu. Görüşüm bulanık çizgiler halinde yüzüyor, bilinçsizliğin her zaman var olan sınırında dengede duruyordu.

Kendimi odaklamaya çalıştım. Bir taşın sivriltilmiş kenarıyla duvara kazımayı başardığım sayıları saydım. Otuz beş. Otuz beş ... otuz beş ... Otuz beş gündür bu hücredeydim. Yeni mürit gardiyanlar tarafından her gün şeytan çıkarma ayinlerine ve dayaklara maruz kaldım.

"Tövbe edin! Tövbe et ve peygambere boyun eğ!" Ben tavandaki zincirlere asılırken Kardeş James çığlık attı.

"Hayır," diye homurdandım. Deri kemer zaten kırık olan derime bir şerit daha atarken sırtımda yakıcı bir acı hissettim.

"Tövbe edin! Tövbe edin ve peygamberinize bağlılığınızı ilan edin!"

Sırtımdan aşağı, sarkan bacaklarımın üzerinden akan taze kan ayaklarımın dibinden yere sıçrarken gözlerim kapandı.

Çenem sıkıştı. Gözlerimi kapattım, bağışlanmak için dua ettim. Bu acıdan kurtulmak için dua ettim... bu lanet olası sürekli acıdan...

"Tövbe ediyor musun?" Peder Michael sordu. Sorusu beynimde dolaşırken kalbim bir, iki, üç kez çarptı.

"Sadece tövbe et ve her şey sona ersin. Tövbe et ve tüm acılar sona ersin. Tövbe et ve insanları cennete götürürken kardeşine katıl. Tövbe et ve bir daha asla hücrenin içine bakma."

Judah'ın taleplerine boyun eğme arzusu dudaklarıma doğru ilerlemeye çalışırken nefesim kesildi. 'Tövbe ediyorum' kelimeleri dilimin ucunda asılı kaldı.

Parçalanmış bedenim

sadece bir erteleme için onları konuşmak istedim. Ama sonra Tanrı'nın Paylaşımını düşündüğümde ruhum çelikleşti.

... acıya ... korkuya ... benim adıma yapılan pedofilik günah eylemlerine ... tanık oldum.

Tuttuğum nefesin geri kalanını üfledim ve göğsümün hafiflediğini hissettim. "Hayır . . . Tövbe etmeyeceğim. . . Asla pişman olmayacağım. Tövbe etmek . . . "

Gözlerimi kapalı tuttum. Sert bir yumruk kaburgalarımın çarpıp boğuk bir feryat koparıırken gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum.

boğazımı yaktı. Ama umurumda değildi. Kardeşime boyun eğmeyecektim.

Yapamadım. Yapamadım.

Gözlerim tekrar dalgalandı ve zonklayan başımı sallayarak bilincimi korumaya çalıştım. Karanlıkta şaşkın ve yalnız uyanmaktan bıkmıştım. Bıkmıştım artık Ağrıyan kemikler, kırılan deri ve kusma. Kardeşimin komünün etrafındaki hoparlörlerden histerik kıyamet günü vaazlarını dinlemekten bıkmıştım.

Kendimi ayakta tutmaya çalışırken tırnaklarım taş zemine sürtündü. Bacaklarımın çalışmasını istedim ama çalışmadılar. Tekrar denedim ve dizlerimin üzerinde sürünmeyi başardım. Ancak zayıf kaslarım ağırlığımı taşıyamayarak çöktü ve bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştüm. Omurgam sert zemine çarparken ciğerlerimdeki hava boşaldı. I Hayal kırıklığı içimde birikirken burun deliklerimden sertçe nefes aldım. Issızlık beni ele geçirirken sağ gözümün kenarından haince bir damla yaş düştü. Sonsuza dek midemde yuvalanmış olan karanlık yaratık pençeleriyle kazmaya başladı.

Dışarıdan bir hoparlörün cırtlak sesi duyuldu. "Yeni Zion halkı!" Judah'ın sesiyle yorgun gözlerimi kapattım. ses sessiz hücreme sürüklenerek geldi. "Şiddetli fırtına ve yukarıdaki karanlık sona işaret ediyor. Hata yapmayın,

Kıyamet yaklaşıyor! Evimize doğru ilerleyen seller,
Tanrı'nın emirlerini yerine getirirken çektiğimiz günlük
sıkıntılar

... hepsi kurtuluşumuza giden yolu açar. Size verilen
görevlerde daha çok çalışın. Daha da büyük bir özveriyle
dua edin. Başaracağız!"

Buğulu zihnim Judah'ın sözlerinin geri kalanını görmezden
geldi.

Ama fark etmezdi. Her gün aynıydılar. Kardeşim halkımızı
dehşete düşürüyordu. Her günün her dakikasına korku
aşılıyordu.

Judah'ın en iyi yaptığı şey buydu.

Gözlerimin önünde lekeler titreşiyor ve dudaklarım
kuruluktan çatlıyordu. Kollarımı artık yanımda
hissedemiyordum ve yakında aşağı çekileceğimi biliyordum.
Bunu hissedebiliyordum,
beni alaşağı etmeye geliyordu. Ama ben savaştım. Her gün
cezaların etkileriyle savaştım.

Elimde kalan tek şey içimdeki mücadeleydi.

"Şeytanın adamları geliyor! Günlerimiz sayılı! Kendimizi
kurtarmalıyız!" Judah'ın son cümlesi kulaklarımdaki tiz
çınlamanın arasından süzölmeyi başardı. Parmaklarım
yumruk şeklinde kıvrıldı ve öfkeyle titredi.

Yıllar önce Peygamber Davut, Şeytan'ın ajanlarının bir
gün komünümüze saldırarak yeryüzünü Tanrı'nın seçilmiş
insanlarından temizlemeye çalışacaklarını vaaz etmişti.
Sadece peygamber aracılığıyla
cennete ulaşılabilirdi. Bir ruh ancak onun her sözüne itaat
ederek kurtulabilirdi. Hangmenler istila ettiğinde
ve amcamı öldürdü, insanların çoğu bunun son olduğunu
düşündü. Ama öyle olmadı. Şimdi Yahuda vaaz veriyordu.

Tekrar gel.

Tam tepemde büyük bir gök gürültüsü patladı. Beni karanlık düşüncelerimden koparıırken irkildim. Tüm ben Bu günleri karanlık düşünceler eğlendirdi. Şeytanın en büyük aracı olan şüphe, bir kanser gibi kalbimi ve ruhumu boğuyordu. Tuzun tadı dilimde patladı. Uzun kahverengi saçlarım yanaklarıma yapıştı; boğucu sıcak tenimi terle yıkadı.

Çatlamış dudaklarımı yaladım, keşke suyum olsaydı diye düşündüm. Yakında besleneceğimi ve sulanacağımı tahmin ediyordum. Saat gibi günde iki kez besleniyordum. Tanımadığım kadınlar hücreme gelir, ayaklarımin dibine bir tepsi yemek koyarlardı. Bana bir şeyler veriyorlardı. Yiyecekleri tüketmek için belirli bir süre veriyorlar, sonra da sessizce geri dönüp götürüyorlardı. İyi günlerde beni temizlerlerdi, bakışlarında boş, kopuk bir ifadeyle. Sonra öğrenciler beni cezalandırmak için dönene kadar yalnız kalırdım. Döngü yeniden başlardı.

Judah'ı henüz görmemiştim.

Komünü histerik bir kaosa sürüklemeye odaklanmış gibiydi. Benim peşinden gitmeyi reddettiğim şeyi teşvik etmek için kindar bir ağ örüyordu. Kutsal bir savaş istiyordu. O istedi Hangmen öldü.

Aklım karışıkı. Bir yandan, tüm Cellatların Şeytan'ın ebedi ateşinde yanması umurumda değildi. Öte yandan, üç Lanetli Kız Kardeş'i düşündüğümde, Yahuda'nın itaat etmeye zorlayacağı üç kız kardeş ya da sadece öldürüldüğünü görünce nefes almakta zorlandım.

İkizimin elleri altında geçirecekleri hayatı hayal ettiğimde boğazıma bir safra düğümlendi. Bunu mide bulantısı izledi.

Lanetli Delilah'ın yaralı yüzünü, kırılmış saçlarını hayal ettim. Yahuda'nın Felaket Tepesi'nde ona yaptıklarını düşündüğümde. Ben, peygamber, Yahuda'nın ne planladığı hakkında önceden hiçbir bilgiye sahip değildim.

Sonrasında, onun gerçekten neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Eğer biri bana Delilah'a ne olduğunu anlatsaydı, buna asla inanmazdım. Ama onun yüzünü görmüştüm. Eski değirmende kilitli kaldığında gözlerindeki korkuyu görmüştüm. Olan olmuştu. Hiç şüphe yoktu.

Ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

Düşüncelerim Mae'ye ve onun söylediği son şeye kaydı. bana söyledi. Onu ve kız kardeşlerini bıraktığımda. "Sana hep inandım, Rider. Her zaman senin iyi bir adam olduğuna inandım, derinlerde."

Mae'nin sözleri beynime kazınmıştı. Ve ne zaman onu düşünsem, bir acı dalgasıyla sarsılıyordum. Lanetli Kız Kardeşler'in bana bakışı sonsuza dek beynime kazınacaktı. Aklımı. Benden hem korkuyor hem de nefret ediyorlardı. En kötüsü de Mae beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Sergilediğim davranışlardan daha iyi olduğumu düşünmüştü.

Yanılıyordu.

Hayatımda iki erkek olmuşum. Artık ikisinin de gerçek olmadığını anladım. İkisi de nihai sahtekârlardı. Rider Cellat gibi davranıyordu ama her zaman dışarıdan bakıyordu. Kabil ise bir peygambermiş gibi davranıyor, dıştan güçlüymüş gibi görünse de içten içe korku içinde boğuluyordu. Ama eğer bu adamların ikisi de sahteyse, o zaman ben kimdim? Gerçek ben kimdi?

Hiçbir fikrim yoktu.

Hücremin dışında ayak sesleri duyuldu. Ağır kapının altındaki aralıktan ışık sızdı ve burnuma yemek kokusu geldi. Karnım beslenme ihtiyacıyla gurulduyor, ağzım su ihtiyacıyla salya akıtıyordu.

Kilit döndü ve bir kadın karanlığa doğru yürüdü. Başını eğmiş ve yüzünü başka yöne çevirmişti. Boynundan ayaklarına kadar vücudunu saran uzun gri bir elbise giymişti ve başını beyaz bir başlık örtüyordu. Tepsiyi yere bıraktığında yüzü göründü. Başlığından düşen bir tutam saçı gördüğümde şaşkınlıkla gözlerim açıldı. Kırmızı. Parlak kırmızı. Yanakları ve burnu çillerle kaplıydı ve gözleri parlak maviydi.

Onu tanıyorum.

Phebe.

Phebe yemek tepsisini yere bıraktı. Gözlerimle temas etmekten kaçındı. Günlerdir yemeğimi getiren ve yaralarımı temizleyen aynı iki kadın vardı. Phebe daha önce hiç yanıma gelmemişti.

Phebe'nin yüzü bomboştı. Benimle konuşmadan, hatta kalkık yüzüme bile bakmadan ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Kalbim daha hızlı atıyordu. Daha önce görüştüğüm biri şimdi hücreme geliyordu ... kalbim yavaşladı, sonra battı. Benim gerçek Cain olduğuma asla inanmayacaktı.

Peygamberinin ona söylediği her şeye inanmaya programlanmıştı.

İşe yaramazdı.

Tek başımaydım.

Oturur pozisyona geçmek için kendimi zorladım, uzuvlarım gerginlikten titrerken dişlerimi sıktım. Şışmış gözlerim

Tepsinin içindekileri taradım: sebze suyu, bir parça ekmek ve bir bardak su. Önce suya uzandım, ılık sıvıyı rekor sürede boşalttı. Nefesim kesildi, rahatlamıştım. Elimin titremesine aldırmadan kaşığı et suyuna batırdım ve dudaklarıma götürdüm. Ilık tuzlu sıvı kırık derime sızarken çiğ etim acıdı. Ama yemek açlıktan kıvranan mideme ulaştığında gözlerimi kapattım.

Phebe elinde bir leğen ve bezle döndü. Yanımda diz çökerek derimdeki kanı temizlemeye başladı. Temizlerken metodik ve sessizdi. Çalıştığı süre boyunca onu izledim. Dikkatimi çekmemek için başını eğik ve alçak tutuyordu. Onu son gördüğümden daha farklı görünüyordu. Elbisesi daha da mütevazıydı. Teni çok solgundu. Gözlerimi kısarak yanağına baktım, solmakta olan bir morluğa benziyordu. Bulanık görüşüm sayesinde detaylı görmek zordu.

Phebe'nin eli saçlarıma gitti. Bir kısmı hâlâ yanaklarıma yapışmıştı, geri kalan uzun, karışık teller göğsüme yapışmış, yüzümü gözlerden saklıyordu. Kahverengi sakalım uzamıştı ve o da keçeleşmişti. Saçlarımdan kaçınmıştım.

Beş hafta boyunca yansıma, ama zor tanınacağımı biliyordum.

Dikkatini kollarıma çevirdi; kir ve kan tenimden temizlenirken kaskatı kesildiğini gördüm. Tepkisi belli belirsizdi ama ben yine de fark ettim. Dövmelerim - Hangmen günlerimden kalanlar - yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Bir şey söylemesini beklerken kalbim hızlandı. Peygamber olarak tunik giyiyordum; vücudumu örtmem bekleniyordu.

Halkım dövmelerim olduğunu bilmiyordu. Ama Phebe, Judah'ın vücudunun her santimini, mürekkepsiz tenini biliyordu.

Kaşlarını indirdi ama işine devam etti. Ben temizlendiğimde Phebe ayağa kalktı ve leğenle bezi toplayarak hızla odadan çıktı.

Vücudum yenilgiyle sarktı.

Gök gürledi, güçlü fırtınanın bir başka dalgası içeri giriyordu. Yere çökerek gözlerimi kapattım ve kendimi uyumaya ikna etmeye çalıştım. Müritlerin beni cezalandırmak için dönmelerine sadece saatler kaldığını biliyordum.

Yanağımı sert taş zemine bastırdım ve karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim.

Şanslı olsaydım, belki bir daha uyanmazdım.

İkinci Bölüm

Uyum

Uçak bir aşağı bir yukarı zıplarken koltuğun kenarına tutundum. Kardeş Stephen bana bunun türbülans denen bir şey olduğunu söylemişti. Uçmanın verdiği tuhaf hisle midem altüst oldu ve gözlerimi sıkıca kapattım.

"İyi misin Harmony?" Rahibe Ruth'un yumuşak sesi kulaklarıma dolarken sıcak eli elimi sardı.

"Bu . Tuhaf bir his," diye cevap verdim, gözlerimi açarak.

Rahibe Ruth beni izliyordu, kara gözleri endişeyle doluydu. "Katılıyorum. Ne kadar çok uçarsam uçayım, asla kolaylaşmıyor." Güven verici bir şekilde gülümsedi. Yüzümü Kardeş Stephen'a döndüm. Yüzü öne dönüktü ve hiçbir şeye bakmıyordu. Döndü ve bana gergin bir gülümseme sundu.

Daha yakına eğilerek, "Çünkü bu küçük bir uçak. Gençliğimde, dış dünyada yaşarken daha büyüklerine binmişim. Yolculuğun sinirler üzerinde çok daha kolay olduğunu hatırlıyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama uçak tekrar alçalınca kayboldu. Kolçakları sıkıca kavradığımda parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Gözlerimi tekrar kapattım ve sarsıntıların yarattığı panikle nefes almaya çalıştım.

İyi şeyler düşündüm. Geride bıraktığım evimi hayal ettim. Orayı sevmiştim. Sıcak havayı seviyordum, ama

Daha çok, aile duygusunu sevdim. Nereye gittiğimizi düşündükçe midem bulanıyordu, New Zion'a.

Porto Riko'da yaşadığım komün, çevredeki diğer komünlere kıyasla son derece küçüktü. dünya. İnsanların çoğu günlerini yalnız geçiriyordu. Ailem gibi. İçimize kapanıktık. Birbirimizi önemsedik; acı yok, beklenti yok.

Mutluyduk.

Sonra Davut Peygamber öldü.

Varisi Peygamber Kabil onun yerini aldı ve hiç vakit kaybetmeden halkı birleştirmeye başladı. Komünler birer birer kapandı ve takipçiler liderimizle bir olmak için Yeni Siyon'a geri döndüler.

Geri Dönüş'e katılan son komün bizdik.

Küçük uçağımızın etrafına baktım. Uçakta Gemide otuz kişiydik; çoğunu tanıımıyordum. Tanımadığım kadın ve erkeklerin gözleri benimkilerle buluştu. İfadeleri çeşitlilik gösteriyordu. Bazıları Porto Riko'dan ayrıldıkları için mutlu görünüyordu. Diğerleri korkmuş görünüyordu.

Bu sabah toplandığımız andan itibaren pek çok kişi bana şüpheli gözlerle baktı. Bazıları şimdi de bana o gözle bakıyordu.

Hızla başımı çevirdim, panik ve korku tenime sızıyordu. Bu insanlardan saklanmamın bir nedeni vardı. Sadece beni önemseyenlere, bana zarar vermek istemeyenlere maruz kalmıştım.

Koltuğuma geri oturdum. Rahibe Ruth'un eli elimi sıkıca kavradı. Benden biri haline gelen kadına baktığımda

en sadık muhafızlarıydı, kalbime bir parça korku girdi. Gözlerindeki ve yüzündeki endişeyi görebiliyordum; benimkinde de aynı korkunun olduğunu biliyordum.

Son birkaç haftadır, Rahibe Ruth'un en yakın arkadaşı olan Kardeş Stephen da keyifsizdi. Yeni Zion. Yeni Zion'dan duyduğumuz korku aşikârdı. Yeni evimize yaklaştıkça ellerim titremeye başladı.

Güçlü ol, diye düşündüm kendi kendime. Güçlü kalmalısın.

Derin nefes almaya odaklandım. Uçak, bizi pençesine almış olan rüzgârı aşmış görünüyordu. her şey sakinleşmişti. Elimi Rahibe Ruth'un elinin altından çekerek parmaklarımı uzattım, sonra da hareket ettirdim. örtümü kaldırmak için.

İnce, soluk mavi kumaş ağzımdan uzaklaşır uzaklaşmaz uzun, derin bir nefes aldım. Peçe çok fazla değildi Nefes almak için kötü; Rahibe Ruth onu hafif ve kolay giyilebilecek şekilde tasarlamıştı. Ama yüzüme örtüldüğünde boğulduğumu hissettim.

Rahibe Ruth elimi kucağıma doğru götürdü. Yavaşça başını salladı. "Harmony, buna alışmalısın."

Rahibe Ruth soluk mavi duvağı tekrar yerine taktı ve sarı saçlarımın üzerine uyumlu başlığı düzleştirdi.

"Nefret ediyorum," diye elimden geldiğince sessiz bir şekilde itiraf ettim, hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkıyordum.

Rahibe Ruth'un gözlerinden sempati aktı. "Biliyorum meleğim." Onun şefkatine gülümsedim ama "Ama peygamber bunu takmanı emretti" diye ekleyince gülümsemem soldu.

Ellerimi, duvağımla aynı soluk mavi tonundaki uzun elbisemin üzerine koydum. Yeni peygamberi düşündüm. Onun acımasız ve güçlü olduğunu duymuştum. Öyle de olmalıydı, çünkü beni bulmuştu. Birkaç hafta öncesine kadar huzur içinde yaşamayı başarmıştım, ta ki Kabil Peygamber'in mürit muhafızlarından biri evimizi kapatmaya yardım etmeye gelene kadar. Komün. Her üyeyi odasına rapor vermesi için çağırdığında keşfedildim.

Keşfedilmiş ve damgalanmış . . . Havva'nın Lanetli Kız Kardeşi.

"Dışarı çıkmalı mıyım?" Kardeş Stephen'a sordum odamın kapısını açtı. Kahverengi gözlerine kazınmış pişmanlık ve üzüntüyü görebiliyordum ama başını salladı.

"Eğer yapmazsan senin için gelecekler. Komünün her bir üyesini değerlendiriyorlar," diye bilgilendirdi Stephen Kardeş beni.

Midemde bir çukur oluştu. Bacaklarımın titremesini durdurmak için dizlerimi birbirine kenetlemek zorunda kaldım.

"Gel," dedi Stephen Kardeş nazikçe ve elini uzattı. Bakışlarındaki sempatiyi görmemek için başımı eğerek titreyen elimi onunkine koydum.

Kardeş Stephen beni dışarı çıkardı. Parlak güneş kör edici ışığını gözlerime vururken gözlerimi kısıtım. Komün ölüm sessizliğine bürünmüştü, ayaklarımın sesi yerdeki gök gürültüsünün çatırtıları gibiydi.

"Harmony, bu Ezrah Kardeş," dedi Stephen Kardeş.

Titrek bir nefes aldım. Parmaklarım hala titriyordu, bacaklarım hala sallanıyordu, nefesim kesiliyordu ... ama ayakta durmaya devam ettim. Güçlü durdum.

İki ağır botlu ayak görüş alanıma girdi. Kalbim normal olamayacak kadar hızlı atıyor, kanımı kulaklarıma doğru hızla itiyordu. Sonra bir parmak çenemin altına indi ve kabaca başımı yukarı kaldırmaya zorladı. Önümdeki muhafızın hızlı nefes alışını duydum.

Ilık ve yumuşak bir esinti yüzüme çarparak Ezrah Kardeş'in kokusunu burnuma gönderdi. Misk. Misk kokuyordu.

Misk gibi bir şey. İnce. Tanıdık.

"Gözlerini kaldır," diye emretti Ezrah Kardeş. Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Sessizce üçe kadar saydım, sonra başımı kaldırdım.

Bakışlarımız çarpıştığı anda gözlerinde bir ateş ışığı gördüm. Elini çenemden çekti ve elini çenemde gezdirdi. uzun sarı saçları. Parmakları yüzümde nazikçe gezindi, mavi gözleri koyu kahverengi gözlerimi inceledi. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

Ezrah Kardeş, Stephen Kardeş'e döndü. "Nedir bu? Neden daha önce ilan edilmedi? Yeni peygamber her cemaate haber göndererek kızlarının haftalar önce değerlendirilmesini istedi. Bizim için ilan edilmiş olmalıydı. denetim."

Kardeş Stephen görmezden geliyormuş gibi yaptı. Ezrah Kardeş daha düşük rütbeli bir muhafıza döndüğünde midem bulandı. "Kahinle bağlantı kur. Ona potansiyel bir Lanetli bulduğumuzu söyle."

Gözlerim kapandı. Bir Lanetli. Karnım korku çırpıntılarıyla şişti. Ama tartışmanın ümitsiz olduğunu biliyordum. Onun Fikri değişmeyecekti. Gözleri doğru olduğuna inandığı şeyi doğrulamıştı.

Ben bir şeytan fahişesiydim.

Kardeş Stephen, "Hayır, değil," diye karşı çıktı ama Kardeş Ezrah adımlarında yeni bir kararlılıkla uzaklaştı.

Gardiyanlarıma baktım ve aramızda anlamlı bir bakış geçti. Zamanın geldiğini bilerek derin bir nefes aldım. Yine de korku damarlarıma kalın bir zehir gibi akıyordu. Ailemin Porto Riko'daki huzurlu yaşamı sona ermişti. Zamanın geleceğini hep biliyorduk. Ama bu işimizi kolaylaştırmıyordu.

Hayatım sonsuza dek değişmek üzereydi.

"Beni örtündürmesinden nefret ediyorum," dedim, o nefretin her zerresini iliklerimde hissederek.

"Eğer peygamber tarafından gerçek bir Lanetli olarak ilan ediliyorsanız, sizi cemaatten uzak tutmayı planlıyor. Sizi ancak doğru zaman geldiğinde halka tanıtmak ister. Senin varlığından haberleri yok Harmony. Peygamber bu zamanın günlerin sonu olduğunu açıkladı. Bu Liderimiz ile bir Lanetli arasında kehanet edilen evlilik henüz gerçekleşmedi. İnsanlar bu evlilik olmadan hepimizin cehenneme mahkum olacağından korkuyor. Peygamber Cain, seninle evlenmek istiyor.

Tanrı'nın seçilmiş halkı olduğumuzu. O bizi terk etmedi."

Peygamberle evli olma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Peygamber Kabil'le hiç tanışmamıştım. Nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Porto Riko'daki insanlarımız Yeni Zion'dan gelen haberleri her zaman en son duyanlardı.

Mizahsız bir kahkaha attım. Yakında tanımadığım bir adamla evlenecektim. Bu benim görevim olsa da Bazıları bunu bir ayrıcalık olarak görürken, benim hissettiğim tek şey tam bir tiksintiydi. Onun gibi erkeklerle olan geçmiş deneyimlerim hala kalbimde ... tenimde yara izleri bırakıyordu.

Ruhum.

Rahibe Ruth koluma dokundu. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım. Ne istediğini görmek için döndüm ve yanındaki küçük pencereyi işaret etti.

Vücuduna doğru eğildim ve aşağıya baktım. Tek görebildiğim beyaz bulutlardı. Rahibe Ruth elini kaldırdı. "Bekle, yakında tekrar açacaklar."

Sabırla bekledim, sonra tam tahmin ettiği gibi bulutlar açıldı. Aşağıdaki yeşil yamalı yorgana bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Binalar kilometrelerce uzanıyordu.

Gözlerim

Gördüğüm şeyin muazzamlığı karşısında irkildim. "Yeni Zion," diye duyurdu Rahibe Ruth, yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Ses.

Bakışlarımı kutsal toprakların mümkün olduğunca büyük bir bölümüne dikerken sertçe yutkundum. Uçak dönmeye başladı ve bana büyük komünün tam manzarasını sundu. "Çok büyük," diye fısıldadım, gözlerim büyümüştü.

"Hayal edebileceğimden çok daha büyük," dedi Rahibe Ruth.

Ellerim kucağımda titremeye başladı. New Zion çok büyüktü. Porto Riko'daki evimiz on dönümden fazla değildi. Yeni Zion uçsuz bucaksızdı ... ve tamamen gözlerden uzaktı, meraklı gözlerden uzaktı.

İnsanlarımızın dış dünyadan uzakta var olmaları için mükemmel bir yer.

"Kardeş Stephen, görmek ister misin?" Rahibe Ruth sordu. Stephen gözlerini ileriye dikti ve başını salladı.

Dudakları büzülmüş ve gözleri kısılmıştı. Pencereden dışarı baktım; yer hızla yaklaşıyordu. İnişe sadece birkaç dakika kaldığını tahmin ediyordum.

Koltuğuma geri oturdum ve ellerimi kucağımda sıkıca birleştirdim.

Bunu yapabilirsin. Yapmalısın.

Uçağın tekerlekleri aniden yere çarptı. Yavaşlamaya başladığımızda motorlar çığlık attı.

Biz de buradaydık.

Çakıllı yol uçağın ağır lastiklerinin altında çatırdıyor, ses küçük kabini dolduruyordu. Korkumu uzak tutmaya odaklandım ama bu imkânsız görünüyordu. "Korkuyorum," diye fısıldadım. Başımı salladım, bu zayıflığı uzaklaştıramadığım için nefret ediyordum.

Kardeş Stephen'ın gerildiğini hissettim - burada, bu pozisyonda olduğum için kendini suçlu hissettiğini biliyordum. Rahibe Ruth elini omzuma koydu ve başörtümü ve saçımı düzeltmeye başladı.

Tam da peygamberin istediği gibi mükemmel göründüğümde emin olurken onu izledim. Arkasına yaslandı. "Gerçekten çok güzelsin Harmony. Eminim Ezrah Kardeş'in iddiasına itiraz etmeyecektir."

Başımı salladım ama tek hissettiğim tiksinti oldu.

Porto Riko'da kendimi hiç kötü ya da şeytan gibi hissetmedim.

gardiyanlarım ve arkadaşlarımız tarafından lekelendi. Ve bunun normal olmadığını biliyordum. Bağlı olduğumuz kutsal yazılar

insanların Lanetli olarak damgalananlara karşı duyduğu korku. Havva'nın Lanetli Kız Kardeşleri ve onların şeytani cazibesi hakkında pasaj üzerine pasaj yazıldı. Masum ruhları tuzaklarına nasıl düşürdükleri. Daha da kötüsü, Davut Peygamber'in yazılarında bu günahı nasıl kurtulacaklarına dair bölümlerdi.

Fiziksel işkenceler . . . sekiz yaşından itibaren göksel birleşmeler . . .

Soğuk ürpertiler kanımda dolaştı.

Burada, Yeni Zion'da, tıpkı şeytanın topraklarımızda dolaşması gibi korkulacağımı biliyordum. Nefret edilecektim. Sadece peygamberle evlendiğimde bana saygı gösterilirdi. Eğer peygamber bu peçenin beni halkın yargısından koruyacağını düşündüyse çok yanılmıştı.

Sadece daha çok dikkat çekerdim.

Pilot kabine girdi ve uçağın kapılarını açtı.

Nemli hava dışarıdan içeri süzülüyordu. Uçağı doğru koşan araçların sesini duydum. Porto Riko'da birkaç aracımız vardı ama uçağın yanında duranları gördüğümde çok daha büyük olduklarını anladım.

Pilot merdivenlerden inerken nabzım ensemde atıyordu. Önce alçak seslerin mırıltısını, sonra da kabine doğru koşan ayak seslerini duydum. Tepede siyahlar giymiş, önünde bir silah tutan bir adam belirdi. Değerlendiren gözleri küçük kulübenin üzerinde gezindi, ta ki benim üzerime düşene kadar. Rahibe Ruth ve Kardeş Stephen'ın gerildiğini hissettim.

Öğrenci muhafızı olduğunu tahmin ettiğim adam bana doğru gülümsedi. Gülümsemesi anında banyo yapmam gerektiğini hissettirdi. Gözleri heyecanla parlıyordu.

Muhafız gülümsemesini çabucak bıraktı ve arkamızdaki insanlara hitap etti. "Ben Kardeş James. Ön sıradakiler en son ayrılacak. Diğer herkes şimdi ayrılmalı. Yeni odalarınıza götürüleceksiniz ve görevleriniz belirlenecek."

İnsanlara ikinci kez sorulmasına gerek yoktu. Eşyalarını topladılar ve hızla gemiden indiler. Komünümüzün kendi mürit muhafızları Solomon ve Samson, Kardeş James ile konuştular ve o da onlara ayrı emirler verdi. Yeni Zion muhafızlarının yanına mükemmel bir şekilde uyum sağladılar.

Fiziksel olarak tehditkâr ve ölümcül görünüyorlardı - tam da yaşlı peygamberin en sert disiplin memurlarının görünmesini istediği gibi.

Kardeş James'e baktığımda, Kabil Peygamber'in de farklı olmadığına ikna oldum.

Uçak boşalana kadar kıpırdamadan durdum. Gardiyan çenesini oynattı. "Beni takip edin."

Titreyen bacaklarımın üzerinde durdum ve elbisemi düzelttim.

Kardeş Stephen en iyi tuniğini giymiş, siyah saçları kırpılmış ve şık bir şekilde önden gidiyordu. Ben de onu takip ettim.

Rahibe Ruth,

En güzel uzun gri elbisesini ve beyaz başlığını giymiş, arkadan geliyordu.

Biz yaklaştıkça hava daha yapışkan ve daha sıcak hale geldi.

kapıyı açtım. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, aşağıda büyük siyah bir araç gördüm. Önünde dört koruma bekliyordu... hepsinin gözleri bana sabitlenmişti.

Başımı eğdim ve merdivenlerden aşağı indim.

Sıcak asfalta ulaştığımda muhafızlara baktım. "Doğru, bir Lanetli daha var," dedi biri, heyecanı yüzünde parlayarak. "Kehanet gerçekleşecek."

Adamlardan dalga dalga yayılan heyecanı hissedebiliyordum. Kardeş James diğer adamlara kenara çekilmelerini işaret etti. Aracın kapısını açtı ve şöyle emretti: "Getir içeri."

Kardeş Stephen, Rahibe Ruth ve ben bindik. Kardeş James sürücü koltuğuna oturdu. Aynadan bana bakan gardiyanın dikkatinden kaçmak için dikkatimi pencereye çevirdim.

Yemyeşil ağaçların bulanıklaştırdığı çakıllı bir yolda ilerliyorduk. Araçtaki herkes sessizdi. Taş binalardan oluşan bir bloğun önünde durana kadar sanki sonsuza kadar içinde kalmışız gibi görünüyordu.

Daha uzun gri bir binanın solunda yer alan küçük bir taş binaya yönlendirildik. İçeri girdiğimizde, siyah giyimli iki adam bir masanın arkasındaki yerlerinden kalktı. Gözleri hemen bana odaklandı.

Yetkinin onlarda olduğunu fark ettiğimde midem bulandı. Onlar peygambere en yakın adamlardı. İkisinden daha esmer olanı öne çıkıttı ve Kardeş Stephen'la konuştu. "Onunla birlikte yaşayan kardeş sen misin?"

"Evet, efendim," diye yanıtladı Stephen Kardeş. "Rahibe Ruth da öyle."

Muhafız kaşlarını kaldırdı. "Ama ikiniz de komününüzde bir Lanetli olduğunu açıklamadınız? Bunu peygamberden sakladınız mı? Potansiyel şeytan-fahişelerin incelenmek üzere Yeni Zion'a teslim edilmesi yönündeki emri görmezden mi geldiniz?"

Kardeş Stephen, "Rahibe Harmony'nin Lanetli olduğundan şüphelenmedik," diye açıkladı.

Muhafız, Peder Stephen'ı iterek geçti ve yüzümdeki peçeyi kaldırdım. Nemli hava çıplak yanaklarımı öptü ve öğrenci muhafızın gözleri beni içine çekerken soluklaştıklarını hissettim. Başlığımı saçlarımdan çekip aldı, belime kadar uzanan sarı saç telleri sırtımdan aşağı dökölüyordu. Muhafız uzaklaştı, başı yana eğikti.

Sakin ol, diye hatırlattım kendime. Kırılmayın.

Yüzüne öfkeli bir ifade yerleştı. "Bu kadının Lanetli olduğunu bir kez bile düşünmedin mi? Onunla iki dakikadan daha az bir süredir birlikteyim ama rakipsiz güzelliğini görebiliyor ve günahkâr çekimini hissedebiliyorum. Doğuştan gelen kötölüğü bu odadaki saflığı neredeyse kirletiyor."

Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth sessizdi. Gardiyan bana doğru yaklaştı. "Kaç yaşındasın?"

Boğazımdaki gergin yumruyu yuttum ve "Yirmi üç" diye fısıldadım.

Gözleri parladı. "Mükemmel çağ. Kehanet edilen çağ." Muhafız, Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth'a ters ters baktı. "Lanetli Rahibe kendisine ihtiyaç duyulana kadar inzivada tutulacak.

Peygamberle evlenmeden önce komünün erkeklerini baştan çıkarması riskini göze alamayız." Muhafızın gözleri Bana bakmak ve vücudumda gezinmek için geri çekildi. "Kardeş Ezrah'ın bile açıkladığından çok daha çekici. Peygamber bunu görecektir ve onu resmi Lanetli statüsüyle damgalayacaktır, eminim." Muhafız bileğine hafifçe vurdu. "İkiniz de ceza olarak gözlerden uzak tutulacaksınız. Kıyamet yaklaşıyor ama siz tek kurtuluş şansımızı avucunuzun içinde saklıyorsunuz." Öfkeyle başını salladı.

Öğrenci muhafız daha düşük rütbeli bir muhafıza dönerek, "Onları hücrelere götürün. Bir tanesi potansiyel Lanetli için hazırlandı. Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth'u diğerine koyun."

Zayıf bir adam Peder Stephen'ı kapıya doğru itti. Rahibe Ruth dışarı çıkmadan önce peçemi ve başlığımı çabucak yerine taktı. Bizi uzun taş binaya götürürken muhafızın gözlerini yol boyunca sırtımda hissettim. Çünkü içeri girdiğimizde, her santimini dolduran nemli havadan neredeyse boğuluyordum.

Gardiyan bir kapı açtı. Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth'a "Buradasınız," dedi. Rahibe Ruth elimi sıktı. elini nazikçe sıktı. Ben de onunkini sıktım. Muhafız kapıyı arkalarından kapattı ve "Birazdan emirlerinizi alacaksınız" dedi.

Yandaki kapiya doğru yürüdü. Kapi zaten açıktı. İçeride yerde çıplak bir şilte, perdeli bir tuvalet ve lavabo ve parmaklıklı yüksek bir pencere vardı. Kalbim sıkıştı. Kapana kısılacaktım.

"Lanetli bir fahişeye uygun bir oda," diye tersledi gardiyan, sesinden küçümseme damlıyordu. Başını odaya doğru salladı ve sessizce içeri girmemi emretti.

İleri doğru adım attım ve kapi arkamdan çarparak kapandı. Sağ tarafımda, beni başka bir hücre olduğunu tahmin ettiğim yerden ayıran duvarın arkasından damlayan suyun sesini duyabiliyordum. Hücremin ortasında çok uzun süre durdum.

Derme çatma yatağa doğru yürümeden önce saymak için birçok dakika geçti. Sert, lekeli yatağa oturdum ve sırtımı kaba duvara yasladım.

Gözlerimi kapattım ve yükselmekle tehdit eden sıkıntıyı kovmaya çalıştım. Kendime neden orada olduğumu hatırlattım. Güçlü olmak zorundaydım. İnsanlar benim gücüme güveniyordu. Ailem bana güveniyordu.

Başarısız olmayacaksınız. Ailenizi hayal kırıklığına uğratmayacaksınız.

Bu yüzden gözlerimi kapalı tuttum ve korkunun pençelerini zihnimden kovaladım.

Ben de buradaydım.

Peygamberle evlenmek için.

Ve bu sadece buydu.

Üçüncü Bölüm

Cain

Büyük ahşap bir kapı açıldı ve muhafızlar beni öne doğru fırlattı. Beklenmedik itiş karşısında bacaklarım tutmadı ve yere düştüm. Damarlarımda yakıcı bir öfke dolaşıyordu. Gövdemi yerden kaldırmak için kendimi zorlarken ellerim yumruk oldu. Ağzımda kan tadı aldım ve fark ettim ki düşerken dudağıma çarpmıştı. Zar zor hissettim. Her yerim uyuşmuştu. Muhafızlar tekrar beni almaya gelmeden önce sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

Bayılmışıtm. Uyandığımda, bu binaya geri sürükleniyordum.

Önümü görmekte zorlanıyordum; keçeleşmiş saçlarım ve sakalım yüzümün büyük kısmını kapatıyordu. Tam arkamdaki kapı çarparak kapanırken beyaz bir ışık dikkatimi çekti. Muhafızların beni terk ettiğini biliyordum ama yalnız değildim. Hissedebiliyordum yanımda başka biri vardı.

Saçlarımı kenara ittim. Parlak ışıktan irkildim ama o beyaz parıltıya odaklanmaya çalıştım. Dört kez göz kırptıktan sonra bir insan şekli belirdi ... kendimi tanıdığım kadar iyi tanıdığım bir insan.

Ya da en azından ben buna inanıyordum.

Judah odanın sonundaki yüksek basamaklara oturmuş, yüzünde bir gülümseme vardı. Kolları rahatça bükülmüş dizlerinin üzerine sarkıyordu. Uzun, kahverengi saçları bakımlıydı ve

Sakalım artık benim her zaman taktığım uzunluktaydı. Midem bulandı. Halkımızın onun kılık değiştirdiğini goreceğine dair boş bir umuda tutunuyordum. Ama şöyle grnyordu ki Tıpkı benim gibi. şimdi karşımda otururken, gözlerinde küçük bir gurur parıltısıyla, benim de bunu gördüğümü biliyordu.

Yahuda'nın planı işe
yaramıştı. Yahuda, Kabil
Peygamber'di.

Savaşma isteğimi kaybetmek istemediğimden, zayıf kollarımın beni dik oturana kadar kaldırmasını sağladım. I Ağır ağır nefes aldım, enerjim tükenmişti ama gözlerim kardeşimi hiç bırakmadı.

Sert, inatçı gözleri benimkileri hiç bırakmadı.

Kafa karıştırıcı bir duygu karmaşası göğsümün içinde kabardı.

Judah benim kardeşimdi, benim gibi bu hayata doğmuştu. Tarikat'ın liderleri olmak için yaratılmıştık. Küçükken ailelerimizden alındık, onları hatırlayamayacak kadar küçükken. Sahip olduğumuz tek şey birbirimizdi. O benim hayat kaynağımdı, en iyi arkadaşımdı, ikizimdi. Ama şimdi ona baktığımda, içimde sakladığım kardeşimden dünyalar kadar farklı hissediyordum.

Kalbim. Bir zamanlar çok yakın olduğum ikizim benden uzaklaşıyordu. Bunu nasıl durduracağımı biliyordum ama yapamıyordum. "Judah," dedi, sesi kalın taşta yankılanarak Duvarlar. Yorgunluğuma rağmen başımı kaldırdım.

Judah.

Bana Judah demişti. Yanılgısı korktuğumdan da kötüydü.

Kendi sesini duyunca vücudum öfkeyle titredi.

ağzından gelen isim. Kuru atlak dudaklarımı yaladım.

dudaklarım. Boğazıma biraz sıvı kaçsın diye yutkundum ve "Cain" diye mırıldandım. Judah'ın kara gözleri öfkeyle parladı. Bu beni daha da cesaretlendirdi. "Kabil," diye tekrarladım. "Benim adım Cain."

Judah'ın sırtışı düştü ve tüm vücudu gerildi. I Elimi yavaşça göğsümün üzerine koydum. "Ben peygamberim. Sen değil. Sen değil. . . "

Judah'ın yanakları kızarmıştı. Elimi bıraktım, kaldırmaya devam edemedim. Judah uzvumun yanıma düşmesini izledi. Yüzündeki kızarıklık kayboldu ve öne doğru eğildi. Bana bakarken gerginlik daha da artmıştı, hava nefes alamayacak kadar sıcaktı.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece Bakışlarımızı kilitli tutuyorduk. Sonunda dudaklarına geniş, acımasız bir gülümseme yerleşti. "Biliyor musun kardeşim, biz çocukken senin dünyanın en harika insanı olduğuna inanırdım. David Amca'nın bile üstünde."

Hızlı nefes verişimde, yediğim dayakların vücuduma verdiği zararın kanıtı olan hafif, boğuk bir ısıklık duyabiliyordum. Boğazım çiğ ve ağrılıydı ama en çok acıyan şey Judah'ın sesindeki nostaljiyi duyduğumda kalbimde hissettiğim acıydı. Çünkü hatırlıyordum. Çocukluğumuzda, yatağa uzandığımızda bana nasıl baktığını hatırladım.

Yaz güneşi altında meranın mükemmel bakımlı çimleri. Kardeşim yanımdayken bir gün nasıl yükseleceğim hakkında konuşurduk. Her zaman yanımdaydı, tıpkı Tanrı'nın

tasarladım. Gözlerimi sıkıca kapattım. O zamanlar masum çocuklardık, dünyaya pembe gözlüklerle bakardık.

Gözlükler. Önümüzde uzanan yol, gideceğimiz tehlikeli yollar hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Çok garipti. O zamanlar ikimizin de hissettiği heyecanın hâlâ içimde kabardığını hissedebiliyordum. Kişisel yolumla ilgili korkularımı hatırladım: peygamber olmak.

Ama bunu yapabileceğimi hep biliyordum, çünkü ona sahiptim.

Aramızdaki kopmaz bağ, yükselişimden sadece birkaç ay sonra paramparça olmuştu. Açgözlülüğü yüzünden paramparça oldu. Gururu tarafından yok edildi ... intikam ihtiyacı tarafından yok edildi.

Çenesi gerildi, kasları nefretle sertleşti, Judah devam etti, "Ama yaşlandıkça, tek yaptığın beni hayal kırıklığına uğratmak oldu. İkimiz de kutsal kitapları okuduk ama ben dersleri senden daha kolay kavradım. Aynı şekilde yetiştirildik ama sadece sen cezalandırıldın. Hata üstüne hata yaptın, vaazlarda tökezledin ve Kör bir aptal gibi kutsal bölümlerimizi karıştırıyorum." Judah'ın başı yana eğildi ve kısılmış gözleri mürekkepli kollarımın üzerinde gezindi. Hangmen mürekkebi. Bende olmasından nefret ettiğini biliyordum. Bu görevi yerine getirmem için seçilmemden nefret ettiğini biliyordum. Amcamızın çok önemli bulduğu görevi.

Ben olmamaktan nefret ediyordu.

Yüzünde garip bir ifade belirdi. İlk defa ne düşündüğünü tahmin edemedim.

"O zaman amcam seni şeytanın adamlarının arasına sızman için gönderdi." Judah iç çekti. Tıpkı benim yaptığım gibi elini yüzünde gezdirdi. Başını salladı... tıpkı benim yaptığım gibi. Alışkanlıklarımı ve tavırlarımı incelemiş olmalıydı.

Kafamda bir soru dönüp duruyordu: Bu ele geçirmeyi ne zamandır planlıyordu? Evimi incelemek için yeterli zaman.

Her hareketini. Ben ona sebep vermeden çok önce. Kanım dondu. Kardeşim, ikizim... Görünüşe göre başından beribenden şüphe ediyordu.

"Biliyor musun, sen Mera'dan alınıp o adamların yanına yerleştirildiğinde rahatlamıştım," dedi. "Günlerim yalnızlık içinde geçti. Çalıştım, çalıştım ve her gün inancımda daha güçlü, hareketimiz hakkında daha bilgili oldum. Hareketimize liderlik etme yeteneğimi güçlendirdim. insanlar." Judah ayağa kalktı. Üzerimde yükselirken ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

Dizlerimin üzerindeydim,

Üstümdeki Judah'a bakıyordum. Gözlerinde, bunun ona getirdiği güç patlamasını gördüm. Gerçek peygamber, bir kenara atılmış kardeşinin ayaklarının dibinde diz çökmüştü.

Sırıttı, kendini beğenmiş bir ifade yüzünü kapladı. Gözlerimle buluşmak için eğildi. "Amcamın seni, 'seçilmiş varisini' neden Şeytan'ın dünyasına gönderdiğini hiç anlayamadım.

Kavra." Eli ön kolumdaki Hades dövmesinin izini sürmek için düştü. "Ama artık biliyorum." Judah başını salladı, sanki Kafasındaki teorinin doğru olduğuna kendini ikna etti. "Seni test ediyordu. Kötülüğün çekimine direnip direnemeyeceğini görüyordu." Judah elimi bıraktı ve omuz silkti.

kayıtsızca. "Görünüşe göre yapamazmışsın."

"Evet," diye karşılık verdim. "Beş yıl boyunca onların arasında yaşadım. İstihbarat topladım, bizi güçlü kıldım. O bilgiler olmasaydı görevimizde başarısız olurduk!" Boğazım

acıyla zonklarken yüzümü buruşturdum. Acıyı bastırmaya çalıştım.

"O adamların arasında olsaydın birkaç hafta içinde ölürdün. Sen çok zayıfsın. Ben güçlü kaldım. Davamız için yapmam gerekeni yaptım." Dişlerimi sıktım. "Onlar için öldürdüm. Canlar aldım, masum canlar. Sen olsan ufalandı!"

Judah'ın yüz ifadesi değişmedi, ama yine de Sözlerimin hedefine ulaştığını gözlerinin sıkılaşmasından anladım. "Güçlü kalamadın kardeşim," dedi alaycı bir sesle

sesiyle öfkesini eşikten geri çekti. "Düştün. Bir Lanetli'yi avucunun içinde tuttun ve gitmesine izin verdin çünkü onu sevdiğine inanıyordu." Başını bir yana eğdi. "Gerçekte sen de herkes gibi onun büyüüne kapılmıştın. Daha önce düşen tüm zayıf adamlar gibi. Senin zayıflığın o adamların komünümüze gelmesine ve kurtarıcımızın öldürülmesine neden oldu." Judah'a duyduğum nefret içimde dönüp duruyordu. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu!

Yahuda öne doğru eğildi. "Sonra üçünü de sana gümüş tepside bir hediye olarak getirdiğimde bile onları koruyamadın. Bunun yerine gitmelerine izin verdin. Onların güzelliği yine gözlerini kör etti, şehvetinin ve günahının esiri oldun. Bu, kardeşim, bir peygamberin işareti değildir."

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Eve dönüş yolculuğunda neden Hangmen'e gönderildiğini anladım." Benimle oynuyor, beni dizlerimin üzerinde sonucunu beklemeye zorluyordu. "Çünkü amcamız düşeceğinizi biliyordu. Kötülüğe kapılacağınızı biliyordu." Judah'ın gözleri doğrulukla parladı ve başını salladı. "Ben inzivada kalabileyim diye seni götürdü. O

"Benim için dikkat dağıtıcı olduğunu biliyordum."

Dudaklarında yavaş bir sırıtış belirdi; damarlarım buza dönüştü. "Ne de olsa kaderin peygamberi bendim. Tüm bunların benim olması gerekiyordu. Bunu şimdi anlıyorum."

Ellerim yumruk oldu. Zaten yıpranmış olan soğukkanlılığımı kaybederek, "Nefretten başka bir şey vaaz etmiyorsunuz! Sizi hücremden duyabiliyorum. Sürüye Kıyamet'i duyurdunuz. Günlerin sonunu işaret ettin. Onları histeri krizine soktun!"

"Çünkü öyle, kardeşim. Zamanı geldi," diye cevap verdi sakince.

Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. "Bu olabilirdi Tanrı tarafından vahyedildi. Rabbimiz'den doğrudan bir mesaj almış olmanız gerekirdi. Bunu kendi başınıza açıklayamazsınız! Hangmen kanına olan ihtiyacınız yüzünden masum hayatları tehlikeye atamazsınız!"

Judah daha geniş gülümsedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Evet," dedi gururla. "İnancını terk ettiğin an Lanetli Kız Kardeşleri o değirmenden kurtarıırken, içimdeki değışimi hissettim. Liderlik yükünün sizinkinden alınıp benim omuzlarıma yüklendiğini hissettim. Ve o zamandan beri Rab'den vahiy üstüne vahiy alıyorum, tıpkı amcamızın yaptığı gibi

uzun yıllar." Judah yavaşça başını salladı. "Ve bana halkımızı Kıyamet için hazırlamam söylendi. Vakit geldi kardeşim. Hayatımız boyunca hazırlandığımız zaman geldi."

Gözlerim şok içinde açıldı ve Judah'ın yüzünü inceledim. Yalan söylediğine dair bir kanıt aradım.

Ama yüzünde gördüğüm tek şey gerçek ve inançtı. İnanamayarak başımı salladım. Olamazdı... Hayır, olamazdı.

mümkün değildi . . .

Judah'ın eli sertçe omzuma indi. "Kardeşim," dedi usulca. Gözleri bir anda sertlikten nezakete, kızgınlıktan sevgiye dönüşmüştü... peygamberinkinden kardeşiminkine.

Konuşmak, elini bırakmak ve ona yalan söylediğini bildiğimi söylemek istedim. Ama yapmadım. Çünkü onu tanıyordum. İkizimin ne zaman yalan söylediğini biliyordum. Bilmiyordum. Odaklanamıyordum... Doğruyu söylüyor gibi görünüyordu... Başım çok ağrıyordu, içgüdülerim beni hayal kırıklığına uğratiyordu...

"Kardeşim," diye tekrar denedi Judah. Bu kez yorgun bakışlarını karşıladım. "Bugün cezanın kırkinci günü. Sen zayıflığınızın ve yanlış kararlarınızın kefaretinizi ödediniz."

Başımı salladım. "Hayır, otuz beş gün oldu." Bu konuyu neden tartıştığımı bilmiyordum - kaç gün geçtiği önemli bile değildi. Ama sadece bir şeylerin gerçek olmasına ihtiyacım vardı. Artık benim için hiçbir şey gerçek değildi. Hiçbir şey.

Duvarımda otuz beş rakam vardı.

Kırk değil.

Otuz beş.

"Her zaman bilinçli değildin kardeşim. Aldığın bazı cezalar seni uzun süre baygın tuttu. Daha çok başlangıçta, bizi terk edişin tazeyken ve cezalar daha ağırdı. Kutsal kitaplarımızın gerektirdiği gibi kırk gün kırk gece oldu. Uzak durdum. Siz cezanızla yüzleşirken sizden uzak durdu. Tıpkı bizim çocukluğumuzda olduğu gibi günahlarınızın kefaretinin ödenmesi gerekiyordu. Sevdiklerinizden soyutlanarak. Bugün burada tövbe ettiğinizi ve

Seni tekrar aramıza katacağız." Yüzü yumuşadı. "Kollarıma ve güvenime."

"Tövbe mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Her yerim uyuşmuş gibiydi: derim, etim ve kemiklerim. Ama bana söylediği her şeyle başım yeniden zonklamaya başladı.

"Evet," dedi Judah nazikçe. "Günahların için. Düzen'e olan inancını kaybettiğin için... bana olan inancını kaybettiğin için." Bana böylesine şefkatle bakarken karnım sıkıştı. Yüz hatları bana karşı yumuşadı. Bana bir kardeş gibi bakarken.

Judah'ın eli aşağı uzandı ve benimkini kavradı. Birleşen ellerimize baktım -benimki kirlenmiş ve yaralanmıştı, onunki ise lekesizdi. Parmakları elimi nazikçe kavradığında bir çığlık attım.

benimkini sıktı. Bakışlarımdan onunkilere kaymasına izin verdim. Kahverengi gözleri parlıyordu. "Judah," diye mırıldandım, kalbimdeki mücadelenin tükendiğini hissediyordum.

"Tövbe et kardeşim, lütfen. Lütfen. I . . . " Boğazını temizledi. "Sana yanımda ihtiyacım var." Yumuşakça güldü. "Her zaman olduğumuz gibi. .. her zaman olmamız gerektiği gibi. Kardeşler Tanrı'ya, kana ve inanca bağlıyım."

Yorulmuştum. Çok yorgundum. Eli elimdeydi, şefkatinin sıcaklığı tenime sızıyordu. Artık yalnız kalmak istemiyordum. Yalnız olmaktan bıkmıştım.

"Artık yalnız kalmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Judah'nın alnı benimkine yaslandı. "O zaman olma kardeşim. Bize geri dön. Kendini Şeytan'ın pençesinden kurtar ve bize geri dön. Burada benimle bir evin var. A

geri dönmenizi bekleyen eviniz. Tövbe et kardeşim ... sadece bu iki özgürleştirici kelimeyi söyle."

Kararlılığımın kaybolduğunu hissettiğimde dudaklarım seğirdi. I

tekrar bir aile istedim. Sevilmek istedim. Yeniden bir bütün olmak istedim.

Ağzım açıldığında Judah nefesini tuttu ... ama hiçbir şey çıkmadı. Onun yerine zihnim görüntülerle dolup taşı. Burada, Yeni Zion'da gördüğüm faaliyetler gözümün önüne geldi. Judah'ın baştan çıkarıcı bir şekilde dans eden çocuk videoları. Judah'ın beni eşim olarak birini seçmeye davet etmesi. Judah'ın katıldığını bildiğim uyanışlar. Genç kızların kaçırılması.

Seks, onaylanmış ahlaksızlık eylemleri. Lanetli Delilah'nın yaralı yüzünü sanki karşımdaymış gibi görebiliyordum, onun korku dolu, dehşete düşmüş bakışlarını görebiliyordu.

"Kardeşim, beni dinle," diye devam etti Judah, elimi giderek daha sıkı kavıyordu. "Biz sadece yanlış bir yol. Ben peygamberim ve sen de peygamberin elisin. Bu yüzden başa çıkmakta zorlandınız. Çünkü biz farklı roller için yaratılmıştık."

Judah önüme oturdu ve benim seviyeme geldi. Bu yükseklikte bir kez daha benimle eşit görünüyordu. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Çok fazla şey olmuştu, her şeyin eskisi gibi olması için inancıma çok fazla leke sürülmüştü.

Hiçbir şey aynı olamazdı. Şu anda sahip olduğum bilgi bundan emin olmamı sağladı.

"Hayır," diye fısıldadım kederle, konuştuğumu bile fark etmeden önce. Gözlerimi kaldırdığımda Judah'ın beni dikkatle izlediğini gördüm. "Hayır," dedim tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde, adrenalin hissederek

vücudumda dalgalanıyor, kemiklerime hayat ve zihnime berraklık getiriyor.

"Hayır, ne . . . ?" Judah kaşlarını çatarak sordu.

"Hepsine hayır. Tövbe etmeyeceğim." Judah onu yakalamaya çalıştı

Ama elimi sıkıca tuttum. "Peki ne için pişmanlık duyacaksın, bizi kurtardığın için mi? Lanetli Kız Kardeşler'i tutmak Hangmen'lerin komünümüzü tekrar basmasına yol açabilirdi. Lanetli Kız Kardeşlerin hepsi nişanlandı, evlendi ya da çocuk sahibi oldu. Onları geri alsak bile artık ruhen peygamberin gelini olacak kadar saf değiller." Çok ihtiyacım olan nefesi aldım ve devam ettim. "Ve ben buna seyirci kalmayacağım ve çocukların yetişkin adamlar tarafından tecavüze uğrayabilir, Judah. Tüm bunlara, davamıza hâlâ inanıyorum. Ama uyandırma uygulamasını durduracağım.

Bu barbarca. Bu düpedüz yanlış!"

Yahuda dişlerini sıkarak, "Hayır," diye karşılık verdi. "Bu peygamberin yoludur, ona Rab tarafından vahyedilmiştir!" Ayağa kalktı ve elini benimkinden çekti.

Bir sonraki söyleyeceğim şeyle savaştım. Yaratacağı etkiyi biliyordum. Yine de söylemeye karar verdim.

"İnanmıyorum ki

uygulama Tanrı tarafından vahyedilmiştir. Bir Tanrı buna nasıl göz yumabilir?"

Judah'ın gözleri büyüdü. "Şimdi mi seçiyorsun?" Judah dedi ve sendeleyerek taş basamaklara oturdu. Beni izlerken gözleri sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi kısıldı.

Yüzü bulutlandı. "Şimdi de en kritik ve önemli zamanımızda kutsal yazıları sorgulamayı mı seçiyorsun? Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda?"

Sessiz kaldım ve arkama baktım. Judah'ın dudağı tedirginlikle seğirdi. "Söyle bana," dedi Judah ve durakladı, her şeyi ortaya döktü. "Lanetli Salome'nin komünde kalmasını sağlamayı başarmış olsaydın, bunları hissediyor olur muydun?"

Sanki ikizim karnıma yumruk atmış gibi hissettim. Mae hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Şimdi bunu bana karşı kullanıyordu. Judah öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Eee? Yapar mısın?"

Sorusunu düşündüm, gerçekten düşündüm. Mae'nin güzel gülümsemesini, uzun siyah saçlarını ve Buz mavisini gözleri -her zaman en sevdiğim özelliğidir. Ama sonra gözlerimi kapattım ve onu Styx'in kollarında gördüm. Ona nasıl baktığını gördüm. Şimdi bana nasıl baktığını gördüm. Yazık, belki de nefret.

Asla sevgi ve saygı yok.

Ne halt ediyordum ben?

Her şey beynimde bir karmaşa yığınınına dönüşmüştü. Mae ile burada, New Zion'da evli olmayı hayal etmeye çalıştım. Bir başkasını asla kabul etmezdim. Ama Mae bu hayata asla katlanmazdı. Buradan nefret ederdi ve ben de bir zamanlar onu, bunu onun için istemeyecek kadar sevmiştim.

Artık ne hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar uzun süre

O hücrede acı ve ıstırap içinde kaldıkça, ona karşı olan hislerim daha da azaldı. Onu hor gören birini kim isterdi ki? Sen mi? Senin olduğun her şeyden iğrenen bir kadını kim ister ki?

Mae beni arkadaşı olarak istemişti ve benim tek yaptığım onu sırtından bıçaklamak olmuştu. İçime donuk, dayanılmaz

bir ağrı yerleşti.

Mide. Kardeşimin yanı sıra, o benim tek arkadaşımdı.

Şu anda bir arkadaşla ihtiyacım vardı.

Yavaş ve zor bir nefes alarak kardeşimin gözlerine baktım. "Onu asla alıkoymazdım." Judah'ın başı geri çekildi. Onu şok etmiştim. Ve nasıl onun açıklamalarında bir aldatmaca sezmediysem, onun da benimkilerde bir aldatmaca sezmediğini biliyordum.

"O asla bizim dünyamız için yaratılmamıştı."

Judah öfke saçıyor gibiydi. Düşük bir kor olarak başladı, erimiş bir ateşe dönüştü. "Neden?" diye bağırdı, cehennemden gelen bir zebani gibi adımlarını hızlandırarak. "Neden böyle davranıyorsun?

Biz bu hayat için yaratıldık ama sen yoluna, halkına sırtını dönüyorsun. Kardeşine! Ne için?"

Ben konuşmadım. Judah oturduğum yere doğru yürüdü ve kolumu kavrayarak parmaklarıma doğru seken bir acı gönderdi. Ama Judah'ın gözleri yine mürekkebinin üzerindeydi. "Buna inanmama asla izin vermedim. Ama sen gerçekten bozulmuşsun. Eğer hala İnançlarınızda saf olsaydınız, bununla bu kadar zehirli bir şekilde savaşmazdınız." Eğildi ve soğuk bir sesle sordu, "Bunu yapmak istiyor musun? o hücreye geri mi konulacak? Cezanın Devam etmek mi? Günah dolu hayatınızın geri kalanında yalnız mı kalmak istiyorsunuz?"

Kardeşimin gözlerinde eski Judah'ın bir parıltısı belirdi. Sahip olduğu tüm gücün altında, onu bir kalkan gibi koruyan inancının altında, içtenlikle tövbe etmem için yalvarıyordu. O anda, onun da en az benim kadar korktuğunu gördüm. Benim gibi onun liderliğinde de başarısız oldu.

Judah'ın eli kolumdan aşağı kaydı ve tekrar avucuma

geldi. İçime dolan duyguları geri yuttum.

sel gibi akıyordu. Uzun zamandır başkalarına olan inancımı yitirmiştim. Onun eli bir can simidiydi. Ben boğuluyordum ve o beni kurtarmak için umutsuzca çabalıyordu.

Sadece birbirimizi kurtarmaya çalışmıştık.

"Tövbe et kardeşim," diye yalvardı Judah, sesi yumuşak ve acılıydı. "Birlikte halkımızı yüceltebiliriz. İnananları Kıyamet için hazırlayabiliriz. Cennet bizim olacak." Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı ve başıma bir öpücük bıraktı.

"Eğer günlerin sonu geldiyse, ne olursa olsun yok olacağız. Evlilik yoluyla bizi kurtaracak saf bir Lanetli Kardeşimiz yok. Her halükarda mahvolduk, Judah. Her şeyi kaybettik. Her şey bitti."

Saniyeler sessizlik içinde geçti. "Hayır, değil," dedi. Donup kaldım.

Judah heyecanla içini çekti. "Bir tane daha buldum."

Başımı geriye attım ve onun neşeli yüzüne baktım. "Ne?" Sesim şoktan titriyordu.

Judah'nın elleri omuzlarıma indi. "Tövbe et kardeşim. Hiçbir şey kaybolmadı. Her şey planlandığı gibi gidiyor. Halkımız eğitim görüyor. Nasıl savaşıacaklarını öğreniyorlar. Savaşmayı öğreniyorlar.

Şeytan'ın sakini biz ayağa kalkmadan bizi ele geçiremeyecek." Gözlerini bana kilitleyerek bir kez daha şöyle dedi: "Tövbe et. Tövbe et ve yanımda durmak için geri dön. Her zaman sen ve ben olmalıydık. Bu işi başladığımız gibi bitirelim. Birlikte."

Şok beni suskunlaştırdı. Evet demek istedim. Kabul etmek istedim. Yıkanmak, uyumak, malikanede yemek yemek istedim. Kardeşimin yaptığı her şeyi istiyordum ama onun istediği gibi değil.

Yapamadım.

Dokunuşundan uzaklaştım. "Yaptıklarım için pişmanlık duymayacağım. Ben haklıydım. Uygulamalarımız değişmeli. Lanetli Kız Kardeşler buraya, bize ait değil."

Bir anda, tanıdığım sevgi dolu ağabey gitmiş, yerine bir kez daha sahte peygamber gelmişti. Ayağa kalkarak bana döndü, duruşunda sadece soğukluk vardı. "Kardeşim Michael! Kardeş James!" Judah seslendi. Arkamdaki kapı açıldı. Kalbim parçalanıyordu ama kendimi tuttum. Judah arkamdaki adamlara seslendi. "Tövbe etmeyi reddediyor. O bir günahkâr ve cezası devam etmeli."

"Evet, Peygamber," diye yanıtladı Michael Kardeş. Gözlerimi kardeşime diktim, bana tekrar bakmasını istiyordum. Ama bakmadı. Arkasına bile bakmadan odadan çıkıp gitti.

Büyük eller kollarımı sardı ve beni ayağa kaldırdı. Acı dolu bir çığlığı bastırmak için dilimi ısırdım. Birden Öğrenci muhafızlar beni ceza odasına sürükledi, total bedenimi taşımak için mücadele ediyordu. Bu iki adamdan daha uzun ve daha geniştim. Ama güçsüzdüm. Karşı koyamadım.

Her gün olduğu gibi ayakta durmam istendi ve yumruklar geldi. Yumruklar kaburgalarıma, böbreklerime ve göğsüme saplandı ... ama hiçbir şey hissetmedim.

Ayakta kalmak için kendimi zorladım. Bugün yüzümü yalnız bıraktılar, ama vücuduma her vuruşta ve darbede, Gülümsediler ve yüzlerindeki küçümsemeyi görebiliyordum. Ama onlardan nefret edemezdim. Bir zamanlar ben de onlar gibiydim. Onlar Davamıza yüzde yüz inanıyorlardı. Onların gözünde ben şeytan tarafından kandırılmış bir günahkârdım.

Belki de öyleydim.

Şeytanın gerçek olduğunu biliyordum. Panik etrafımı sardı. Belki de kötülüğün kurbanı olmuştum. Belki de ruhumun kaderi cehennemde yanmaktı.

Sadece bilmiyordum. Sorular kafamda dönüp dururken, o anda umurumda bile olmadığını fark ettim.

Birader Michael sırtıma son bir hızlı yumruk indirdi ve ben yere düştüm, dizlerim acıyla büküldü. Nefes almak için savaşıırken avuçlarım taş zemine bastırdı.

Michael ve James kardeşler beni ayağa kaldırdılar ve ceza hücrelerinden çıkardılar. Titriyordum attığım her adımda. Ve her yeni adımda öfkem daha da artıyordu. Vücudumun her yerine nüfuz ettiğini hissedebiliyordum.

damarlarıma sızan bir damla gibi.

Hücre evinin kapısı açıldı. Yakınlarda birinin olduğunu hissederek başımı kaldırdığımda girişte iki yeni gardiyanın durduğunu gördüm. İkisi de koyu renk saçlı ve koyu renk gözlüydü. Ağır kaslıydılar, kısa saçları ve koyu renk yanakları vardı. Akraba gibi görünüyorlardı. Her biri Ellerinde birer AK-47 vardı ve mürit muhafızların tipik siyah giysilerini ve ağır botlarını giymişlerdi. Çenelerini beni tutan muhafızlara doğru salladılar. Gözleri bana kaydığında dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

Hücreme geri götürülürken, uzun koridorun sonunda yemek hazırlamakta olan yaşlı bir adam ve yaşlı bir kadın fark ettim. İkisi de bana doğru baktı ama hemen arkalarını döndüler.

girişteki muhafızlar "Çalışın!" diye emrettiğinde uzaklaştı.

Gardiyanlar beni hücreme attılar. Yanağım taş zemine çarptığında öfkemi daha fazla kontrol edemedim. İçimde zonklayan adrenalini kullanarak Kendimi ayağa fırlattım ve beş haftalık çığlıklarımı attım. Odanın içinde sendeleyerek yürüdüm, kaslarıma kan hücum ettikçe bacaklarım acıyor ve zonkluyordu.

Bakışlarım çetele duvarına kilitlendi. Onları saydım. "Otuz beş," diye homurdandım, sesim artık aşırı kullanımdan boğuklaşmıştı. Yerden bilenmiş taşı aldım ve taş duvara çarptım, keskin kenarı avucumu kesti. Taşın yere düşmesine izin verdim.

Bu hücreye geri döndüm, çürümeye terk edildim, bir hayvan gibi kafese kapatıldım. Geri adım atarak kanlı taşı aldım ve titreyen ellerimle duvara geri getirdim. Yeni bir çetele tutmaya başladım. duvara beş yeni çizgi kazıdı. "Kırk . . . "

Daha fazla dayanamadım. Yere yığıldım, duvara yaslandım. Dayaktan sonra gövdem ve sırtım yanıyordu.

Sert zeminde otururken hücredeki sessizlik sağır ediciydi, nemli hava tenime tutkal gibi yapışıyordu. Hücredeki Komünün hoparlörlerinden gelen çıtırtılar bir anonsun habercisiydi; Judah'ın sesi hücredeki pencereden içeri girdi.

"Yeni Zion halkı. Bugünkü Rab'bin Paylaşımı on beş dakika içinde başlayacaktır."

Donup kaldım. O salonda neler olacağını düşündüğümde omurgamdan aşağı buz damlıyordu. Gördüğüm tek Lord's Sharing'i hatırlayınca midem bulandı. Yetişkin adamlar küçük çocuklara tecavüz ediyordu.

Kızlar, Yahuda onu yalayıp yutuyor; Sarai, gönüllü eşi, onun yanında kıvranıyor.

Gözlerimi kapattım ve bir çığlığa daha karşı koydum. Fırtına bulutları mavi gökyüzünü boğarak yaklaşırken hücre karardı. İçeride bana olanlar için uygun bir metafor. Işık, kasırganın içindeki bir mum gibi sönüp gidiyordu. Acının pençelerinin ruhuma battığını hissedebiliyordum. Ve Böyle hissettiğim diğer tek zaman Hangmenlerin arasına sızdığım zamandı. O zaman, kurtuluşa giden tek yolun inancım olduğunu bildiğimden, onların günahkâr yaşamlarından iğrenmiştim.

Şimdi bu adamların ne kadar iffetsiz olsalar da en azından onur ve gurur sahibi olduklarını düşünmeye başlamıştım. Ve Hades ya da kulüp adına çocuklara tecavüz etmeyeceklerinden emindim.

Ellerim titriyordu. Göğsüm o kadar gergindi ki kaslarımın kopacağından korktum. Bu kadar çabuk karanlığa sürükleniyordum. Yırtılan kalbimin siyaha döndüğünü neredeyse hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım ve başımı duvara yasladım. Bu ezici gerçeklikten bir süreliğine de olsa uzaklaşmak için kendimi uyumaya ikna etmeye çalıştım. Ama kulaklarım diken diken oldu.

Yanımdaki hücreden gelen bir ses duyduğumda ayağa kalktım. Kaşlarımı çattım. Bu hücrelerde yalnızdım, değil mi? Hapsedildiğimden beri buraya gardiyanlardan başka kimse gelmemişti. Gardiyanlar, ve görünüşe göre yemek hazırlayan yeni insanlar.

Daha sıkı dinledim. İlk başta hiçbir şey duymadım. Muhafızların sesini başka bir şeyle karıştırmış olmalıyım diye düşündüm. Ama sonra tekrar duydum.

Kulağımı taşa dayadım. Kalın duvarın içinden küçük koklama sesleri geliyordu. Daha yakından dinledim, Acının bana bir şeyler hayal ettirmediğinden emin olmak için. Ama hafif bir öksürüğün eşlik ettiği sesi tekrar duydum.

Nabzım daha hızlı atıyordu. Orada biri vardı. I duvarı arayarak ilerledi. Hücrenin dibinde, eski çimentonun aşındığı küçük bir boşluk vardı. Gğsm yere indirdim ve içeriye görmeye çalıştım. Boşluk bir şey görebilmem için çok küçüktü ama kulağımı dayadığımda sesleri daha fazla duyabiliyordum
Açıkça.

Birisi ağlıyordu.

Dışarıdan gelen müzik sesi, Rab'bin Paylaşımı'nın başladığını işaret ediyordu. Gözlerimi kapattım, orada olacakların görüntülerini uzaklaştırmaya çalışıyordu. Duvarın içinden gelen ağlama sesleri daha da artıyor gibiydi.

"Alo?" Dedim, sözcükler boğazımı tırmalayınca irkildim. Ses tellerimi ıslatmak için yutkundum. Ağlama sesi kesildi. Kulaklarımı zorlayarak bir ayak sürüme sesi duydum.

"Alo?" Tekrar denedim. "Orada biri mi var?" Ben oldum Sesim çok zayıf ve çok sessiz çıkınca hayal kırıklığına uğradım. Kendimi duvara yaklaştırdım, göğsüm taşa baskı yapıyordu. Derin bir nefes aldım.

"Evet, burada biri var."

Heyecan göğsümü doldurdu. Ses zar zor bir fısıltıydı ama içerideki her kimse cevap vermişti. Başımı geriye çektim, kapının üstündeki boşluktan görmeye çalıştım.

taş tuğla. Hâla bir Şey göremiyordum. Ama duvarın diğer tarafındaki varlıklarını hissedebiliyordum.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti.

"Benim ... benim adım

Harmony."

Kaslarım dondu. Ses bir kadına aitti.

Harmony. Adı Harmony'ydi.

"Harmony," diye fısıldadım. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Ne ... adın ne?" Harmony sordu. Kapattım Hem yumuşak sesi hem de sorusu karşısında gözlerim doldu.

Nefes alıp verdim, bir, iki,   kez. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Kim olduğunu, neden hücrede olduğunu bile bilmiyordum. Ona adımı söyleyemedim. Peygamberin adı Kabil'di. Ben Kabil olmak istemedim. İçimdeki hiçbir Şey bir daha o isimle anılmak istemiyordu. Ve kesinlikle kendime Yahuda adını vermezdim.

"Adın ne?" Harmony tekrar sordu.

Cevabımı düşünmemiştim. Kendimi "Rider ..." derken bulana kadar bir cevabım olduğunu bile fark etmemiştim. "Derin bir nefes aldım. "Benim adım Rider."

Dördüncü Bölüm

Uyum

Yutkundum ve endişeli bir bakışla hücremdeki kapıya döndüm. Sinirlerim vücudumu sarstı. Dışarıdaki insanların dikkatini çekmemek için sesimi alçak tutmak istedim. New Zion'un muhafızları beni birkaç kez kontrol etmişti ve her seferinde gözlerinde şehvet dolu bir bakış görmüştüm.

"Rider," diye yanıtladı derin ses. "Benim adım Rider."

"Rider," diye tekrarlardım. Kaşlarım birbirine çarptı. "O . . . " dedim endişeyle. "Bu benim bildiğim bir isim değil."

Rider bir süre sessiz kaldıktan sonra, "O zaman bu uygun... çünkü ben tanınmaya değer biri değilim. Artık iyi bir adam değilim." Sesindeki bariz acı karşısında midem bulandı. Gergin, çatırtılı bir nefes aldığını duydum. "Sanırım bir zamanlar öyleydin, belki, bilmiyorum ... ama artık kim olduğumdan emin değilim her şey karmakarışık."

Başımı hafifçe geriye çektim, tuhaf, şifreli sözleri ve kullandığı kaba dil kafamı karıştırdı. Ama sonra bir bir anlayış kırıntısı çarptı yüzüme. "Seni günahkar mı ilan ettiler?"

Rider'ın keskin nefes alışını duydum. "Ben Kötü şeyler yaptım."

"Bu yüzden mi o hücredesin?"

"Evet," diye cevap verdi üzüntüyle, ama sesinde başka bir şey daha vardı - şaşkınlık, incinme ... öfke?

Hücre kapımın açılma sesi odayı doldurdu. Daha önce olduğum gibi oturmak için acele ettim, kalan izlerimi sildim.

gözyaşları yüzümden akıyordu. O anki zayıflığımın kanıtlarını görmelerine izin veremezdim. Gardiyanlardan biri olmasından korkuyordum ama kapı açıldığında tanıdık bir yüz gördüm.

Kardeş Stephen.

Yan hücredeki adamın konuşmaması için dua ederek rahatlardım. Kardeş Stephen'ın onu duymasını neden istemediğimi bilmiyordum. Biliyordum ki, benim konuşmam onun umurunda olmayacaktı.

yabancı ile konuşuyordum. Ama aynı zamanda kendimi herhangi bir tehlikeye atmamı da istemezdi. Günahkâr bir dostla konuşmak kesinlikle bu kategoriye girer.

"Merhaba Stephen Kardeş," dedim sessizce.

Peder Stephen elinde bir tepsi yemekle hücreye girdi. Çömelip tepsiyi ayaklarımın dibine koydu. Ona minnettar bir gülümseme attım. Stephen birader arkasından kapıya baktı. Kapıda muhafız olmadığını görünce şöyle dedi: "Porto Riko'dan iki öğrenci muhafız burada, hücrelerde bizden sorumlu olarak görevlendirildi. Peygamber'in baş muhafızı Ezrah, bizi tanıdıkları için bunun en iyisi olacağına karar verdi." Derin bir nefes aldım ve yavaşça uzun bir nefes verdim. Üzerime bir rahatlama çöktü.

Bir sonraki hücrede hareket eden Rider'ın sesi, duvardaki eski tuğlalar arasındaki küçük, ufalanmış boşluklardan geliyordu. Rider alçak sesle, acı dolu bir inilti çıkardı. Kardeş Stephen kaşlarını çattı ve kara gözlerini bana dikti.

"O hücrede bir adam var," diye fısıldadı, neredeyse duyulmuyor. "Onun kim olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğimiz

onun

inançtan dönmüş ve cezalandırılıyor. Hem de kötü bir şekilde."

Kardeş Stephen bana anlamlı bir bakış attı. Kalbim göğsümde daha hızlı çarpmaya başladı. Anladığımı göstermek için başımı salladım. Etrafın temiz olup olmadığını tekrar kontrol ettikten sonra "O bizim sorumluluğumuzda değil, benim ve Rahibe Ruth'un sorumluluğunda. Ana komünden kadınlar her gün onu beslemeye ve yıkamaya geliyor. Ayrıca her gün peygamberin baş müritleri tarafından götürülüyor." Kardeş Stephen başını salladı, yüzünü kızgın bir ifade kaplamıştı. "Onu nasıl geri getirdiklerini gördüm. Her ne olursa olsun, ona günahlarının bedelini gerçekten ödetiyorlar. Çok kötü bir durumda."

Sertçe yutkundum, kendi güvenliğim için duyduğum korku yükselmekle tehdit ediyordu. Onu bastırdım. Beni tüketmesine izin veremezdim.

Kardeş Stephen bana sempatik bir bakış attı. "Kabil Peygamber'in seninle ne yapmak istediğini henüz bilmiyoruz. Belki de seni Lanetli olmayan biri olarak kabul edecek ve hepsi bu kadar olacak."

Kalbim daha hızlı atıyor ve kanım damarlarımda hızla dolaşıyordu. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Ama damgalanacağımdan eminim."

Elini kaldırdı, tam başımın üzerine koyacaktı ki bir muhafızın botlarının sesi koridorda yankılandı. I tepsiyi tekrar Kardeş Stephen'ın ellerine bıraktı, tam o sırada kapı açıldı. Mürit Muhafız Süleyman kapıda duruyordu. Rahatladım.

Kardeş Stephen ona, "Ona yemek götürüyordum," diye bilgi verdi.

Birader Solomon başıyla onayladı. Geri çekildi ve Stephen Kardeş'in tepsiyi yere koymasını bekledi. Birader

Stephen öyle yaptı, sonra ayağa kalktı. Gözlerimin içine bakarak bana başını salladı.

Derin bir nefes aldım ve başımı sallayarak ona iyi olduğumu söyledim.

Kardeş Stephen ayrıldığında, Solomon da bana başıyla selam verdi.

Dudaklarında sıkı bir gülümseme belirdi, sonra kapıyı kapattı. Tepsime baktım. Sebze ve ekmek. Gücümü korumak için yemem gerektiğini biliyordum ama midem kaldırmıyordu. Burada olmanın verdiği korku hâlâ çok hamdı.

"Harmony?" Rider'ın alçak, boğuk sesini duyduğumda sıçradım.

Tepsiyi yolumdan çekerek duvardaki boşluğa geri yığıldım. Başımı ellerimin üzerine koydum. "Ben buradayım."

Bu kadar yakından, Rider'ın çatırdayan nefes alışını tekrar duyabiliyordum. Sesin neden bu kadar gergin geldiğini şimdi anlayarak irkildim. Her gün cezalandırılıyordu. Kötü bir şekilde.

"Kimdi o?" Rider sordu. "Kim ... kim sana geldi?"

"Onun adı Kardeş Stephen," diye cevap verdim. "O bir arkadaş."

Rider birkaç saniye sessiz kaldı. Kulağımı çevirdim bilincini kaybetmiş olmasından korkarak, "Sana burada mı bakacak?" diye sordu.

İyi olduğunu öğrenince rahatlayarak, "Evet, o ve Rahibe Ruth benimle ilgileniyor. Beni yapmamaları gereken bir şeyden korudular." Duraksadım, daha fazla açıklama yapıp yapmamayı düşündüm. Kendimi eklerken buldum, "Onlar cezalandırılıyorlar. Benimkinin yanındaki hücreyi paylaşıyorlar, ama

Kefaret olarak bu hücre bloğunu temizlemek ve bakımını yapmakla görevlendirildiler. Bana yemeğimi ve giysilerimi getiriyorlar. Günde birkaç kez hücreme girip çıktıklarını duyacaksınız."

"Sizi korudukları için mi cezalandırılıyorlar?"

"Evet." Hücresinden yine ayak sürüme sesleri geliyordu.
"Acı çekiyorsun."

Rider'ın keskin nefesi ihtiyacım olan tek cevaptı. Uzun zamandır sakladığım öfke kanımda fokurdayarak birikmeye başladı. Rider sessizdi.

"Evet," diye cevap verdi sonunda. "Acı çekiyorum."

Ellerim yumruk oldu. Bir kişi daha yaralandı. "Sana ne yapıyorlar? Neden?"

"Beni dövdüler" demeden önce Rider'ın dört derin nefes alıp verişini saydım. Gözlerim kapandı ve başımı salladım.
"Beni çok az yemekle besliyorlar ve temizliyorlar, ancak ertesi gün tekrar başlıyorlar. Beni kırmaya çalışıyorlar."

"Rider," diye fısıldadım, ne diyeceğimi bilemeden.

Hücrenin çatısına vuran yağmurun sesini duydum. Başımı kaldırıp uzak duvarın üstündeki küçük pencereden dışarı baktım. Gökyüzü kararmıştı ve iri yağmur damlaları gri bulutlardan düşüyordu. Pencereden dışarı bakarken, aklım peygamberin kısa bir süre önce duyurduğu şeye kaydı. Tanrı'nın Paylaşımı. O salonda yaşanacak ahlaksızlığı, muhafızların ve müritlerin kadınlara yaşatacağı acı ve ıstırapı düşündükçe midemde tiksinti hissettim.

Davut Peygamber'in bu tür olayları onaylayan kutsal kitabı yazdığı güne lanet ettim. Havva'nın Lanetli Kız Kardeşleri'nin seçtiği en saf kişiler tarafından göksel olarak temizleneceğini mektuplarıyla insanlara açıkladığı güne lanet ettim.

Sekiz yaşından itibaren ritüel olarak temizlenmiş erkekler. Kutsal kitaplarımızı her okuduğumda neredeyse öfkeden patlayacaktım.

"Tövbe etmemi istiyorlar." Rider'ın sesi duvara dönmemi ve yeniden odaklanmamı sağladı.

Başımı tekrar ellerime yaslayarak sordum: "Seni bu yüzden mi dövdüler? Pişman olman için mi?"

"Evet."

"Ama tövbe etmeyeceksiniz, öyle mi?"

Uzaktaki gök gürültüsünün alçak sesleri üstümüzde yankılandı ama ben onları duymazdan gelerek Rider'ın cevabını duymaya çalıştım.

"Hayır," diye itiraf etti sonunda. "Ne yaparlarsa yapsınlar, pişman olmayacağım." Zorlu bir nefes aldı. "Yapamam. Kabul etmemi istedikleri şeyleri, görmezden gelmemi istedikleri eylemleri kabul edemem."

Derin sesindeki acı ve reddediş karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Başımı ellerimden kaldırdım ve hatta

Beni göremeyeceğini bildiğim için avucumu duvara. Bu seviyede bir acının nasıl hissettirdiğini biliyordum. Konuşma tarzındaki hüznü tanıdım.

"Ne yaptın sen?" Sormak için kendimi zorladım.

Konuşmasını beklerken parmaklarım taş duvara daha sıkı bastırdı. "Çok fazla," diye belli belirsiz cevap verdi.

"Affedilemeyecek kadar çok şey." İç çekti. "Bu dayakları ve

daha fazlasını hak ediyorum Harmony. Yaptığım şeyler

. . . " Kederinin kalın duvardan geçtiğini hissedebiliyordum. "Burada olmalıydım. Bu tedaviyi görüyor olmalıydım." Derin bir nefes aldı ve fısıldadı, "Daha kötü olması gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

Sessiz kaldım. Sesindeki inancı duydum. Her kelimesinde ciddiydi. Gerçekten incinmesi, cezalandırılması, öldürülmesi gerektiğini düşünüyordu. Ne yaptığını merak ettim. çok kötüydü. Tam soracakken ağzımı açtım ama dışarıda müzik çalmaya başladı.

Ses hücrenin ağır taş duvarlarını delip geçerken sıçradım. Gözlerim pencereye kaydı. Yağmur hafiflemiş, mavi gökyüzü bir kez daha griyi kovalamıştı.

Müzik sustu ve Rider üzüntüyle, "Tanrı'nın Paylaşımı sona erdi," dedi.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. I Katılmak için seçilen kızların şu anda neler hissettiklerini hayal ederek kalçalarımı birbirine kenetledim. Katılan her erkek, Hazreti Davut'un cennete nasıl ulaşılacağına dair rehber kitabına sıkı sıkıya bağlı kalacaktı. kızlarla cinsel ilişkiye girerek saflıklarını bozdular. Hassas ve güven dolu kalpleri, az önce masumiyetlerini ellerinden alan adamların kötülükleriyle yaralanacak olan kızlar. Mide bulantısı boğazımda düğümlendi. Karanlık düşüncelere, göğsümü parçalayan gerginliğe dayanamıyordum.

Rider başka bir şey söylemedi. Ben de konuşmadım. Söylenecek fazla bir şey yoktu. O kötülük salonunda neler olduğunu onun da benim kadar iyi bildiğini sanıyordum.

Koridordan ağır ayak sesleri geliyordu ve ben Duvara yaslanmak için doğruldum. Tam kendimi toparladığım sırada kapı itilerek açıldı ve iki öğrenci gardiyan hücreye girdi: Solomon ve Samson. Elllerinde silahlarıyla bana baktılar. Gözlerine baktım ve korkunun beni ele geçirdiğini hissettim.

"Gel," dedi Solomon. Ayağa kalktım.

Samson peçemi ve başlığımı işaret etti. "Çabuk kendine çeki düzen ver. Malikaneye çağrıldın." Yüreğim ağzıma geldi.

Peygamber. Peygamber Cain beni çağırmıştı.

Titreyen ellerimle duvağımı yerine sabitledim. Elbisemi düzelttim. Çenem korkuyla gerildi. Peygamberle tanışmanın içimde böylesine güçlü ve korkulu bir tepki yaratmasından nefret ediyordum. Bundan daha güçlü olmalıydım.

Aklını başına topla Harmony. Bunu yapabilirsin.

"Gitmeliyiz," dedi Solomon arkamdan. Derin bir nefes alarak döndüm ve gardiyanlara doğru yürüdüm. Gözlerim hücre duvarının dibindeki boşluğa kaydı. Rider'ın yerde yaralı bir şekilde yattığını düşündüm. Kalbim küt küt atmaya başladı. Yabancıyla konuşmak hoşuma gitmişti. Onunla bir yakınlık hissettim. O da benim gibiydi, dışlanmış biriydi. Onun duyguları ve düşünceleri kendiminkini. Neden burada olduğunu, ne yaptığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Öğrenebileceğimden emin değildim.

Gardiyanlar beni koridora götürdüler. Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth'un hücresinin önünden geçtik; açık kapıdan Rahibe Ruth'un yeni peçe gibi görünen bir şey diktiğini görebiliyordu.

ve benim için giysiler. Kardeş Stephen yerleri temizliyordu. Kapılarının açık olmasına sevinmiştim. Bu, onların benden daha özgür oldukları anlamına geliyordu. En azından bu karmaşa içinde görevlerini yerine getirmek için hücrelerinden çıkabiliyorlardı.

Yanlarından geçerken göz göze geldik. İkisi de yaptıkları işi bırakıp bana destekleyici ve cesaretlendirici gülümsemeler gönderdiler.

Dışarı çıktığımızda fırtınalı hava etrafımı sardı. Esinti elbisemi vücuduma bastırarak vücudumu ortaya çıkarıyordu. Daha az açık olması için elbisemi çekiştirdim. Ama faydası olmadı.

Bir tür binaya doğru yürüyen bir grup öğrenci muhafızının yanından geçtik; hepsi durup beni izlediler. Gözlerimi aşağıya dikmemeye çalıştım ama başımı kaldırıp bakmaktan da kendimi alamadım. Gömlekleri boldu ve yüzlerini ter kaplamıştı. İçimden ani bir tiksinti dalgası geçti; Tanrı'nın Paylaşımı'ndaydılar. Aklım birlikte göksel zevke ulaşacakları kızlara kaydı.

Mide bulandırıcıydı.

Samson'ın eli sırtımı iterek beni ilerlemeye zorladı. Ben de öyle yaptım ve Süleyman'ı çakıllı bir patikada takip ettim. Tepeye ulaştığımızda, önümdeki manzarayı içime çektim. Göz alabildiğine uzanan arazi, binalarla doluydu. Çok güzeldi, her yer peyzajlıydı, birkaç sebze bahçesi vardı. ve ekin alanları.

Yumuşak çimlerin üzerinde yürüdük, zemin yağmurdan ıslanmıştı. Ayak parmaklarım sandaletlerimin içinde sızlıyordu. Döndüğümüzde

köşede, yakın mesafede kocaman beyaz bir ev gördüm. Çok güzel bir binaydı. O anda New Zion'da sadece bir kişinin orada yaşayabileceğini anladım.

Peygamber Cain.

Attığım her adımda kalbim daha da hızlı çarpıyordu. Konağın ortasındaki patikadan yukarı doğru yürürken çimenler yerini çakıllara bıraktı. Tam giriş merdivenlerine ulaştığımızda kapıdan kızıl saçlı bir kadın girdi. Yanında yedi ya da sekiz yaşlarında bir kız çocuğu onun elini tutuyordu. Küçük kızın uzun sarı saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Bulunduğum noktadan bile kızın çok güzel olduğunu görebiliyordum. Konağın arka tarafında gözden kayboldular.

Evin içi geniş ve güzeldi, bir zenginlik sarayıydı. Havada uçuşan ağır bir tütsü kokusu aldım.

Solomon beni yüksek ahşap bir kapıya götürdü. Tahtaya üç kez vurdu. Derin bir ses içeri girmemiz için bağırdı. Kendimi dik durmaya zorladım. Kendimi soğukkanlılığımı korumaya zorladım. Bunu atlatabilirsin Harmony. Atlatmalısın.

Kapı açıldı ve Samson beni içeri götürdü. Tam önümde iki muhafız vardı. Elllerinde silah vardı. Her zamanki siyah üniformaları yerine beyaz tunikler giymişlerdi. Onlar da yorgunluktan kıpkırmızı görünüyordlardı... Tanrı'nın Paylaşımı'ndan yorgun düştüklerine şüphe yoktu.

Durma noktasına geldik. Önümü göremiyordum; Rahip Solomon görüşümü engelliyordu. Oda sessizdi. Yavaş ve kontrollü nefes alışımanın sesi her santimlik alanı dolduruyor gibiydi.

Solomon kenara çekildi. Rahibe Ruth'un bana söylediği gibi başımı öne eğdim. Peygamberle görüşmek halkımız için en büyük onurdu ve kutsal yazılar bize belirli bir görgü kuralının beklendiğini bildiriyordu.

Çevresel görüşümde, odanın yükseltilmiş bir bölümünde büyük bir sandalyede oturan bir adam gördüm, onu geri kalanımızın durduğu yerden ayıran iki büyük basamak vardı. Tarikat'ın peygamberinin olması gerektiği gibi üstümüzdeydi.

Sessizlik uzadıkça uzadı. Peygamber oturduğu yerden kalktı. Ellerim arkamda kenetlenmişti ve bundan memnundum; ellerim gizlenemeyecek kadar titriyordu.

Korkuma ihanet ettiler.

Peygamber yaklaşırken yasemin kokusu burnuma doldu. Sağlığın rengi olan beyazı giymişti. Peygamberin ayakları önümde durdu. Gözlerinin bedenimi taradığını hissettiğimde nefesim kesildi. Sadece ayaklarını görebiliyordum ama uzun ve geniş olduğunu hissedebiliyordu.

"Başını kaldır," diye emretti peygamber. Emredileni yaptım, gözlerim yavaşça göbeğinden boynuna kadar açık olan ve gergin kasların üzerindeki zeytin tenini ortaya çıkaran giysisinin üzerinde gezindi. Teni parlıyordu ve üzerinde yeni bir birleşmenin kokusunu algıladım.

Bu beni duraksattı. Yeni peygamberin saf olması gerekiyordu. Karısı için masum kalmalıydı.

Ama Kabil Peygamber . . .

"Gözlerini kaldır!" dedi, bu sefer daha sert bir şekilde. Emredileni yaptım ve anında onun yüzüyle karşılaştım. Kısa kahverengi sakal, uzun kahverengi saçlar ve kahverengi gözler.

Sinir bozucu bir şekilde yakışıklı olduğunu fark ettim. Çok yakışıklı. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamlardan biriydi. Gözleri beni yırtıcı bir bakışla süzüyordu. Bakışlarımızın bu kadar yoğun bir şekilde kilitlenmesine dayanamayarak gözlerimi indirdim. Bir şey gördüm. Ben bunu yaparken onun dolgun dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

Peygamber bir adım daha yaklaştı, çıplak göğsü
neredeyse

bana dokunuyordu. Nefes almak için ciğerlerimle
boğuştum. Hâlâ arkamda kenetlenmiş olan ellerim
sinirden titriyordu.

"Harmony," dedi. Gözlerimi tekrar onunkilere diktim. Bu kez bakışlarıyla buluştuğumda, gözlerinde heyecanlı bir parıltı görebiliyordum.

onların derinlikleri. Ve başka bir şey. Beni tedirgin eden bir şey. Her zaman bir çift gözün bir insanın ruhu hakkında çok şey söyleyebileceğine inanmışımdır. Ruhları ve kalplerinin doğası. Kabil Peygamber'in iri kahverengi gözlerini incelerken hissettiğim tek şey soğukluktu. Altında soğuk ve kötü bir ruh gizleniyordu.

Kabil Peygamber'in dudakları aralandı ve yavaşça pürüzlü nefes. Elini kaldırdı ve bir parmak ucunu alnımda gezdirdi. Onunla birlikte ben de ürperdim ama zevkten değil. "Harmony," dedi usulca, tutkuyla... açgözlülükle. "Sadece gözlerini görebiliyorum ama gerçekten de şeytanın fahişesi olduğunu görebiliyorum."

Parmakları peçemin tokasına doğru kayarken yutkundum. Bileğinin bir hareketiyle peçem düştü. Ama peygamber orada durmadı. Başımı örten başlığı geriye itti. Sarı saçlarım dalgalar halinde sırtımdan aşağı sarkıyordu;

yüzüm açıktı ve onun görüşüne açıktı.

Kabil Peygamber bir adım geri çekildi ve bakakaldı. Baktı ve baktı, göğsü her seferinde daha hızlı inip kalkıyordu.

İkinci kez geiyorurur.

"Sen gerçekten de bir Lanetli'sin," diye açıkladı, yanakları kızarmıştı. Uzandı ve parmaklarıyla saçlarımı taradı. "En çok sarışınları severim," dedi bana bir adım daha yaklaşarak. Parmağını gözlerimin altında gezdirdi, "Ve koyu, koyu gözleri."

Peygamber parmağını yanağımdan aşağıya doğru yönlendirdi ve ucunu dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Yüz hatlarımdaki her yeni keşifle birlikte, peygamberin teni giderek daha fazla Kızarmış ... gözleri daha da kararmış gibiydi.

Parmakları boynumdan aşağı inip göğüslerime doğru ilerlerken bir itiraz iniltisini bastırdım. Meme uçlarıımın etrafında dönerken peygamberin nefes alış verışı ağırlaştı. Gözlerimi kapattım, dokunuşunu engellemeye çalışıyordu. "A gözlerini, şeytanın fahişesi," diye tersledi.

İtaat ettim ve Kabil Peygamber itaatkârlığıımı midemde tiksinti duyguları uyandıran gururlu bir gülümsemeye ödüllendirdi. Birden Kabil Peygamber ayaklarıımın dibine eğildi. Bir an için ne yaptığını merak ettim. Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı. Elbisemin eteklerini topladı ve elini altından geçirdi. Parmakları çıplak ayak bileğime indi ve yavaşça bacaklarıımda gezindi. Çıplak tenime dokunuşunu hissettiğimde inledim, Bedenimden alınmış gibi görünen nefesimi arıyordum.

Ama peygamberin umurunda değildi. Parmakları kalalarıımda geziniyordu. Daha fazla dayanamadım. Bilinçli bir düşünce olmadan uzanıp bileğini tuttum ve saldırısını durdurdum. Etrafımızdaki insanların nefes alışlarını duydum.

Ne yaptığımı anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Koşan ayakların sesi bana doğru geliyordu, şüphesiz beni cezalandırmaya gelen muhafızlardı. Kabil Peygamber boştaki elini uzattı ve durdular.

Kıpırdamadan durdum, elim onun elinin üzerinde felç olmuştu. Boştaki eliyle bileğimi kavradı. Gözleriyle karşılaştığımda meydan okuma ve öfkeyle doluydular. Elimi açtım.

Özür dilemek için ağzımı açtım ama kalbim kelimeleri söylememe izin vermedi.

Kabil Peygamber bileğimi, acı derimde bir cehenneme dönüşene kadar sıktı, kemiklerim onun mengene gibi kavrayışının baskısı altında kaldı. Yavaşça ayağa kalkarken başı yana eğildi.

Kat.

Göğsü göğüslerime sürtündü, parmakları kalçamdaki elini bırakana kadar bileğimi sıkıca kavradı. Beni kendine doğru çekti, yanağı yanağıma sürtündü, ağzı kulağımın yanına geldi.

Dondum kaldım.

Peygamberin kalçamdaki eli yukarıya, en mahrem yerime doğru hareket etmeye başladı. Gözlerimi kapattım. Karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Denemedim bile. O peygamberdi. Kimse inancımızın liderine karşı gelemezdi.

İstedikini yapmasına izin vermek zorundaydım.

Kabil Peygamber'in ılık nefesi kulağımı çınlatarak nefes verdi. "Göksel olmadan önce savaşmayı seven bir fahişe temizlendin mi?" Kulağımın kabuğuna doğru gülümsediğini hissettim. "Benim en sevdiğim günahkâr türü. Kırılması gereken biri, sonra ellerimle saflaştırdım." Sıcak nefesi soğukluğu dışarı çıkardı

tüylerim diken diken oldu. "Bu benim şeytanıma direnen Şeytan çıkarıcı dokunuş. O şeytan beni asla yenemeyecek, fahişe. Bu dersi şimdi öğrenmelisin."

Son sözünde Kabil Peygamber beni bacaklarımın arasından sertçe kavradı. Bağırdım. Hâlâ onun kavradığı bileğim göğüslerimizin arasında sıkışmış, hareket etmemi engelliyordu. Uyluklarımın arasındaki parmaklar kıvrımlarımın arasından yavaşça kaymaya başladı. Tenim tiksintiyle ürperdi. Gözlerimde hayal kırıklığı gözyaşları birikti ama damlaların düşmesine izin vermedim. Ona bu zevki tattıramazdım. Bu adamların hiçbirine bu tatmini yaşatamazdım.

Peygamber keşif parmaklarını göbeğimde gezdirdi, ileri geri, ileri geri. Gözlerimi kapattım, bitmesini bekliyordum. "Çıplak," diye homurdandı, sesi arzuyla kalınlaşmıştı. Sertliğinin kalçama baskı yaptığını hissettim, boğazımda safra yükseldi. "İyi hazırlanmışsın. Senin için hazır Peygamber."

Cevap vermedim. Benden bir şey söylememi beklemiyordu.

hiçbir şey. Benim inancımdaki erkekler kadınların duygularını önemsemedi.

Derin derin nefes aldım, uzun uzun rahatlatıcı nefesler alıp verdim.

Kabil Peygamber beni serbest bıraktı ve geriye doğru itti. Bileğime yayılan yakıcı acıyla haykırdım, tıkanan kan boş damarlarımı doldurmak için acele ediyordu. Bileğimi göğsüme bastırdım.

Kafamı kaldırdığımda Kabil Peygamber bana bakıyordu. Gözlerinde meydan okuma ve heyecan vardı. O anda ben Yeni peygamberin ne kadar yakışıklı olduğu umurumda

değildi, çünkü karanlık ruhu onu benim gözümde tamamen itici kılıyordu.

Peygamber, aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi davranarak yerine geri döndü. Elbisem bir kenarda, düşmüş başlığıma takılmış bir şekilde duruyordu. Elbisemin eteklerini ayağıma doğru ittim ve başörtümle başlığımı göğsüme bastırdım.

Genç bir kız odanın sağ tarafından peygamberin yanına doğru yürürken başımı kaldırıp baktım. Mavi gözlü güzel bir sarışındı. Midem bulandı. On dört yaşından büyük görünmüyordu. Sadece bir çocuktü.

Elini Kabil Peygamber'in omzuna koyduğunda ve o da elini kendi eliyle kapattığında midem daha da kötüleşti. Başını kaldırıp ona baktı ve bakışlarında ona duyduğu sevgiyi görebiliyordum. Kız da ona aynı tutkuyla, hatta daha büyük bir tutkuyla hayranlık duyuyordu.

Onun eşiydi.

Genç kızın gözleriyle karşılaştım ve gözlerindeki Parlak derinliklerinden kıskançlık ve haset parlıyordu. Çıplak bir nefretle bana bakıyordu. Peygamber bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Dudaklarını onun elinin arkasına götürdü, sonra bir kez daha bana baktı.

"Kıyamet çok yakın, Lanetli. Eminim bu gerçeğin farkındasınızdır. Kutsal yazılarımızı da biliyorsunuzdur. Halkımızı kurtarmak için peygamberin Havva'nın lanetli kız kardeşiyle evlenmesi gerektiği kehanetinde bulundu." Öne doğru eğildi. "En uzun süredir tüm umutların kaybolduğundan korktuğumuz zaman. Yeni Zion'da hiçbir Lanetli yaşamıyordu ... ama şimdi sen varsın." Gözlerimiz kilitlendi. "Tam da Tanrımızın bizi terk ettiğinden korktuğum anda, inancımı on katına çıkarıyor." Bakışlarını hiç kesmedim. Sırtımı dikleştirdim ve

başımı dik tuttum. Birkaç saniye geçti, sonra Peygamber Kabil'in üst dudağı bir sırtışıya dönüştü.

Yüzümü herhangi bir ifade göstermekten sakındım. Dışarıdan soğukkanlı görünüyordum ama içimde fırtınaya tutulmuş bir yaprak gibi titriyordum.

Peygamber Cain arkasına yaslandı ve kızın elini kendi elinin içine aldı. Genç kızı sevdiği belliydi, her ne olursa olsun aşk olabilir. Ona deli gibi aşık olduğu daha da açıktı.

"Yakında evleneceğiz Lanetli," diye ilan etti Kabil Peygamber. "Halkımız senin varlığından bile haberdar değil. Onların umutları İkinci Geliş'ten önce kurtarılanlar azalıyor." Beni işaret etti. "Onların ruhunu yenileyeceksin. Şeytanın adamlarına karşı silahlanma zamanı geldiğinde, savaştacak cesareti kazanmalarına yardımcı olacaksın."

Kıza tekrar baktım. Peygamber merakımı görmüş olmalı ki, "Bu Sarai, Lanetli. O benim baş eşim." Kızın elini öptü. "Şu anda benim tek eşim o. O benim kalbim."

Başlığımın kumaşını daha sıkı kavrayarak "Harmony" diye fısıldadım. Başımı salladım, derimin altında fokurdayan öfkeyi durduramadım. Sözlerimi zapt edemiyordum.

"Ne?" diye sordu peygamber, dikkatini eşinden başka yöne çevirerek. Başımı kaldırdım. Öfkeli bakışlarını gördüğümde dudaklarım titredi.

Yutkunarak odanın etrafına gergin bir bakış attım. Muhafızların hepsi şok içinde bana bakıyordu. Solomon'u gördüm ve

Samson hayal kırıklığı içinde çenelerini sıkıyordu. İtaatkâr olamamam onları hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Ne dedim?" diye tekrarladı, sesi daha sertti.

Başımı çevirip ona baktım ve sinirlerimi bir kenara bırakarak "Harmony" diye cevap verdim.

Peygamber başını yana eğdi. Sarai bana ters ters baktı. "Ona adını söylemeye cüret mi ediyorsun?" diye sordu, tatlı sesi en güçlü zehirle süslenmişti. Birdenbire Peygamberin bu kızı neden sevdiğini. O bir çocuktur. iki katı yaşındaki sapkın bir kadının vahşi ruhu. Güzel ama zalim. Kabil Peygamber ona gururla baktı. Bana baktı ve yüzü bir küçümseme maskesine dönüştü.

Kabil Peygamber ayağa kalktı ve yavaşça merdivenlerden inerek tekrar önümde durdu. Başımı eğdim, taş zemine bakıyordum. Parmakları çenemin altına indi ve başımı yukarı kaldırdı. Bakışlarım onun kahverengi gözlerini buldu. Kesinlikle hiçbir nezaket izi yoktu, beni mutlu edecek hiçbir şey yoktu.

yeni peygamberimizin iyi bir adam olduğuna inanıyordu.

"Söyle bana Lanetli. Neden adını bilmek istediğimi sanıyorsun?"

Kalbim kaburgalarımın çarptı. Cevap vermedim. Kabil Peygamber yüzünü benimkinin karşısına kadar indirdi. Gülümsedi ama bu soğuk, aşağılayıcı bir küçümsemeydi. "Sen şeytanın bir ürünüsün. Bir şeytan için mükemmel bir şekilde yaratılmışsın.

Tek bir günahkâr amacı vardır: Saf ve Tanrı'dan korkan insanları ayartmak.

Adın bir hiç, tıpkı senin bir hiç olduğun gibi. Evlenene kadar hiçbir şey olmayacaksın ve ben seni doğuştan gelen ahlaksız cazibe. Bir peygamberin en büyük savaşı

Şeytanın ta kendisi. Şeytan sizi iyi insanları düşürmek için bir araç olarak yarattı."

Kabil Peygamber yanağımı okşadı. "Şu anda burada dururken bile senin çekimini hissedebiliyorum. Seni istiyorum, şeytanın fahişesi. Sen kelimenin tam anlamıyla şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratıksın." Gözleri ihtiyaçla kararırken benim gözlerim de büyüdü. Ama bir yılan kadar hızlıydı, eli geri çekildi ve yanağımı kesti. Hazırlıksız yakalandığım için engebeli taş zeminde tökezledim. Yüzümü başka darbelere karşı koruyarak düştüm. Çömeldi yanımda. Elini tekrar kaldırdığında irkildim ama tek yaptığı uzun kahverengi saçlarını geriye itmek oldu.

"Senin adın benim için hiçbir şey, Lanetli. Ve şu andan itibaren kıyamet kopana kadar, o engerek dilini benim yanımda kullanmasan iyi edersin. Küstahlığa müsamaha göstermeyeceğim, Özellikle de beni günaha sürüklemek için doğmuş ve tasarlanmış olanlardan."

Kabil Peygamber, Süleyman ve Samson'a işaret etti. Odayı geçtiler ve Samson beni ayağıma kadar sürükledi. "Onu hücreye geri götürün," diye emretti peygamber. "Onu hücreye geri götürün. Düğün yakında olacak. Vasilerine söyleyin, hazır olduğundan emin olsunlar."

"Evet lordum," diye yanıtladı Süleyman. Başımı örtmeme ya da yüzümü gizlememe fırsat vermeden beni odadan çıkarıp konağın dışına götürdüler. Bizi hücre bloğuna geri götüren çakıllı yoldan ve çimlerin üzerinden aceleyle aşağı indik.

Yaralı bileğimi göğsüme bastırarak uzun adımlarına ayak

uydurmak için koştum. Kabil Peygamber'in darbesi yüzünden
yanağım şişmişti ama acıyı görmezden geldim. İtilmişti

Geleceğimin ne olacağının ani gerçeği tarafından bir kenara bırakıldı. Bunun olması gerekiyordu. Olması gerektiğini biliyordum ama bu, önümde uzanan zorlu yolun korkusunu durdurmadı.

O adamla evlenecektim. Bu evliliğin nasıl bir şey olacağını, hayatımın nasıl olacağını, neye dönüşeceğini, beni ne hale getireceğini düşünmeye katlanamıyordum - kırılmış, değersiz, lanetlenmiş bir kadın olacağıma inanıyordum. Ama sonuna kadar gitmek zorundaydım. Başka yolu yoktu.

Solomon ve Samson beni hücreme geri götürdüler. Koridorda Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth'un seslerini duyabiliyordum, onlara bana ne olduğunu soruyordum. Eğer peygamber beni lanetli saydıysa.

Yere çöküp sert zemine oturdum. Başım hücremi Rider'inkinden ayıran taş duvara yaslanırken gözlerimi kapattım. Bileğimle ilgilenmeye çalışırken yüzüm buruştu, acı beni kısa nefesler almaya zorladı.

Hâlâ yaralı olmayan elimde tuttuğum başörtüsü ve başlığa baktım. Peçeyi pencereden içeri giren ışığı engelleyene kadar kaldırdım. Malzeme hafif olmasına rağmen, boğucu bir yük maskesi gibi hissettiriyordu.

Yanağım zonkladı. Duvağı düşürdüm ve ipeksi kumaşın yere düşmesini izledim. Hemen geri aldım, Her zaman takmam gerektiğini biliyordum.

"Harmony?" Kısık, sert bir ses adımı söylüyordu.

Duygularımı geri çekmeye çalıştım ama umutsuzluğun gücümü alıp götürmesine engel olamadım. "Benim adım

Hiçbir şey. Tıpkı benim bir hiç olduğum gibi." Peygamberle görüşmemi zihnimde tekrar canlandırırken göğsüm bir çukurun içine çöktü.

"Harmony?" Rider daha yüksek sesle ve daha sert bir şekilde söyledi. "Ne oldu? Sorun nedir?"

Nemli havayı kuru dudaklarımdan içeri çektim ve Günlerdir beni tehdit eden korkuya yenik düştüm. "Adımın hiçbir anlamı yok. Ben şeytan tarafından yaratıldım, insanların günah işlemesi için mükemmel bir şekilde tasarlandım. Ben günahın kişileşmiş haliyim. Ben şeytanın derinlerde saklanan kötülüğün mıknatısı ... " Söylemek istemediğim kelimelerde neredeyse boğulacaktım. Ama söyledim. Peygamber beni görmüştü. Hiçbir şey yoktu. gerçeği yanlış anlamak.

Bir kez daha nefes alarak başımı çimentodaki boşluğa doğru çevirdim. "Ben şeytanın en büyük aracıyım. Ben Havva'nın lanetli kadınıyım. Dünyadaki en kötü yaratık. toprak."

Beşinci Bölüm

Styx

" . . . ve işte kalp atışı."

Mae'nin yanındaki ekrana baktım ve küçük bir noktanın çırpınmaya başlamasını izledim. Hızlı bir kalp atışının sesi odayı doldurdu.

Neredeyse parçalanıyordum.

Otururken vücudum hareket etmedi, öne doğru eğildim, Mae'nin

elim sıkıca benimkine sarılmıştı. Bebeğimizin vücudunun minik hatlarına odaklandım.

Hareket edemiyordum.

"River," diye fısıldadı Mae, birleştirdiğimiz ellerimizi ağzına götürerek. Gözlerimi kırptım ve görüşüm bulanıklaşırken tekrar kırptım.

Öksürerek Mae'ye döndüğümde onun kurt gözlerinin yaşlarla olduğunu gördüm.

Gerçekten mutlu gözyaşları.

"Bebeğim." Yanına gitmem için elimi çekti. Yaptım; her zaman onun istediğini yapardım. Ayağa kalktım, göğsünün üzerine eğildim ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Ağzını aldım Tam istediğim gibi, sert. Yanımızdaki sonografin ne düşündüğü umurumda bile değildi. O benim kadınımdı ve o da bizim bebeğimizdi. Başkaları siktirip gidebilirdi.

Ayrıldım. Mae nefessiz bir şekilde yatağa uzandı.

Kusursuz yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. Her zamanki gibi nefesimi kesmişti.

Sonografi uzmanı boğazını temizledi. Ayağa kalkıp onunla yüzleştirdim ve teni soldu. Titreyerek bana küçük bir fotoğraf uzattı.

"Artık giyinebilirsin," dedi Mae'ye. "Seni biraz yalnız bırakayım." Kıcı yanıyormuş gibi koşar adımlarla odadan çıktı, bir kez bile arkasına bakmadı. Mae sessizce güldü. Bacaklarını yatağın kenarına attı ve omzunun üzerinden arkasına baktı. Bir saniyeliğine, nasıl olup da Çok güzeldi. O benimdi, bir süredir benimdi, ama onun gibi birini nasıl bulduğuma hâlâ inanamıyordum. Geri zekalı bir dilsizdim. O ise cennette yaratılmış bir melekti.

Ama belki de sadece benim için el yapımıdır.

Yatağın etrafında döndüm ve kalçalarını açarak aralarına girdim. "Neye gülüyorsun?"

Mae başını salladı ve elini göğsüme koydu. "Sen, hemşireleri korkutuyorsun. Bu hastaneye girdiğimiz andan itibaren herkes bizim için bir yol açtı.

ve sana geniş, korku dolu gözlerle baktı." Parmağıyla kesiğimdeki "Prez" yazısına dokundu. "Sanırım bu unvan bununla bir ilgisi var. Bu ve sırtındaki şeytan." "Sence

bebeğim?" Ben kuru bir şaka yaptım ve Mae güldü. tekrar. Dudaklarına bir kez daha uzanma ihtiyacı duyarak elimi uzun siyah saçlarına doladım. Mae ağzımın içinde inledi ve sıcak dili benimkiyle buluştu. Aletim kotumun içinde zonkluyordu ve kendimi geri çekilmeye zorlamam gerekiyordu yoksa Mae'yi o yatağa atacaktım. Bu hastanedeki herhangi bir sikik bizi durdurmazdı, buna cesaret edemezlerdi, ama Mae

utanmıştı. Hâlâ saftı. Hala bir şekilde bu lanet haydut hayatı tarafından bozulmamıştı.

Kendimi geri çekerek alnımı onunkine bastırdım ve derin bir nefes aldım. "I . . . Seni seviyorum." Fotoğrafı kaldırdım. "Bu bizim lanet olası bebeğimiz."

Gözleri parlayan Mae fotoğrafı eline aldı ve görüntüye baktı. Parmağı bebeğimizin başının ve vücudunun kıvrımlarında gezindi. "O çok güzel," dedi. Yapabilirdim Sesinde ona olan sevgisini çoktan duymıştı. İç çekti. "Acaba kız mı yoksa erkek mi?"

Benim de aklımda aynı soru vardı. Mae bana baktı ve ben omuz silktim. Elini yanağıma koydu. "Tıpkı babasına benzeyen küçük bir çocuk. Ela gözlü ve siyah saçlı. Yakışıklı ve güçlü. Doğuştan bir lider."

Yutkundum ve geri adım attım. Her lanet kelimedede kekelemeden konuşamayacağımı biliyordum, bu yüzden imzaladım, "Ya da senin gibi küçük bir kız. Siyah saçlı ve kurt gözlü.

Annesi dışında dünyanın en güzel kızı."

Lanet olası kara kalbim bu düşünceyle bir atışı kaçırdı. Başka bir küçük Mae. Onunla tanıştığım an beni mahvedecekti.

Endişelenecek iki lanet kadın.

Mae'nin gülümsemesi soldu. Yüzünde küçük bir kaç çatmayla resme tekrar baktı. "Ne?" "Ne?" diye sordum. Mae derin bir nefes aldı. Hiçbir şey söylemedi, ben de ellerimle başını kaldırdım ve "Konuş benimle" dedim.

Mae'nin gözleri bir an için kapandı. "Sadece erkek olarak doğmanın dünyada daha güvenli olduğunu düşünüyorum. Eğer bir kızımız olsaydı, bana benzeseydi " Göğsüm sıkıştı. Nerede olduğunu anlamıştım.

bu saçmalıkla devam ediyordu. "Ona bakar ve birinin ona zarar vermesinden endişe ederdim." Mae'nin yüzü soldu. "İ Buna katlanamazdım, Styx. Bebeğimizin incinmesine dayanamazdım. Eğer güzel olsaydı ... bazı erkeklerin sahip olduğu günahkar düşünceler ... "

İmzalamak için kaldırdığımda ellerim titriyordu. "Böyle bir şey asla olmaz. Onun saçının teline dokunmaya çalışan her pisliği öldürürüm. "Eğer onun saçının teline bile dokunmaya kalkarlarsa ona baktı. Ben en zor siktiğimin başkanımı. Amerika'da bir kulüp. Etrafında bir koruma ordusu olurdu."

Mae ellerime baktı ve yanaklarına renk gelmeye başladı. "Yapacağını biliyorum," dedi sessizce. Siyah atletini hafif yuvarlak karnının üzerine doğru çekti. "Sadece bir şeyler ters gidecek diye endişelenip duruyorum." Sessiz, korkmuş bir çığlık attı. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Her gün acaba bugün bir şekilde bu işte başarısız olacağım gün mü diye merak ediyorum. Kötü bir anne olmaya dayanamam."

Uzanarak onu ayağa kaldırdım ve göğsüme çektim. Mae'nin ince kolları belime sarıldı. Rahatlamaya başladığını hissettim ve "Seni seviyorum River" dediğinde neredeyse eriyordum. Hayattan daha çok, bunu biliyor musun? Sen başıma gelen en iyi şeydi."

Sonografi uzmanı odaya geri geldi. Bağırarak ve ona defolup gitmesini söylemek istedim. Ama Mae benden bir adım geri çekildi ve ben de onun yerine kolumu omuzlarına doladım. "Hazırsanız gidebilirsiniz Bayan Nash," diye mırıldandı sonograf. "Her şey yolunda."

Mae'de soyadımı duymaya bayılıyordum. Henüz yasal değildi ama umuyordum ki yakında bir gün olacağını düşündüm. Mae başıyla onayladı ve ben de onu odadan dışarı çıkardım. Yanımızdan geçerken herkesin bize geniş bir alan bıraktığını fark etmedim bile. Fark etmemin tek nedeni Mae'nin gülüyor olmasıydı.

hafifçe göğsüme doğru.

İç çektim. Yanımda duracak daha iyi bir orospu için dua edemezdin.

Kulübe dönerken müziğin sesini sonuna kadar açtım. küçük siyah metal bizi eve götürmek için. Mae tüm zamanını resme bakarak geçirdi, yüzünde soluksuz bir gülümseme vardı ve gözleri yaşlarla parlıyordu. Lanet bir rüya.

Bir kız çocuğu. Karnındaki çocuğun bir kız olmasını istedim.

Bir saat sonra yerleşkeye yanaştık, Smiler yeni gözetleme kulesinden bize el salladı. O zamandan beri tarikat ucubelerinin son saldırısıydı, burayı lanet olası bir kale haline getirmiştik.

Kamyondan indik ve içeri doğru ilerledik. Kulüp binasına girer girmez yüksek bir ses duydum ve Beauty, Mae'ye doğru koşmaya başladı. Sürtük resmen Önüne çıkan kardeşleri yakaladı. "Aldın mı? Bir bakayım! Her şey yolunda mıydı?"

Mae güldü ve Beauty fotoğrafı ondan alıp tekrar ciyaklamaya başladığında elimi bıraktı. Kaltak migrenimi azdırıyordu. "Mae!" Beauty fısıldadı, "Çok mükemmel, tatlım."

Odanın öbür ucuna baktım ve Viking'i bilardo masasından bizi izlerken yakaladım, AK onun yanında,

atışını yapıyordu. "Ne olmuş yani?"

Viking, Beauty'nin kulak tırmalayan tiz sesi üzerine bağırarak herkesin dikkatini çekti. "İki kişi için ateş etmeyi başarıyor musun yoksa tek kişiyle sıradan bir amcık mı?"

Kızıl saçlı kardeş

kaşlarını salladı. Ben de ona orta parmağımı salladım.

Başını iki yana salladı. "Sadece bir tane o zaman." Omuz silkti. "Herkes benim gibi süper yüzücü olamaz."

"Sen nereden biliyorsun? Bize bahsetmediğin çocukların mı var?" AK bilardo istakasına yaslanarak sordu.

"Hayır, bildiğim kadarıyla hayır." Aletini kavradı.

"Sadece bu kızıl taşaklarımın içinde büyük bir güç olduğunu bil. Bir seferde üçüzler çıkaracağım. Onları tatmin etmek için bir hareme ihtiyacım olacak."

"Kahretsin, tam da dünyanın ihtiyacı olan şey. Daha fazla lanet olası Viking," diye seslendi Kovboy bardan. Arkadaşı Cajun ve lanet gölgesi Hush sırtarak karşılık verdi.

Sağıma baktım ve Maddie'nin Flame'in kucağından indiğini gördüm. Her zamanki gibi odanın arka tarafında tek başlarına oturuyorlardı. Nasıl çalıştıkları, kulübedeki hayatlarının neye benzediği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama Mae'nin kız kardeşi onun nükleer silahlanmasını engellemişti, bu yüzden umurumda değildi. Adamın yaralı kolu Mae'nin beline bir mengene gibi sarılmıştı ama adam isteksizce onu bıraktı ve Mae gider gitmez parmağını on birli gruplar halinde sandalyeye vurdu. Mae'ye doğru yürüyüp kız kardeşine sarılırken siyah gözleri onu takip etti.

Lanet olsun. Deli.

Bir el omzuma vurdu. Onu görmek için döndüm.

Ky'ye aitti. Ellerimi kaldırarak imzaladım, "Merak ediyordum da

neredeydin. Geçen hafta tam bir hayalet gibiydin."

"Buralardaydım," dedi belli belirsiz. Mae'nin elindeki resme baktı.

Lilah geldi ve Mae'nin elinden fotoğrafı aldı. Mavi gözleri hemen yaşardı. "Mae," dedi Lilah sessizce başını kadınımın omzuna koydu. Mae onun kısa sarı saçlarını öptü.

Ky karısına bakıyordu, yüzünde perişan bir ifade vardı. Kaşlarımı çattım. Ky beni izlediğimi hissetmiş olmalı; döndü ve yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi.

Çenemi eğdim ve sessizce ona sorunun ne olduğunu sordum. Başını salladı ve geri çekildi, her ne haltsa onu saklayan boktan bir sırtış vardı. Zorlamaydı. Onu da kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordum. Bir sorun vardı.

"Bu kiliseyi başlatıyor muyuz, başlatmıyor muyuz? Bazılarımızın gitmesi gereken lanet olası yerler var!" Ky odadaki adamlara bağırdı.

Kardeşlerim kiliseye doluşmaya başladılar, başkan yardımcılarına garip bakışlar atıyorlardı. Ky hepsini görmezden geldi. Onun yerine, Mae'nin sonogram hakkında konuşmasını dinleyen karısına baktı. Ağabeyimin gözlerinde tonlarca acı vardı. Ama neden, hiçbir fikrim yoktu.

Masanın başındaki yerimi aldım. kiliseden sonra ne haltlar döndüğünü öğrenmeye çalışıyordu. Vike, hemen kapıda beliren Lil' Ash'i çağırdı. Lil' Ash, Flame'in küçük kardeşi, en yeni adayımız, on altı yaşında. Çocuk zaten minyatür bir Flame'e benziyordu; şimdi boynunda bir kafatası, iki kafatasının başlangıcı

Kolları ve göğsünde bir parça vardı; alt dudağındaki piercing ve kulaklarındaki siyah tıkaçlar onu daha da çekici gösteriyordu.

"İçkiye ihtiyacımız var," dedi Viking. Küçük Ash başını salladı. Çocuk sosu almaya gittiğinde Flame, Vike'a ters ters baktı. "Sen neye bakıyorsun öyle?" diye sordu Vike.

Flame'in dudakları yavaşça dişlerinin üzerinde gezindi. "Ona emir veremezsin. Bunu yaptığında lanet bıçağımı kafana saplamak istiyorum. O lanet olası bir köle değil."

"O bir aday. Yamayı hak etmelisin kardeşim. Beni öldürmek istemene gelince, bunun diğer her lanet günden bir farkı yok," dedi Vike, sanki Flame onun çılgın gözleriyle ölümünü planlamıyormuş gibi arkasına yaslanarak.

"Hepiniz çenenizi kapatın," diye tersledi Ky. Her kardeş bunu kastettiğini anladığımızda ona doğru baktık. Bana baktı. "Bu boku başlatabilir miyiz, yoksa ne?"

Yavaşça başımı salladım. Lil' Ash elinde üç şişe Jack ve bir tepsi bardakla döndü. Onları kardeşlere dağıttı, Flame tüm bu süre boyunca Viking'e ters ters baktı. Vike bir kez olsun mantıklı davrandı ve lanet çenesini kapalı tuttu. Tokmağı masaya vurdum ve imzamı attım, "Dağıtıma başlamadan önce bir iş var mı?" Ky her zaman yaptığı gibi tercüme etti. Sesi düz ve gergindi.

Tanner öne doğru eğildi. "Bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama Klan az önce büyük bir silah sevkiyatı yaptı."

"Şüpheli mi?" Bull sordu.

Tanner omuz silkti. "Bazen yeni sözleşmeler bekleseydik daha fazlasını alırdık."

"Yoksa?" Hush elini tıraşlı kafasının üzerinde gezdirerek sordu.

"Eğer bir tür savaşa hazırlanıyor olsaydık," diye yanıtladı Tanner. "Bizimle bir ilgisi olduğuna dair bir işaret yok. Sadece bunun gerçekleştiğinden haberdar olmanızı istedim."

"Size bilgi veren kişiye sormaya devam edin. Eğer bize doğru gelen başka bir bok varsa, zamanında bilmek istiyoruz.

Hazırlandı," diye imzaladım ve Ky tercüme etti.

Tanner başını salladı.

"Başka bir şey var mı?" Ky benden önce konuşarak sordu. Kardeşler başlarını salladılar. Ky kesiğinden buruşturulmuş bir kâğıt çıkardı ve masanın üzerine çarptı. "İşte bu haftanın koşuları ve düşüşleri. Yolunuz açık olsun, pislikler."

Ky ayağa kalktı ve Viking'in elinden bir şişe Jack aldı.

"Ne oluyor lan?" Viking bağırdı ama Ky çoktan duman olmuştu. En iyi arkadaşımın tokmağı vurmadan gitmesine kızmıştım ama kendimi zorladım. Kardeşim Belli ki acı içindeydi. Tokmağı sert ahşap masaya vurdum, ayağa kalktım ve başkan yardımcımı aramaya koyuldum.

Lilah'nın kulüp binasının arka kapısından içeri girdiğini gördüm, yüzü solgun, gözleri kızarmıştı. Yaklaştığını görünce iç çekti. "O dışarıda."

Mae'ye ve oturan diğer sürtüklere geri döndü. kanepelere yayılmış, sonograma yaltaklanıyorlardı. Ky'nin sürtüğü gülümsedi ve başını salladı ama ifadesi düzdü. Lanet olası gözler Ky'ninkiler kadar ölüydü.

Arka kapıdan çıktım ve Ky'yi en uzak bankta otururken buldum. Kardeşi şişenin dörtte birini içmişti bile. Birkaç dakika önce neredeyse doluydu.

Oturdum ve Ky'nin vücudunun gerildiğini gördüm. Başka biri olsaydı, onlara siktirip gitmelerini söyleyeceğini biliyordum. Ama o bendim. Hiçbir yere gidemezdim ve o da bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

"Bana ne haltlar döndüğünü söyleyecek misin?" Kekeleyerek sordum. Umurumda değildi.

Bu Ky'ydi. Kekemelik onun için bir şey ifade etmiyordu.

Ky bana bir cevap vermedi, sadece viskisini yudumlamaya devam etti. Etrafındaki ormana baktı. saçma sapan şeyler söylüyordu. Ky Willis asla susmazdı; onun ukala çenesini kapatmak imkânsızdı.

"Sevimli bir çocuğun var gibi görünüyor Prez," dedi, konuştuğu sesi sertleşiyor ve derinleşiyordu. Birkaç saniye kıpırdamadı, sonra başını bana çevirdi ve dedi ki, "Senin adına çok mutluyum, Styx. Gerçekten çok mutluyum. Sen ve kaltağın bunu hak ettiniz."

Gözlerinin kızardığını gördüğümde kaşlarım birbirine çarptı. Ky başını başka tarafa çevirdi. "Bana neyin yanlış olduğunu söyle."

Ky'nin başı geriye eğildi ve gökyüzüne baktı. Birkaç derin nefes aldı, sonra başı tekrar öne düştü. "Li hamileydi."

Gözlerim açıldı, kardeşime duyduğum heyecan artıyordu... sonra onun öyle dediğini fark ettim. Damarlarıma buz doldu ve karnım yere düştü.

"Ky." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Ky şişesinden bir yudum aldı, sonra da kırılmış bir halde banka çöktü. "Onun olduğunu bile bilmiyorduk. Geçen hafta kanlar içinde uyandık ve canımız çok yanıyordu."

"Wh-wh-wh ... " Kelimelerim boğazımda düğümlendi. İmzaladım,

"Ne?"

Ky yavaşça başını salladı. "O gece onu hastaneye götürdüm. Kimseye söylemedi; Li söylemek istemedi. Ne olduğundan şüpheleniyordu, bu yüzden Mae ya da Maddie'nin bilmesini istemedi. Birkaç gündür hastaydı ama sadece üşüttüğünü sanıyordu. Meğer karnında taşıdığını bile bilmediğimiz bebeğimizi kaybediyormuşuz."

Kulüp binasına girişimizi, Mae'nin elinde gururla tuttuğu sonogram resmimizi düşününce gözlerimi kapattım. Gülümsüyordu. Lilah'ı bilseydi yıkılırdı. Ve bilmediğini biliyordum; Mae bana her şeyi anlatırdı.

Söyleyecek söz bulamayınca kolumu omzuna doladım ve kardeşimi kendime çektim. Onu başından öptüm ve derin bir iç çektiğini duydum. Ayağa kalktığında gözlerindeki lanet yaşları görebiliyordum. "Birkaç gün önce testler için hastaneye gitti. Doktorlar Li'nin taşıyamayacağını düşünüyor,

çok fazla travma " Cümlelerin sonunun havada asılı kalmasına izin verdi.

"Tarikat," diye bitirdim, bir kez olsun kekelemeden.

Ky beş yudum daha likör içti ve başını salladı. "Evet. Piçler orospuma toplu tecavüz etti ve şimdi o amcıklar yüzünden yakın zamanda baba olamayacağım. Daha da kötüsü, Li de anne olamayacak." Espri yapmadan güldü.

"Çok iyi bir anne olabilirdi, Styx. Çok nazik

ve saf, biliyor musun?" Sesi bu kadar üzgün çıkınca mideme bir şeyler saplandı. Ky öne doğru eğildi ve elini uzun sarı saçlarının arasından geçirdi. "Çok fazla yara izi var Bir sürü başka şeyin yanı sıra toplu tecavüzden kalan doku. Eğer bir gün çocuk sahibi olma şansı olacaksa, bunu düzeltmek için ameliyat olması gerekiyor. O zaman bile bu asla gerçekleşmeyebilir. En iyi ihtimalle, çok az bir şansı olacak. Haftaya ameliyata girecek, çünkü hâlâ o umuda tutunmak istiyor. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olsa bile anne baba olmamız için hâlâ bir şans istiyor." Göğsünden boğuk bir ses geldi. "Bana hala bunu benim için yapmak istediğini söylüyor. Böylece hak ettiğim gibi bir baba olabilirim. Benim soyumu devam ettirecek bir oğlum olsun diye.

isim . . . İsa . . . "

Ky tekrar içti ve sonra başını salladı. "Bütün o doktorlar Hemşireler bana ve yamama sanki onun bu kadar berbat olmasının sebebi benmişim gibi bakıyorlardı. Yemin ederim dostum, hepsini boğazlarından bıçaklamaktan bir kelime uzaktaydım. Lilah

Beni sakınleştirmeye çalışırken neredeyse elimi kırıyordum."

Elimi sırtına vurdum. Ky yine güldü. Kahrolası kırık, acı dolu bir kahkaha. "Tam o tarikat piçlerinin arkasını gördüğümüzü düşündüğümde, onları hayatımıza geri getirecek bir şey oluyor. Uçuk gibiler- öldürmek imkansız."

"Özür dilerim," diye imzaladım. "Bana söylemeliydin."

"Sen mutlusun, Styx. Seni üzme için bir sebep yok. Bu bok sadece ne ise o. O benim kadını; bu benim acım."

Ky'nin elinden Jack şişesini aldım ve uzun bir yudum içtim. Ky içini çekti ama içinde kaynayan öfkeyi duydum, yüzünü kaplayan hiddeti gördüm. "Yemin ederim kardeşim," dedi.

sesi çakıllı ve soğuktu, "eğer o lanet yere girebilseydim komün kurardım. Ve o pedofilik amcıkların her birini öldürürdüm. Rider'ın derisini yüzer, cesedini ateşe atardım. ve ona bunu yapmalarına izin vermek. Ama Judah, Li'ye tüm o pislikleri emreden psikopat ikiz, gerçekten O bok parçasıyla eğlenmek." Ky'nin sesi çatladı ve kalbim onun için kırıldı. "Günah işledim. Günah işlediğimi biliyor. I cezalandırılmayı hak ediyor. Ama Li? En tatlı kaltak o, ama başına bunlar mı geliyor? O hasta amcıklar tarafından defalarca tecavüze uğramakla kalmıyor, sonra yakılıyor, kırbaçlanıyor. Güzel yüzünü yara bere içinde bırakıyor çünkü şeytan tarafından yaratıldığını düşünüyor... ve şimdi çocuk sahibi olamayabilir mi?

Bu nasıl adil olabilir ki?"

Ky'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Tam konuşacaktım ki yanımdan biri geçti.

Lilah.

"Ky, bebeğim," diye bağırdı Lilah usulca. Ky başını kaldırdı. Yüzünü karısından başka yöne çevirdi ama Lilah onun kendisine bakmasını sağladı.

Eğilerek kollarını Ky'nin başının etrafına doladı ve kardeşim Lilah'nın göğsünde parçalandı.

"Şşş," diye yatıştırdı. Uzaklaşmak için ayağa kalktım. Lilah koluma uzandı. "Mae ve Maddie'ye söyleyeceğim, söz veriyorum. Bunu onlardan uzun süre saklayamam." Durakladı, sonra ekledi, "Ama bırak Mae bugünün tadını çıkarsın. O bunu hak ediyor.

endişesiz mutlu. Çünkü benim için endişelenecek, her zaman endişelenir ... bu onun kalbini kıracak."

Başımı salladım ve "Özür dilerim" diye mırıldandım. Lilah gülümsedi, sonra kocasına döndü, en iyi arkadaşım, karısının kollarında berbat bir haldeydi. Yavaşça kulüp binasına doğru yürüdüm, her adımda içimde öfke kaynıyordu. Ky haklıydı. O tarikat piçleri karısına bunu yapmanın bedelini ödememişlerdi. Hem de yeterince. Yaptıklarının bedelini ödememişlerdi.

Mae'ye de yapmışlardı, küçük Maddie'ye de.

İçeri adımımı attığımda kahkaha sesleri duydum. Doğruca Mae'ye yürüdüm, onu kollarımın arasına almak istiyordum. Onu oturduğu yerden çektim, sadece altından geçip kucağıma yeniden yerleştirmek için. O ve Beauty konuşurken kollarımı ona doladım. Ellerim karnına doğru yol aldı. Mae

Bana sonogramı uzattı ve ben de küçük grenli görüntüye baktım. Baktım ve baktım, her zaman dışarıda parçalanan kardeşim ve kaltağı için bok gibi hissediyordum.

Ne kadar uzun süre bakarsam, nefretim o kadar artıyordu.
Grew for

Kadınlarımıza işkence eden piçleri. Bir daha görürsem yavaşça ve acı çektirerek öldüreceğim piçler. Onlara hak ettiklerini verirdim. Onları gözlerinde para olmadan Hades'e gönderirdim.

Ait oldukları cehennemde yanmak için.

Altıncı Bölüm

Rider

Harmony bu sözleri söylerken vücudumun her parçası gerildi. Ben Havva'nın lanetli bir kadınıyım.

Hayır, diye düşündüm, itirafı kafamın etrafında tur atıyordu. Hayır, hayır, hayır! Ağır bir sessizliğe gömüldüğümüzde midem kara bir deliğe dönüştü. Derin nefes alışım yattığım yerde gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Mae, Delilah ve Magdalene'in görüntüleri zihnimde parladı.

Judah'ı düşündüm. Ona hepimizin mahvolduğunu söylediğim zamanı düşündüm. Başka birini buldum, demişti. O zaman bunu pek düşünmemiştim ama...

Büyük kehaneti yerine getirmek için Havva'nın başka bir Lanetli Kız Kardeşi vardı.

Hayır, yine olmaz. Avuçlarımı yere bastırdım. Kendimi yukarı kaldırmak için harcadığım küçük çabadan dolayı kollarım titriyordu ama sebat ettim ve oturma pozisyonuna geçmeyi başardım.

Boşluğa yaklaştım ve başımı duvara yasladım. Gözlerimi kapattım ve kalbime yerleşmiş olan karanlıkla savaştım. Öfke o kadar güçlüydü ki her damarımdan geçtiğini hissettim. Omurgam kaskatı kesilmişti ve kaslarım beni saran gerginlikten dolayı kordona dönüşmüştü.

"Harmony," diye seslendim, sesim kendi kulaklarım için neredeyse tanınmaz haldeydi.

Uzun bir duraklama oldu, sonra cevap verdi, "Ben hala buradayım . . . Başka bir yere gitmeme asla izin vermeyeceğinden eminim."

Sesi ne kadar üzgün çıkınca göğsüm sıkıştı. tamamen yenilmiştim. Kadını tanımıyordum ama umurumda da değildi. Bir gündemi olmadan, dilime ve eylemlerime rehberlik eden dindar inancımın ağır bulutu olmadan konuştuğum ilk kişiydi. Beni kaderin peygamberi olarak tanımıyordu. Beni dönek hain Hangmen kardeşi olarak da tanımıyordu. Beni görünmeyen bir mahkûm, tıpkı kendisi gibi bir günahkâr olarak tanıyordu.

"Harmony, beni dinle," diye mırıldandım ve elimi sert duvara dayadım. Bunu yaparak kendimi ona daha yakın hissettim. I

Diğer tarafta nasıl görüldüğünü hayal ettim. Çok güzel olurdu. Gördüğüm bütün Lanetli'ler Güzellikte rakipsizdi ama acı ve kendinden nefretle doluydu. Bunu artık biliyordum. Onlara Lanetli deniyordu.

Çünkü Davut Peygamber onların güzelliğini Tarikat'taki erkekler için çok dayanılmaz bulmuştu. Tanrısal olmak için fazla çarpıcı.

Harmony'nin hayatında neler yaşamış olabileceğini hayal ederken irkildim... kardeşimin onu yanına aldığında ona neler yapabileceğini düşündüm. Nedenini bilmiyordum ama bu düşünce kanımı kaynayan lavlara dönüştürdü.

Elimi yumruk yapıp duvara vurdum. "Harmony, az önce nereye gittin? Bugün erken saatlerde mi?"

Cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum. "Peygambere," dedi sonunda. Sertçe nefes verdim.

Dişlerimi sıkarak, "Ne yaptı?" diye sordum. Çünkü

kardeşimi tanıyordum. Kendi gözlerimle görmüştüm.

Peygamber olmak onu etkilemişti. Kafasına girmişti.

Bu sorunun onu üzmesini istemedim. Ağladığını duymak istemedim. Ama beni şaşırtacak şekilde sesi güçlüydü: "Her şeye rağmen Lanetli olduğumdan emin olmak istedi. Bugüne kadar beni hiç görmemişti."

"Ve?" Kalbim boğazıma düğümlenerek sordum.

"Evet," dedi usulca. "Bunun doğru olduğunu ilan etti. Ben Havva'nın Lanetli Kız Kardeşi'yim, evleneceği seçilmiş kişiyim." Sesinde bir öfke belirtisi yakaladım. Bir direniş parıltısı. Bu beni gururlandırdı. Onu daha önce hiç görmemiştim.

Onunla daha yeni tanışmıştım ama gücünü birkaç basit kelimeye duyabiliyordum. İçimde daha önce buz gibi olan bir şeyleri ısıttı.

Harmony farklıydı. Mücadeleciydi. Birkaç kadın Komünde konuştuğum kişi itaatkâr görünüyordu. Harmony'nin öyle biri olmadığını ses tonundan anlayabiliyordum. Kalbinin içinde bir ateş vardı.

Güçlüydü.

Üzerime garip bir his çöktü. Henüz ne olduğundan emin değildim ama her ne ise kanımdaki sıcaklığın bir kısmını yatıştırdı.

"Beni muayene etti," diye devam etti. Ama sesindeki sertlik azalmıştı. Acısının yüzeye çıktığını duydum. Konuşmayı kesti ve kekeleyerek birkaç nefes aldı.

Judah'ın ne yaptığını sormak için ağzımı açtım. Ama duyabileceğimden emin değildim. Bunun bir önemi yoktu, çünkü birkaç saniye sonra Harmony şöyle dedi: "Judah'a dokundu.

Bacaklarımın arasından. O"-keskin bir nefes çekti ve kalbim kırıldı-"beni incitti. Bana dokundu. Dokunulmak istemediğim bir yerde." Sesi bir fısıltıya dönüştü.

Sönmüş olan öfke tüm gücüyle geri geldi. Harmony bana Judah'ın ne yaptığını anlattı. Ve bunu yaparken onu hayal edebiliyordum. Peygamberleri için baştan çıkarıcı bir şekilde dans eden çocukların o iğrenç videolarını izlerken, Judah onları görmek bir zevkti. Sekiz yaşındaki çocukları cinsel olarak uyandırmıştı. Henüz on dört yaşında bir kız olan Sarai ile sık sık zina yapardı. Bir Lanetli'ye dokunmak aklına bile gelmezdi. Onları aşağıların aşağısı olarak görüyordu. Kurtuluşu yeniden kazanmak için ihtiyaç duydukları arınmayı.

Çenemi öyle sert sıkıyordum ki ağrıyordu. Bilinçli bir düşünce olmadan elimi geri çektim ve duvara vurdum. "S.KTİR!" Bağırdım, haftalardır -hayır, aylar önce buraya geldiğimden beri- hissettiğim hayal kırıklığı zirveye ulaşmıştı.

Elim taşla temas ettiğinde zonkluyordu ama her vuruşumda öfkemi kükreyerek tekrar yaptım. Zaten zayıf olan kolum efordan titrerken alnımdan ter boşanıyordu. Boğazım patlamamdan dolayı acımişti ama acıyı memnuniyetle karşıladım. En azından bir şeyler hissediyordum. O kadar uzun süre uyuşukluk içinde oturmuştum ki, acı çekerken bile Bedenim canlandı, kanım yeniden doğdu. Öfkeydi, saf ve gerçektir, ama bu duygu hoş karşılanmıştı.

Çok hoş geldiniz.

Nefes nefese kaldım, duvara yaslandım. Keskin bir kan kokusu aldım; parmak eklemlerimin derisini yüzmüştüm.

Sanki ateşimi körüklemek istercesine, komün hoparlörleri yavaşça canlandı. Benimkine benzeyen sesi duymak için bekledim. Ses geldiğinde sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Judah. Judah, benim tek ailem, her şeyi mahvediyordu. Şu anda benim için tanınmaz haldeydi. Göğsüm yanıyordu. Hafifletmek için göğüs kafesimi ovuşturdum. İşe yaramadı.

"Yeni Zion halkı, silahlarınızı alın. Ellerinizi kanayana kadar çalışın. Kıyamet için hazırlıklı olacağız. Şeytanın adamları bizi alaşağı etmeye çalıştığında başarısız olmamalıyız. Bizler Tanrı'nın kutsal savaşçılarıyız!"

Artık tanıdık gelen atış talimi sesleri hücrelere dalarken kendime derin nefesler aldıldım. Öfkem yerini mutlak umutsuzluk duygularına bıraktı. Judah'ın ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kardeşimin aklından geçenlerin asla tahmin edilemeyeceğini yeni öğrenmiştim. Benim tarafımdan bile. Ama her ne ise biliyordum. iyi olamazdı.

Judah kan istiyordu.

Hangmen'lere, halkımızın yoluna çıkan herkese karşı nefretle doluydu. Midem bulandı. Onu durdurabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyordum ama İnsanlar peygamberlerinin yerini bir sahtekârın aldığını biliyorlardı. Bana yardım edecek kimsem yoktu. Beni bu duvarlardan kurtaracak müttefikim yoktu. Judah'ın muhafızları sadıktı ve onun kadar kana susamışlardı.

Dizginleri geri almama yardım edecek kimsem yoktu.
Çaresizlik içinde, silah seslerini dinledim.
insanlardan daha fazla doğruluk talep ediyordu. Bu
hücreden bile sürümüzden gelen korkunun kalınlığını
hissedebiliyordum - gergin çığlıklarını; sessizliklerini. Hepsi
dehşete düşmüştü. Yahuda'nın nefret dolu sözleri hepsini
sınıra çekmişti. Öbür tarafa geçtiklerinde ne olacağını kimse
tahmin edemezdi.

"Rider?" Harmony'nin sesi silah seslerine ara verildiği
sırada duvarın içinden geldi.

"Evet?"

"Neden bu kadar kızgınsın? Bunu içinde duyuyorum. . .
Bu duvardan bile hissedebiliyorum."

İtirafım dilimin ucundaydı ama ona gerçeği
söyleyemedim. Harmony'nin benimle konuşması hoşuma
gidiyordu. Onun durmasını istemiyordum. Judah'ın
yaptıklarını bana anlattığına, inancımıza duyduğu ince
nefreti ifade ettiğine göre, benimle arasında bir güven, bir
yakınlık hissetmiş olmalıydı. Kim olduğumu bilseydi,
benimle bir daha asla konuşmazdı. Tıpkı kardeşim gibi
olduğumu düşünürdü.

Ciğerlerim sıkışmıştı. Belki de öyleydim.

Ben de onun gibi davrandım. Ben de onun gibi günah
işledim. Öldürdüm, korkunç şeylerin olmasına izin verdim.
Beni ihmal ettiğinden emin olduğum bir Tanrı'nın adı.

Biz tamamen aynınız.

"Rider?" Harmony itti.

Gözlerim odanın köşesine dikildi. "Çünkü hiç umut yok. Bu
karanlık gece yarısında güneş yok.

Cehennem."

"Her zaman umut vardır, Rider," diye fısıldadı Harmony ve kalbim tam ortasından çatladı. Bir yumru boğazımı tırmaladı ve gözlerimin yaşadığını hissettim.

"Var mı?" Sesim titreyerek sordum. "Benim gözümde yok."

"Evet," diye yanıtladı. "En karanlık zamanlarımda ben de hiç olmadığını düşünürdüm. Ama sonra içlerinde daha önce hiç görmediğim bir ışık taşıyan insanlar buldum, bir zamanlar düşman olarak algıladıklarını fark ettim. Kalplerinin derinliklerinde iyi olan insanlar... Bu beni, günahkârların dünyasında bir yerlerde daha fazla umut olduğuna inandırdı. Bildiğimiz dünyadan farklı bir dünya."

Güzel sesi üzerimde bir merhem gibi yuvarlandı. Daha net duyabilmek için gözlerimi kapattım. O konuştuğunda bir arkadaşım varmış gibi hissediyordum. Onunla konuştuğumda, hayatımda ilk kez gerçeği söylediğimi hissettim.

Ben bendim, o adam her kimse.

"O insanlar mı?" diye sordum ve yere uzanıp ağzımı taştaki boşluğun yakınına yerleştirdim. Göğsüm yere dönüktü. Rahatsız ediciydi ama umurumda değildi. Sadece onun yumuşak sesini duymak istiyordum. "İnancımızı paylaştılar mı?" Harmony hiçbir şey söylemedi. "Soruyorum çünkü ben Sanırım burada, Tarikat'ta inandığımız şeylere olan inancımı kaybettim. Sanırım burada yaşayan insanlara olan inancımı da kaybettim." Gözlerim sıkıca kapandı. İlk kez bu düşünceleri dile getirmeme, gerçekliğini hissetmeme izin vermiştim. Ben, Kabil Peygamber, yetiştirildiğim her şeyden şüphe etmeye başlamıştım.

Aylarca süren yalnızlık, gece gündüz düşünmekten başka bir şey yapmamanızı sağladı. Hayatınız boyunca yaptığınız her küçük şeyi, her eylemi, iyi ya da kötü her düşünceyi düşünün. İçten içe yanan bir azaptı bu. Merak ediyordunuz. Yanlış ya da doğru... İnandığınız gibi iyiliğin tarafında mıydınız, yoksa karanlığı körü körüne mi kucakladınız?

Eğer bir Tanrı varsa bile, şu anda onu yanımda hissetmiyordum. I

Judah'ın söylediği gibi ruhumu kirletenin şeytan olmaması için dua ettim. Hâlâ kötülüğün gerçek olduğuna inanıyordum. Sadece o kadar kötü olup olmadığımdan emin değildim.

"Evet," dedi Harmony temkinli bir şekilde ve beni sorduğum soruya geri getirdi. "Sevdiğim insanlar da buralı. İnsanları inciten, masum küçük kızları ve oğlanları inciten eylemleri benimsemeseler de." Donup kaldım. Küçük oğlanlar da mı inciniyordu? "Ruhlarında iyilik var," diye devam etti Harmony. "Sevdiğim her şeyi kaybettiğimde bana özveriyle umut verdiler, ışığım dünyanın acımasızlığı tarafından söndürüldü. erkekler."

Duvardaki küçük boşluğa baktım ve Harmony'nin yüzünü görebilmeyi her şeyden çok diledim. O konuştuğu, onu daha çok tanımak istiyordum. Geldiğinden beri sesi benim kurtarıcım olmuştu. Gözlerinin içine bakmak istiyordum. ve içinde barındırdığı ateşi görebiliyordum. Son birkaç aydır kalbim sürekli soğuktu. Acaba o buzları eritebilir miydi? Kafamdaki şüphe çığlıklarını susturabilir miydi?

"Ne düşünüyorsun?" Harmony içindeki acının bir kısmını nazikçe yatıştırarak sordu.

Dudağım seğirdi. Sessizliğimin tam olarak ne olduğunu okumuştum -endişe. "Seni görmek istediğimi düşünüyordum. I . . . " Midem alt üst oldu. "Seninle konuşmayı seviyorum Harmony.

Senin bilebileceğinden çok daha fazla. Burada olman hoşuma gidiyor.

yanımda." Gri taşa baktım. "Bir dosta en çok ihtiyaç duyduğum anda geldin. Güvenebileceğim birine.

Dışarıda bir daha içeri girmesine izin verebileceğim kimse olmadığına inanıyordum."

Harmony keskin bir nefes aldı ama "Rider..." diye cevap verdi.

Ben senin için buradayım."

Dudağımdaki seğirme küçük bir gülümsemeye dönüştü. Eklemlerimdeki ağrıyı dindirmek ve yerdeki rahatsız pozisyonumdan bir an olsun kurtulmak için beceriksizce sırtüstü yuvarlandım. Bunu yaparken duvarımdaki beyaz yazılar gözüme ilişti. Gözlerim taşı işaretlemek için kullandığım sivri taşa kaydı. Aklıma bir fikir geldi.

Uzanıp taşı kavradım, sivri kenarları avucumda sertleşti. "Harmony, bir şey deneyeceğim."

Taşın en keskin kenarını, boşluğumuzun altındaki tuğlayı yerinde tutan yamalı çimentoya getirdim. Yaralanmamış elimi kullanarak, sivri ucu tuğla boyunca ufalanan çatlak. Çimento dökülmeye başladığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Taşın ötesinden ışık titreşimleri gelmeye başladı ortaya çıktı.

Harmony'nin hücrelerinden gelen ışık.

"Yemek tepsim hâlâ odamda," dedi Harmony. "Bir bıçak var. Körelmiş ama işe yarayabilir." Harmony'nin yerdeki ayak seslerini duydum, uzaklaşıp geri geliyordu, sonra tuğlanın diğer tarafındaki kazıma sesini.

Gülümsedim ve çimentoyu daha sert işledim. Tuğlanın üstündeki çimento ortadan kalktığında, duvarın ötesindeki maviyi bir anlığına yakaladım. "Harmony," diye fısıldadım, heyecanın sıcaklığı göğsümde yükseliyordu. Sustu ve sarı saçlara benzeyen bir parıltı gördüm. "Yanlara doğru çalış," dedim.

yönlendirdi ve kayanın ucunu sağdaki kırık çimentoya doğru hareket ettirmeye başladı. Harmony sol tarafta çalıştı ve birkaç dakika sonra sıcak, nemli hava boşluklar arasından serbestçe geçti.

"Şimdi ne olacak?" Harmony yumuşak bir sesle, hevesle söyledi.

"Dayan," dedim, ellerimi kaydırarak taş tuğlaya tutunmaya çalıştım. Sadece küçük ve dardı ama onu yerinden kaldırıbilirsem ... Onu biraz görebilirdim. Çok az da olsa, onu kanlı canlı görebilecektim.

Tam tuğlayı yerinden oynatacaktım ki ani bir korku kapladı içimi. Onu görecektim. Ama o da beni görecekti. En azından yüzümün bir kısmını görecekti.

Judah'ı görmüştü.

Ellerim tuğladan ayrıldı ve gözlerimi kapattım, hayal kırıklığı kanıma karıştı. Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım ve sendeleyerek hücrenin sıhhi bölümüne doğru yürüdüm. Eski leğenin üzerinde küçük, çatlak bir ayna vardı. Ellerimi sabit tutmak için leğenin kenarına koyarak yukarı baktım

yansımama baktım. Haftalardır bundan kaçınıyordum; yüzüme bakmaya ihtiyacım yoktu. Aslında, bundan bilerek kaçınmışım. Kendime baktığımda hep kardeşimi görüyordum. Sonsuza dek Judah'ın bana ters ters baktığını gördüm.

Ama şimdi baktım.

İçinde bulunduğum durumu gördüğümde kahverengi gözlerim şok içinde açıldı. Yüzüm kan içindeydi, kir ve pislikle kaplıydı. Sakallarım uzamış ve öbek öbek olmuştu. Saçlarım aşırı derecede keçeleşmiş ve uzun, dağınık parçalar halinde toplanmıştı. Gözlerim bile kan çanağına dönmüştü. Hayatta kalan beyaz taban griyle renklenmişti - katlandığım sonsuz cezaların kanıtı.

Arkamdan bakan adamı zar zor tanıdım.

Yine de sadece rahatlama hissedebiliyordum. Çok az şey vardı.

Beni gözlerden uzak bir yere kilitleyen ikizime benziyordu. Judah gitmişti. Lanet olsun, Rider gitmişti. Harmony sahte peygamberin ayna görüntüsünü görmeyecekti.

Kirli, dövülmüş bir adam görecekti. Bir mahkum, tıpkı onun gibi. "Rider? Neredesin?"

Harmony'nin tatlı sesi hücrenin içinden geliyordu. I yavaşça duvara doğru yürüdüm. Açlıktan ölmek üzere olan kaslarıma kan hücum ederken bacaklarım karıncalandı. Yere çökerek parmaklarımı tuğlanın etrafındaki boşluklara soktum ve taşı çektim. Eski taş çekilmeye başladığında havayı toz bulutu kapladı. Taş aniden sıkıştı. Harmony'ye yanından itmesini söylemek için ağzımı açtım ama ben söyleyemedim taş hareket etti.

Kalbim kabardı. Bunu bana sormadan yapmıştı, o da beni görmek istiyordu. Toplayabildiğim kadar büyük bir güçle tuğlayı çektim.

"İşe yarıyor," dedi Harmony, tuğla milim milim, özenle yavaşça hareket ederken. Sonunda, pürüzlü tuğlayı yuvasından çıkarmak için dakikalarca uğraştıktan sonra, ellerimin arasında serbest kaldı.

Nefes verdim, efordan nefesim kesilmişti. Ama tuğlayı atıp hücrenin en karanlık köşesine sakladığımda yorgunluğum kısa sürede unutuldu. Duvardaki deliğe baktım. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve nabzım boynumda daha hızlı atıyordu.

"Rider," dedi Harmony nefes nefese. "İşe yaradı."

Gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin verdim. Tatlı yumuşak sesi kulaklarıma daha net geliyordu, artık kalın sesler tarafından bastırılmıyordu.

duvar. "Seni görmeme izin ver." diye eklediğinde sıcaklık uzuvlarıma yayıldı. Seni görmek istiyorum."

Saçlarımin her zamankinden daha fazla yüzümü kapladığından emin olarak, vücudumu yavaş yavaş yere indirdim, göğsüm yere değdi, acı içime işlerken nefesimi kontrol ettim. Vücudum hareketsiz kaldığında başımı duvardaki boşluğa götürdüm ve içeriye baktım.

Tüm vücudum dondu kaldı. Hayatımda gördüğüm en güzel koyu kahverengi gözler bana bakıyordu. Harmony'nin bakışları benimkilerle çarpışırken uzun siyah kirpikler dalgalanıyordu. "Harmony," dedim nefes nefese hayranlıkla.

"Rider," diye cevap verdi, sesi de bir o kadar şaşkıındı. O da vücudunu daha da yukarı kaldırdı, böylece yüzünün geri kalanı

görünüm. Kaşlarımı çattım. Elmacık kemiklerinin üstünden boynuna kadar inen bir örtü onu örtüyordu.

Örtüden arınmış teninde koyu kırmızı bir allık belirdi. Harmony elini kaldırdı ve açık mavi kumaşın üzerinde gezdirdi. "Peygamber bunu her zaman giymemi emretti."

Kaşlarım aşağı doğru çekildi. "Neden?"

"Çünkü kehaneti gerçekleştirmek için geriye kalan tek şans benim.

Düğün günümüzden önce saf kalmamı istiyor." Duvağa tekrar dokundu. "Bu peçe hiçbir günah işlemememi düğün gecemizden önce bedenimi alması için. Bu yüzden bu hücrede tutuluyorum. Ben ortaya çıkacağım zamanı geldiğinde insanlar. Bir an önce değil." Gerginlik

içimi doldurdu, içimdeki öfke beni yaktı.

Harmony'nin sesi. Judah. Hepsi yine Judah'ın işiydi. Kendimi sakinleştirmek için Harmony'nin gözlerine odaklandım.

Dudaklarım

Başlığından kaçan sarı saçların parıltısını yakaladığımda beklenmedik bir gülümsemeye dönüştü. "Sarı saçların var."

"Evet," diye cevap verdi. Yanakları kıpırdadı ve peçesinin altından gülümsediğini anladım. Dudaklarını göremesem de gözleriyle gülümsüyordu. "Ve senin kahverengi saçların ve kahverengi gözlerin var." Onun incelemesi altında panikledim, Judah'a herhangi bir benzerlik tespit etmemesi için dua ettim. "Ama derinizdeki kan ve kirden çoğunuzu göremiyorum" dediğinde sinirlerim yatıştı. Gözleri parladı ve sesi fısıltıya dönüştü. "Rider ... sana ne yapıldı?"

Keder dolu sesi beni yattığım yerde kesti. "Ben ne Hak ediyorsun," diye cevap verdim, sesim boğuk çıkıyordu. Harmony sanki tartışacakmış gibi başını salladı ama sözünü kestim. "Sen . . . benim için peçeni kaldırır mısın? Seni görmek istiyorum. Seni görmek istiyorum. Yüzünü görmem gerek."

Harmony sustu ve kocaman gözleri benimkileri aradı. "Harmony," dedim sessizce, içimden geldiği gibi konuşarak. "Lanetli olduğuna inanmıyorum."

"Ama ... ama bana böyle söylendi," dedi sesi titreyerek.

"Güzelliğin şeytan tarafından yaratıldığına inanmıyorum," diye onu temin ettim. Sertçe yutkundum. "Eskiden inanırdım Harmony. O kadar uzun süre bunun doğru olduğuna inandım ki, öğretilerden şüphe etmedim. Ama şimdi ... " diye devam ettim. Harmony sessizdi, sözümü bitirmemi bekliyordu. İçimi çektim. "Ama şimdi düşünüyorum da belki de bu da bir başka yanılttı. Dürüstçe onurlandırdığım ve şimdi herhangi bir gerçekliği olup olmadığını merak ettiğim bir başka inanç."

Harmony'nin gözleri sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi peçesinin üzerinden kısıldı. Ben de ona açık ve dürüst bir şekilde baktım. Hayatım boyunca o kadar çok yalan söylemiş, o kadar uzun süre rol yapmışım ki artık herhangi bir maskaralığa devam edecek gücüm kalmamıştı. Harmony'ye karşı değil. Onun beni görmesini istiyordum. Ve sadece beni. Cain'i değil, beni.

Yorulmuştum. Her şeyden çok yorulmuştum.

Dakikalar geçiyor ve Harmony kıpırdamıyordu. Benim güvenilecek bir insan olmadığımı karar vermesinden korkuyordum. Elini kaldırıp başının yan tarafına götürdüğünde yüzünü göreceğime dair umudumu tam

yitirmiştim. Yüzünü görebiliyordum.

Peçesini açıp soluk mavi kumaşı yüzünden uzaklaştırırken parmakları titriyordu.

Narin kumaş düşerken nefesimi tuttum. Isı Harmony bariyerden kurtulmuş bir şekilde bana baktığında göğsüm doldu.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

Harmony'yle birlikte omurgamda karıncalanmalar başladı. endişeyle yutkundum. Yanaklarının elmaları pembe bir allıkla öpülmüştü ve koyu renk gözleri parlıyordu. Cildi ipeksi ve soluk renkliydi. Elmacık kemikleri yüksek ve belirgin, dudakları ise koyu pembe ve dolgundu. "Harmony," dedim uzun bir nefes vererek. Ona çok güzel olduğunu, gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylemek istedim. Ama kendimi tuttum. Bir Lanetli olarak, onun güzelliği hakkındaki yorumum duymak isteyeceği son şey olurdu. "Teşekkür ederim," dedim usulca.

Harmony'nin gözleri ani bir utangaçlıkla daldı, kalbimi eriten basit bir hareketti bu. Başını hafifçe çevirdi, sonra her şey durdu. Yüzünün yan tarafında büyük kırmızı bir iz vardı, derisi benek benekti ve altında şişlik vardı.

"Ne oldu?" Dişlerimi sıkarak aniden sordum.

Harmony'nin gözleri tekrar benimkilere kaydı ve yüzünde bir miktar öfke gördüm. "Peygamber Cain," diye fısıldadı ve elini işareti örtmek için kaldırdı, temas ettiğinde yüzünü buruşturdu. Konuşamadım. O kadar öfkeliydim ki sesim boğazımda düğümleniyor, kalbim en gürültülü davullar gibi sert bir ritimle atıyordu. "I . . . I

bana dokunmasını engellemeye çalıştı ... " dedi Harmony, bir Yüzünü koyu kırmızı bir kızarıklık kapladı. Çenesini sıktı ve gözlerinde öfkeli yaşlar oluştu. "Bileğini tuttum."

Durakladı. "Ve onu tüm gücümle tuttum. Bir delilik anında, inancımızın liderinin benden istediğini almasını engellemeye çalıştım. Direndim. Aptalca ve aptalca direndim. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Ellerimi öyle sıkıca yumruk yapmıştım ki acıyordu. Ama aynı zamanda göğsüme bir sıcaklık yayıldı; gurur. Harmony'nin bunu yapmış olmasından, Judah'ın istenmeyen dokunuşunu engellemeye çalışmış olmasından gurur duyuyordum. "Güzel," dedim. dışarı itmeyi başardı.

Harmony bana bakarken dondu kaldı. "İyi mi?"

Yerdeki bu rahatsız pozisyonda yapabildiğim kadarıyla başımı sertçe salladım. "O olmamalı Bunu yapmaya izni var," diye cevap verdim. "Bu onun hakkı değil." Bu sözleri söylerken içimde küçük bir rahatlama hissi belirdi. Rahatlamıştım çünkü yüzde yüz inançla biliyordum ki, asla bir kadına dokunmaya zorlamayacaktım. Ne kadar güç kazanırsam kazanayım, bunu asla yapmazdım.

En azından bu konuda ikizimin tam zıttıydım.

Harmony elini yüzüne götürdü. Gözyaşlarını sildiğini fark etmem bir anımı aldı. Ama bunların üzüntü gözyaşları olmadığını görebiliyordum. Sıcak gözyaşlarıydı. Öfke ve hayal kırıklığı gözyaşları. Onun güzel yüzünde görmek istediğim ateş gözlerimin önüne seriliyordu.

"Bu kabul edilemez," dedi sıkıca. "İstediği zaman istediği kişiyi almasına izin verilmemeli.

... ne kadar genç ya da kırık olurlarsa olsunlar." Harmony burnunu çekti ve gözleri benimkileri aradı. "Neden? Neden böyle bir şey olabiliyor? Tanrı'nın Paylaşımları'ndaki tüm o çocuklar, orada seçme şansları olmadan. Söz hakkımız olmadan bize dayatılan uyanışlar, bu kadar genç yaşta Lanetli suçlamalar, hayatlarımızın gidişatını sonsuza dek değiştiren " Sesi sessizliğe gömüldü. Öfkesine karşı koymaya çalışmasını izledim. Başarısız olduğu bir savaştı bu. "Kutsal kitapların böyle öğrettiğini biliyorum." patladı. "Bunun yıllardır yapılan bir uygulama olduğunu biliyorum. Ama neden sadece birkaçımız bunu sorguluyor? Nasıl oldu da bu uygulama durdurulmadı?"

Harmony nefes nefese kaldığında, "Harmony, Davut Peygamber yıllar önce Tanrı'nın böyle olduğunu gösterdi. İnsanlar bunun Tanrı'nın seçilmiş kabilesi olan bizlerden istediği şey olduğuna inanıyor."

"Buna inanmıyorum," dedi, sesi inançla kalınlaşmıştı. "Eğer daha büyük bir güç varsa, erkeklerin çocuklara tecavüz etmesini onaylamaz. Herhangi bir şekilde kadınlardan seçim." Harmony esprisiz bir kahkaha attı. Gözlerini yana dikti. "Onunla tanıştım. Peygamber David'le tanıştım, Rider. Çok uzun zaman önce. Ve ondan ilk görüşte nefret ettim, tıpkı tüm mürit muhafızlardan ve karşılaştığım çoğu erkekten ettiğim gibi. Ama bugün, Peygamber Cain tamamen başka bir şey.

"Bakışlarında ürpertici bir kötülük vardı." Sert bir kahkaha attı. "Çok güzel bir adam; bakışları şimdiye kadar gördüklerim arasında en hoşuma gideni."

Tuttuğumu bile bilmediğim bir nefes bıraktım. Çünkü Yahuda'yı güzel bulduysa beni de öyle bulurdu. Ama bu boş heyecan, "Ama onun gözlerine baktığımda tek gördüğüm çirkin bir ruhtu. Küçük kızların başına gelmesine izin verdiği şeyler yüzünden Davut Peygamber'den hoşlanmıyordum ... bana ... " Cümlesini bitirmedi. Kendini tekrar topladı, sonra öfkeyle devam etti, "Ama Peygamber Cain'in gözlerine baktığımda gerçek bir korku hissettim, Rider. O adam ... " Teni soldu. Bana baktığında korkusunu hissettim. "Bedeli ne olursa olsun istediğini elde edecek. İnsanlarımıza zarar verecek ve onlar da körü körüne onu takip edecekler... Bana da zarar verecek. Ve bu sefer geri dönebileceğimden emin değilim. Onun gibi adamlar tanıdım. Hiç durmadılar. Bir şey istediklerinde. onları kırıp dökmeden ya da daha kötüsünü yapmadan asla durmadılar ..."

"Harmony." Bedenimi yana doğru ittim, duvara olabildiğince yaklaştım. Onu kollarıma almak istedim. I onu daha iyi hissettirmek istedim. İçimden bir ses onun için her şeyi daha iyi yapmak istiyordu.

"Onun bir eşi var. Adı Sarai." Uyum derin bir nefes aldı. "Bakışlarında peygamberle aynı kötülüğü taşıyor." Harmony'nin kusursuz yanağından tek bir damla yaş süzüldü. Taş zemine düşmesine izin verdi ve sonra gözlerimin içine baktı. "Görevimin ne olduğunu biliyorum. Buraya önümde nasıl bir yol olduğunu bilerek geldim. Ama ... bugünden sonra şunu sormaktan kendimi alamıyorum: Onun karısı olarak hayatım nasıl olacak?

Sarai onun sevgisine sahipti, bu herkesin görebileceği kadar açıktı. Ve ben görebiliyordum

Gözlerinde bana karşı nefret var," dedi. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, Rider. Şu anda, onların zalimliği altında yaşamaya devam edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Daha önce de böyle yaşadım. Yapamam. Buna tekrar katlanabilecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim. " Sesi bir fısıltıya dönüştü.

Sesindeki yenilgi karşısında panik vücudumdaki her hücreye yayıldı. "Beni dinle," dedim kararlılıkla. "Sen güçlüsün. Bu gücünü korumalısın."

Harmony bana zayıf bir gülümseme attı. "Göründüğüm kadar güçlü değilim. İçim titriyor. Korkuyla zincirlenmiş durumdayım." Kalbimin kırıldığını hissettim. Ama ben onu teselli etmeye çalışmadan tekrar konuştu. "Kabil Peygamber, Davut Peygamber'den farklıdır. her şekilde. İçimden bir ses onun halkımızı zafere değil, yıkıma götüreceğini söylüyor. Verdiği vaazlar, bizi cehennemin kapısına kadar tek başına götürecektir, bu şeytanın adamlarından hiçbir yardım almadan. sık sık atıfta bulunmaktadır."

Ne diyeceğimi bilemedim. Dahası, çektiği acıyı duymaya dayanamıyordum. Düşünmeden, elimi kaldırdım. pislik içindeki elimle boşluktan içeri ittim. Uzanabildiğim kadar uzandıktan sonra yere bıraktım. Gözlerim Harmony'ninkine baktı. Kıpırdamadan donmuştu, gözleri elime dikilmişti.

Kendimi aptal gibi hissederek elimi geri çekmeye çalıştım. Utançtan kaçmak için gözlerimi kapattım. Tam o sırada küçük, sıcak bir elin elimi sardığını hissettim. Gözlerimi açtım. Harmony'nin narin parmakları benimkilerin üzerindeydi. Gözlerimi bu manzaradan ayıramadım.

Bana kendi özgür iradesiyle dokunuyordu.

Bana korkusuzca ve isteksizce dokunuyordu. İyi hissettiriyordu.

"Rider," dedi Harmony sessizce. "Gözlerinde öyle bir ıstırap görüyorum ki bunu ruhuma kadar hissediyorum."

Sesindeki hüznün kalbimi parçaladı. Merhameti karşısında boğazım tılandı. Bu böyle hissettiriyor, ben düşündüm. Sevgi buydu işte; engelsiz, zorlamasız... doğal. Zorlama yok. Panik yok. Sadece özgürce verilen.

Harmony'nin parmakları kıpırdadı. Sertçe yutkundu, sonra elimin arkasını okşamaya başladı. Bu, kalbimde alevlendiğini fark etmediğim bir yangını yatıştırdı. Parmak uçlarını kırık derimin üzerinde gezdirirken sessizdi. Nefes almaya çalıştım ama dokunuşu ciğerlerimdeki tüm havayı çaldı.

"Anlat bana," diye fısıldadı Harmony. Onun nazik sesi karşısında gözlerimi kapattım. "Bana sorunun ne olduğunu söyle. Seni rahatsız eden ne?"

İtiraf etmek istediklerim dilimin ucundaydı. Ama ağzımı açtığımda onun yerine ruhum konuştu. "Yalnızım," dedim kırık bir sesle. "O kadar yalnızım ki zar zor nefes alabiliyorum."

Gözlerimi açtığımda Harmony'nin koyu kahverengi gözlerinin yaşlarla parladığını gördüm. "Rider," diye seslendi. Parmakları

tenimi okşamayı bıraktı. Onun yerine eli benimkinin altına kayd ve parmakları parmaklarımın arasından geçti. Onları sıkıca kavradı. Tek kelime etmedi, ama ben Anladım. Benim için buradaydı.

Acılarımda yanımdaydı.

Ben onun gözlerine baktım, o da benimkilere. Hiçbir kelime konuşulmadı ama konuşulmasına da gerek yoktu. Kelimeler şu anda işe yaramazdı. Sessiz dokunuşumuz bana hayatım boyunca hissetmediğim kadar huzur verdi.

Tek bir tatlı dokunuş acıyı yok etti... sadece bir an için.

Birden kapı aralığından bir nefes sesi duydum. Bir anda Harmony'nin elini bıraktım ve dik oturmak için acele ettim. Hücreme kimin girdiğini görmek için başımı çevirdim ve gözlerim Phebe'ninkilerle çakıştı. Donup kalmıştı, duvardaki tuğlasız boşluğa bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Elindeki su kabı titriyordu. "Phebe," diye fısıldadım, duvardan uzaklaşarak.

Phebe'nin yüzündeki kan çekildi ama kendini toparlamayı başardı ve hücredeki kapıyı kapattı. Gözlerini kaçırdı ve yavaşça bana doğru yürüdü. Başını eğerek leğeni yere koydu. Bezi suya daldırdı, kolumu tuttu ve başladı

Derimdeki kanı temizliyordu. Başını bir kez bile kaldırmadı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Beni Harmony ile el ele tutuşurken görmüştü.

Phebe'nin Judah'a söylemesine izin veremezdim. Gardiyanlara söylemesine izin veremezdim. Harmony'yi hücreden almalarına izin veremezdim.

benimkinin yanında. Onu burada istedim. . . Ona burada ihtiyacım vardı.

Phebe diğer kolumu yıkamak için hareket ettiğinde, ben de ve yavaşça bileğini tuttu. Dokunuşu yumuşaktı,

Ama Phebe sanki yüzüne bir tokat atmışım gibi sıçradı.
Uzaklaşmaya çalışırken kaşlarımı çattım.

Tutmaya devam ettim.

"Phebe," dedim sessizce, gözlerim kapıya kaydı.
Paniklemeye başlamıştı. Gardiyanların onu duymasını istemiyordum. "Phebe," diye tekrar denedim. "Lütfen . . .
Sana zarar vermeyeceğim."

Sözlerim üzerine Phebe zihninde sürüklendiği kâbustan geri döner gibi oldu. Nefes alış verişini kontrol etmeye çalışırken başı hâlâ benimkinden uzaktaydı.
Bileğini nazikçe çektim. Vücudu kaskatı kesildi. Kafa karışıklığı ve endişe zihnimi bulandırdı. Phebe kendinde değildi. Hem de hiç. Her dokunuşumda içine çekiliyor ve irkiliyordu.

Judah'ın ona benim hakkımda ne söylediğini merak ediyordum ki böyle bir tepki verdi. Bunu öğrenmeye karar vererek öne doğru eğildim ve boştaki elimi kaldırarak parmaklarımı çenesinin altına yerleştirdim. Phebe'nin nefesi boğazında düğümlendi. Farlara yakalanmış bir geyik gibiydi. Elimden geldiğince nazikçe yüzünü kendime doğru çevirdim. Önce direnmeye çalıştı ama sonunda boyun eğdi.

Tıpkı komündeki her kadının doğal olarak yapacağı gibi.

Gözlerim şok içinde açıldı. Yüzü ağır bir şekilde dövülmüştü, soluk teni siyah ve maviyle kaplıydı. Soluk sarı çürükler, daha yeni kesik ve yaralar için tuval oluşturuyordu.

Phebe mavi gözlerini yere dikmişti. "Phebe, bana bak,"

diye emrettim. Omuzları çökmüştü.

yenilgiye uğradı ve yüzüme baktı. Gözyaşları lekeli teninden aşağı süzülüyordu. "Bunu sana kim yaptı?"

Phebe'nin bakışları bir kez daha düştü ama çenesini daha yukarı kaldırdım. "Anlat bana," diye ısrar ettim. Phebe gözlerini kapattı, alt dudağı duyguyla titriyordu. Göz kapakları tekrar açıldığında bana bakıyordu.

"Peygamber Kabil," dedi usulca ve midem alt üst oldu. Bunu kardeşimin yaptığını doğrulamasını istemek için ağzımı açtığımda, sesinin garip bir tonlama taşıdığını fark ettim - soruma cevap vermiyordu, bana hitap ediyordu. Kim olduğumu bildiğini bana bildiriyordu. Judah'ın ne yaptığını biliyordu.

. . . biliyordu.

Harmony dinliyordur diye konuşmak istemeyerek başımı salladım.

Phebe'nin yarılmış dudaklarında küçük, rahatlamış bir gülümseme belirdi. Kan ve kirin altına gizlenmiş dövmelerimi işaret etti. "Bunlarla doğrulandı ama ondan önce ne yaptığını biliyordum çünkü sen çok farklısın." Duvardaki boşluğa doğru bir bakış attım. Phebe'ye döndüm ve parmağımı dudaklarımın üzerine koydum. Anlayışla başını salladı.

"Bunu sana kim yaptı?" Tekrar sordum.

Phebe atılmış bezi aldı ve suya daldırdı. Beni temizlerken fısıldadı, "Peygamber haftalar önce beni kutsal bir kardeş olarak görevimden aldı. Aslına bakılırsa, daha önce Dış dünyada işe alım. Hepimizi cezalandırdı. Artık herkes gibi silahla talim yapıyoruz. Biz Rapture'ız.

odaklanmış." Bezdeki kiri duruladı ve tekrar göğsüme götürdü. "En azından tüm komün . . . ama ben."

Phebe'nin sesindeki acı belirgindi. "Artık onun eşi değil misin?"

Phebe başını salladı ve elindeki işe odaklanmaya devam etti. "Sarai beni orada istemedi. Peygamber ondan ne isterse." Eli tenimde kekeledi. Phebe hemen kendini toparladı ve "Bu yüzden beni yanından kovdu" dedi. Derin bir nefes aldı. "Zaten onun için anlamsız bir fanteziden başka bir şey değildim. Baştan çıkarma ve seks konusunda yetenekliydim; bu komün için yaptığım tek şey buydu. Amacımı aştım."

Phebe'nin gözünden bir damla yaş tenime düştü. "Dış dünyadan bir adam gelip peygamberin yanında durdu. Nereli olduğunu bilmiyorum ama Kabil Peygamber'in sağ kolu olan Kardeş Luke'la birlikte Peygamber'e yakın duruyor. Yeni adamın saçı yok ve çok güçlü bir yapısı var. Geldiğinde fısıltılar duydum.

yaklaşan kutsal savaşta kullanılacak silahlar." Phebe paçavrayı bıraktı ve dövmelerimi işaret etti. Ne dediğini anlamıştım. Adamın dövmeleri vardı. "Farklı olsalar da." Seninkilerden, sessizce onun yerini doldurdum.

"Katılmak zorunda bırakıldığım Tanrı'nın Paylaşımlarından birinde benimle ilgilendi." Phebe'nin yüzü soldu. "O zamandan beri bana sahip çıkıyor. O ... " Gözlerinden daha fazla yaş döküldü ve nefes almakta zorlandı. Uzandım ve kolunu tuttum. Tehdit olmadığını bildiği halde yine irkildi. "Benden onunla bazı şeyler yapmamı bekliyor.

İstemediğim bir şey. Ama peygamber onunla kalmamı emretti. Onun önemli olduğunu, yaklaşan kutsal savaş için gerekli olduğunu söyledi. Onun adını bilmiyorum. Ona Meister dememi istedi." Phebe öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Peygamber Cain şeytanın adamlarına bir saldırı planlıyor." Mavi gözleri anlamam için yalvarıyordu. "Onlar bize saldırmadan önce o onlara saldırmak istiyor. Bu yüzden insanlar bu kadar sıkı çalışıyorlar. Tanrı'nın gazabını onların kapılarına getireceğiz.

Peygamber Kabil, Tanrı'dan emir gelir gelmez saldırmamız gerektiğine dair bir vahiy aldı. Hazır olmalıyız."

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürdü. Sözlerini deşifre etmeye çalışırken omurgamdan aşağı soğuk bir damla damladı. Anladığımda, bu damlama lanet olası bir sele dönüştü. "Hangmenler," diye fısıldadım. Phebe başını salladı.

Elleri titriyordu. "Ölmeleri gerektiğini söyledi. Hepsi, hem kadınlar hem de erkekler. Merhamet yok. Hepsinin günahkâr ve dinden dönmüş olduğunu vaaz ediyor. Aldığı vahyin hiçbir günahkârı sağ bırakmamamızı emrettiğini iddia ediyor."

"İntikam istiyor." Hayal kırıklığı içinde iç çektim. Lanetli'leri bizden aldıkları için intikam almak istiyordu. Eski komünümüze saldırdıkları için. Amcamızı öldürdükleri için. nefes alıyordum. Phebe'nin söylediklerini tekrar ettim. Ölmeleri gerektiğini söyledi. Hepsi, hem kadınlar hem de erkekler. Hepsi günahkâr ve dinden dönmüş.

Hem kadınlar hem de erkekler . . .

Mae, Delilah ve Magdalene'i de öldürmeyi planlıyordu.

"Kız kardeşim," dedi Phebe neredeyse duyulmayacak bir sesle, gözlerinde yaşlar birikiyordu. "Tarikatımızı terk ettiği için onu öldürecek.

Şeytanla zina yaptığı için. Şeytanın adamları onu geri almaya geldiğinde kaybettiği adamlar için."

Kanım o kadar hızlı aktı ki başım hafifledi. I Bunu durdurmanın, yardım etmenin bir yolunu düşünmeye çalıştım ama yapamadım. Bu lanet hücrede sıkışıp kalmıştım. Her zaman bu hücrede sıkışıp kalmıştım. Lanet olası hücre!

Phebe yüzümü okumuş gibiydi. "Umutsuz bir durum, değil mi?

O durdurulamaz." Nefes alış verişi kesildi. "Rebekah'm ölecek ... "

"Kaçmalısın," dedim, Harmony'nin duymayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Phebe başını salladı.

"Neden?" diye sordum. "Bir şekilde bu yerden defolup gitmek için.

Kendini kurtar."

Tereddüt etti. "I . . . Birini korumam gerekiyor. Ve bana sahip olan adamı, Meister." Başını iki yana salladı. "Beni asla bırakmayacak. Bunu hissedebiliyorum. O ... o oldu Bana takıntılıydı." Phebe'nin gözyaşları yoğun ve hızlı akıyordu. "Beni çok korkutuyor. Artık benim için her şey bitti." Phebe vücudumu silmeyi bitirdi. "Korkarım hepimiz için her şey bitti. Bu peygamber göğе yükseldiğinden beri her şey değişti. Asla geri dönemeyiz."

Suçluluk duygusu midemi bulandırdı. Phebe eşyalarını topladı ve ayağ'a kalktı. Tam gitmek üzereyken geri döndü ve fısıldadı: "Bir zamanlar seni de onun gibi sanıyordum. Ama

şimdi ... " Omuzları düştü. "Ama şimdi görüyorum ki

değilsiniz. Biri saf, diğeri karanlık olmak üzere farklı kalpleri ve ruhları paylaşıyorsunuz. Ne yazık ki bu dünyada her zaman karanlık galip geliyor gibi görünüyor."

Phebe hücreden çıktı, kapı arkasından çarparak kapandı. Oturduğum yerde hareketsiz kaldım, sözleri karşısında afallamıştım. Ama kanımda kaynayan öfke gittikçe artıyordu. Son zamanlarda hissettiğim tek duygu buydu. İkizime ve yaptığı her şeye karşı saf bir öfke.

Duvara geri döndüm. Önümün üzerine uzandım ve Harmony'yi tekrar göreceğim yere doğru süründüm. Gözlerimiz buluşur buluşmaz eli boşluktan içeri girdi. Parmaklarım onunkilere dolandı. Gözlerimi kapattım ve dokunuşunun tesellisinin içimdeki öfkeyi bir anlığına da olsa yatıştırmasına izin verdim.

Sessizce uzandık ama kafam çok hızlı çalışıyordu. Ne yapabilirdim ki?

Bunu nasıl durdurabilirdim? Harmony, "Rider?" dediğinde hâlâ derin derin düşünüyordum.

"Evet?" Gözlerimi açarak cevap verdim.

Elimi daha sıkı sıktı. "Bu beni ebedi bir günahkâr yapabilir ama bir düşünce zihnimi meşgul etmeye devam ediyor. Vahşi ve acımasız bir şey için dua edip duruyorum . . ama duramıyorum."

"Ne oldu?" Sert bir sesle sordum.

Harmony derin bir nefes aldı. "Ölüm için dua ediyorum." Kaslarım gerildi. Ölmeyi mi diliyordu? "Peygamber için," diye çabucak ekledi ve ben sustum. "Peygamber Cain'in ölmesi için dua ediyorum. Onun dayattığı acı ve ıstıraptan kurtulmamız için dua ediyorum. Ve bunun ancak liderimiz öldüğünde gerçekleşebileceğini düşünüyorum. Eğer onun zalim kalbi artık atmıyorsa."

Cevap olarak hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey söylemedim, çünkü daha büyük bir iç savaşla mücadele ettim. Daha büyük bir kişisel günahla.

Çünkü ben de bunun için dua etmeye başlamıştım.

Judah'ın indirilmesi için dua ediyordum.

Kendi kardeşimin ölmesi için dua etmeye başlamıştım.

. . ve eğer bu düşünceler yalnızca bir günahkârın yüreğinden gelebiliyorsa, o zaman ben bir günahkârdım.

Yedinci Bölüm

Rider

Bir hafta geçti. Her gün dayak yiyen bir köstebek günü. ve Judah'dan hiçbir iz yoktu. Tek ışık Harmony'nin yanımda olmasıydı. Ona bu kadar çabuk ihtiyaç duymaya, ona imrenmeye başlamam beni şaşırtmıştı. Konuşurken elimi tutması beni pes etmekten alıkoyan tek şey oldu.

Phebe her gün odama gelirdi. İtirafından sonra benimle bir daha konuşmadı. Söylendiği gibi beni yıkadı ve her gün bir zamanlar tanıdığım kızıdan daha da uzaklaşmasını izledim. Kendi içine kapanmasını çaresizce izledim. Her gün beraberinde yeni yaralar getiriyordu. Ve her geçen gün, bir zamanlar ağabeyimin eşi olan o canlı kadından biraz daha uzaklaştı.

Koridordaki ayak sesleri beni uykumdan uyandırdı. Duvardan uzaklaştım ve boşluğu gevşek taş tuğlayla doldurdum. Muhafızlar benim için geldiklerinde tuğlayı her zaman yerine koyardım. Harmony ile konuştuğumu düşünürlerse onu cezalandırırlardı.

Bunun olmasına izin vermezdim.

Gardiyanlar kapıyı açtılar ve hücreme girdiler. Beni götürürlerken gözlerinin içine bile bakmadığım bir noktaya gelmişti. Beni ayağa kaldırırlarken yüzlerine bile bakmadım. Her zamanki gibi gardiyanlar beni hücremden çıkarıp koridorda sürüklediler ve

yol. Artık tanıdık gelen binaya girdiğimde, sürpriz bir şekilde, hafta başında Judah ile konuştuğum odaya yönlendirildim.

Gardiyanlar kapıyı açıp odadan çıkmadan önce beni zeminin ortasına fırlattıklarında kalp atışlarım hızlandı.

Başka bir kapının açıldığını duydum. İçeri kimin gireceğini biliyordum. Gözlerimi sıkarak kapattım, ellerim taş zeminde yumruk haline geldi. Yavaş ve kontrollü nefesler alarak ikizimi tekrar göreceğim gerçeğiyle barışmaya çalıştım. Bunun yerine midemde bir çukur oluştu.

O benim kardeşimdi ama yine de ondan nefret ediyordum. Tek ailemden nefret ediyordum.

Harmony'nin çarpıcı yüzünü zihnimde canlandırdım. Geçtiğimiz birkaç gün içinde onda da bir şeyler solmuştu. Çok parlak olan ışığı donuk bir parıltıya dönüşüyordu. Phebe'yi hayal ettim. Morarmış yüzünü, yüzündeki yıkımı Hayatının ne hale geldiğini itiraf ettiğinde sesi. "Kardeşim," dedi Judah'ın sesi içimdeki savaşı yararak.

Aklıma. Başımı kaldırdığımda Judah'ın karşımda durduğunu gördüm. Her zamanki gibi beyaz bir tunik giymiş, mükemmel bir şekilde bakımlı, saçları dökülmüş ve gözleri parlıyordu. Çarpık dünyası umurunda bile değildi.

"Judah."

Doğum adını kullandığımda gözleri kısıldı ama omuz silkti ve önümde çömeldi. "Görüyorum ki tavrın aynı kardeşim." "Ne bekliyordun ki?"

Judah'ın gözlerindeki hü­zün parıltısı içimi bir keder kapladı. "Şimdiye kadar tövbe etmeni bekliyordum. Hücrendeki gardiyanların gelip beni almasını endişeyle, sabırsızlıkla bekliyordum. Şimdiye kadar benden sana gelmemi, her şeyi düşündüğünü ve yanımda olmak istediğini söylememi istemeni bekliyordum. Olması gerektiği gibi. Hâlâ bunu umuyorum."

Judah'ın karanlık gözleri söylemem, bu sözleri söylemem ve ona katılmam için bana yalvardı. Ben de istedim. Midemdeki bu şüp­he ve tiksinti çukurunu hissetmemeyi çok istiyordum. Onun zeytin dalını alıp kabul etmek istedim. Bunu çok istedim, ama sadece ...

"Neden silahlar?" Fısıldadım. Judah'ın başı yana eğildi. "İnsanlarımız neden gece gündüz atış talimi yapıyor? Hepsi asker değil. Kadınlar ve çocuklar şiddet için yaratılmamışlar. Davut Peygamber kadınların ev sahibi olduğunu ilan etti. Onlar üremek ve erkekleri mutlu etmek için vardır. Savaşmak için değil."

Judah'ın yüzü sertleşti. "Hepimiz Tanrı'nın kutsal savaşındaki askerleriz kardeşim. Sürümüzden hiç kimse bağışlanmadı. En büyük savaş kazanmak için hepimizin savaşması gerekiyor. Kadınlar ve çocuklar da."

"Kiminle dövüşeyim?" Ben sordum. Planı kendi ağzından duymam gerekiyordu.

Emin olmalıydım.

Judah'ın gözleri çılgın bir ışıkla parladı ve dudaklarına vahşi bir gülümseme yayıldı. "Hangmen, kardeşim," diye beni bilgilendirdi. Eli omzuma kaydı ve

beni heyecanla sıktı. "Tanrı bize yaptıkları her şey için büyük bir intikam planı açıkladı." Daha yakına eğildi. "Katlanmak zorunda kaldığın her şey için Onca yıl onlarla birlikte yaşadın. Bizim ellerimizle cezalandırılacaklar. Hepsi bizim ellerimizle cezalandırılacak. Tanrı'nın gazabını kapılarına kadar götüreceğiz ve onları kendi arka bahçelerinde yok edeceğiz."

"Ne zaman?"

"Yakında. . . " dedi Judah mutlulukla. "Yakında. Bu kadar kısa sürede

O zaman en büyük düşmanımızı yenmiş, Lanetli ile evlenerek kurtuluşumuzu sağlamış ve yaklaşmakta olan kıyameti kucaklamaya hazır olacağız."

"Huzur içinde mi?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Bir sonraki düşman gelene kadar. Şeytan daha fazla günahkârını gönderene kadar. Dış dünyadaki herkes bizim düşmanımız kardeşim. Hepsiyle savaşmamız gerekiyorsa, savaşacağız."

Ve sonra anladım. Judah'ın güç arayışının inancımızın öğrettiği her şeyi gölgede bırakacağını biliyordum. Biliyordum. asla geri adım atmazdı. O dümendeyken asla barış olmayacaktı.

O asla kurtarılamazdı.

"Seni düğünde görmek istiyorum kardeşim. Lanetli fahişeyle evlenişimi izlemeni, sonra da halkımızın önünde onu ilk günahından arındırmanı istiyorum."

Vücudumdaki her hücre ağır bir buz kütesine dönüştü. Düğün. . . Judah Harmony ile evlenecek, sonra da onu insanların önüne çıkararak günahının göksel şeytan çıkarma ayinini başlatacaktı.

Evlendikten sonra onu herkesin önünde becerecekti. Ve ağabeyimi tanıyorsam, bunu şiddetle yapardı.

Harmony. Hayır! Hayır! Bu onu öldürür.

Judah daha da eğildi, cevabımı bekliyordu. İçimde biriken ani öfke serbest kaldı. Bir güç patlamasıyla Judah'ı yere serdim. Güç ya da beceri bakımından benimle boy ölçüşemeyecek olan kardeşim sırt üstü yere düştü. I onu susturmak için elimi ağzına kapattım, diğer elimi boynuna doladım. Judah yerde debeleniyor, altımda çırpınıyordu. Gözleriyle karşılaştığımda, bana bakan saf korku ve şoku gördüm.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Yapmak üzere olduğum şeyin büyüklüğünden ellerim titriyordu. Ellerim Judah'ın boynuna sarıldım ve sıkmaya başladım. Judah kollarımı pençeledi, tırnakları etimi tırmalıyordu. Ama daha önce hiç dövüşmemişti. Hangmen'lerle geçirdiğim beş yıl bana nasıl dövüşüleceğini öğretmişti. Bana nasıl öldürüleceğini öğretmişlerdi. Etkili ve hızlı bir şekilde.

Acımadan.

Boğazına sertçe bastırdığımda Judah, "Hayır," diye mırıldandı ve teninin kırmızılaşmaya başlamasını izledi.

Vücudu

oksijensiz kalıyordum. Kendime Judah'ın gözlerinden uzak durmamı söyledim. Öldürmem gerektiğini biliyordum ama Judah'ın

Bakışları benimkilere kilitlenmişti, gözlerimi

ayırıyordum. "Hayır," diye tekrar fısıldadı Judah, dudakları maviye dönmüştü.

"Kardeşim . . . " diye yalvardı, gözleri sulanmıştı. Judah'ın gözlerinde yaşlar biriktikçe, her biri göğsüme saplanan bir hançer gibi hissediyordum. Onu öldürme kararlılığım, bunu

gerçekten görmek

hayatlarımız gözlerimin önünden geçerken azalmaya başladı. Biz yalnız büyürken Judah yanımda gülüyordu, sadece o ve ben. Judah her zaman yanımdaydı.

Kutsal yazıları anlamak. Hangmen'den kaçtığımda beni kollarını açarak karşıladı. Bana hiç soru sormamıştı. Benden hiç şüphesi yoktu... O benim küçük kardeşimdi... Sahip olduğum tek şeydi...

"Neden?" Gözlerimde biriken sıcak yaşlar düştüğünde yanaklarımı haşlıyordu. "Neden bütün bunları bizim için mahvetmek zorundaydın?"

Judah açıklamak için başını sallamaya çalıştı. Elim boynunun etrafında demir bir mengene gibiydi. Judah'ın tırnakları

"Her şeyi berbat etsem bile yanımda durman gerekiyordu. Her zaman benimle olacağına, beni her zaman destekleyeceğine yemin etmiştin. Ne bok yemeye bana sırtını dönmek zorunda mıydın? Kalbinde neden bu kadar çok zehir vardı ki?

halkımızı ve inancımızı kana mı bulayacaksınız?"

Gözlerim onunkilere dikildi. Judah gözlerini kıstı. İletişim kurmaya çalışırken ağzını izledim. Bunu yaptığında kalbim ikiye bölündü. "Ben ... üzgünüm . . .

kardeşim . . . " dedi gözlerini açarak. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. . . Cain. I . . . Seni seviyorum. . . "

Boğazımdan bir kükreme koptu ve ellerim boynundan düştü. O benim kardeşimdi. O benim lanet olası kardeşimdi! "Yapamam," dedim bacaklarımın üzerine yığılırken. "Sahip olduğum tek şey sensin. Yapamam. "

Judah öksürdü ve nefes nefese kaldı, açlıktan ölmek üzere olan ciğerleri çok ihtiyaç duyduğu havayı nefes nefes içine çekti. Omzunun üzerinden bana bakarak, koşar adımlarla merdivenlere doğru ilerledi.

odanın yükseltilmiş kısmında. Konuşmasını bekledim. Elimi uzattım, tutmasını istedim.

Benimle iletişim kurmasını, söyleyeceklerimi dinleyeceğini söylemesini istedim. Bunun yerine, "Muhafızlar!" diye bağırdığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. MUHAFAZLAR!"

Üç muhafız birden odaya daldı. Judah'a koştular ve ayağa kalkmasına yardım ettiler. Judah beni işaret etti. "Onu götürün ve cezalandırın." Judah boğuk boğazını temizledi, Zaten morarmış olan boynunu ovuşturuyordu. "Az önce beni öldürmeye çalıştı. Az önce peygamberini öldürmeye çalıştı!"

Öğrenci muhafızlar sakallı yüzlerinde vahşi bir öfkeyle bana doğru döndüler. Tepki bile vermedim. Kaderimin ne olduğunu biliyordum. Beni öldüreceklerdi. Neredeyse gülüyordum

İroni. Judah'ı öldürmeye çalışmıştım ama yapamadım. Kusurlarına rağmen, sonuçta onu çok seviyordum. O benim kardeşim, ikizim, en iyi ve tek arkadaşımdı.

Onun hayatına son veremezdim.

Bana karşı böyle bir sadakati olmadığı açıktı. Yerde bana bakarken bunu görebiliyordum, dudaklarında küçük bir zafer sırtışı vardı. Bana karşı zaferi. Benim üzerimdeki gücü. Muhafızlar beni ayağa kaldırırken bedenimin sürüklenmesine izin verdim. Kapıya ulaşana kadar gözlerimi Judah'tan ayırmadım.

"Kardeşim," diye duydum, tam çıkmak üzereyken.

Muhafızlar beni döndürdüler, böylece Judah'a bakıyordum,
en yüksek basamağın ortasında duruyordu. "İşte bu yüzden

bunu asla yapamazdı, halkımıza liderlik edemezdi. İş başa düştüğünde, bunu yapmanın doğru olduğunu düşünmenize rağmen, bu cinayeti gerçekleştiremediniz. Çok fazla hissediyorsun. Hep hissettin. Lanetlenmiş ve şeytani bir dünyada çelişkili bir vicdana sahipsin." Elinin yanına düşmesine izin verdi. "Sonunda, iyi kalbin senin ölümün oldu. Sen benim yıllardır taşıdığım bir yüksün. Bugün bu ağırlıktan memnuniyetle kurtulacağım. İyi kalplerin, kardeşim, insanları doğru yola yönlendirirken yeri yoktur. Onlar sadece senin yolunda dururlar."

Gardiyanlar beni ceza odasına sürüklerken, çarmıha gerilmiş İsa gibi asarlarken, yakında öleceğimden emin olana kadar bedenimi döverlerken, tek düşünebildiğim Yahuda'nın yanıldığıydı.

Bu tahta çarmıha asılmış, kaburgalarıma, göğsüme ve karnıma yediğim her yumrukla yavaş yavaş ölürken, kalbimde hiç ışık hissetmedim. Sadece ruhumu tüketen karanlığı hissettim. Sadece kalbimi atmaya devam etmeye zorlayan nefreti hissettim.

Kötülüğün damarlarımda dolaştığını hissettim. Ve ilk defa, ona karşı koymaya çalışmadım. Onu kucakladım. Kabil Peygamber gitmiş, yerine şeytan yeniden doğmuştu.

Önceki adama hiç benzemeyen biri.

Sekizinci Bölüm

Uyum

Gün geceye dönerken hücrede volta atıyordum. Hücremin kapısı açıldı ve Peder Stephen ile Rahibe Ruth gizlice içeri girdiler. "Döndü mü?" Aceleyle sordum.

"Hayır," diye cevap verdi Rahibe Ruth ve kalbimin korkuyla çarptığını hissettim.

"Ona ne yapıyorlar?" Ben sordum. Rider günlerdir sessizdi. Hücredeki ilk birkaç gün benimle o kadar tatlı konuşan adamı özlemiştim. Elimi göğsüme götürdüm ve gözlerimi kapattım. Elimi tutan adam tatlı ve zarafet doluydu. Ama son birkaç gün içinde uzaklaşmıştı. Bir şey zihnine işkence ediyordu. Bunun ne olduğunu hiç söylemedi. Pek bir şey anlatmazdı.

Kalbimi paylaştığımdan da değil. Katlanılması gittikçe zorlaşan sırlar.

Ve şimdi cezasından dönmemişti. İçimde bir korku dalgası daha hissettim. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordum.

Hücremin dışından alçak sesler geliyordu. Telaş içinde Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth'a baktım. Onlar hücreden dışarı çıktılar ve ben de normalde oturduğum köşeye koştum. Koridordan gelen peygamberin muhafızlarının sesini dikkatle dinledim. Dua ettim ki Rider

onlarla birlikteydi. Her hareketi dikkatle dinledim ve Rider'ın hücre kapısının açıldığını, sonra da sanki biri yere fırlatılmış gibi bir gümbürtü duydum.

Midem bulantıyla bulandı. Binici.

Gardiyanların hücrelerinden çıkmasını sabırsızlıkla bekledim. Gittiklerinden emin olduğumda, gevşek taşı boşluğu. Rider'ın odası karanlıktı ama onu yerde yatarken gördüm. İyi olup olmadığını görmek için çok uzaktaydım. Paniklemeye başladım; hareket ettiğini zar zor görebiliyordum. Nefes alışını bile duyamıyordum.

"Rider," diye fısıldadım yüksek sesle, sesimi duymasını umarak. Ama hareket etmedi. "Rider!" Daha yüksek sesle seslendim ama ondan en ufak bir onaylama sesi bile gelmedi. Gözlerimi kısarak daha fazlasını görmeye çalıştım ama göremedim.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onu uyandırmaya çalıştım. Rider hala kıpırdamayınca ayağa fırladım ve Kapım çalındı, tüm ceza endişelerim aklımdan uçup gitti. "Kardeş Stephen! Rahibe Ruth!"

Kapımı açmak için acele ettiler. "Harmony, sessiz ol," diye yalvardı Kardeş Stephen, endişeyle hücremdeki pencereden dışarı bakarken.

"Bu Rider," dedim sessizce. "Hareket etmiyor. Sanırım gerçekten yaralandı."

Kardeş Stephen, Rahibe Ruth'a baktı ve midem daha da bulandı. "Öyle, değil mi? Ona çok kötü zarar vermişler."

Rahibe Ruth uzandı ve koluma dokundu. "Bilinci yerinde değil. Uyanık değil. O"- yüzünü buruşturdu-"Bundan kurtulabileceğinden emin değilim. Çok kötü dövülmüş Harmony. Belki de çok fazla. Bunu söyleyemem."

"Onu görmem gerek," dedim kararlılıkla. "Onu görmeme yardım edin."

"Harmony-" Kardeş Stephen başını salladı.

"Hayır." Sözünü kestim. "O benim için buradaydı. I . . . Ona çok değer veriyorum. Başka birinin daha incindiğini görmeyeceğim. I

. . . " diye itiraf ettim, cümlemi bitirememiştim. Rahibe Ruth'un bakışlarından sempati aktı ve omuzları çöktü.

"Süleyman ve Samson az önce çağrıldılar. Peygamber acil bir toplantı çağrısı yaptı." Umut göğsümü doldurdu. Belki de yakalanmadan Rider'a ulaşabilirdim. "Ama ne kadar kalacaklarını ya da yalnız dönüp dönmeyeceklerini bilmiyorum." Sesindeki uyarıyı duydum.

Ama umurumda değildi. Bunu yüzümden anlamış olmalı.

Odadan çıktı. Birkaç saniye içinde elinde pirinç bir anahtarla geri döndü. "Gel," dedi aceleyle. Elbisemin eteklerini toplayarak onu sessiz koridora ve yandaki hücreye kadar takip ettim.

Rahibe Ruth kapıyı açtı ve bir nefes verdi. Onu geçip gittim. Rider'ı yerde, hırpalanmış ve morarmış, vücudu kan içinde görünce elim ağızıma gitti.

Gözlerimde yaşlar birikti ama onları kovalayıp muhafızlarıma döndüm. "Bana temiz su kovaları ve bez getirin. Biz sabuna da ihtiyacım var."

Kardeş Stephen endişeyle, "Harmony," dedi ama ben elimi kaldırdım.

"Bunun için cezalandırılmam umurumda değil. Ne fark eder ki zaten? Peygamberin bana canlı ihtiyacı var ve ben

Rider'ı bu şekilde bırakın." Rider'ın parçalanmış bedenine doğru ilerledim. "Eminim ben olsaydım beni bu halde bırakmazdı. Bunun doğru olduğunu bildiğini de biliyorum. Bizi konuşurken dinledin. Onun ruhunun nezaketini duydun."

Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth endişeli bir bakış attılar, sonra da aceleyle istediğim şeyi getirmeye gittiler. I

Rider'ın yanında yere çöktüm, ellerim sinirden titriyordu. Onu kanlı canlı göreceğimi hiç düşünmemiştim, böyle yüz yüze. Gözlerim vücudunda gezindi. İri yapılıydı: uzun boylu ve son derece genişti. Benim ufak tefek cüssemden cüceydi. Nedenini bilmiyordum ama benden büyük olması hoşuma gidiyordu.

Düşmüş bir savaşçıya benziyordu; güçlü ve cesur.

Öne doğru eğildim, keçeleşmiş, kirlenmiş saçlarını yavaşça yüzünden geriye doğru ittim. Tek gördüğüm kanlı derisiydi,

morarmış ve zarar görmüştü. "Rider," diye fısıldadım, bir parmağımla yanağını okşadım. "Sana bunu yaptıkları için üzgünüm."

Hiç kıpırdamadı. Beni duymadığından bile emindim.

Rahibe Ruth ve Kardeş Stephen aceleyle odaya girdiler. İstedğim bezleri, havluları ve sabunu yanımda yere koydular. Rahibe Ruth bir tarak ve makas da getirmişti.

"Yüce Tanrım," dedi Rahibe Ruth Rider'ın yaralarına bakarken. "Ona ne yapmışlar böyle? Korkunç görünüyor."

Ona cevap vermek istemedim. Cevap verirsem kırılacağımdan korkuyordum. Hızlıca kollarını ve göğsünü sildim.

Bacakları kirli bir tunik pantolona benzeyen bir şeye kaplıydı - tahminimce bir zamanlar beyazdı, şimdi ise

her şey olabilir. Yine de onlara dokunmazdım. Onu asla bu şekilde ihlal etmem.

Kollarını silerken kaşlarımı çattım ve kurumuş kan tabakasının arasından renkli resimlerin çıktığını gördüm. Daha yakından baktığımda midem bulandı. Şeytanların ve kötü varlıkların resimleri derisinin üzerine dağılmıştı.

"Onları nasıl aldı?" Kardeş Stephen sordu. Başımı salladım. Rider'ın yüzüne baktım ama yüzünü yine yıkanmamış saçları örtmüştü.

Rider'ı yıkamakla meşgul olduğum için kapısına birinin geldiğini duymadım. Acı dolu bir çığlık duydum ve kapı aralığında elinde bir leğen su tutan bir kadın görmek için döndüm. Yerde yatan Rider'a bakıyordu, yüzü Gördüğüm manzara karşısında yüzüm soldu. Bana baktı ve mavi gözleri daha da büyüdü.

Kalbim güm güm atıyordu. Ayağa fırlayarak, "Ben yandaki hücrede tutuluyorum. Onun yaralı olduğunu gördüm ve yardım etmeye geldim." Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth'u işaret ettim. "Muhafızları gördüğümde buraya koşmak için onları ittim.

binayı terk etmişti. Hata benim."

Kadın dinledi ama cevap vermedi. Arkasına baktı, sonra odaya girdi. "Kimsin sen?" diye sordu merakla.

"Benim adım Harmony."

Kadın yutkundu. "Sen Havva'nın lanetli kadını mısın?" Omurgamı dikleştirerek, "Evet, öyle ilan edildim" dedim.

"Peygamber seni bizden sakladı mı?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim. Yakalanmışım; artık yalan söylemem için bir neden yoktu.

Kadının koşarak hücreden çıkmasını ve gardiyanları çağırmasını bekliyordum. Odanın içine doğru adım atmasını ve leğeni yere koymasını beklemiyordum. Gözleri Rider'a takıldı ve başını salladı, gözlerinden yaşlar akıyordu. Cildindeki morlukları ve izleri de fark ettim. Ani bir sarsıntı öfke göğsüme yerleşti. Buradaki herkes yaralanıyor mu? İnsanlarımıza ne oluyor?

Kadın Rider'ın yanına çömeldi. "Bu adam peygambere saldırdı." Duyularımı soğuk kapladı ve gözlerim şok içinde açıldı. "Günahlarından tövbe etmesi için Kabil Peygamber'le görüşmeye çağırılmıştı. Bunun yerine ona saldırdı."

"Ne?" İnanmayan bir fısıltıyla söyledim.

Kadın başını salladı. "Muhafızları duydum Onu dövdükleri için övünüyorlardı. Peygamber onlara bunu gerçekten ödetmelerini emretti." İç çekti. "Bu adam sadece halkını korumaya çalışıyordu, öyle olduğunu biliyorum. O sadece bizi güvende tutmaya çalışıyordu ... ve peygamber ona bunu yaptı."

Kadının sesi titriyordu. Eğildim ve elimi koluna koydum. Bana baktı, duvağıma bakıyordu. Yüzümü ona gösterebileceğimden emin bir şekilde uzandım ve başlığımı açtım. Başlığımı da geri çektim ve Uzun sarı saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyordu.

Kadın başka tarafa bakmadı. Alt dudağı titriyordu. ve sessizce dedi ki, "Sen kesinlikle bir Lanetli'sin. Çok güzelsin."

Kaşlarımı çattım. "Benden korkmuyor musun? Kötü doğamdan iğrenmiyor musun?" İnancımızdaki insanların benden korkması gerekiyordu. Hiçbir Lanetli kollarını açarak kucaklanmadı.

"Hayır," dedi kadın ve Rider'la yüzleşmek için geri döndü. "Senden korkmuyorum. Lanetli'lerin aslında gerçekten lanetli olmadıklarını biliyorum." Kadının sesindeki acıyı duyabiliyordum. Kadının yüzünü aradım. Dilimin ucuna kadar gelip ona başka bir Lanetli ile tanışmıştı, ama bunu yapmadım. Hoşgörüsünü daha fazla zorlamaya cesaret edemedim.

"Onu önemsiyor musun?" diye sordu kadın.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Başımı eğerek, "Evet." dedim.

Kadın başını salladı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O iyi bir adam," dedi ve sonra gülümsemesi soldu. Doğruca gözlerimin içine baktı. "O iyi biri, bunu unutmamalısın. Ne olursa olsun. O kötü bir adam değil. O da bizim gibi, dayak yemiş ve nasıl yetiştirildiğimiz konusunda kafası karışık ... ama o iyi biri. Ne duyarsanız duyun." Neşesiz bir kahkaha attı. "Ben tam tersiyle, kötü olanla karşılaştım ve aradaki farkı çok net biliyorum."

Şaşkınlıkla başımı salladım. Ama dışarıdaki hoparlörlerden müzik çalmaya başladığında kadın aniden ayağa fırladı - Tanrı'nın Paylaşım çağrısı. "Gitmeliyim," dedi. "Paylaşım salonunda bana ihtiyaç var. Acele etmelisiniz. Muhafızların toplantıları uzun sürebilir ama yakalanmak istemezsiniz." Gözleri makasa takıldı. "Saçını mı keseceksin?"

"Aldığından daha fazla temizliğe ihtiyacı var. Bu saç ve sakal yüzünden zar zor nefes alabiliyor ya da görebiliyor. Sıcaklık onun için dayanılamayacak kadar fazla."

Gözlerini yere indirdi. "Onlara kestiğimi söyleyeceğim. Bugünkü dayak yüzünden saçlarının kesilmesinin şart olduğunu, böylece yaralarıyla ilgilenebileceğimi söyleyeceğim."

"Neden?" diye sordum. "Bunu benim için, onun için neden yaptın?"

Kadın omuz silkti. "Çünkü her şeye rağmen bu yardımı hak ediyor. Doğru olanı yaptığı için çok uzun zamandır bu korkunç durumda tutuluyor." Zayıf bir gülümsemeyle gülümsedi. "Zaten bana zarar vermek için yapabilecekleri pek bir şey yok.

Bir cezaya daha katlanmak benim için o kadar da zor olmazdı." Kalbim onun için kırıldı.

"Teşekkür ederim," dedim o giderken.

Adımlarını durdurdu ve omzunun üzerinden bakarak, "Unutma, o kötü biri değil," dedi.

Ne demek istediğini açıklamasını isteyerek ağzımı açtım ama o gitmişti. Görevi bitirmek için acele ettim.

Rider'ın kollarındaki, karnındaki ve göğsündeki tüm kanı temizledi.

Yüzüne doğru ilerledim. Gözleri kapalıydı ve birden fazla kez hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için kulağımı ağzına dayamak zorunda kaldım. O kadar hareketsizdi ki bayılacak diye endişelendim.

Hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Ben Rider'ın saçını ve sakalını yıkamaya çalışırken Rahibe Ruth ve Kardeş Stephen kapıda nöbet tutuyordu. Rahibe Ruth sonunda gelip onun başını tuttu.

hem onu tutamıyor hem de saçlarını temizleyemiyordu. Düğümleri gevşetmek ve saç tellerini yönetilebilir parçalara ayırmak için dört yıkama gerekti. Makası alarak saçlarından birkaç santim kestim ve ardından taramaya başladım. İşim bittiğinde Rahibe Ruth'un başını kucağıma koymasına yardım ettim. Onu bu kadar yakınımda hissedince gülümsedim. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. parmağımı temiz yanağında gezdirirken imkansız boyutta -Morluk ve şişliklerin çoğunlukla vücudunda olduğunu görmek beni memnun etti. Yüzü görünüyordu. çoğunlukla zarar görmemiş.

Kendi isteğimle bir adama dokunmak, ona bütünüyle bakmak garip hissettirdi. Bunu yapmak benim seçimimdi ve özgürleştiriciydi.

Farklı hissettirdiğini biliyordum çünkü o Rider'dı. I . . . Ona güveniyordum. Bunu anlamak benim için ne kadar imkânsız olsa da, doğruydu. O ana kadar bunu fark etmemiştim bile. Günahkar dostum benimle daha önce hiç kurmadığım bir bağ kurmuştu.

daha önce vardı. Birbirlerinin sesinde ve bir elin basit dokunuşunda teselli bulan iki mahkûm.

"İşte." Başımı kaldırdığımda Rahibe Ruth'un bir tıraş bıçağı uzattığını gördüm. Elinden aldım ve Rider'ın yanaklarına götürdüm. Sakalları çok yükselmiş, cildinin büyük bir kısmını gizlemişti. Bıçağı alarak nazikçe aşağı doğru çektim. Yanakları yaklaştıkça içimdeki heyecan arttı. Yakında onun gerçekte nasıl göründüğünü görecektim.

Sonunda onun yüzünü görebilecektim.

Ben Rider'ın sakalını kesip tararken, elleri seğirmeye başladı. Nabzım hızlanmaya başladı. Gözlerim Rahibe'ye

kaydı.

Ruth. "Uyanıyor."

Başlamasını izlerken Rahibe Ruth'un gözleri parlıyordu. karıştırmak için. Başladığım işi bitirmek isteyerek tarağı sakalının geri kalanında hızla gezdirdim. Son vuruşu yaptıktan sonra aşağıya baktım ve onu gerçekten içime çektim.

Göz kapakları titreyerek açıldı ve göz bebekleri odaklanmakta zorlanan güzel kahverengi gözleri ortaya çıktı.

Rider'ın uzun kirpikleri yanaklarını okşadı. Gözleri benimkilerle buluştu. Ve dünyam durdu. Ama düşündüğüm sebepten dolayı durmadı. Kalbim paramparça oldu ve nefes alış verişim hava bulamayacak kadar hızlandı.

Korku ve panik içinde geri çekildim ve başını kucağımdan düşürdüm. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek uzaklaştım.

ayaklarına ulaştım. Rahibe Ruth ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı ama Rider'ın sesi beni durdurdu.

"Harmony?" Rider'ın sesi cılız ve zayıftı ama içinde panik olduğunu fark ettim. Derin bir nefes aldım ve yavaşça onunla yüzleşmek için döndüm. Yüzünü gördüğümde yanaklarımdaki kanın çekildiğini hissettim. Gördüğüm şey hiç de yanlış değildi.

Rider'ın gözleri öyle bir suçluluk duygusuyla doldu ki neredeyse ağlayacaktım. Ama güçlü durdum. "Nasıl . . . Anlamıyorum?"

Rahibe Ruth arkama çömeldi ve destek için elini omzuma koydu. Ona baktım ve yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Neyin yanlış olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tekrar Rider'a döndüm ve oturur pozisyona geçmek için çırpınışını izledim, gövdesi mosmordu. Gergin yüzündeki acı gidip ona yardım

etmek istememe neden oldu ama felç olmuştum.

Hareket edemiyordum.

Rider yara bere içindeki uzuvlarını hareket ettirirken nefes almak için mücadele etti ve ancak sırtı taş duvara çarptığında rahatladı. Doğru
Sonra Rider'ı gerçek haliyle gördüm. Çok güzeldi. Ama yine de, günler önce tam olarak bu yüzü gördüğümde de böyle düşünmüştüm.

"Nasıl?" Kendimi Rider'ın karanlık bakışlarını tutmaya zorlayarak tekrarladım.

"O ... o benim ... kardeşim," diye itiraf etti, yüzünü acı kaplamıştı. Bu kez bunun fiziksel bir acı olmadığını biliyordum. Duygusaldı. Kız kardeşinin daha önce söylediklerini hatırladım.

Peygamber ona bunu gerçekten ödetmelerini emretti.

"O benim ikizim. Peygamber benim ikiz kardeşimdir ve o beni terk etti. O beni köpekler."

Rahibe Ruth arkamda dondu kaldı. Nefesinin boğazında düğümlendiğini duydum. Yukarı baktım ve Rider'ın ifşası karşısında gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. İyi olup olmadığını soramadan odadan dışarı fırladı.

"Muhafızlar nerede?" diye sordu aniden, kısık sesinde panik dolu bir ton vardı. Ona doğru bakamadım. Yüzüne bakmak çok acı veriyordu.

"Şu anda uzaktalar. Peygamber toplantıya çağırdı."

Rider'la tekrar yüz yüze geldiğimde, gözleri kararlılıkla bana baktı. "Harmony," diye fısıldadı kırık bir sesle. Elini kaldırdı ve tutmam için bana uzattı.

Bu sefer gözyaşlarım sel oldu. Çünkü peygamberin birebir gözlerine ve yüzüne bakıyor olmama rağmen Rider'ın titreyen elinin çaresizce benimkine uzanması hayatımın en yıkıcı anıydı. Yüzünde korku yazıyordu, onu reddedebileceğim korkusu... En nefret ettiğim adamın yüzüne sahip olan adamı.

Eline bakarken parmaklarım titredi. Elini tutmak istedim ama tekrar yüzüne baktığımda, "Ben Anlamıyorum. Neden buradasın?"

Rider'ın yüzünde tam bir reddediş ve çaresizlik ifadesi belirdi. Elinin bacağının üzerine düşmesini izledim. Omuzları yenilgiyle çöktü. Gözleri aşağıya doğru kaydı ve teni soldu. Eğer bir adamın görüntüsü varsa onu yok eden şey buydu. Umudun onun parçalanmış bedeninden ayrılışını izlerken kalbim küçük parçalara ayrıldı.

Hücreler sessizleşti ama Rahibe Ruth ve Kardeş Stephen'ın kapıya yaklaştıklarını duyabiliyordum. Biliyordum ki onlar dinliyorlardı. Rider'ın söyleyeceği her şeyi duymak isteyeceklerdir. "Rider?" Sesimi yumuşak bir fısıltıya dönüştürerek bastırdım. Başım zonklayarak konuşmasını bekledim. Kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Hücrenin kapısına yakın dur. Ama bu çok zordu. Rider sert zemine yığılmış, o kadar yalnız görünüyordu ki Onu kollarıma almaktan başka bir şey istemedim. Başını kaldırıp gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Çok güzelsin Harmony. Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama bu doğru." Yutkundum

Bu sözler bana anlık bir mutluluk hissettirdi. Çünkü

Rider'ın dudaklarından dökülen bu sözler kalbimi her zamanki gibi acıtmadı.

Rider içini çekti ve duvardaki boşluğumuza baktı. "O boşluktan konuştuğumuz zaman düşünmüştüm." Elini kaldırdı ve avucuna baktı, sanki elimin hala onun elinde olduğunu hayal ediyormuş gibi parmaklarını kapattı.

"Rider," dedim tekrar, biraz daha yaklaşıarak. Acısı beni mıknatıs gibi çekiyordu ve onu rahatlatacak güce sadece ben sahiptim.

Ama önce cevaplara ihtiyacım vardı.

Rider'ın başı öne eğildi ama uzun bir nefes aldıktan sonra, "Ben Kabil'im. Tarikat'ın kaderindeki peygamberim. Davut Peygamber'in gerçek varisiyim."

Etrafımdaki hava dondu. "Ne?" Elim şok içinde ağzıma gitti.

Rider aynı monoton, cansız ses tonuyla devam etti. "Bir süre önce yükseldim ve halkımızın liderliğini üstlenmek üzere ikizimle birlikte Yeni Zion'a geldim." Yüzü yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Bu işte hiçbir zaman çok iyi olmadım," dedi daha yumuşak ve nazikçe. Başını salladı ve dudaklarından küçük bir huff çıktı. "Ama kardeşim Judah iyiydi. Bana rehberlik etti. Kukla ustasıydı, iplerimi çekiyor." Rider durakladı, düşüncelerinde kaybolmuştu. "Bugüne kadar bunu fark etmemiştim."

Kendisini bu cehenneme neyin sürüklediğini anlatırken, bedenim ona doğru çekilerek daha da yaklaştım. "Onu, halkımı hayal kırıklığına uğratmaya devam ettim. Hiçbir şeyi doğru yapamadım. I . . . " O

Kasları gerilmiş bir halde konuşmasını sürdürdü. "Bazılarını beğenmedim

Davut Peygamber'in bize öğrettiği uygulamaları. Peygamberin onaylaması gereken tüm inançları paylaşmıyordum. İnancımızdaki pek çok kişi için hayati önem taşıyan inançları." Kaşları aşağı doğru indi. "I . . . İnsanları incitmeye devam etmelerine izin veremezdim. Yapamazdım. insanları incitmeye devam ettiler. Onları durdurmak zorundaydım."

"Tanrı'nın Paylaşımı mı?" Bu kadar itici bulduğu inançlardan birinin de bu olduğunu umarak sordum.

Rider başını salladı ve gözlerini sıkıca kapattı, sanki istenmeyen bir görüntüyü zihninden sildi. "Bilmiyordum," dedi fısıltıyı zor aşan bir sesle. "Bilmiyordum, halkımızın bu haline inanmayı reddettim ... ta ki kendi gözlerimle görene ve çirkinliğini görmekten başka çarem kalmayana kadar gerçeği." Keskin bir nefes verdi ve göğsünden gırtlaktan gelen bir ses çıktı. "Onları çocuklara zarar verirken gördüm, Harmony. Genç kızlar yetişkin erkekler tarafından zorlanıyor, kolları arkadan bağlanıyor ve bacaklarını açmaya yarayan mekanizmalar kullanılıyor." O tuzağın nasıl bir his olduğunu hatırladıkça mide bulantısı boğazımı tırmaladı, kalçalarımı birbirinden ayırdı ve

Keskin dişlerin hassas etime batışını. Gözlerimi kapadım, sadece bir muhafızın içimi ittiğini hissettiğim anıdan kurtulmaya çalışıyordum... çığlıklarımı tutmaya çalışıyordum çünkü bu sadece seçtiğim muhafıza ağladığımı duyma zevkini verecekti.

"Dayanamadım," dedi Rider, beni kalbimden uzak tutmaya çalıştığım geçmişimden çekip çıkararak. Gözlerimi açtığımda parmaklarının bacaklarındaki ete saplandığını gördüm. "Birini durdurmayı başardım. Bir Lord'un Paylaşımını durdurdum... ilk ve tek

şahit olduğum bir olay."

"Yaptın mı?" İçimde yükselen bir umutla sordum. "O zaman kardeşim, tek ailem, bu dünyadaki tek dostum tüm lanet dünya, beni dışarı attı. Beni bu hücreye koydular ve hatamı görmem için her gün dayak emri verdiler. yollar." Rider'ın gözleri bakışları benimkilerle buluşana kadar kalktı ve

Yüzü gözyaşlarına boğuldu. "Her şeyi elimden aldı, Harmony... beni yalnız bıraktı ve ben... " Sesi boğazına takıldı ve kalbim parçalandı, artık bu adamın tamamen parçalandığını göremiyor ya da duyamıyordum.

Hemen öne atıldım, sürünerek yanına oturdum. Gözlerim onu tekrar içine çekti, yüzünün, saçının ve sakalının görüntüsü kaçmam için zihnimi kandırıyordu. Gözlerim bana bunun Bana dokunan ve bana o kadar şiddetli vuran kötü Kabil Peygamber. Ama kalbim bana bunun bir Kafası karışmış ve hırpalanmış bir ruhun teselliye ihtiyacı vardı.

Gerçek bir şeye ve onun yanında olacak birine ihtiyacı vardı.

Titreyen elimi kaldırdım ve Rider'inkini buldum. Ona dokunduğumda irkildi. Gözyaşlarını silip şok içinde bana baktığında, yaklaştığımı görmediğini ya da duymadığını anladım. Bakışlarını kırmadan elini ters çevirdim ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Rider'ın korkmuş ve ürkek yüzünün şaşkınlıkla maskelenmesini izledim. Korkuyla yutkunurken adem elması sallanıyordu. Bakışları yüzümden ayrılıp birleşmiş ellerimize kaydı. Sanki gerçekten orada olduğumu test ediyormuş gibi onları sıktığını hissettim.

Gözlerini kapattı, dokunuşun tadını çıkarıyordu.

Yakınlığın. Bu anı yaşamasına izin verdim. Onu inceledim,
kelebeklerin uçuştuğunu hissettim.

midemde çırpınıyordu. Bana güzel demişti ama ben onun için sadece aynı şeyi düşünebiliyordum. Kahverengi gözleri ve uzun siyah saçları büyüleyiciydi. Vücudu korumak için yapılmıştı; sert ve güçlüydü. Ama onun bakışlarına baktığımda en çok sevdiğim şey, bakışlarındaki nezaketti.

O iyi biri, bunu unutmamalısın. Ne olursa olsun. O kötü bir adam değil. O da bizim gibi, yenilmiş ve kafası karışık. Nasıl yetiştirildiğimize bağlı olarak... ama o iyi...

Kız kardeşinin sözleri kafamın içinde oynadı. Onun kim olduğunu biliyordu. Onun peygamber olduğunu biliyordu.

Rider acı dolu bir inilti çıkardı. Elini daha sıkı tuttum, ağzını açıp "Onu öldürmeye çalıştım, Uyum . . . " Sempatik gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. I

hiç bu kadar acı çeken, bu kadar kırılmış ve kaybolmuş birini duymamıştı. "Seni kurtarmak için kardeşimi öldürmeye çalıştım. . . hepimizi kurtarmak için . . . "

Derin bir nefes aldı. "Seni kurtarmak için. . . düğünden . . . "

Kıpırdamadan durdum, hava ciğerlerimden kaçıyordu. "Ne?" İnanamayarak söyledim.

"Onunla evlenme düşüncesinin seni ne hale getirdiğini görebiliyordum." Rider başını salladı. "Onu tanıyorum Harmony. Onunla hayatının neye benzeyeceğini biliyorum - cehenneme. Onun yanında geçireceğin her gün tam bir cehennem olacak. Ve tören... ne yapacaksın

... yeminini mühürlemek için insanların önünde

yapmalısın. " "Yani onu öldürmeye mi çalıştın? Benim için mi?"

Kalbim sıkışmıştı. Peygamberle evlenmek zorundaydım. .. ama o beni bu kaderden kurtarmaya çalışmıştı. Tanrım.

Suçluluk duygum çok yoğun ve güçlüydü.

Rider başını salladı ve dövölmüş bedenindeki son güç kırıntısı da yok oldu. Duvara doğru daha da geriye yığıldı ve elimi tutuşu gevşedi.

"Dinlen," dedim boştaki elimi yüzüne götürerek. Ne yaptığımı anlayamadan parmağımı yanağında gezdirdim, ucu pembe dudaklarında durdu. Rider'ın gözleri benimkilere kilitlendi. Nefes almaya çalıştım ama hava aniden çok yoğun gelmeye başladı.
ve denemek için sıcak.

Rider boştaki elini tuttu ve dudaklarındaki parmağıma götürdü. Bakışlarını kaçırarak parmağımı hafifçe öptüğünü hissettiğimde nefesim kesildi... hafif, kelebekvari bir öpücük.

Yanaklarıma sıcaklık doldu, tecrübesizliğim damarlarıma sinir aşıladı. Ama gözlerimi Rider'ın parmağımdaki ağzından alamıyordum. Büyülenmişim. Sıcaklık içimi doldurdu. her kasını. Rider ağzını geri çekti, sadece elimi tutarak beni daha yakına çekmek için kullandı, göğsüm onunkinin üzerinde gezinmek için hareket etti.

Kalbim güröltölü bir davul ritmiyle atıyordu. Rider'ın kalbinin de benimkinin altında aynı hızla ve yüksek sesle attığını hissettim. Rider dudaklarını yaladı ve parmağıyla benimkinin dış hatlarını çizdi.

"Have" diye başladı, sesi kısık ve hırıltılıydı. Boğazını temizledi. "Daha önce hiç öpöldün mü Harmony?"

Kaybolan sesimi bularak cevap verdim, "Hayır. Lanetler asla öpölmez. Tadımızın ve dokunuşumuzun saf bir ruhu lekelediği düşünölür.

Bir azizi günahkâra dönöştörmek için. Şeytanın toplaması için kutsal bir ruhu ele geçirmek."

Rider'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Ben bir günahkârım Harmony.

Eğer öpücüğün saf kalpleri lanetliyorsa, benimkini etkilemek için artık çok geç."

Rider'ın ağzı bana doğru hareket etti ve liderliği almasına izin verdim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama denemek istiyordum. O anda bunu her şeyden çok istiyordum. Rider beni sevgiye yakın bir şey istemeye zorlayan ilk erkekti.

Sonra Rider'ın dudakları benimkilere bastırdı, yumuşak ve nazikçe, et ete karşı. Bana ne yapacağımı göstermesini bekledim. Dudakları benimkilere karşı hafifçe kırırdamaya başladığında onu takip ettim, Rider'ın tadı dilimde patladı. Eli saçlarımin arasından kayıp başımın arkasını kavradığında nefes nefese inledim. Dudaklarımız birbirininkine daha sert bastırdı. Rider'ın dokunuşu beni tüketti.

Beni tüketti. Kaderimin peygamberi, beni zayıflatan bir nezaketle bana dokunuyordu.

Rider'ın ağzı benimkinden ayrıldı ve ikimiz de nefes almak için savaştık. Rider alnını benimkine doğru eğdi ve gözlerini kapattı. Yeni yıkanmış saçlarını yüzünden çektim ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Beni temizledin mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım, ağır kalbimi saran yeni, yabancı bir hafiflikle.

"Sen . . beni önemsedin mi?" Sesinde bir inançsızlık yankısı vardı.

"Evet," diye cevap verdim ve rahatladığını hissettim. "Uzan," dedim ve geri çekilerek iri bedenini taş zemine doğru yönlendirdim.

"Muhafızlar," dedi direnmeye çalışarak. "Geri dönecekler. Burada kalamazsın. Cezalandırılacaksın."

"Sorun değil," dedim. Yüzü şaşkın bir ifadeye büründü. Dilimin ucunda bir itiraf vardı ama gözlerinin yorgunluktan düştüğünü görünce bunu ifade etmekten vazgeçtim. Bunun yerine, "Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth geri dönmeden önce bizi uyaracaklar" dedim.

Cevabım onu yatıştırmış gibi görünüyordu. Rider yere uzanırken elimi bırakmadı. Ben de yerde ona katıldım. Rider Beni güçlü kollarıyla sardı, başım onun sert göğsüne düştü. Böyle bir şekilde yatmak çok garip hissettirdi. Ama buna izin verdim. Bunu her şeyden çok istediğimi hissettim.

Bu hücrede, inancımızın gerçek peygamberiyle birlikte, evimdeydim.

Olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığını biliyordum. Koşulların en tuhafı.

Rider'ın koluna, derisindeki mürekkepli işaretlere baktım. Parmağım şeytani resimlerin üzerinde gezindi. "Rider? Neden teninde böyle unutulmaz resimler taşıyorsun? Onları oraya kim koydu?"

Rider'ın vücudu kaskatı kesildi. "Benim hakkımda bilmediğin şeyler var Harmony. Yaptığım kötü şeyler... günahkârca şeyler. Bulunduğum yerler."

Korku ve tedirginlikten oluşan bir ürperti omurgamdan aşağı süzüldü. Başımı kaldırarak Rider'ın çelişkili yüzüne baktım. Benim de açıklayamadığım ve açıklamak istemediğim bir geçmişim vardı. Ama aklımda Rider'a karşı hislerimi değiştirecek ya da değiştirmeyecek bir soru vardı. "Sen . . . hiç bir çocuğu uyandırdın mı, Rider?"

Rider'ın yüzünde büyük bir şok ifadesi belirmişti. "Asla. I . . . " Utanmış gibi başını eğdi ve ekledi, "Ben safım Harmony. Hiç kimseyle yatmadım. Bir kadın tarafından dokunulmadım bile." Çarpıcı yüz hatları sertleşti. "Ve asla bir çocuk almam. Bu ahlaksızca ve yanlış. İnandığım hiçbir Tanrı Böyle bir şeye göz yumamam."

Taşıdığımı bile bilmediğim bir ağırlık omuzlarımdan kurtuldu. İtirafının verdiği cesaretle, ağzım Rider'ın dudaklarının üzerine gelene kadar gövdeyi yukarı kaydardım. Gözlerinde gördüğüm hayranlık beni şaşkına çevirmişti. Bu bakışı sonsuza dek hatırlayacağımı biliyordum. "Sen iyisin," diye fısıldadım. "Geçmişinde günah işlemiş olabilirsin ama şimdi kendini affettiriyorsun."

Rider başını salladı. Tartışmak için ağzını açtı, ben de başka bir öpücükle kelimelerin akmasını engelledim. Rider Altımda gerildi, ama çok geçmeden gevşedi ve dudakları usulca dudaklarıma değdi. Geri çekildiğimde, Rider'ın gözlerindeki şefkat beni daha önce hiç olmadığı kadar ısıttı. "I . . . Öpüşmeyi seviyorum," diye itiraf ettim ve bir gülümsemeyle ödüllendirildim - gerçek, içten bir gülümseme.

Bu manzara kalbimi çaldı.

"Lanetli" sadece bir kadının sahip olabileceği bir unvandı. Ama bir erkek için böyle bir unvan olsaydı, Rider ona sahip olurdu.

Onunla ilgili her şey çok güzeldi. Buna inanmadığımı görebiliyordum. Aslında, içindeki ham kendinden nefreti görebiliyordum.

söylediği ve yaptığı her şey. Bunu o unutulmaz kara gözlerinde görebiliyordum.

Ama başımı göğsüne yasladığımda, Rider'ın güçlü kolları beni sımsıkı tuttuğunda, sadece bunu hissetmeme izin verdim. Tek kardeşini öldürmeye çalışan adamdan gelen bu ilgiyi onun kötü niyetli elinden kurtulabilir ve halkın katılımından kurtulabilir.

Beni bekleyen gelecek buydu. Kaderimin neşe dolu olmayacağını her zaman biliyordum; bu benim için hiçbir zaman yıldızlarda yer almadı. Bu yüzden şimdilik bu duygunun tadını çıkaracaktım.

Bu adamın rahatlatıcı kollarına. Çok geç olmadan.

Bana böyle bir şefkat ve onur gösteren tek adam.

Çelişkili bir kalbi olan saf peygamber.

Kurtarılabileceğine inandığım bir kalp.

Benimki zaten lanetlenmiş olsa bile.

Dokuzuncu Bölüm

Rider

Bedenim uyumamı istiyordu ama zihnim beni uyanık tutuyordu. Ayrıca, göğsümün üzerinde uyuyan Harmony'ye baktığımda gözlerimi asla kapatamayacağımı biliyordum. Bu noktadan asla ayrılmak istemiyordum. Dış dünya bekleyebilirdi, umurumda olan tek şey unutulup gitmesiydi ... yeter ki biz burada, böyle, rahatsız edilmeden kalalım.

Harmony'nin uzun sarı saçlarını okşadım. Dokunuşumla nefes alış verişi hızlanırken kalbim kabardı. Dudaklarımın bir gülümseme hayaletine dönüştüğünü hissettim. Sonra onu nelerin beklediğini düşününce bu gülümseme kayboldu. Judah. Tören. Birleşme... kölelik ve dehşet dolu bir hayat.

Hissettiğim ani öfke dalgası neredeyse kontrol altına alınamayacak kadar fazlaydı. Midemde dalga dalga öfke birikirken bedenimi sabit tutmak için mücadele ettim.

Onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Şansım varken onu öldürmedim. Bu şans bir daha asla elde edemeyecektim. Onu kurtarma şansımı mahvettim.

Onu benden alacaklardı ve ben bu konuda hiçbir şey yapamayacaktım. Harmony'ye daha sıkı sarıldım. Zihnim Birden Styx ve Mae'ye doğru sürüklendim. Aylar ve aylar önce onlarla geçirdiğim zamanı düşününce midem bulandı. Mae'yi ondan alıp komüne geri getirdiğimde Styx de böyle hissetmiş olmalıydı. Bu çaresiz lanet olası duygu

Kalbinizde ikamet eden kişiyi kaybedebileceğiniz hissi.

Beni öldürmek istemesine şaşmamalı.

Mae'nin beni istememesine şaşmamalı.

Elimi Harmony'nin yanağında gezdirdim. Artık bu tür bir bağın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ve bunu kaybedemezdim. Kaybedersem başa çıkamazdım.

Hücre kapısı sinsice açılmaya başladığında hâlâ Harmony'nin uyuyan güzel yüzüne bakıyordum. Doğrudum, içeri giren her kimse onunla savaşmaya hazırlandım. dönen muhafızlardı. Gelen her kimse elinde bir mum tutuyordu; yumuşak alevi odayı, ışınları küçük pencereden içeri süzülen dışarıdaki parlak aydan daha iyi aydınlatıyordu.

Gözlerimi yeni ışığa alışmaya zorladım. Koridorda sık sık gördüğüm adamdı bu. Bu adamın Harmony'nin koruyucusu, güvendiği bir adam olduğunu bilmek beni biraz rahatlattı. Neredeyse bir baba gibi davrandığı bir adam.

Rahatsız etmemek için sessizce bize yaklaştı. Harmony. Kucağımdaki Harmony'ye baktı ve yüzü yumuşadı. Ellili yaşlarında görünüyordu. Simsiyah saçları ve kahverengi gözleri vardı. Bana tanıdık geliyordu. Nedense onu daha önce hiç görmediğime emindim.

Adam -Harmony ona Kardeş Stephen diyordu- gözlerime baktı. Elinde mumun yanı sıra başka bir şey daha tutuyordu.

Çömelip mumu yanımda yere bırakırken kaşlarımı çattım. Öne doğru eğildi ve bir dosyayı

Ellerimi. Harmony'ye baktım; mışıl mışıl uyuyordu.

Dosyayı açtım ve loş mum ışığında dosyaya baktım. İlk sayfayı. Midem bulandı. Amcam David Peygamber'in eski bir fotoğrafı bana bakıyordu. Beni şok eden onun yüzü olması değil, resmin türü oldu. Beş yıl boyunca Hangmenlerin arasında yaşamıştım. Eski kardeşlerimin her birinde bu resimlerden biri asılıydı.

Kulüp binasının duvarında.

Sabıka fotoğrafı.

Amcam lanet bir sabıka fotoğrafıyla sayfadan bana bakıyordu. Resmi daha fazla incelemek için gözlerimi kısıtım. Elinde kişisel bilgilerini içeren bir pano tutuyordu. İsmi okuduğumda yüzüm kızardı.

Lance Carter.

Başımı salladım, tüm bunların ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordum. Bir parmak dosyanın üzerine geldi ve ben de başımı kaldırıp Peder Stephen'a baktım. "Oku şunu," diye mırıldandı. "Hepsini."

"Muhafızlar," diye karşılık verdim.

"Onlar için endişelenmeyin," dedi ve hücreden ayrıldı.

Kapıyı kapatmasını bekledim ama kapatmadı. Bu bir numara mıydı? İçeride olması gereken muhafızları bekledim.

hücre bloğunu basıp bu dosyaya sahip olduğum için beni suçlayacaklardı. Ama kimse gelmedi.

Şaşkınlıktan nabzım hızlandı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok fazla düşünemeyecek kadar yorgundum. Derin bir nefes aldım ve dosyayı tekrar açtım.

I

mumun ışığına doğru eğildi ve okumaya başladı.

Her cümlesinde midem daha da dibe çöküyordu.
Amcam hakkında bilgiler vardı... görevinden önceki hayatı hakkında bilgiler.

Lance Carter, Little Rock, Arkansas doğumlu. . çocuklara cinsel tacizden suçlu bulunana kadar normal bir yaşam sürdü . . . sekiz yaşındaki kızlara iki kez tecavüz etti . . . yirmi yıl hapis yattı . . . on iki yıl hapis yattı.

Kusmuk boğazımdan yukarı çıktı. Amcam, inancımızın lideri ... lanet olası bir pedofiliydi. . .

Öfkemi kontrol etmek için savaşıırken kâğıdı yumruklarım ile kavradım. Okumaya devam ettim, her yeni bilgi

Zehirli hançerini kalbimin derinliklerine saplıyor.
Bildiğim her şey, geriye hiçbir şey kalmayana kadar daha da derine indi.

Hapishanede tanıştığı diğer hüküm giymiş pedofillerle birlikte Arkansas kırsalında tek başına yaşıyordu ... daha sonra adı Peygamber David olarak değiştirilen Lance Carter, İsrail'e yaptığı bir hac yolculuğu sırasında bir vahiy aldığını iddia ettiğinde hızla daha fazla adamı kendine çekti ... gerçekte ABD'den hiç ayrılmamıştı.

Yaklaşmakta olan Kıyamet Günü'nü ve özgür sevgi doktrinini vaaz eden komün o kadar büyüdü ki yer değiştirmesi gerekti ... Carter, Austin, Teksas'ın kırsal kesiminde bir arazi satın aldı. Carter, Teksas'taki Gelecek yıllarda Tanrı'nın kendisine, Tarikat'a yeni müritler kazandırmak için adamlarını başka ülkelere göndermesini emrettiğini söyledi. Gerçekte, ATF tarafından silah kaçakçılığından soruşturuluyordu.

komününü finanse etmek için uğraşıyordu ve parasını ve silah stokunu yurtdışında saklaması gerekiyordu ...

Gözlerim amcamla birlikte inancı kuran adamlarla ilgili sayfalarca bilgiyi taradı.

Her birinin cinsel şiddet geçmişi vardı.

Amcam komünü çocuklara karşı cinsel eylemlerde bulunmak için kurmuştu. Pedofili üzerine kurulu bir inanç inşa etmek için her şeyi yaratmış, bir geçmiş uydurmuştu. Çocuklar doğana kadar diğer cinsel sapkınları davasına çekmiş ve inançla büyüdü.

Gözlerimi kapattım ama zihnimin bana gösterdiği tek şey Rab'bin Paylaşımı, Yahuda'nın bana gösterdiği videolardı.

genç, çıplak kızlar peygamberleri için dans ediyorlardı. Gözlerim açıldığında Harmony'ye baktım.

Lanetli ... tüm kolektif komünlerden en güzel kızlar, kullanımı için saklanmak üzere Davut Peygamber'in ikamet ettiği yere gönderildi. tarafından 'eğitilmek' üzere mürit muhafızlar-gerçekte, tecavüze uğradılar. Muhafızların göksel temizliği için araç olarak kullanılmak üzere.

Amcam Lanetli genç kızların güzelliğini kendi hastalıklı zevki için bahane etmişti. Onları istiyordu, bu yüzden ayrıntılı bir masal yarattı, böylece inanç insanları onları yalnız bıraktı, onlardan korktu ... bu yüzden o ve en yakın adamları hepsine sahip olabilirdi. Onun gibi arzuları olan adamlar.

"Harmony," diye fısıldadım tiksintiyle ve başımı onunkine doğru eğerek onu biraz daha yakın tuttum. Sahip olduğum her şeyi ona bırakırken gözlerimden hayal kırıklığı gözyaşları süzüldü.

öğrendim. Hepsi sahteydi. Her şey tamamen saçmalıktı ...
ve ben de bunun bir parçası, ayrılmaz bir parçasıydım ...
Onu desteklemiştim.

Bir yalan uğruna pek çok insanı öldürmüş, onlara ihanet etmiş ve acı çektirmiştim.

Öfke, çok yoğun ve çok saf, kalbimi tıkadı. İhtiyacım vardı kalkmak için. Yaralarım ve ağrıyan uzuvlarıma rağmen bu lanet yerden kalkmam gerekiyordu. Harmony'nin başını nazikçe kucağımdan indirip yere yatırdım ve kullanmadığı kuru bir havluyla destekledim. Kendimi ayağa kaldırdım ve mum ve dosya ellerimde.

Zayıf bacaklarımda üzerinde sendeleyerek açık kapıya gittim ve dışarı baktım. Binanın girişine yakın bir yerden ışık geliyordu. Öfkemin beni ileriye taşımasına izin vererek Kardeş Stephen'ı aramaya koyuldum. Eğer muhafızlar geri döner ve beni yakalarlarsa, saldırılarını memnuniyetle karşılardım. Şu anda, başımla
Vücudumun her yerine zehir pompalıyor, kanımı akıtmak istiyordum. Buradaki bütün amcıkların canına okumak istiyordum.

Bazı sübyancı hıyarların benim kadar acı çekmesini sağlamam gerekiyordu.

Girişe yaklaştığımda birkaç alçak mırıltı ve tek bir kadın sesi duydum. Mumu söndürdüm, yürüdüm köşeyi döndü ve şok içinde durdu. Birader Stephen ve Harmony'nin Rahibe Ruth dediği siyah saçlı kadın, son zamanlarda hücre bloğunu koruyan iki yeni gardiyanla birlikte oturuyorlardı.

Muhafızlardan daha uzun olanı ayağa fırladı. Silahını elinde tutuyordu ve bu manzara karşısında yumruklarım sıkıldı. Neler oluyordu böyle? Neden Harmony'yi hücremden çıkarmaya gelmemişlerdi?

Muhafız bana ters ters baktı, her türlü tehdide açıktı. Ama Kardeş Stephen ayağa kalktı ve aramızda durdu. Ellerini kaldırdı ve bir adım öne çıktı. "Cain," dedi yatıştırıcı bir sesle.

Ağzından çıkan ismimin sesi beni durdurdu. Bu isimden nefret ederdim. "Rider," diye tısladım. "Benim adım Rider." Dosyayı kaldırarak hırladım, "Bu doğru mu? Burada yazanlar doğru mu lan?" Vücudum sallanıyordu, hâlâ bugünkü dayağın etkilerini hissediyordum. Ayakta kalmak için kendimi zorladım. I bu lanet cevapları almaya dinlenmekten daha çok ihtiyacım vardı.

"Evet," diye yanıtladı Stephen Kardeş. Ciddiydi. Koyu renk gözlerinde bunu görebiliyordum. Uzun bir nefes aldım ve elimdeki dosya yere.

"Kahretsin!" Tükürdüm, buranın bir parçası olmaktan duyduğum utanç içimde kabarıyordu.

"Rider," dedi Kardeş Stephen ve yaklaştı. "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Harmony'ye kim olduğunu söylediğini duydum. Kâhinle - ikizinle- gerçek hayatta hiç karşılaşmadık; aynı yüzü paylaştığınızı bilmiyorduk. Muhafızlarımız Seni tüm o keçeleşmiş saçlarının altından tanıyorum." Yüzümü döndüm

Soruma cevap veren siyah saçlı kadın. Gözlerinde yaşlarla bana bakıyordu. Nedenini bilmiyordum,

ama bakışları beni bir şeyle çalkalanıyor gibi hissettirdi. Tarifsiz bir hüznün. Bu gece her şeyden daha çok kafamı karıştırdı.

"Rahibe Ruth," dedim.

Başını salladı ve bana utangaç bir gülümseme gönderdi. "Evet." "Yani Judah'ın artık yetkili kişi olduğunu biliyorsun?"

Kardeş Stephen, "Evet," diye yanıtladı.

Muhafızlara baktım. Dikkatle bakıyor, söylenen her şeyi dinliyorlardı.

"Siz öğrenci muhafızlarısınız," dedim. "Nasıl ... ne ... ?"

Kardeş Stephen bakışlarımı tuttu. "Onlar bizim arkadaşlarımız." "Bizim mi?" diye sordum.

Kardeş Stephen döndü ve gardiyanların masasının yanındaki derme çatma çemberlerine bir sandalye daha getirdi. Elini uzatarak oturmamı işaret etti. Kendime daha fazla destek olamayarak sandalyeye doğru ilerledim ve oturdum. Her birinin gözlerine bakarken gözlerim bir şahin gibiydi ve konuşmadan, eğer beni öldürürlerse onları öldüreceğime söz verdim.

Beni alaşağı etmeye çalıştılar, eğer bu bir çeşit hastalıklı hile ise.

Eğer Harmony'i hücremden almaya kalkarlarsa.

Kardeş Stephen yerine oturdu. İki muhafızdan daha büyük olanı binanın kapısının kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra silahını sıkıca elinde tutarak yeniden yerine oturdu.

"Konuş," diye talep ettim, sesim içimi tüketen öfkenin her zerresini gösteriyordu.

"Cain, inancını terk edenlere ne olduğunu hiç merak ettin mi?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Cezalandırılıyorlar," dedim, Lanetli Delilah'yı hayal ederek. Gördüğü muamelenin boşuna olduğunu bildiğim için yüzümü buruşturdum. "Onlar işledikleri günahın bedelini bedensel olarak ya da tecrit edilerek ödemeleri istenir. Tövbe etmeye teşvik edilirler. Bu kutsal kitaplarımızda yazılıdır."

Kardeş Stephen başını salladı. "Peki ya sonra? Nereye gidecekler? Ya tövbe etmezlerse?" Durakladı. "Günahkârların komüne nadiren tekrar girdiklerini hiç fark ettiniz mi?"

Şaşkınlıkla yaşlı adama baktım. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Ben halkımızdan uzakta büyüdüm. Utah'ta Judah'la birlikte inzivaya çekildim. Birkaç ay öncesine kadar komüne hiç adım atmamıştım. Bu" -ellerimi yorgun yüzümde gezdirdim- "beni çok etkiledi. Ve Judah ... Judah Peygamber'in Eliydi. Günahkârların sorgulayıcısıydı. Cezaları o dağıtırdı." Başımı salladım. "Nereye varmaya çalışıyorsunuz? Kimsiniz lan siz? Ve ben lanet olası gerçeği istiyorum!"

Korkakça davranmayı bırakmıştım. Bu insanların bana karşı dürüst olmalarına ihtiyacım vardı, dürüst ve doğrudan konuya girmelerine. Ben Bu sanrılı inanç çöplüğünde kibar ve peygamber gibi davranmaya çalışmaktan bıkmıştım. Şu anda sürücü koltuğunda öfkem vardı. Onu kontrol etmeyi, daha sakın olan Cain'in parlamasına izin vermeyi uzun zaman önce öğrenmiştim.

Artık bunu hiç umursamıyordum. Peygamber Cain ölmüştü. O pisliğin işi bitmişti.

Birader Stephen önce Rahibe Ruth'a, sonra da iki

muhafıza baktı. Hepsi başlarını sallayarak sessizce
sordular

Soru. "Küçük komünümüz Porto Riko'daydı. Yakın zamana kadar peygamberin adamları tarafından çoğunlukla yalnız bırakılmıştık."

İçini çekti ama sesindeki zorlukla bastırılmış öfkeyi duyabiliyordum. Kardeş Stephen ellerini birbirine kenetledi. "Bizler, komünümüzdeki insanlar, hepimiz inançtan dönenleriz, Cain." Muhafızları ve Rahibe Ruth'u işaret etti. "Hepimiz inanç ve uygulamalardan şüphe ettiğimiz, inanca karşı günah işlediğimiz ya da peygambere karşı konuştuğumuz için dışarı atıldık. Hepimiz cezalandırıldık, sonra da Porto Riko'ya gönderildik. izolasyon." Alaycı bir kahkaha attı. "Peygamber David Boğucu sıcakta, bizimkinden çok farklı bir toprakta bir komünün, onun yollarına olan inancımızı yeniden canlandıracağına inanıyordu. Birbirlerinin şüphelerinde teselli bulan küçük bir kolektif insan grubu üzerinde pazarlık yapmadı."

Öne doğru eğilip dikkatimi çektiğinden emin olduktan sonra, "Bir topluluk olarak güçlendik. Hepimiz değil -çoğu dindar kaldı, bazı muhafızlar görevlerine sadık kaldı. Ama zamanı geldiğinde geri döneceğimizi ve bir şekilde bu sahte inanç içinde doğup büyümüş olanları kurtarmaya çalışacağımızı bilecek kadar çoktuk.

Burada öyle bir hayat yaşıyorlar ki, dışarıda bir dünya olduğunu, gelişebilecekleri ve özgür olabilecekleri bir dünya olduğunu bile bilmiyorlar." Kardeş Stephen sandalyesinde arkasına yaslandı. "Davut Peygamber hakkındaki gerçeği keşfetmek için Porto Riko'daki bazı yerel halkı kullanmayı başardık ve kanıtlarımızı derledik. Geri dönme planımız oradan kaynaklandı."

"Her şey yanıştı," diye cevap verdi muhafızlardan

biri sıkıca. "Hepsi, bize ve ailemize yapılan her şey

Aileler, yaşı bir adamın aletini çocukların içine sokabilmesi ve bundan kurtulabilmesi içindi. Yaşı piç para için İsrail'den silah kaçırdı ve bu parayı kendi hastalıklı görüşleri için çocuk pornosu yapmaya, istismarın norm haline gelmesine izin vermeye harcadı."

Durakladı, gözleri sanki yeniden yaşıyormuş gibi kapandı. Ona bir şey olmuştu. Ne olduğunu sormak istedim, ama sonra gözlerini açtı ve ekledi, "Sonra başladı bu pornoyu dışarıya dağıtmak. Çocuklar . . .

... ona bir şeyler yapıyordu ... diğer gardiyanlara ... " Sözünü yarıda kesti, yüzü öfkeyle kızarmıştı.

O anki öfkeyle ben de ona katıldım. Beyaz bir acı kalbimi delip geçti. Amcam komününü finanse etmek için çocuk pornosu satıyordu. Daha soruyu sormadan Judah'ın da öyle olacağını biliyordum.

Kendi ikizim çok iğrenç bir şey yapıyor.

Bana anlatılanlar yüzünden başım dönüyordu. Zar zor ayak uydurabiliyordum. Kanım damarlarımdan o kadar hızlı geçiyordu ki, ses kulaklarımda uğulduyor ve başımı döndürüyordu. Öne doğru eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım.

Ben gözlerimi kapatıp kendime gelmeye çalışırken hepsi sessizdi. Kafamı kaldırdığımda gözleri benimkilere dikilmişti. "Hepsi saçmalıktı. Hepsi... " diye fısıldadım ve ihanetin ve düpedüz aşağılanmanın içime yerleştiğini hissettim.

Çıplak omzuma nazik bir el indi. Bu Rahibe Ruth'tu. Gözleri sempati ile parlıyordu ve alt dudağı titriyordu. "Dünyadan uzak mı tutuldun? Tüm hayatın boyunca?" diye sordu, sesi incinmişlikle doluydu.

Başımı salladım. "Hem ben hem de Judah. Büyürken yanımızda sadece bir alim vardı. Çok sert bir öğretmendi. I Davut Peygamberle sadece bir kez, on dört yaşımdayken karşılaştım. Onun dışında kimse yoktu."

Gözünden bir damla yaş düştü. "Yani sana annelik ya da babalık yapacak kimse yok muydu? Sana sevgi ve şefkat verecek

şefkat? Seni sevecek kimse yok mu?" Göğsümde kocaman bir delik açıldı. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Ama ağladığımızda, incindiğimizde yanımıza gelen kimse olmamıştı. Sadece Judah ve ben birbirimize eşlik eder, hastalandığında diğerine yardım ederdik.

"Hayır," diye cevap verdim, boğazıma bir yumru takılmıştı.

Çocukluğumda hastalandığım zamanları düşündüm, Judah'ın hastalandığı zamanları da. Judah ile ilgilendiğimi, ateşi çıktığında başını soğuk bir bezle sildiğimi, düştüğünde kesiklerini yamaladığımı hayal ettiğimde yumru daha da kalınlaştı. Tuhaftı, çünkü yardıma ihtiyaç duyduğum zamanları düşündüğümde, ateşim çıktığında ya da grip olduğumda, Judah'ın yanımda olduğunu hiç hatırlayamıyordum. O her zaman derin bir çalışma içindeydi.

Gerçek, kaburgalarıma inen bir levye gibi sertçe yüzüme çarptı. Judah ben hastayken benimle hiç ilgilenmemişti. Benim onun için yaptığım gibi.

Bana hiç yardım etmedi. Rahibe Ruth elimi tutana kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. O da

sıkıca sıkı. Acıyı yuttum.

"Bunu neden farklı hayal etmiştim ki?" Özellikle kimseye söylemedim. "Neden kafamın içinde Yahuda'nın bana yardım etmedi mi? Bir kez bile mi?"

"Çünkü sahip olduğun tek şey oydu," dedi Rahibe Ruth üzüntüyle.

"Sevgi ve ilgi olmadan kendi kendini yetiştirdiğin gerçeğini kabullenmek daha zordu, bu yüzden kafanda bir illüzyon yarattın. Kardeşinin seni sevdiğine inanmanı sağlayan bir illüzyon. . . senin ona değer verdiğin kadar sana değer verdiğine inandıran bir illüzyon."

Kadının sözlerini dinledim. Anlayışlı ve bilgili bir yerden konuşuyor gibiydi. Haklıydı. Judah olmadan üstesinden gelemezdim. En azından ben kendime hep böyle söylemiştim. Ama yaptığı her şeyi, beni defalarca hayal kırıklığına uğratışını düşündükçe, fark ettim ki ... o ...

"Başımdan beri gerçekten yalnızdım," diye yüksek sesle bitirdim.

Ağırlığı bana çarptı ve nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Artık değil," dedi Rahibe Ruth ve elini yanağıma koydu. Gözlerinin içine baktım ve daha önce hiç yaşamadığım bir sıcaklık hissettim. Sanki beni bir şekilde tanıyordu. Neredeyse ben de onu tanıyormuşum gibi hissettim.

"Artık biz varız. Desteğimiz sizinle," dedi Kardeş Stephen, beni Rahibe Ruth'un nazik ve araştıran gözlerinden çekip alarak. İki muhafız başlarını salladı. "Ben Solomon," dedi ikisinden büyük olanı. "Bu da kardeşim Samson."

"Artık burada, Yeni Zion'da öğrenci muhafızları mısınız?" Solomon başıyla onayladı. "Judah'ın yakın çevresine sızmayı nasıl başardınız?"

"Geldiğimizde işimizde ne kadar katı ve iyi olduğumuzu gösterdik. Ona hatalarımızdan dolayı tövbe ettiğimizi ama gerçek peygamberin gelip bizi sürgünden kurtarmasını beklediğimizi söyledik. Ona değerimizi kanıtlamak istediğimizi söyledik." Şimşon başını sallayarak onayladı. "Peygamberin planladığı saldırı için daha yetenekli adamlara ihtiyacı var. Boyumuzu posumuzu, gençliğimizi gördü ve hiç düşünmeden bizi yanına aldı. Ona sadakatten başka bir şey vermedik... ya da o öyle sanıyor. Rolümüzü iyi oynuyoruz."

"Saldırı," diye mırıldandım.

Solomon öne doğru oturdu. "Dış dünyadaki bir grup üzerinde.

Onlardan şeytanın adamları olarak söz eder."

"Onları tanıyorum," dedim. Dört çift göz şok içinde genişledi. "Peygamber David beni birkaç yıl boyunca gizli olarak onların grubuna soktu. Gücümü test ediyordu. Topladığım bilgiler sayesinde silah sözleşmelerini burunlarının dibinden çaldık. Onlar gibi yaşadım, onlar gibi savaştım ve onlar gibi sevdim... Ta ki Tarikat için onlara ihanet edene kadar."

"Tanrım," dedi Rahibe Ruth, gözleri benim Hangmen dövmelerime kaydı. "Bu yüzden mi teninde bu unutulmaz resimler var?"

"Evet." Kendimi bitkin hissederek arkama yaslandım. "Yahuda bu adamların acı çekmesini istiyor çünkü kehaneti yerine getirmek için gerekli olan kadınları Davut Peygamber'den aldılar. Bedel ödemelerini istiyor."

Kardeş Stephen Rahibe Ruth'a baktı. Yüzünü tam bir şok kaplamıştı. "Havva'nın Lanetli Kız Kardeşleri mi?" diye sordu,

alçak ve acil bir sesle.

"Evet. Artık Hangmen'lerle birlikte yaşıyorlar." Hepsini kafamda canlandırdım ve orada bir yuva buldukları için ne kadar şanslı olduklarını fark ettim. "Bazılarıyla evlendiler ya da evlenmek üzereler. Bu lanet yerden uzakta mutlular."

"Hayatta kaldılar," dedi Solomon sessizce Kardeş Stephen'a, yüz ifadesi şaşkına dönmüştü. Solomon bana döndü. "Bize hepsinin şeytanın adamlarının Peygamber David'in komününe yaptığı saldırıda öldüğü söylendi. Lanetli Kız Kardeşler'den kurtulan olmadığı söylendi."

"Hayır," dedim. "Onlar hayatta. Yakın zamana kadar onları geri getirmeye çalışıyorduk. Judah bu saldırıyı bu yüzden istiyor. Başarısız olmaktan hoşlanmıyor. Bu . . . gitmelerine izin veren bendim."

Grubun üzerine sessizlik çöktü. Birden kapı hafifçe çalındı. Ayağa kalktım, hücremdeki Harmony'yi korumak için geri dönmeye hazırdım. Solomon kapıya doğru koştu. Tam uzun koridorun ağzına varmak üzereydim ki tanıdık bir ses duydum.

Rahibe Phebe'yi görmek için döndüm. İçeri girdiğinde gözleri benimkilerle buluştu. "Uyanmışsın," dedi rahatlamış bir ifadeyle ve bana küçük bir gülümseme gönderdi.

"Phebe, nesin sen? . . ?" Onu tehlikeye atmak istemediğim için durdum. Bu insanlar hakkındaki gerçeği bilmeyeceğini tahmin etmiştim. Ama yanılmışım.

Kardeş Stephen'a döndü. "Bir tarih belirlediler." "Ne zaman?" Peder Stephen sordu.

"Beş gün içinde. Saat altıda. Bunu bu akşam yemekte Peygamberin Eli Luke Kardeş'e açıkladı. İnsanlara sürpriz yapmak için törene hazırlanacaklar."

"Peki ya saldırı?" Samson hevesle sordu.

"Dört gün sonra dediklerini duydum." Phebe gözlerini indirdi. "Peygamber ruhunu arındırmak için geliniyle baş başa kaldıktan sonra." Ne konuştuklarını anladığımda hissettiğim ani iğrenme duygusu Phebe'nin yüzündeki ifadeyle eşleşti. Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve sempati onların derinliklerini doldurur.

"Ne?" Bir şey sakladığını bildiğim için sordum.

"Saldırıdan önce, o dördüncü gün ... Judah, o ... " Phebe derin bir nefes aldı.

Öne doğru yürüdüm ve ellerimi omuzlarına koyarak sordum, "Ne? Söyle bana."

Ona dokunduğumda irkildi. Yanağındaki taze fırçayı ve dudağındaki yeni kesiği gördüm. Ama her ne kadar ona yardım etmek istiyordum, onun sahip olduğu bilgiye ihtiyacım vardı, hemen şimdi. İkizimin ne haltlar planladığını bana söylemesi gerekiyordu. Tüm bu saçmalığı durdurabilmemin tek yolu buydu.

"Seni öldürecek, Kabil Peygamber. Judah . . . o Harmony ile evlendikten dört gün sonra, saldırıdan hemen önce seni herkesin önünde kurban etmeyi planlıyordu. Seni bir inanç haini ve onarılamaz bozuk bir ruh olarak damgaladı. Halk senin şeytan tarafından ele geçirildiğine, Lanetler tarafından bozulduğuna inanıyor. Ölümün, yeni bir çağın başlangıcı olacak.

Tanrı'nın şeytanın adamlarına karşı kutsal savaşı." Phebe bakışlarımı tuttu. "Hesaplaşma günün mühürlendi."

"Hayır," dedi Rahibe Ruth yumuşak bir sesle. Odayı geçtim ve tekrar oturdum. Hiç şaşırmamıştım. Judah'ın beni canlı bırakmayacağını biliyordum, onu öldürmeye çalıştıktan sonra bile. I

gözlerinde görmüştü. Çünkü onu öldürebileceğimi biliyordu. Kalıcı olarak susturulmazsam, inşa ettiği her şey için çok büyük bir tehdit olacağımı biliyordu.

"Gitmem gerek," dedi Phebe ve gitmek için döndü. Kapının kolunu kavradığında durdu. Arkasını dönerek, "Seni görmek için geri dönemeyeceğim," dedi. hepsi bu haftaki törenden önce. Diğer kız kardeşler sizi temizlemek için gönderilecek." Sesi çatlamıştı ama kendini toparladı.

ve Rahibe Ruth'la yüzleşti. "Meister ... şüphelenmeye başladı. Beni yakınında tutuyor. Eğer bana bir şey olursa, plan başarısız olursa, lütfen anlaşılmamıza sadık kalın. Lütfen, sadece kurtar. "

Rahibe Ruth odanın öbür ucundan Phebe'ye doğru yürüdü ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Yapacağım, söz veriyorum," dedi Rahibe Ruth.

Phebe başını salladı ve bana son bir kez gülümseyerek gitti.

"Phebe sana yardım mı ediyor?" Dedim.

Kardeş Stephen gelip yanıma oturdu. "Onun peygamberin yakın bir sırdaşı tarafından incitildiğini fark ettik. Kendisinden Meister olarak bahsediyor. O da en az peygamber kadar hayalperest. Phebe'nin yardıma ihtiyacı var. Bize bilgi verdi ve biz de ona yardım etmeyi kabul ettik. ona ihtiyacı olan yardımı verin."

Phebe'nin hangi konuda yardıma ihtiyacı olduğunu Kardeş Stephen'a soramadan Samson, "Beş gün," dedi. Düğün hakkında konuşuyorlardı.

"Onu dışarı çıkarmayı mı planlıyorsun?" Hücremi işaret ederek sordum.

Samson tereddüt etti, sonra da yenilgiyle iç çekti. "Peygamberin bizi Yeni Zion'a geri çağırdığını öğrendiğimizde Harmony'nin gitmesini sağlamaya çalıştık. Porto Riko'da onu dışarı çıkarabilecek adamlarımız vardı ama o gitmedi."

"Bizim dışımızda tanıdığı hiç kimse yoktu. Gidecek hiçbir yeri, sevdiği hiç kimse yoktu. " dedi Kardeş Stephen.

"Biz de ona Davut Peygamber hakkında her şeyi anlattık. Tanrı'dan aldığı vahiyler hakkında yalan söylediğini biliyor. Takıntılı olduğunu güç kazanmakla ilgili. Onun genç kızlara tecavüz etmekten hoşlandığını biliyor."

Solomon tükürdü, ses tonunda zehir vardı. "Ona Yeni Zion'a dönüp onu yıkmaya çalışacağımızı söylediğimizde, onu geride bırakmamıza izin vermedi."

"Gitmesini sağlamaya çalıştım," dedi Kardeş Stephen. "Buraya dönmesini ya da peygamberin muhafızları tarafından izlenmesini istemedim. Ama o gitmedi. Son derece kişisel bir nedenden ötürü yardım etmek istiyordu. Muhafız gelip onu Lanetli olarak ilan ettiğinde, bu işin böyle yapılması gerektiğine karar verdi. Harmony bize peygamberle evlenmek istediğini, böylece komünün işlediği suçların kanıtlarına yaklaşabileceğimizi söyledi. Görevimizde bize yardımcı olmak için özgürlüğünü isteyerek feda etti." Göğsüm ağrıdı ama yine de onun cesareti karşısında büyük bir gurur duydum.

"Ama peygamberin bu kadar acımasız olacağını beklemiyordu," diye fısıldadı Rahibe Ruth üzüntüyle. "Hiçbir şey söylemedi ama bu yaklaşan evliliğin onu nasıl etkilediğini görebiliyorum."

Ruth boğazını temizledi. "O, bunun kaderinin komün onun omuzlarında. Ve cesur bir ruh gibi, sessizce acı çekiyor."

"Sevdiklerine yardım etmek için o canavarla isteyerek evlenecek. Onun zalimliğine boyun eğmeye ve kapana kısılmış olanları kurtarabilmek için hayatını riske atmaya hazır," diye ekledi Stephen Kardeş. Gözlerine baktı. "Peygamberin bu kadar zalim olduğunu bilmiyorduk." Yüzü buruştu. "Önceden bilseydim onu bunu yapması için asla buraya getirmezdin... onu cehenneme getirdik."

Üzerimize koyu bir sessizlik çöktü, sonra Süleyman, "Onunla evlenmesine izin veremeyiz. O zaten çok şey yaşadı. Onun tarafından alenen tecavüze uğramasına izin veremeyiz. Peygamber eninde sonunda onu öldürecek. Ya o öldürecek ya da onun eşi Rahibe Sarai hakkında da korkutucu gerçeklerden başka bir şey duymadık. Peygamberin uyandırdığı bazı genç kızlara yaptığı şeyler. Hastalıklı şeyler. Cinsel şeyler." Derin bir nefes aldı. "Harmony bunu asla kabul etmez ama onun davamız uğruna yok edilmesine seyirci kalırsam kendimle yaşayamam. Bu yeri yıkmak için başka bir yol bulmalıyız. Ve onu yakalamak zorundayız."

"Peygambere bağlanıp elimizden alınmadan önce onu dışarı çıkarın."

"Nasıl?" Söyledikleri her şeye tamamen katılarak sordum.

"Hepimizi bir şekilde dışarı çıkarmayı planlıyoruz, sonra kime ihtiyacımız varsa gidip elimizdeki kanıtları onlara vereceğiz. İstedüğimiz kadar çok değil ama sadece Dışarıdan yetkililer gelip soruşturma yapacak. Mülkte çocukların cinsel istismarı ve çocuk pornografisinden sorumlu herkesi tutuklamak için yeterli kanıt olacak," dedi Stephen birader. "Yirmili yaşlarımda buraya gelmeden önce dış dünyada yaşıyordum. Uzun zaman önceydi ama bazı şeylerin nasıl işlediğini hatırlıyorum."

Başımı salladım. "Hayır. İşe yaramayacak." Bütün gözler aniden üzerime geldi. Derin bir nefes aldım. "KKK ile ittifak halindeyiz. Anlaşmanın yapılmasına doğrudan ben yardım ettim. Hükümette ve poliste bağlantılarımız var - Judah'ın var-. KKK'nın Komün korunuyor. Güçlü müttefikler tarafından korunuyor. Yardım edebilecek biri buradan haberdar olmadan önce öldürülürsün. Çok fazla insanın kaybedecek çok şeyi var. Sahip olduğum tüm paraya bahse girerim ki o insanlar Bana anlattığın tüm porno videolardan kazanç sağlıyorlar. Bunun ortaya çıkmasına izin vermeyecekler."

"Kahretsin!" dedi Solomon ve elini yüzüne sürdü. "O zaman yeni bir plana ihtiyacımız var, hem de hemen. O piçin onu başka kadınlarla gördüğü gibi alacağı düşüncesi"

Zihnim olasılıklarla dolup taşı. Ama tüm yollar beni tek bir yere götürüyordu. Tek bir sonuca. Bu ölüm olacaktı.

Bana değil ama bu hayata zincirlenmiş diğer insanlara yardım edebilir... Harmony'yi kurtarabilir. Başımı kaldırdım. "Bir fikrim var. Riskli, işe yaramayabilir ... ama tek seçeneğimiz olabilir."

Onlara planımı anlattığımda grup beni umut dolu gözlerle dinledi. Her kelimeyle birlikte, işe yarayabileceğine olan inancım daha da arttı ve eğer kardeşimi benim kadar iyi tanıyorsam

Yaptığıma inansaydı, tuzağıma düşerdi. Judah'ın gururu her zaman onun en büyük düşüşü olacaktı.

Konuşmamı bitirdiğimde Kardeş Stephen, "Cehennem," dedi. Sırayla Samson ve Solomon'la ve son olarak da Rahibe Ruth'la göz göze geldi. Ben konuşurken sessizdi, başı öne eğikti.

Samson isteksizce, "Tek seçeneğimiz bu," dedi.

Kardeş Stephen elini uzattı. "O halde anlaştık" dediğinde elimi onun elinin içine kaydırđım.

"Ama Harmony'ye söyleme," dedim. "Çıkmazsa diye onun bilmesini istemiyorum."

Stephen elimi bıraktı. "Ben de sana aynı şeyi sormak üzereydim. Eğer ona olan inancımızı kaybettiğimizi düşündüyse, eğer Onu bu görevden alacağımızı düşünseydi, reddederdi. Güçlü bir görev bilinci var. Korkusuzdur, tıpkı başka kimse yok."

Yanlış gidebilecek her şeye ve yeni keşfettiğim her şeye rağmen gülümsedim. Çünkü Harmony buydu. Korkusuz ve güçlü.

Koltuğuma geri oturdum ve üç derin nefes aldım. Bunu yaparken, saatler önce benimsemem gereken yorgunluğun uzuvlarımı zayıflattığını hissettim. Kendimi ayağı kaldırdım. "Ben uyuyacağım." Harmony'nin hücremde olduğunu düşündüğümde içimi bir hüzün kapladı. Onunla geçirdiğim her saniye, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Onu sadece kısa bir süredir

taniyordum.

Ama bu süre içinde, hayatımda hiç olmadığım kadar kendim olmuştum. Hangmen'lerle yaşarken, bir keresinde önemli olanın biriyle geçirdiğiniz dakikaların sayısı değil, onunla geçirdiğiniz zaman olduğunu okumuştum. o dakikaların taşıdığı gerçekliğin kalitesi. Harmony ile geçirdiğim her an, ölü bir parçanın yeniden doğuşuna tanıklık ediyordu. Boşlukta elini tuttuğumda, karanlık gözlerine baktığımda, kendini ruhumun içine yerleştiriyordu.

Zamanımızın sınırlı olması bana acı veriyordu. Kalbim acıyordu

onun yanımda olmayacağı düşüncesi. Bu yüzden kalan zamanımın kıymetini bilmeye karar verdim. Ayaklarımı hareket ettirmeye başladım, ağır bacaklarım beni Harmony'nin uyuduğu yere doğru götürüyordu.

Kardeş Stephen yolumu kesmek için hareketlendi. Ne istediğini görmek için başımı kaldırdım. "Cain," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. Üst kolumu kavradı. Yüzü kül rengiydi ve onu rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyordum.

"Gitmeden önce bilmen gereken bir şey daha var."

Başımı eğerek konuşmasını işaret ettim. Ben de dinledim.

Söyleyeceklerini dinledim, tek bir bilgiyi bile kaçırmadım ... ve tüm bu süre boyunca orada durdum, hareketsiz . . .

. . . tam ve mutlak bir şok içinde.

Onuncu Bölüm

Uyum

Beş gün sonra . . .

Tenime dökülen vanilya ve lavanta yağlarının kokuları midemi bulandırdı. Sarai parfümü kabaca sürerken gözlerimi yere diktim, parmakları tenime batıyordu. Onu hissedebiliyordum

Yoğun mavi bakışları eğik başımı delip geçiyordu ama ben sakinliğimi korudum. Onun yaşındaki bir kızın gözümü korkutmasına izin veremezdim.

Adını bilmediğim başka bir kız kardeş saçlarımın iki ön kısmını ördü, sonra yüzümden geriye doğru çekti. Yüzüm ve bedenim hareketsiz ve soğukkanlıydı ama kalbim suyun altında çılgınca yüzen bir ördeğin bacakları gibi hızla atıyordu.

Korkuydu, saf ve su katılmamış bir korku.

Bugün Peygamber Cain ile evlendiğim gündü.

Bu an için geri sayan onca güne rağmen gerçekten burada olduğuma inanamıyordum. Bu inancın ellerinde yaşadığım onca şeyden sonra, bu komünde olduğuma, kendimi isteyerek bu konuma yerleştirdiğime inanamıyordum.

Ama yapılması gerekiyordu. Hepimizin iyiliği için.

Burnumdan derin nefes aldım, ağızımdan yavaşça nefes vererek beni tehdit eden gözyaşlarımı tuttum.

düşmek. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve bu düğünün nasıl olacağını hayal etmekten kendimi alamadım.

İnsanlar. Benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen bir sürü insan.

Varoluş bugün beni peygamberle evlenirken görecekti. Sadece bir kez tanıştığım bir adamla... Onu çok fazla baştan çıkardığım için düğünümüze kadar beni bir daha görmeyeceği söylenen bir adamla. Onlar beni tören yatağına götürdüğünü göreceklardı. Beni tül perdenin arkasından, peygamber tarafından isteğim dışında götürülürken izleyeceklerdi.

Ve bu konuda hiçbir şey yapmazlardı. Bunun gerçekleşmesi için Tanrı'ya şükredeceklerdi.

Peygamberin yüzünü hayal ettiğimde içimde bir tiksinti oluştu, ama bu tiksinti yerini sıcaklığa bıraktı.

Aklıma hemen Rider geldi. Rider'ı hiç Kabil Peygamber olarak düşünmemiştim. Kabil Peygamber, masum insanlar üzerindeki gücünü kullanarak onları kendi iradesine boyun eğmeye ikna eden zalim bir adamdı. Rider ise nazik, kibar ama işkence görmüş bir ruhtu. Zihnimin son beş günü gözden geçirmesine izin verirken dudaklarımdaki gülümsemeyi geri çektim. Rider bana gerçek kimliğini açıkladıktan sonraki sabah uyandığımda onun kollarındaydım. Ben, Harmony, memnun bir aşık gibi onun göğsüne sarılmıştım; iri, güçlü kolları beni sanki gideceğimden korkuyormuş gibi yanında tutuyordu.

Daha önce hiçbir erkek bana onun davrandığı gibi davranmamıştı, ben başımı kaldırıp onunkilere bakarken gözlerimin içine bakıyordu.

Eli yavaşça yüzümün yan tarafını okşadı, sadece Parmak uçlarının öpücükten şişmiş dudaklarımın üzerinde

gezinmesine izin vermek için durdu. Her dokunuşu kabul edilmiş bir duaydı, çocukluk

asla vazgeçmeyi reddettiğim dualarımla
Biri tarafından istenmek... Benim için ve sadece benim için
sevmek. Her Lanetli Kız Kardeşin Tanrı'ya yalvardığı ama
asla cevaplanmayan bir dilek.

Nefesimi tutmuştum, karanlık gözlerinde bana karşı
gizlemediği sevgisini görüyordum.

O da mücadele ediyordu. Gülümsemem azaldı. Parçalanmış
bir ruhu fiziksel olarak temsil eden bir adam varsa o da
Rider'dı. O aynı madalyonun iki yüzüydü, sadece kalbinde
bildiği bir bariyeri aşmaya çalışan bir adamdı. Kardeşinden
söz etmek yüzüne gözle görülür bir acı yerleşmesine neden
oluyordu. Herhangi bir söz

Peygamber olarak işlediğini söylediği günahlar onu herhangi
bir fiziksel darbe kadar sert vurdu. Eğer eli benim
elimdeyse, her zaman biraz daha sıkardı. Kendisinden bu
kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptığına dair hiçbir
fikrim yoktu. Bu adamın yanlış ya da uygunsuz bir şey
yapabileceğine inanamıyordum. Kalbi tertemizdi.

Kalbi doğruydu.

Ona yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımı
bilmiyordum. Rider o kadar çok şey saklıyordu ki onun
hakkında bildiklerimin

Yüzeyi çiziyordum. Beni içeri almasını istedim, ama o kadar
ileri gitmeme izin vermedi, beni her zaman sürekli bir
sıcaklığın, mutluluğun yeri. Küçük teselli limanımıza hiçbir
karanlığın girmesine izin vermedi.

Burayı bize ait bir sığınak haline getirmişti.

Artık kim olduğumuzu biliyordu. Ve neden geri
döndüğümüzü de biliyordu. Bu konuda pek konuşmazdı.
Ama yapmaya karar verdiğim şeyin ona acı verdiğini
görebiliyordum.

Yapmak zorundaydım. Her şey yolunda giderse, belki onu da kurtarabilirdim.

Beş gün boyunca öpüştük. Tüy gibi hafif, masum öpücükler, iki deneyimsiz insan diğerine ne kadar değer verildiğini göstermeye çalışıyordu. Artık o öpücüklerle bağımlı olduğuma emindim. Daha önce hiçbir erkek sadece öpücük istememişti.

Benden başka bir şey değildi. Daha da iyisi, Rider benden korkmuyordu. Beni kötülüğün vücut bulmuş hali olarak görmüyordu. Ben bunun doğruluğunu gördüm.

Bana her baktığında. Her seferinde dudaklarının köşesi memnun bir gülümsemeye dönüşüyordu.

Rider beni gördü. Gerçek beni en azından benim kadar görmesine izin verirdi. İkimizin de sırları vardı, henüz açığa vurmadığımız geçmişlerimiz. Ona benimkileri, her gece beni rahatsız eden dehşeti yüklemenin bir anlamı yoktu. Çünkü taş bir hücrede bulduğumuz bu kısa cennet parçası tam da buydu, kısıydı.

Kalbim aylar önce onarılamayacak şekilde kırılmıştı, öyle ki Porto Riko'da neredeyse yalnız bir hayat yaşamayı seçmiştim. Ama Rider'la konuştuğumdan beri o kalp parçalanırken durakladı. Bana yeniden nefes alabilmem, ruhumdan kaybın yalnızlığını kovabilmem için kısa bir mühlet vermişti. Ama bu hafta, parçalar yeniden kopmaya başladı,

Sadece daha büyük parçalar halinde. Çünkü kaybettiğim sevdiklerimin yanı sıra şimdi de Rider'ı kaybedecektim. Düğün için geri sayım yaklaştıkça göğsümdeki acı daha da artıyordu.

Şu anda zorlukla nefes alabiliyordum.

Bugünden sonra artık o adamla aynı hücreyi paylaşmayacağım... umutsuzca aşık olduğum adamla. I onun dokunuşunu, dudaklarının tatlı tadını, nezaketini bilmeyecektim. Bugünden itibaren, Rider'ın yüzünü paylaşan ama onun nezaketini paylaşmayan bir adamla yaşayacağım.

Sadece birkaç dakika içinde koridorda yürüyecek ve kendimi nefret ettiğim her şeyi temsil eden bir adamla göksel olarak birleştirecektim. Zalim insanlar arasında bir vahşi. Bir acı kışkırtıcısı.

Biri elime sertçe vurdu ve koluma bir dilim kızgın acı gönderdi. Gözlerimi kırıştırdım ve suçluya odaklandım: Rahibe Sarai. Yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum. dudaklarını büzerek bana dik dik baktı. "Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?" diye tersledi. Başımı salladım.

"Peygamber sana iletmem için bana emirler verdi. Tören boyunca gözlerini aşağıya dikmelisin ve

yemin ettiğiniz anlar dışında konuşmamalısınız.

Onunla ya da bir başkasıyla göz göze gelmek için asla gözlerinizi kaldırmayın. Anlaşıldı mı? Bu katılımı kitabımıza göre yapmanız zorunludur. İnsanların, bu törenin önemini anlaması gerekiyor.

Onların peygamberiyle evlenmek lanetli."

Sarai'nin kesici ses tonuna karşı içimde bir öfke dalgası kabardı ama onu bastırdım ve sadece başımı salladım. Sarai kolumu bıraktı. Başıma bir çiçek çelenk konuldu, ardından Sarai elini sallayarak ayağa kalkmamı işaret etti.

Öyle yaptım, mücevherli sandaletlerim taş zemine hafifçe vuruyordu. Dışarıdan hoparlörlerin teneke sesi geliyordu.

melodik, sözsüz müzik çalıyordu. Ama benim dikkatim

önümde duran şey tarafından yakalandım. Büyük bir ayna vardı.

Duvara sabitlenmiş büyük bir ayna şimdi beni tüm gelin kıyafetlerimle gösteriyordu.

Vücuduma yapışan kolsuz beyaz giysiye baktım. Uzun sarı saçlarım gevşek bukleler halinde sırtımdan aşağı sarkıyor, örgülü iki ön kısmı başımın tepesinde sabitleniyor ve peçesiz yüzümün her santimetresinin görünmesine izin veriyordu. Elimi kaldırdım ve parmaklarımı yanaklarımın ve gözlerimin üzerinde gezdirdim.

Sarai yanıma yaklaştı ve elimi geri çekti. "Yüzüne dokunma," diye emretti. "Bu seni nasıl gösterdiğimizi mahvedecek."

Koyu renk kirpiklerim kahverengi gözlerimin üzerinde uzun kanatlar gibi kıvrılmıştı. Yanaklarım kızarmış gibi pembeydi ve dudaklarım koyu bir güle boyanmıştı. Onları birbirine sürttüm, renkli kremin tadı dilimde meyve gibi kaldı.

Pastel renkli taze çiçeklerden oluşan narin bir çelenk başımın üzerinde duruyordu. Sarai ellerime bir şey tutuşturdu ve aşağı baktığımda bunun başımdaki çiçeklerle eşleşen küçük bir buket olduğunu gördüm.

Spreyi tutarken titrememe engel olamadım. Gerçekten oluyor, diye düşündüm boyalı spreye bakarken. önümdeki yabancı. Bu kadına dair hiçbir şey tanıımıyordum. Kendimi gerçek benliğim gibi hissetmiyordum.

Vücudum aniden güçsüzleşti. Kalan tüm umutlarım tükenmişti. Bu boğucu "Lanetli" unvanından kısa süreli kurtuluşum sırasında Porto Riko'da bulduğum sükûnetten de...

Rider'ın evinde bulduğum geçici mutluluktan

Silahlar. Rider, paramparça kalbimden geriye kalanları çalan gizemli, kırık adam.

Zihnimin, uyanırken her düşüncemin odağı haline gelen adama kaymasına izin verdim. Şu anda ne yaptığını merak ettim. Ölümünden sonra onu kimin tedavi edeceğini ve ona kimin bakacağını merak ettiğimde ağlayacak gibi oldum. bundan böyle günlük cezalar. Derisinde biriken kan ve kiri yıkarken yorgun gözlerinin beni nasıl izlediğini hatırladıkça kalbim hüznle çarpıyordu. Sanki onun kurtarıcısıymışım gibi, sanki hayatında hiç kimse ona bu kadar ilgi ve şefkat göstermemiş gibi... Sanki hayatındaki herkes gibi onu terk edeceğimden korkuyormuş gibi. Bugünden itibaren tekrar yalnız kalacaktı. Her gün o hücrede yalnız ve yenilmiş bir şekilde oturduğunu düşündükçe zorlukla nefes alabiliyordum.

Kalbim kırıldı.

Yabancı yansıma baktım ve yaşamı hissettim. Her nefes alışımda içimden sızıyor. Daha iyi bir dünyada Rider gibi bir adama ait olurdum. Birbirimizin kollarında olmayı seçerdik. Dışarıdaki hikayeleri duymuştum. Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth'un dünyası, insanların diledikleri gibi, diledikleri kişiyle yaşamakta nasıl özgür oldukları. Ama ben hayatımda sadece acı ve incinmeyi deneyimlemiştim. Ve kayıp. Öyle bir kayıp ki, çok sevdiğim ama trajik bir şekilde kaybettiğim insanları hatırlamama izin veremiyordum.

Sadece anısı bile beni içten içe yaktı.

Geçtiğimiz beş gün boyunca Rider ve ben neredeyse hiç konuşmadık. Aklını meşgul edenin düğün olduğunu biliyordum.

Muhafızlarımın, Süleyman ve Şimşon'un da zihinlerini meşgul ettiği açıktı.

Bu sabah düğün hazırlıklarına başlamak üzere Rider'dan ayrıldığımda, büyük bir vedalaşma olmamıştı. Onun yerine, gözlerinde hayal kırıklığının dökülmemiş gözyaşları vardı. Ona sımsıkı sarılmıştım, onun dokunuşunu Anı. İkizi beni aldığımda, Rider'ın onların ortak yüzünün bir versiyonunu üzerimde hayal etmek istedim. Bu duruma katlanmayı kolaylaştırırdı.

Ben çıkarken Rider sessizce dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu ve parmağını yanağımda gezdirdi. Sonra arkasını dönüp duvara baktı, yumrukları iki yanında, ben de hücreden çıktım.

Onu yapayalnız bırakmıştım.

Birden gelinliğim arkadan bacaklarımdan yukarı çekildi ve alt tarafım çıplak kaldı. Kollarım içgüdüsel olarak bana dokunan kişiyi durdurmak için hareket etti. Fakat daha sonra kız kardeşi tarafından yanlarıma tutturuldular. Bilmediğim bir isim. Sarai önüme geçerek aynayı görmemi engelledi. Eli uzanıp bacaklarımın arasını kavrarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Hayır!" İtiraz ettim. Sarai'nin becerikli parmaklarının göbeğime soğuk bir sıvı yaydığını hissettim. "Lütfen," diye yalvardım, diğer kız kardeşin elinden kurtulmaya çalışıyordum. Hareket edemiyordum. İstiyordum ki gözlerimi kapattım. Ama Sarai'nin gözlerindeki zaferi gördüğümde kendimi onları açık tutmaya zorladım. Parmaklarını kıvrarak ve sıvıyı içime daha fazla sokarak meydan okumama karşılık verdi.

İstenmeyen bu müdahaleden dolayı burnum alevlendi ama rahatsızlığımı bastırarak nefes aldım.

Zayıflığımı göstermezdim.

Sarai ağzını kulağıma dayadı. "Bu seni ıslatmak ve onu tören yatağına alabilmeni sağlamak için. O büyük ve bu Her şey plana uygun gitmeli. Hiçbir şey ters gidemez." Boğazıma hücum eden safraya karşı koydum. Sarai ellerini geri çekti ve iç bacaklarımın nemli kalmasına neden oldu.

Kapı açıldı ve odaya gün ışığı doldu. Kapıda bir muhafız duruyordu.

"Kimildayın," diye sertçe emretti.

Bana söyleneni yaptım. Onun durduğu yerden geçip dışarıda bekleyen başka bir muhafızın yanına gittim. Buradan, peygamberin konağının yakınındaki küçük mahalleden bile halkımızın heyecanını duyabiliyordum. Tören beyazları içinde olacaktı. Tören beyazlarını sadece gerçekten özel ya da önemli bir şey olduğunda giymeleri istenirdi. Ancak, eminim ki bu günün geleceğini asla tahmin edemezdi.

Muhafızlar beni aralarında sıkıştırarak peygamberin konutunun önündeki araziye doğru bir patika boyunca götürdüler. Her adımda kalbim daha da hızlı atıyordu. Hoparlörlerden gelen sözde neşeli müzik kulaklarıma sadece uğursuz geliyordu. Aniden müzik kesilip hoparlörlerden tanıdık bir ses geldiğinde adımlarım duraksadı.

Öndeki nöbetçi aniden durdu ve elini göremediğim birine doğru kaldırdı. Fark ettim ki biz

koridorun sonunda. Ellerim buketimin saplarını sıkıca kavradı.

Peygamber konuşmaya başladı. "Tarikat'ın insanları. Siz bugün burada bir mucizeye tanıklık etmek için toplandık. Kaybolduğunu düşündüğümüz bir umuda." Sözleri arasındaki uzun duraklamalarda komün ölüm sessizliğine bürünüyor, insanlar peygamberin ağzından çıkan her kelimeye kilitleniyordu. Sesi sırtımdan aşağı buz parçaları gönderdi. Kendimi toparlamak için yavaş nefesler aldım.

"Bugün hepiniz kabul edilmiş bir duaya tanıklık edeceksiniz.

Tam da bir peygamberliğin gerçekleşmeyeceğini düşündüğümüz anda, Tanrı bize halkını asla terk etmeyeceğini gösterdi ve bize bir armağan verdi... kurtuluş armağanı. Bugün bu armağanı kutluyoruz!"

Muhafız elini sallayarak ilerlememi emretti, ancak bacaklarım o kadar titremeye başladı ki yürüyebiliyordu. Sarai çevresel görüşümde belirdi ve parmağıyla aşağı bakmamı işaret etti. Başımı eğdim.

Düzenli nefes aldığıma emin olarak, patika ayaklarımın altında yeşil çimenlere dönüşene kadar ilerledim. Muhafız elini sırtıma koydu ve beni yönlendirdi.

Cemaatle yüz yüze geldi. İnsanlar arasında toplu bir soluk sesi duyuldu ve o anda, gözlerimi kapalı tutmam konusunda aldığım emre sevindim. Halkımın gözlerinin içine bakmak zorunda kalsaydım hareket edemezdim... ölümlü ruhlarını kurtarmak için bana ihtiyaç duyduklarına inandıkları kadar benden nefret eden insanlar.

"Yürü," dedi arkamdaki muhafız sessizce, başkalarının duyamayacağı kadar sessizce. "Peygamber yolun sonunda bekliyor.
koridorda."

Yavaşça koridora doğru ilerledim. İnsanlar yere oturmuş, beyazlar giymişlerdi. Göz ucuyla bazılarının yüzlerini görebiliyordum. Yakaladığım birkaçı Aslında gözlerimin içine baktılar ve ağızları şok içinde düştü. "Bir Lanetli," diye fısıldadılar, onay cemaatin içinde yıldırım hızıyla dolaşıyordu.

İnsanların ağladığını duydum, benim kurtuluşum olduğuna inandıkları için seviniyorlardı. Daha da kötüsü, peygamberi övdüklerini, dillerde konuştuklarını ve sevinç içinde feryat ettiklerini duydum.

Sunağa yaklaştığımda atmosfer elektriklendi. Durdum ve yüzümü Peygamber Kabil'e döndüm. Elini uzatıp elimi tuttu ve sanki hasta olacaktım gibi hissettim. Rider gibi nazik değildi; elimi tutmuştu. agresif, kibirli bir şekilde.

"Devam edin," diye bağırdı Peygamberin Eli Kardeş Luke'a. Sesindeki sertlik karşısında irkildim ve titrememek için kendimi zor tuttum.

Tören başladı. Kardeş Luke'un kutsal kitaplardan okuduğu ve Lanetli Kız Kardeşler kehanetinden bahsettiği sözleri dinledim. Peygamber David'in şeytanla lekelenmiş bir kadının ruhunun Tarikat'ın peygamberiyle birleşerek Tarikat'ın yolunu izleyen herkesi kurtaracağına dair sözlerini okurken onu dinledim. Başka bir şey duymadım; insanların heyecanı daha da artmıştı. Peygamber Kabil'in, Tarikat'a cevap veren

Kardeş Luke'un sorduğu bir şey. Sonra peygamber elimi çekti ve konuşma sırasının bende olduğunu anladım.

"Sen, Harmony, Havva'nın Lanetli Kız Kardeşi, efendin peygamberini ve kurtarıcını nikâhlı kocan olarak kabul ediyor musun? Onun hem kalbinin hem de ruhunun kralı olmasına izin veriyor musun? Efendiniz ve ruhani lideriniz olarak size hükmetmesine? Onun her emrine itaat et ve kötülüğü senden kovmasını hoş karşıla. lekelenmiş ruh?"

"İstiyorum," diye fısıldadım, kalbimin üzüntüyle düştüğünü hissettim.

Kardeş Luke ellerini havaya kaldırıp "Lanetli ile peygamberin birleşmesi mühürlendi!" diye bağırdığında kalabalık kükredi.

Peygamber Cain'in ayaklarının benimkilere yaklaştığını gördüm. Beni kendine doğru çekti. Bedenim onunkiyile çarpıştığında haykırdım, Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, Peygamber Cain saçlarımın arkasından çekerek ağzımı kendisine doğru kaldırdı. Hiçbir uyarıda bulunmadan dudaklarını sert ve inatçı bir öpücükle dudaklarıma çarptı. Dili ağzımın içine dalınca inledim. Ellerim yumruk oldu, içgüdüsel olarak onunla dövüşmeye hazırlandım. Ama ellerimi yanıma bıraktım ve ağzımı almasına izin verdim. Bu, izinsiz alacağı şeylerin sadece başlangıcıydı.

İtaat etmekten başka seçeneğim yoktu.

Peygamber beni serbest bırakırken gözlerimi yere diktim.

ve halkına hitap etmek üzere harekete geçti. "Şimdi gelinimi alacağım

ve kötülüğü ruhundan temizlemek için uzun ve ağır bir sürece başlayacağız. Benim tohumumla şeytanı onun

ruhundan kovacağım."

Kalabalık mutluluk içinde kükredi. Peygamber Cain bizi kalabalıktan uzaklaştırıp yüksek bir platforma doğru çevirdi. Sahneye şöyle bir göz attım ve midem ağzıma geldi korku. Ortada, beyaz tül perdelerle örtülü büyük, yüksek bir şilte vardı.

Peygamber Cain'in eli benim elimde sıkıştı. Bizi merdivenlerden yukarı, yatağa doğru götürdü. Her adımda korkum daha da artıyordu. Yatağa vardığımızda korkudan bayılacağım diye ödüm kopuyordu.

Peygamber durdu. Önümüzde Luka Kardeş'in ayaklarını gördüm. "Peygamber," dedi Luke birader. "Birleştirme yatağı hazır."

"Teşekkür ederim kardeşim," dedi peygamber ve perdeleri aralamak için elimi bıraktı. Ayağa kalktım, emrimi bekliyordum, bacaklarım o kadar titriyordu ki hareket edebileceğimi sanmıyordum.

Biri arkamda hareket edip giysiyi omuzlarımdan çekince nefesim kesildi. Yere düştü ve ayaklarımın dibinde birikti. Çıplak bedenim halkımıza teşhir edilirken utanç içinde gözlerimi kapattım. Utançtan titredim ve gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum.

"Peygamberine git," diye alçak ve sert bir ses kulağıma emretti. Gözlerimi açtım. Kardeş Luke yatağın etrafındaki perdeleri aralıyordu. Peygamber ortada yatıyordu, hâlâ tamamen giyinikti.

"Yürü," diye emretti Luke Kardeş, ben kıpırdamayınca. Kurşuni ayaklarımla kendimi yürümeye zorladım. Yatağa doğru ilerlerken nefes almıyordum. Dizimi kaldırdığımda

Peygamberin yanına, merkeze doğru sürünürken bir daha asla nefes alamayacağımdan emindim.

Bu sabah rahibeler tarafından bana söylendiği gibi sırtüstü yattım, gözlerimi aşağıya diktim ve peygamberin bakışlarıyla asla karşılaşmadım. Ellerimi karnımın üzerine koydum,

Yoğun ve aralıksız titremelerini durdurmayı başaramadığım için kendime kızgındım.

Etrafımızdaki perdeler kapalıydı. Kalabalık kurtuluş için dua etmeye başladı, mırıltıları tülün içinden geçiyordu. Perdelere baktım, gerçekten ne kadar şeffaf olduklarını görmeye çalışıyordum. Luka Kardeş'i ve diğer ihtiyarları tülün arkasından görebiliyordum ama yüz hatları bulanıktı.

Bu beni biraz rahatlattı. Bu birleşme halka açık olacak olsa da, sadece hareketlerimiz görülecekti. Gözyaşlarım insanlara korkumu belli etmemeliydim. Beni kırılırken görmelerine dayanamazdım.

Bunu yapmalısın.

Komünü çevreleyen hoparlörlerden teneke gibi dua müziği akmaya başladı ve kalbim ritme ayak uydurdu. Peygamberin kaydığını ve pantolonunu çıkardığını hissettim, ama üstünü değil. Tekrar yanıma uzandı.

O üstüme tırmanırken gözlerimin kenarlarından başıboş yaşlar kaçtı. Sıcak nefesinin yüzümde gezindiğini hissettiğimde gözlerimi kapattım. Konuşmasını bekliyordum. I

Sert ve acımasız olmasını bekliyordum, bu yüzden alnımdaki bir tutam saç nazikçe ittiğinde irkildim.

Eli karnımın üzerine düştü. O sertleşince ben de sertleştim.

parmaklarını benimkilere geçirdi. Elinin titrediğini fark ettiğimde şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim.

Gözlerimi açıp açmamakta tereddüt ederken donup kaldım, tamamen hareketsizdim. Üçe kadar saydım, sonra uzun boyalı kirpiklerimi kırıştırdım ... ve doğruca şimdiye kadar gördüğüm en nazik koyu renk gözlere ... başkasınınkinden ayırt edebileceğim bir çift göze

Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürdü. İşte o zaman gördüm. İnce hareketinin bana neyi gösterdiğini gördüm - ağır mürekkepli tenini, tuniğin kollarının altından görünen şeytani formları. Kalbim kabardı. imkânsız bir dolgunluk ve hayret verici bir rahatlama hissettim.

"Rider," diye mırıldandım, o kadar sıkı tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Rider'ın koyu renk gözleri de rahatlayarak kapandı. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bir öpücük kondurdu ve gözlerini açtı.

Onun bu andaki korkusu benimkini yansıtıyordu.

Rider gözlerimin içine baktı ve kalabalığın duaları birleşmenin tamamlanması için daha da yükselirken ikimiz de gerildik. Kardeş Luke yatağın yanından öksürdü. "Peygamber Cain? Her şey yolunda mı?"

"Bu yataktan uzaklaş! Hemen!" diye hırladı. Tüylerim diken diken oldu; Rider'ın sesi tıpkı ikizinininkine benziyordu. Kardeş Luke platformun en uzak tarafına doğru kaçtı. Ama durduğu yerden onu izlediğini görebiliyordum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Rider. Yüzüne baktım ve her güzel yüzüne kazınmış pişmanlık ve kederi gördüm.

Özellik.

"Nasıl?" Ben de fısıldadım. "Anlamıyor muyum? Sen nasıl buradasın?"

Rider başını salladı, sessizce bana şimdi sormanın zamanı olmadığını söylüyordu. Peygamberin bu rolünü oynamıştım. günlerce nişanlı kaldım. Kısa bir süre daha yapabilirim. Gözleri kapandı. Dışarıdaki insanlar huzursuzlanmaya başlamıştı. Elimi usulca göğsünün üzerinde gezdirdim ve gözlerini açtı.

Bana geri dönen acı kalbimi parçaladı. "Rider," dedim neredeyse duyulmayacak bir sesle. "Bunu yapmalıyız. Judah ... tereddüt etmezdi."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Ama . . . " Zeytin rengi teninde bir kızılık belirdi.

"Ne?" diye sordum. Vücudumu onunkine yaklaştırarak, onu doğrudan üstüme uzanmaya teşvik etmeye çalışarak sordum. Rider'ın zaten şok olmuş gözleri daha da açıldı, ama üzerime doğru hareket etti, çıplak alt bedeni benimkiyle buluştu. Çıplak tenlerimiz birbirine değerken göz bebekleri büyüdü.

Nefesini içine çekti ve ben de elimi yanağına götürdüm. "Rider-"

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyerek sözümü kesti. Böylesine heybetli bir adamın bu kadar korkmuş olduğunu görmek kalbimi hüznle doldurdu. Rider'ın yüzü daha da kızardı ama bu kez öfkeyle. "Harmony," diye homurdandı. "Çok özür dilerim. Böyle olmamalıydı. Bu şekilde olmamalıydı."

Sesindeki samimiyet karşısında neredeyse kırılacaktım. Rider'ın yüzünün tiksinti ve belirsizlikle canlanmasını izlerken

Beni tam burada ve şu anda almanın verdiği ağır çatışmayı hissettiğinde, kontrolü ele almam gerektiğini biliyordum.

Yol göstermek zorundaydım.

Bacaklarımı yavaşça ayırdım. Rider'ın benimkinin üzerinde duran bedeni aradaki boşluğa düştü. "Harmony," diye fısıldadı endişeyle.

"Şşş," diye yatıştırdım, başımı salladım. "Bunu yapmalıyız."

Başını başka yöne çevirdi. "Kendimi bir tecavüzcü gibi hissediyorum. Kendimi burada, tıpkı ağabeyim gibi, seni isteğin dışında zorluyormuşum gibi hissediyorum. Ben böyle biri değilim."

Ve biliyordum. Kardeşine hiç benzemediğini o zaman anladım. Çünkü bu birleşme konusunda inanılmaz derecede kararsızdı. Kendini bana zorla kabul ettirme düşüncesi onu hasta ediyordu.

Bunu tam da bu yüzden istemiştim.

Neden hoş karşılayayım ki? Hiç böyle bir nezaket görmemiştim.

"Onu istiyorum," diye ağızımdan kaçırdım. Rider dondu kaldı.

Tekrar bana baktı. "Ciddi olamazsın. Bu yanlış... Bu çok yanlış."

Elimi uzun saçlarının arasından geçirerek, "İdeal olmasa da bunu reddetmiyorum. Sen . . . ve ben . . . bu şekilde birlikte . . . zorla olmayacak. Asla zorla değil, bunun yerine açık gözler ve istekli kalplerle."

"Harmony," diye fısıldadı Rider ve eğilip dudaklarımı kendi dudaklarına götürdü. Öpücüğu beni içine çekerken elimi aramıza soktum ve erkekliğini tuttum. Onu gergin bir şekilde elime aldığımda Rider sıçradı, ama ben

Dur. Eğer o harekete geçmezse, bu iş bittikten sonra çarşafı katıldığımıza dair kanıtlar olmazsa, insanlar bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacaktı.

Dudaklarımı onunkilere değdirerek öpücükten ayrıldım. "Bunu istiyorum, Rider. Bunu sadece seninle isteyebilirim."

"Harmony," diye mırıldandı. Onu girişime yerleştirdim ve bacaklarımı kalçalarının arkasına koyarak içeri ittim. onu ileriye doğru yönlendirdi. Ve bu sefer Rider ondan istediğimi yaptı, Sarai'nin içime yerleştirdiği sıvı onun içime kolaylıkla girmesine yardımcı oldu.

İçimi yavaşça, santim santim doldurup beni iyice genişletirken çenemi gerdim. Beni inanılmaz bir şekilde doldururken ellerim kollarını tutmak için uzandı. Gözlerimi açtım ve Rider'ın bakışlarıyla karşılaştım.

İlerlemeye devam ederken yanakları kızarmıştı, yüzü nasıl hissettiğini ele veriyordu -çelişkili ama inanılmaz bir zevkle sarmalanmış. "Harmony," diye fısıldadı sonuna kadar içeri iterken. Rider dondu kaldı, başını arkaya yaslayarak gözlerini kapattı ve sadece nefes aldı. Ve benim nutkum tutuldu. Onun üstümde olmasından dolayı nutkum tutulmuştu. Gözlerimin içine bakmıştı. Kollarını iki yana açmıştı. Başımın üzerinde korumacı bir şekilde. Bakışlarında sadece dizginlenemez bir şefkat ve ihtiyaç vardı. Nefret yoktu. Gurur yoktu.

Bana hissettirdi . . . Hissettirdi.

O zamana kadar katılımlar sırasında hiçbir şey hissetmemiştim. Kendimi hep başka bir yere götürdüm, başka bir dünyanın hayalini kurdum. eylemin gerçekleşmesinden uzakta. Ama tam o anda, Rider'la birlikte.

her şeyi hissettim. Tül perdelerin arasından süzülen ılık esintiyi hissettim. Rider'ın sıcak teninin benimkine değdiğini hissettim, zevkten titrememe neden oldu. Ama en önemlisi bunun her saniyesini ruhumda hissettim. Mutluluğu kalbimde hissettim. Özgür hissettim.

"Harmony," diye mırıldandı Rider. Endişe içinde bana bakıyordu. "İyi misin?"

"Evet," diye yumuşak bir sesle cevap verdim. "İyiden de öteyim."

Sözlerim Rider'ın bakışlarındaki bir şeyi yatıştırmış gibi görünüyordu ve hareket etmeye başladı, kendini nazikçe geri çekti, sadece geri itmek için, nazik vuruşlarının hissi şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Ne kadar hızlı hareket ederse o kadar nazikleşiyordu. İçimde sallanırken Rider'ın teni sıcaklıkla parlıyordu. Ve ne zaman

Başını eğip alnını benimkine yasladığında neredeyse ağlayacaktım.

Birleşmenin böyle olabileceğini bilmiyordum. Bu kadar saf ve gerçek... Bu kadar hassas. İçimde garip bir his kıpırdanmaya başladığında nefesim kesildi. Gözlerim açıldı ve Rider başını geriye doğru kaldırdı.

"Rider." Rider'ın gözleri benimkilere güzelce kilitlenirken onlarla karşılaştım. "Rider," diye tekrarlardım, onun yüzünde de kendi yüzümde gördüğüm aynı şaşkın ifadeyi gördüm.

"Harmony," dedi, kalçaları daha hızlı hareket ederken gırtlaktan, alçak ve çığ. Nefesim onunkine yetişmek için hızlandı. Sonra, Beni gafil avlayan, vücuduma yayılan kızgın bir sıcaklık beni içimden büyük bir yükseklığe kaldırırken sırtım kamburlaştı.

Dudaklarımdan yüksek sesli bir çığlık koptu.

Işık beni parçalara ayırdı, sadece imkansız bir zevk duygusuyla beni tekrar birleştirmek için.

İçimde patlayan parlaklığı kontrol altına almaya çalışırken ellerimle Rider'ı tuttum. Gözlerimi açtım, tam zamanında Rider'ın boynunun gerildiğini ve benimle aynı zevki aldığını gördüm.

hissi yüzünü ele geçirdi. Ama benim aksime, Rider gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. Benimle kaldı, hem bakışlarımda hem de kalbimde kilitli kaldı, salıverildiğini haykırdı ve beni sıcaklığıyla doldurdu.

Sonrasında Rider'ın kalçaları içimde hafifçe sallandı. Kısa, gergin nefesler aldı, sonra biz hareketsizleştikçe sakinleşti. İkimiz de az önce olanlardan dolayı şok içindeydik. İkimizin de az önce paylaştığımızı bildiğim tarif edilemez bir lütuf duygusu.

"Harmony," diye tekrar fısıldadı Rider, ismim ruhundan dökülen bir dua gibiydi. Eğildi ve beni öptü. Ruhlarımızın birleştiği kadar kesin bir şekilde ağızlarımızı da birleştirdi.

Ayrıldığımızda, dışarıdaki kalabalık tezahürat yapmaya başladı ve sahip olduğumuz sıcaklık ve ışık kozasını deldi. bir anlığına içindeydik. Sanki başımızdan aşağı soğuk bir su dökülmüş ve bizi olduğumuz yere geri getirmişti.

"Gitmemiz gerek," dedi Rider üzüntüyle. Biliyordum ki o da benim gibi zamanı dondurabilmeyi, dünyayı yok edebilmeyi diliyordu.

istenmeyen izleyiciler ve burada kalın. Kalplerimizin bu kadar memnuniyetle dolup taşmasını sağlamak.

"Biliyorum," dedim isteksizce, kendini içimden çıkarırken iç geçirdim. Çok garipti. Rider içimden çıktığında

bedenimi, ruhumun bir parçasını da kaybetmiş gibi hissettim.

Rider pantolonunu giydi ve yataktan kalktı. I Kendini toparlamasını izledim, sonra bana döndü. Uzattığı elini tuttum ve onu dışarı kadar takip ettim. kapalı yatak. Dışarı çıkarken Rider elimi sıktı, çıplak bedenim hemen ortaya çıktı. Beni mümkün olduğunca korudu, sonra parmaklarını şaklatarak yakınlardaki gardiyan bana elbisemi verdi. Elbiseyi çabucak giydim ve sonra ne olacağını bekledim.

Kardeş Luke yatağa doğru yürüdü ve kalabalığın görmesi için kirli çarşafları kaldırarak geri döndüğünde yüzüm utançtan kızardı. İnsanlar alkışladılar ve peygamberleri için ellerini havaya kaldırdılar.

Kehanet tamamlanmıştı. Sevinçlerinin titreşen dalgalarını hissedebiliyordum.

Rider ellerini havaya kaldırdı, her santimiyle Tarikat'ın peygamberi gibi görünüyordu. Kalabalık sessizleşti. "Ben ve yeni eşim için dört günlük yalnızlık dönemi şimdi başlıyor. Bu süreyi günahlarınızı düşünmek ve ruhlarımızın kurtulması için dua etmek için kullanın." İnsanlar kutlama için ayağa fırladı. "Kutlamalarınız batı salonunda başlayacak. Gidin ve Kurtuluşunuzu kutlayın ve Rabbinizin seçilmiş halkına gönderdiği sevgiyle kucaklaşın!"

Kutlamalara başlamak için dağılan kalabalığın telaşını duydum. Rider, Kardeş Luke'a döndü. "Lanetli'yi yalnızlık evine götüreceğim. Hiç kimse Dört gün tamamlanana kadar bizi rahatsız edin, anlaşıldı mı?"

"Evet, Peygamber. Ben burada her şeyi hallettim. Sen yeni gelinini arındırmanın tadını çıkar."

Rider elimi tuttu ve beni sürükleyerek kalabalığın aksi yönünde. Rider'ın hızlı adımlarına ayak uydurmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak gözlerimi aşağıya diktim. Yumuşak Çimler hızla patikaya dönüştü ve yukarı bakma riskini göze alarak ileride yalnızlığın gelin evini gördüm.

Ama eve vardığımızda, Rider beklediğim gibi beni içeri götürmedi. Bunun yerine girişten koşarak geçti ve çevredeki ormana yöneldi. Altımızdaki zemin sert, kuru toprak ve dallara dönüşürken şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Kırık dallardan birkaçı kayışlı sandaletlerimin arasından ayaklarımın çıplak kısımlarını kesti ama Rider bizi ormanın derinliklerine doğru çekmeye devam etti.

Bizi nereye götürüyorsa oraya odaklanmıştık.

Yukarıdaki ışık solmaya başladığında, göğsümde bir huzursuzluk başladı.

Sürücü arkasına bakmadı, sadece ilerlemeye devam etti. Hızını arttırdıkça alnımda boncuk boncuk terler birikiyordu. Yol aldıkça nemli hava daha da yoğunlaştı. Biz O kadar çok zaman geçti ki gece içeri girdi. Böyle bir bedensel efora alışık olmadığım için nefes nefese kaldım.

Sonra aniden Rider bir dalı iterek yoldan çekildi ve bir çit görüldü. Çit metaldi ama Önümüzdeki panel kesilmişti. . . bizim sığabileceğimiz kadar geniş kesilmişti. Rider kesilmiş levhayı kenara itti. Ben sallanıyordum.

ayaklarım. Kafam o kadar karışık ve yorgundum ki başım ağrıyordu.

"Hadi bebeğim," diye ısrar etti Rider, geçmemi işaret ederek. Koluma uzanıp bana yol göstermesi için yeterince uzun süre tereddüt ettim. Rider çarşafı tekrar sonra elime uzandı. Daha önce olduğu gibi aynı hızda, birkaç sıra daha geçtik.

ağaçlar, ıssız bir yola varmadan önce . . . siyah camlı siyah bir araç dışında ıssız.

Nefesimi içime çektim. Neler oluyordu? Nereye gidiyorduk? Rider yüzünü bana döndü. İki elini üst kollarıma yerleştirdi ve beni araca doğru bastırana kadar geriye doğru itti. Elleri kollarımdan yanaklarıma doğru hareket etti.

"Rider," diye fısıldadım nefesimi tutmaya çalışarak. Öne doğru eğildim ve ellerimi onunkilerin üzerine, yanaklarıma uzanacak şekilde kaldırdım. Kokusunu içime çektim ve kalbinin göğsümde hızla çarptığını hissettim. Bana sanki onun güneşiymişim gibi bakıyordu. Kalbimde onun da benim olduğunu hissettim.

"Nasıl?" Yumuşakça sordum. "Nasıl yaptın? . . bu nasıl mümkün olabilir? Kafam çok karışık. Evlenmem gereken kişi Peygamber! Davamıza yardım etmek için bunu yapmak zorundaydım ... ne ... ne yaptın?"

Sorularımı bir kenara iterek geri adım attı. "Gitmemiz gerek bebeğim."

Bileğine uzandım. "Nereye? Nereye gidiyoruz? Neler olduğunu bilmem gerek!" Arkama baktım korku damarlarımda dolaşıyordu. "Arkadaşlarım.

Gardiyanlarım. . . onları bırakamayız! Bana ihtiyaçları var. Peygambere yaklaşmak için bana ihtiyaçları var!"

Rider durdu ve beni kendine doğru çekti. "Biliyorlar, Harmony. Tüm bunları yapmama yardım ettiler. şimdi onlara da yardım edebilmemiz için benimle gelmeni istiyorum. Planımız değişti. Sadece bu bilginin sizi tehlikeye atması ihtimaline karşı size söylemedik."

Zihnimi kalın bir bulut kapladı. Eğer Rider'a yardım etselerdi ... "Cezalandırılacaklar!" Elim ağzıma gitti. "Onları ldrecek. İhanetleri yüzünden hepsini öldürecek. Peki kardeşini nereye koydun? Hâlâ hayatta mı?"

Rider tekrar yüzümü avuçladı. Yüz ifadesi sempatik ama bir o kadar da kararlıydı. "O yaşıyor. Harmony, bu an arkadaşlarının Porto Riko'da kalma sebebiydi. kaabilecekleri o yıllarda. Sen de bu yüzden geri dönmek için gönüllü oldun. Bu planı harekete geçirdik; sadece düşündüğünüzden farklı görünüyor."

"Anlamıyorum," diye cevap verdim ve Rider'ın bileklerine daha sıkı tutundum. "Onunla evlenmem gerekiyordu."

"Onlar -Kardeş Stephen, Rahibe Ruth, Süleyman ve şimşon- bunun olduğunu göremediler. Hepimiz bunun ne olduğunu gördük. düğün sana ne yapıyordu. Seni içten içe öldürüyordu. Hiçbirimiz senin kendini feda ettiğini göremedik. Kardeşim sana zarar verebilirdi. Ve sen bunu kaldıracılsaydin bile. Ben dayanamazdım. Yapamazdık." Rider gözlerini kapattı. "Kim olduğumu öğrendikleri gece tasarladığımız plan buydu. Bize yardım edebilecek insanlara ulaşabilirim. Çünkü bunu yapamayız.

Yalnız. Yardım almamız gerekiyor. . . bu süreçte sizi yok etmeden."

Onlardan ayrıldığım için onun da en az benim kadar kafasının karışık olduğunu gözlerinden anladım. "Rider," diye mırıldandım, gözyaşlarım boğazımı tıkamaya başlamıştı bile. "Bu karmaşadan çıkmamıza kim yardım edecek? Kardeş Stephen'ın bahsettiği yetkililer mi?"

Rider'ın yanaklarımdaki elleri biraz daha sıkılaştı. "Hayır. Judah'ın en çok korktuğu insanlar."

İlk başta bunun kim olabileceğini düşünemedim. Sonra peygamberin öğretileri zihnimde canlandı. Onun vaazları Hoparlörlerden tüm komünün duyması için vaaz verildi. "Şeytanın adamları," diye fısıldadım. Rider bir kez başını salladı. "Peygamberden kurtulmak için cehennemden mi geçmemiz gerekiyor?" Böyle adamlarla yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalışarak sordum.

Rider bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca baktı. "Korkarım zaten cehennemde yaşıyormuşuz bebeğim." Rider'ın sarsıcı sözleri nefesimi kesti. "Artık gitmeliyiz," dedi Rider ve arkasını dönüp gitmeye başladı.

Bunu yapmadan hemen önce, bana dönene kadar bileğini çektim. Kaşları çatılmıştı. Beni izliyordu, bakışlarında endişe vardı. Tam karşısına gelene kadar bir, iki adım daha yaklaştım. "Biz evliyiz," dedim şaşkın bir fısıltıyla. Onun elindeki sol elime baktım, basitçe Yüzük parmaklarımızdaki altın yüzükler birbirine uyuyordu. Başparmağımı Rider'ın yüzüğünün üzerinde gezdirdim ve gözlerinin içine baktım. Gözleri parlayarak beni izlemeye başlamıştı bile. "Halkımızın gözünde biz sonsuza dek karı kocayız. Ve biz Göksel olarak birleştik. Sen ve ben ..."

Rider konuşmadı. Adem elması boğazında sallanırken yutkunmasını izledim. Hissettiğim şeyin -kalbimde çarpınan mutluluğun baş döndürücü hafifliğinin- karşılıksız olmasından korktuğum için kalbimin hızı arttı. Bu sadece planın iyiliği içindi.

Tam elimi Rider'ın elinden çekecekken beni tekrar araca yasladı. Kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenle atıyordu. Tüm bunların nedeni

Rider'ın yoğun bakışlarında garip bir ifade vardı. Sanki koyu renkli gözleri ateşle yanıyordu, derinliklerinde yakıcı bir açlık vardı.

Ağzımı açtım, konuşmak için kendimi zorladım. Ama Rider'ın elleri yüzüme indi ve ağzı yüzüme çarptı. Rider'ın ağzı benimkini yutarken sersemlemiştim, nefesim kesilmişti -tutkulu, çaresiz ve o kadar büyük bir arzuyla doluydu ki durduğum yerde bacaklarım titriyordu. Ellerim göğsüne doğru hareket etti, böyle bir şekilde alınmanın verdiği yeni hisse sıkıca tutunmaya çalışıyordum. Bu hareket Rider'ı daha da cesaretlendirdi. Onun Dilim benimkiyle düello yapıyordu, çok baskındı ama aynı zamanda çok nazik ve yumuşaktı. Vücudum ılık ve alevlerle canlı hissediyordu, o kadar ki göğsüm ağrıyordu ve artık tanıdık gelen bir his çekirdeğimde toplanırken bacaklarımı birbirine kenetlemek zorunda kaldım.

Sonunda Rider geri çekildi ve ikimiz de kaybolan nefesimizi ararken alnını benimkinin üzerine koydu. Göğüslerimiz çılgınca bir ritimle inip kalkıyordu. Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimiz nihayet rahat bir nefes aldığı anda, Rider başparmağını kolumdan aşağıya doğru Düşün bandını. "Seni istiyorum Harmony. Şu anda yapamam Karım olduğuna inanamıyorum. Biz sen

benim ilkim. Sana bu şekilde sahip olduğumu ..." Başını geriye çekti ve dudaklarını ağızıma değdirerek, "Yani Çok güzel ve mükemmel. Ve benim. Gerçekten benim, her yönden." Gözlerimi kapattım, beni de istediği için rahatlamıştım. "Ama ben seni hak etmiyorum. Birazcık bile."

Gözlerim açıldı. Onu düzeltmek, beni herkesten daha çok hak ettiğini söylemek istedim ama o zaten araca doğru yürüyordu. Kapıyı açtı. "Bin bebeğim, gitmemiz gerek."

Bana neden sürekli 'bebek' dediğini merak ediyordum. Yetişkin bir kadın için böyle bir terim kullanıldığını hiç duymamıştım. ses tonundaki sevecenliği fark etti.

Bebeğim.

Rider'ın ne yaptığını bildiğine güvenerek araca bindim ve Rider sürücü koltuğuna geçti. O başladığında motoru çalıştırdı, tüm ışıkları kapalı tuttu. Karanlıkta oturduk. Rider derin bir nefes aldı. Gözleri kapanırken ve dudakları gerilirken onu izledim. Bir şey onu tedirgin etmişti; gergin, hatta belki de korkmuş görünüyordu. Bu bende de korku hissi uyandırdı.

Şeytanın adamları.

Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra Rider'ın kollarındaki resimleri düşündüm ve her şey anlam kazanmaya başladı. Bu adamları tanıyordu. Onları iyi tanıyordu.

Ellerinden birini kendi ellerime aldım. Rider bana döndü ve ben de ona sulu bir gülümseme sundum. İç çekti; korkusunu anladığımı biliyordu.

Rider elimi ağızına götürdü ve vanilya kokulu tenime iffetli bir öpücük kondurdu. Yola çıktı ve bizi çok uzun zamandır hapseden hapishaneden uzaklaştırdı. Karanlık ve kıvrımlı yollarda ilerlerken elini bırakmadım.

Karanlık bir şey hissettiğimde elini bırakmadım. midemde bir kıpırtı vardı. Rider'ın beni kötülüğün inine götürmesine izin verirken, kalbimdeki bir şey bana kapılarında bizi sadece en kötü türden acının beklediğini söyledi.

Ben de dayanmaya devam ettim.

Yeni kocama tüm varlığımla tutunacağıma yemin ettim.

Onu asla bırakmayacağıma yemin ettim.

On Birinci Bölüm

Rider

Komünden hızla uzaklaşırken içimde adrenalin ve dehşetin eşit parçalardan oluşan güçlü bir karışımı kıpırdandı. Aklımda tek bir hedef vardı, Harmony'yi kazasız belasız götürmem gereken tek bir yer. Tek seçenek buydu. Bizi her kim izliyorsa, onu oraya götürdüğüm için dua ettim.

Orada olması gerekiyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra... Siktir. Başım dönüyordu. Onunla daha yeni evlenmişim. Onunla birlikte olmuşum. Tenim yanıyordu. Bu en iyisiydi. bir his. Yine de aynı zamanda, kendimi onu kandırdım. Hayatında ilk kez kendini birine vermişti ... ve ben lanet bir sahtekârdım.

Benim gözümde Judah'dan daha kötüydüm.

Yer değiştirirken Harmony'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde oturuyordum. Küçük parmakları, dağılmakta olduğumu doğru bir şekilde hissettiği her seferinde benimkilere biraz daha sıkı sarıldı. Ama yıkılmayacaktım. Kendimi toparlamalı ve bu işi sonuna kadar götürmeliydim.

Kardeş Stephen, Rahibe Ruth, Solomon ve Samson bana güveniyorlardı.

Bir saatten fazla sessizlik içinde geçti. Austin'in dış mahalleleri görünmeye başladı. Harmony'ye bakmak için kendime izin verdim. Sırtını dik tutmuştu ve gözleri kocaman açılmıştı.

Dış dünya yanımızdan vızıldayarak geçiyordu. Her şeyi içine çekmeye çalışırken elleri benimkilere sımsıkı sarılmıştı.

Bunun nasıl bir his olduğunu hatırladım. Bilge Abraham beni ilk kez dışarı çıkardığında on sekiz yaşıdaydım, beni Hangmen'lerle birlikte gizli göreve gitmeye hazırlıyordu. O kadar çok etkilendiğimi hatırlıyordum ki Dışarıdaki dünyaya geri dönüp Mera'da saklanmak istiyordum. Ama yavaş yavaş şehrin ışıklarına ve gürültüsüne alışmıştım ... o zamanlar düşündüğüm gibi akılsız günahkârlara.

Aslında, dışarıya uyum sağlamamın tek nedeni Dünyanın bu kadar iyi olmasının nedeni, hepsinin lanetlenmiş olduğunu bilmemdi. Günahkârlar arasında bir azizdim ve buna yüzde yüz inançla inanıyordum. Pencereden dışarı bakarken, ben de dünyayı yeni gözlerle görüyormuşum gibi hissediyordum. Bu kez berbat olan bendim. Bu kez pedofili ve tecavüz inancını teşvik eden kötü adam bendim.

Kendimden hiç bu kadar öğrendiğimi hissetmemiştim.

Beni lütfundan mahrum bıraktığına emin olduğum bir Tanrı adına yaptığım her şeyden öylesine tiksiniştim ki. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar emin oluyordum ki Başka bir şey beni ellerinde tutuyordu. Cehennem ateşinin ayaklarımın tabanlarını yaladığını hissedebiliyordum.

Harmony şaşkın bir ses tonuyla, "O kadar parlak ki her şeyi zar zor algılayabiliyorum," dedi. "Kardeş Stephen bana bunu açıklamıştı

Birçok kez bana dış dünya hakkında her şeyi anlatmıştı, ama duymak ve görmek çok farklı şeyler." Midem bulandı. Onun yaşında, sadece görmemeliydi.

bunu ilk kez yaşıadım. Onun yüzünü izledim ve Stephen Kardeş'in, onların kim olduğunu öğrendiğim gece bana anlattığı her şeyi düşündüm.

İlk başta inanamadım. Zihnim buna inanmama izin vermedi. Ama doğru olduğunu biliyordum. Şimdi ona yakından baktığımda bunu görebiliyordum. O kadar güzeldi ki, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Çok mantıklıydı.

Harmony'nin elini bırakarak torpido gözüne uzandım. Solomon'un söz verdiği gibi para vardı, ihtiyacımız olanı yapmaya yetecek kadar ve kaçmamız gerekirse daha fazlası. Porto Riko'dan gelen sığınmacılar her şeyi düşünmüşlerdi. Yeni Zion'a hazırlıklı ve başarılı olmaya hazır olarak gelmişlerdi.

Harmony sessizce beni izledi. Etrafı tararken neredede olduğumuzu fark ettim. Evimizden çok uzakta değildi. hiç varış noktası yoktu. Üç mil daha gittim, sağa döndüm ve ileride eczaneyi gördüğümde derin bir nefes aldım. I otoparka yanaştı ve motoru durdurdu. Harmony'nin gözleri hâlâ bendeydi. Yüz ifadesindeki şaşkınlığı ve korkuyu gördüm. Elini tutarak onu kendime çektim. "Buradan bir şey almam lazım, tamam mı?"

Dükkâna baktı. "Burada beklemeli miyim?" dedi endişeyle. Başımı salladım ve torpido gözünden bir tomar para çıkardım.

"Kapıyı kilitleyeceğim," dedim. Dehşete kapılmış yüzüne arkamı dönüp gitmek zorunda kaldım. Son birkaç haftadır damarlarımda özgürce akan öfke geri gelmişti

intikamla. Harmony'nin kendini cesur olmaya zorladığını görmek aklımı kaçırmama neden oldu.

Çok fena düşüyordum.

Kardeş Stephen'ın bana söylediği şeylerin listesini hatırlıyorum

Personelin tuhaf bakışlarına aldırmadan sessiz mağazaya doğru koştum. Biliyordum ki beyaz tunik bazı kaşların kalkmasına neden oldu. Ama burası Austin'di. Her şey ve herkes tuhaftı.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde dükkândan çıktım ve eşyaları kamyonetin kasasına attım. Sürücü koltuğuna geri döndüğümde Harmony'ye doğru eğildim. Yüzü bembeyazdı, elleri kucağında yumruk olmuştu. Ama gözlerinde hâlâ kararlı bir bakış vardı.

Yapacağını biliyordum. Her durumda bir savaşçı olmak için yaratılmış gibiydi.

"İyi misin, bebeğim?" Alnından öptüm, sonra dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Evet," diye başını salladı. Onun gücüne gülümsedim. Elini kaldırdı ve yanağımda gezdirdi. Gözleri vücudumda gezindi. "Bu ışıktaki seni daha iyi görebiliyorum. Saçlarını, kahverengi gözlerini... bakımlı sakallarını..." Kirpikleri gözlerini indirirken yanağını öptüm. Başını kaldırıp bana baktığında, "Çok yakışıklı görünüyorsun" diye ekledi. Cevap olarak hiçbir şey söylemedim. Boğazım kapalıydı. "Daha derin çürüklerini bile kapatmışlar." Rahibe Ruth'un cildime sürdüğü pudrayı ovaladım.

"Kız kardeşler bana da taktı," dedi. "Yüzüme takmaya alışık değilim." Harmony doğal olarak

Büyüleyiciydi; makyajı zaten kusursuz olan yüz hatlarını daha da güzelleştirmişti. Judah'ın onu neden Lanetli olarak yakaladığına dair hiçbir soru yoktu.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel Lanetli'ydi. Mae'den bile güzeldi. Mae de güzeldi ama artık biliyordum ki ona karşı hissettiklerim Harmony'ye karşı hissettiklerimin yanına bile yaklaşamazdı. Harmony'ye karşı hissettiğim her şeyden daha fazlasıydı. Bunu açıklayamazdım bile. Kendimi merkezde hissetmemi sağlıyordu. Topraklanmış. O kadar uzun zamandır kendimi kaybetmişken.

Solda yıkık dökük bir motel görene kadar birkaç mil daha gittik. Arabayı durdurdum, kamyondan indim ve yolcu kapısına doğru ilerledim. Kapıyı açtım ve Harmony'nin elini tuttum. Kamyondan inerken parmakları benimkilerde titriyordu. Etrafına bakındı. "Burada mıyız? Yardım almaya gittiğimiz yer burası mı?"

Başımı salladım ve kamyonetin kasasındaki eczane çantasına uzandım. "Önce bir durak, sonra gideriz."

Harmony başını salladı ve gülümsemeye çalıştı. O kadar cesurdu ki. Ve bana güveniyordu. Bana güvenmişti. Tamamen. Kahretsin, bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Yakında o da benden nefret edecekti.

Zamanımın kısıtlı olduğunu biliyordum.

Motelin ofisine giderken Harmony'nin elini kendi elimde tuttum. Resepsiyondaki sivilceli çocuğun aptal gözleri Harmony'nin yüzünden ayrılmayınca neredeyse onu yumruklayacaktım.

Sahiplenme duygusu etrafımı sarmış, kanımı kaynatıyordu. Acelem olduğu için şanslıydı yoksa

Akşam yemeği için dişler. Anahtarları elinden kaptığım gibi Harmony'yi dışarı çıkarıp odaya götürdüm.

Boktan bir yerdi ama oraya uyumaya gitmemiştik.
Arkamızdan kapıyı kapattım ve bir lamba yaktım.
Harmony'nin nefesi kesildi.

boktan mobilyalar ortaya ıktı. Tam ona burada en fazla bir saate ihtiyacımız olduğunu söyleyecektim ki, "Burası çok güzel bir oda," dedi. Harmony parlayan gözlerle bana döndü. "Beni buraya sen mi getirdin, Rider? Yatağı ve banyosu olan bir odaya mı?"

Yatağa doğru yürüdü ve oturmadan önce eliyle şiltenin üzerine bastırdı. Çenesini kaldırdı ve
O kadar kocaman gülümsedi ki neredeyse yanımdaki lambadan daha parlaktı. "ok yumuşak," dedi mutlu bir şekilde, hafif bir Boğazından kıkırdama fışkırıyordu. "Ve keteni var."

Dilsiz gibi durmuş onu izliyordum, şimdiki karım boktan bir yatağın ve solmuş, kolalı çarşafların üzerine fışkırıyordu. Hayatı boyunca ailem ve benim yüzümden yaşadıkları gerçekten çok ağır geldi.

Onu her türlü keyiften, lanet olası bir yatak kadar basit bir şeyden mahrum bırakmıştık. Elinde hiçbir şey yoktu. Nefret ve yargılamadan başka bir şey yoktu. Tecavüze uğradı, istismar edildi.
temel insan haklarından mahrum bırakıldı.

lmeyi hak ettim. Bunu onun normu haline getirmekten sorumlu olan hepimiz ölmeyi hak ettik.

"Rider?" Gözlerime inen kırmızı sisi kırpıştırarak uzaklaştırdım. Harmony hâlâ bana gülümsüyordu. O gülümseme yi korumasına ihtiyacım vardı. Bu gecenin sonunda o gülümsemenin güzel yüzünü bir daha asla terk

etmemesini sağlayacaktım.

"Gel," diye mırıldandım, sesim duygu yoğunluğu içindeydi. Küçük banyoya doğru yürüdüm ve klozetin içindekileri boşalttım.

solmuş beyaz tezgahın üzerine bıraktım. Harmony kapı aralığında bir heykel gibi durmuş, her hareketimi izliyordu. Gözleri tezgahın üzerindeki saç boyasına kaydı.

"Görünüşünü değiştirmemiz gerekiyor," dedim kutuyu kaldırarak. "Böylece kardeşim ve mürit muhafızlar aramaya gelirse seni tanıyamayacak."

Harmony uzun bir süre beni inceledikten sonra yavaşça başını salladı ve belli belirsiz banyoya doğru yürüdü.

Başındaki çiçek çelengini aldım ve saçlarının ön kısımlarını tutan iki örgüden kurtuldu. Saçları gevşek dalgalar halinde yüzünün etrafına düşüyordu.

Boyayı uzun sarı saçlarına sürmeye başladığımızda Harmony'nin gülümsemesi geri dönmemişti. Kıpırdamadan durdu, yüzü boyayı saçına sürerken aynaya baktı ama şüpheli gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Boya açık renk saçlarını gece yarısı siyahına dönüştürürken, büyülenmiş gibi durup izledim görünüşünü değiştirmek.

Harmony duş aldı, hem düğün birleşimimizin kalıntılarını hem de boyayı yıkadı. O giyindi ve ben de saçlarını kuruttum. Son tutam da kuruduğunda Harmony'nin arkasında durdum ve yutkundum. Sayamayacağım kadar çok dakika öyle kaldım.

Sersemliğimi üzerimden attım ve onu omuzlarından tutup çevirdim. "Yukarı bak, bebeğim." Harmony'nin omuzları çöktü, Parmağımı her iki gözüne götürüp kontakt lenslerini çıkarırken ağzım kurudu.

Karıma baktım ve şaşkınlık içinde sendeleyerek geri çekildim. Kendimi biraz olsun sakinleşmeye zorlayarak, tamamen hareketsiz bir şekilde durduğu yere doğru yürüdüm. Gözlerinde akmayan yaşların parladığını gördüm.

"Kardeş Stephen sana benden bahsetmiş. . . benim hakkımda" diye fısıldadı. Bu gerçekten bir soru değildi. Bir açıklama da değildi. Onun hakkında her şeyi bildiğimin şok olmuş bir şekilde farkına varmasıydı.

Bileğini elime alarak kaldırdım ve ıslak bir yüz havlusuyla bileğindeki etkileyici makyajı sildim.

Bir dövme. Daha önce sadece üç kez gördüğüm bir dövme, kutsal kitaptan bir bölümün adı ve numaraları: "Ama korkaklar, imansızlar, iğrençler, katiller, zina edenler, büyücüler, putperestler ve bütün yalancılar, ikinci ölüm olan ateş ve kükürtle yanan gölde paylarını alacaklar."

"Vahiy 21:8," dedi Harmony ihtiyatla. Bileğini ağzıma götürerek dövmeyi öptüm. Kollarımı ona doladım ve göğsüme getirdim, onu kollarımda sıkıca tuttum.

"Özür dilerim," dedim kısık sesle. "Yaşadığın hayat için çok üzgünüm." Harmony ağlamaya başladı ama sadece birkaç saniye

anlar. Geri çekildi ve gözlerini sildi. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Kalbim aynı anda hem çarpıyor hem de onun için kanıyordu. Şimdi daha da güzeldi, ama eskisi gibi değil. Olacağını düşündüğüm gibi. O sadece daha güzeldi

Uyum. Başka kimse yok. Onu kıyaslayamazdım. Onu kıyaslayamazdım.

benimle kıyaslanamaz. Buna inanmak ne kadar zor olsa da.

Harmony soğukkanlılığını yeniden kazanmak için mücadele etti ve ben de, "Sen tanıdığım en güçlü insansın. Yaşadıkların, hayatta kaldıkların ... komündeki insanları kurtarmak için yapmaya istekli oldukların . . . "

Harmony neşesiz bir kahkaha attı. "Bu doğru değil. Güçlü olmak zorundaydım çünkü insanlar bana güveniyordu. Sevdiklerim tarafından güçlü biri olarak görüldüm. Ama içimde"-Harmony elini kaldırdı ve göğsüne, tam kalbinin üzerine götürdü-"burada, ben de herkes gibi parçalanırdım. Ben sadece bunu dünyadan sakladım. Bize zarar veren zalim adamların gözyaşlarımda yakıt bulmasına izin vermezdim.

Güç bir kalkandır, sadece güvenle azalır."

Sözleri beni çok etkilemişti ama beni asıl yıkan gözlerindeki parıltıydı, çünkü bana bana güvendi. Siktir. . . o bana güvendi.

Ona doğru eğilerek elimi artık siyah olan saçlarının üzerine bıraktım. Büyüleyici gözlerine baktım. Güzelliklerinde kaybolmuştum ama gitmemiz gerekiyordu. Harmony'nin huzuru bulma vakti gelmişti. Bu benim için lanet olası bir savaşın başlangıcı anlamına gelse bile.

Elimi onun elinin içine sokarak, "Hazır mısın bebeğim?" dedim. "Evet," diye cevap verdi, sonra elimden son parçayı çaldı.

"Bebeğim" diye ekledi. Sevgi sözcüklerine gülümsediğimde yüzü kızardı.

Harmony'yi kamyonete kadar götürdüm. Yaklaşık 20 mil yolumuz vardı.

Ben de Harmony'nin elini tekrar tuttum. Parçalanmış kalbinin yakında tamamen iyileşeceğini bilerek gülümsedim.

Hayatımın karmaşasında küçük bir kurtuluş eylemi.

Bir zamanlar evim dediğim yere gelirken nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Gergin olmayı bekliyordum. Kaçınılmaz olanın korkusundan başka bir şey hissetmemeyi bekliyordum... ama garip bir şekilde, sadece hissizleştiğimi hissettim. Kalbim çarpmadı, nabzım hızlanmadı. Sadece sakindim, çünkü Harmony'yi buraya getirmenin doğru olduğunu biliyordum.

Bunu hak etmişti.

Kamyonu beni kapılarına götürecek son viraja doğru sürerken, yerleşkenin titreyen ışıklarını gördüm.

Harmony oturduğu yerde kıpırdandı. Gözlerinin beni yakından, şüpheyle izlediğini hissedebiliyordum ama bakışlarımı sabit tuttum.

düz ileri. Sola dönerken ve kamyonu sabit bir şekilde durana kadar yuvarlarken dönüş sinyali ile uğraşmadım. Yerleşkeyi inceledim. Buraya en son geldiğimden beri bir ton koruma yapılmıştı. Kapılarda artık parmaklık yoktu, onun yerine som demirden yapılmışlardı. Duvarlar daha yüksek, daha güçlü ve daha kalındı. Ama daha da yenisi, buraya giren ve çıkan tek yola bakan yükseltilmiş gözetleme kuleleriydi.

Lanet olası bir kaleydi. Geçilmez. İçeri girmek ve daha da önemlisi kaçmak imkansızdı.

Kulelerin birinden gelen bir hareket gözüme çarptı ve siyahlar giymiş bir adamın bana baktığını gördüm. Kamyonun camları karartılmıştı ve o an bunun için şükrettim. İçeriye göremiyorlardı, ki planımız da buydu.

Kuledeki adamın elinde bir silah vardı ve kamyonumuzu gözetliyordu ama hangi kardeş olduğunu göremiyordum. Harmony'nin gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Burada kal, tamam mı?" Dedim.

Yutkundu ve n camın ötesindeki siyah demir kapılara uzun uzun baktı. "Rider Korkuyorum. İçimden bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor."

Konsolun zerine eğilerek parmağımı çenesinin altına koydum ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. Onu usulca, tatlı tatlı öptüm ve ağzımı mümkün olduğunca uzun süre onunkinde tuttum. Bunun büyük olasılıkla onu son kez bu şekilde tanıyacağım, burada bu şekilde bulunacağım ... onunla bu şekilde bir an yaşayacağım son an olacağını biliyordum. Harmony dudaklarımda eridi. Kendimi çok canlı hissettirdi. Ondan önce lydm.

Alnımı onunkine bastırdım ve gözlerimi kapattım. Hareket etmek istemiyordum. zgn hayatımın geri kalanında orada, kamyonun içinde kalmak için her şeyimi verebilirdim. Ama eski kardeşlerimle yüzleşme vakti gelmişti.

Sebepten olduğum tüm pisliklerin bedelini ödemeye başlayanın zamanı gelmişti.

Harmony'nin benden ve onu hapseden insanlardan kurtulma zamanı gelmişti.

Dışarıdan gelen yüksek sesler odayı böldü. Kamyondaki sessizlik. Vakit gelmişti. "Ben seni çağırana kadar burada kal. Ondan önce dışarı çıkma lütfen," diye ısrar ettim.

Harmony'ye dönüp bakmadan kapıyı açtım ve kamyonetten indim.

Ellerimi havaya kaldırarak kamyonun ön tarafına doğru ilerledim. Işık üstüne ışık yandı, ampul üstüne ampul varlığını ortaya çıkarmak için yerleşkenin duvarlarının ötesinde parladı. Altına itildiğim spot ışığının parlaklığı karşısında irkildim.

"Lanet olsun."

O sesi tanıdım. Eski en iyi arkadaşımı gördüğümde midem bulandı. Yol kardeşim, bu kulüpte sahip olduğum tek gerçek arkadaşım.

Gülümseyen.

Yukarı bakabilmek ve yüzünü net bir şekilde görebilmek için doğrudan ışık huzmesinden uzaklaşarak yana doğru adım attım. Smiler ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Bakışlarını yakaladığımda yüzünde saf bir hüznün parıltısının titreştiğini gördüm. "Gülümseyen," dedim, duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Sesim onu içinde bulunduğu trans halinden çıkarmışa benziyordu ve yüz ifadesi daha önce hiç görmediği bir öfkeye dönüştü.

Smiler kulenin korkuluklarına doğru eğildi ve yerleşkeye doğru bağırdı, "Lanet olası başkanı getirin. Şimdi!" Tekrar bana döndü. "Boş ver onu! Herkesi getirin! Buradaki her bir kardeş! Büyük bir sorunumuz var!"

"Sorun yok," dedim sakince. Smiler'ın kafası yüzüme doğru döndü. Silahını çekip kafama doğrulttu, sonra da arkasındaki yolu aradı. "Bu da ne böyle? Siz piçler bu lanet kulübe yeterince zarar vermediniz mi? Daha fazla tarikat ucubesi mi geliyor? Bir avuç çaresiz puşt gibi yine orospuları çalmaya mı çalışıyorsunuz?"

Sesindeki hırçınlık içimi parçaladı ama başımı salladım. "Hayır. Sadece benim. Buraya bela aramaya gelmedim."

Smiler alay etti, sonra ayaklarının üzerinde dans etti, başı Yolun kıvrımlarında sürekli dönüp duruyor, halkımdan daha fazlasını arıyordum... eski halkımı.

Asfalta vuran ayakların sesi demir kapıların arkasından gürleyerek geldi. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı bir ses. Emin değildim ama Ky'nin sesine benziyordu.

Kahretsin.

Bir an için gözlerimi kapattım, o unutulmuş korku tüm gücüyle geri geliyor, buraya gelirken benimsediğim sakinliği yok ediyordu.

"Lanet olası ikinci geliyor!" Smiler geri bağırdı. "Kapıları açın!" Kalbim göğsüme çarpmaya başladı. demir kapılar gıcırdayarak açılmaya başladı.

Nefes almaya çalıştım ama hava çok nemli ve yoğundu. Ya öyle ya da lanet göğsüm çalışmayı reddediyordu. Boynumdan aşağı ter damlıyordu. Açılan kapıların ardında sabırsızca dans eden çok sayıda ayağın gölgesini tetikte gözlerle izledim. Kapılar eski kardeşlerimin geçebileceği kadar açıldığında ellerimi havaya kaldırdım.

Silahlardan çıkan emniyet mandallarının sesi çevredeki ağaçlarda yankılandı. Sonra, mükemmel bir Organize ve acımasız bir izdihamla, Hangmenler birleşik bir cephe olarak ortaya çıktı.

Önümde durdular.

Gözlerim eski kardeşlerimin her birinin yüzünde gezindi. Herkes bana tam bir şok ifadesiyle baktı ve hemen ardından saf bir nefret geldi. Sıradan ilk fırlayan Ky oldu. "Onun burada ne işi var?" diye tısladı. Onun mavi Gözleri benimkilere dikildi ve bana doğru koşmak için hamle yaptı ama Styx Ky'yi yakasından tutup geri çekti.

"Bu ne lan!" Ky tükürerek Styx'in kolunu boynundan çekti. Kardeşlerden biri sırayı bozdu ve silahını havaya kaldırarak yolu aramaya başladı. Eski keskin nişancı AK, yakınlarda herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol ediyordu.

"O lanet olası pisliği öldüreceğim!" Tanıdık, gırtlaktan gelen, asitli bir kükreme geceyi yırttı. Bildiğim bir sonraki şey, sırtüstü yere düştüğüm ve omurgamın yere çarptığıydı. İki yumruk çelik balyozlar gibi üzerime yağmaya başladı ve görüş alanım daraldı. "Sen onu benden almaya çalıştın, seni lanet olası pislik! Sen ve senin çocuk tecavüzcüsü kardeşin!"

Elleri boynuma dolandı ve bir mengene gibi sıkı. Başımı kaldırıp Flame'in ölüm kadar siyah gözlerini görmem için yeterli zaman vardı. Karşı koymadım. Bir anlamı yoktu.

Aniden Alev üzerimden tekmelendi ve geri saldırmaya çalışırken kan donduran kükremesini duydum. "Alev, kardeşim. Sakin ol lan." En yakın arkadaşının arkasından gelen gür sesini tanımak için Viking'i görmeme gerek yoktu.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve ellerimi tekrar havaya kaldırdım. Tank ve Bull'un silahlarını bana doğrulttuklarını gördüm. Sonra tanımadığım iri bir adam -Nazi dövmeleriyle dolu bir adam- bana doğru baktı, silahının namlusu tam kafama doğrultulmuştu. Tanımadığım iki üye daha gördüm, parlak mavi gözlü melez bir erkek kardeş ve onun yanında başında Stetson'ı olan bir sarışın. İkisi de bana şeytanın ta kendisiymişim gibi bakıyordu.

Sonunda gözlerim tekrar Styx'e kaydı. Basit bir bakış öldürseydi, yerde kıyma gibi olacağımdan emindim. Styx'in gözleri seğiriyordu ve çenesi o kadar sıkılmıştı ki, bu çabayla çenesi gerçekten titriyordu. Ama şahin gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Ve bu sefer, VP çizgiyi kırıp bana doğru hücum ettiğinde, Styx onu durdurmadı. Pislik herif sadece gülümsedi. Ky'nin demir yumruğu karnıma çarptı, Ciğerlerimdeki rüzgarı söküp attı. Geri adım attı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Kendimi toparladım ve her zaman sakın olan kardeşimin bok gibi göründüğünü gördüm. Teni solgundu ve gözlerindeki o eğlenceli ve kaygısız parıltı gitmişti. Onun yerine taş gibi soğuk bir katilin bakışları vardı.

Ky'nin dudakları dişlerinin üzerinde kıvrıldı. Sanki o anda bir şey söyleyecekti. Ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Öfke saçıyordu, o kadar ki gözlerinde yaşlar oluşmuştu. Ve sonra anladım. Delilah hakkında olduğunu biliyordum.

Kalbim paramparça oldu. Çünkü onu biz almıştık. Ve kardeşim ... onu mahvetmişti. Tecavüzü, işkenceyi ben emretmemiş olabilirdim ama bunların olmasına izin vermiştim. Ben de herkes kadar suçluydum.

Kollarımı iki yanıma indirdim ve uzun bir nefes verdim. Beni şimdi öldürecekti. Bu sözü yüzünde görebiliyordum.

Bir anda Ky saçlarımı kavradı ve bacaklarımın arkasına tekme attı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Ky boğazıma bir bıçak dayadı. Başımı geriye doğru çekti ve bıçağı açıkta kalan derime sapladı.

Gözlerimi kapattım.

Bıçak derimin üzerinde hareket etmeye başladı. Bir kardeşin bağırdığını duydum, "Ky! Sakın onu öldürmeye cüret etme! Neden burada olduğunu bilmemiz gerek! Canına oku, evet, ama sakın onu öldürmeye cüret etme!"

Sonra kamyonun kapısının açılma sesini ve kargaşayı delip geçen yüksek sesli bir "HAYIR!" sesini duydum.

. . . Uyum.

"Harmony," dedim ve yüzümü ona dönmeye çalıştım. Ky'nin bıçağı boğazımın üzerinde duraklamıştı ama saçımdaki eli beni hareketsiz tuttu. "Harmony," diye tekrar mırıldandım.

"Ne oluyor lan?" Kardeşlerden birinin dediğini duydum ve gözlerim kapandı.

"Kahretsin! Tıpkı ... gibi görünüyor." dedi başka bir ses, ama sonra hiçbir şey söylemeden kesildi.

Ky'nin başını çevirdiğini ve sonra donup kaldığını hissettim. "Ne oluyor lan?" Bıçağı boğazımdan indirdi ve beni tekmeleyerek

elik burunlu botlarının ucuyla yere vurdu. Yere indiğimde önümde beyaz bir parıltının hareket ettiğini gördüm.

Beni koruyordu.

Harmony ayağa kalktı, yüzünü kardeşlerine dönmüştü, kollarını sanki yattığım yere ulaşmalarını engellemek istercesine iki yana açmıştı. "Ona dokunmayın!" diye tehdit etti. Kalbimde kaban anı duygu karşısında yutkundum, şefkat göğsümü daralttı.

Ayağa kalktım ve elimi Harmony'nin omzuna koydum. Yerinden sıçradı ve sinirlerinin ne kadar yıpranmış olduğunu gördüm. Bana döndü ve doğal buz mavisi gözleri benimkilere kilitlendi. Parmağımı yanağına götürerek, "Sorun değil" dedim.

Harmony'nin yüzü solmuştu. Bana deliymişim gibi baktı. "Sana zarar verdiler," dedi. Etrafımızda lm sessizliği vardı. Umurumda değildi.

"Bunu hak ediyorum," diye karşılık verdim. Hangmen'lerin hepsinin duyacağını biliyordum ama umurumda değildi. Artık hiçbir şey umurumda değildi.

Harmony'nin elini tuttum. Dudaklarıma götürdüm ve sırtındaki yumuşak teni öptüm. Gözlerinde üzüntü ve şaşkınlık gözyaşları oluştu. Birleştirdiğimiz ellerimizi yanıma bıraktım ve yüzümü ne çevirdim.

Doğrudan Styx'e baktım ve yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördüm. Viking de Styx'e baktı. "Prez, Kahin Dipshit'in fahişesi neden böyle görünüyor-"

Styx ellerini kaldırdı ve işaret diliyle konuşmaya başladı. "Mae ve kız kardeşleri hemen buraya getirin!"

Bull döndü ve kapıdan içeri süzüldü. Ben eski kardeşlerime bakarken ortalık ölüm sessizliğine bürünmüştü. Onlar da bana ters ters baktı. Gerginlik havayı kalınlaştırdı, neredeyse nefes almak imkansız.

Harmony'nin eli benim elimde titremeye başladı. Onunla birlikte olmak için sadece birkaç dakikam olduğunu bildiğimden, beni izleyen kardeşlerimi görmezden geldim ve hayatımı değiştiren kadına döndüm ... bana hayat veren ... bana onu hediye eden kadına. Bana sahip olduğum tek birkaç değerli mutluluk haftasını vermişti.

Harmony başını kaldırıp bana baktı ve gözlerini kırptırdı. Uzun kirpikleri yanaklarına yayıldı ve karnım sıkıştı. Öne doğru eğildim ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım.

"Harmony." Derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim," dedim. "Bana gerçekte kim olduğumu gösterdiğin için teşekkür ederim." Başımı salladım ve esprisiz bir kahkaha attım. "Ya da en azından kim olduğumu

Her şey bu kadar berbat olmasaydı olabilirdi." "Rider," diye fısıldadı üzüntüyle ve bir damla gözyaşı süzüldü Yanak. Kalbim kırıldı. Hiç kimse benimle bu şekilde ilgilenmemişti. Bir daha asla da olmayacaktı. Bunun nasıl bir his olduğunu asla unutmuyacaktım. Bu ilgi ve inancın bir insanın ruhuna neler yapabileceğini.

Yerleşkenin içinden gelen acele ayak seslerini duydum. Zamanımızın dolduğunu bildiğim için eğildim ve onu öptüm. Dudaklarımız dua eder gibi birleşirken, dilimin üzerindeki tatlı tadının tadını çıkardım, kokusunu, hissini ve tadını hafızama kazıdım.

"Bana hissettirdiklerini asla unutmayacağım." Elini

sıktım. "Bu dokunuşun umudumu nasıl yeniden
alevlendirdiğini

tutunacak bir şey kalmadı." Parmak ucumun alt dudağında gezinmesine izin verdim. "Bir daha asla atmayacağından eminken, bu dudaklar nasıl da kalbimin atmasını sağladı."

"Rider-" diye mırıldandı Harmony ama sözünü kestim.

"Teşekkür ederim. . bir süreliğine normal olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamamı sağladığın için çok teşekkür ederim. Sana kadar hayatım boyunca at gözlüğü takarak yaşadığımı bilmiyordum. Sen . . ." Nefesimi içime çektim. "Sen benim için her şeyi değiştirdin. Gerçeği görmemi sağladın. Çok geç olsa da gördüğüm için mutluyum. Ölüme gözlerimiz ve kalplerimiz açık bir şekilde gitmeliyiz."

Panik yüzüne yayıldı. Ama Bull'un üç kadınla birlikte kapıdan içeri girdiğini görünce geri çekildim ve Hangmen'in eşleriyle yüzleştim. Harmony kollarını Belime sarıldı ve başını göğsüme gömdü. Bana o kadar sıkı, o kadar sert sarılıyordu ki neredeyse şu soruyu sorduğunu duymuyordum: "Neden bana bir şey söylediğin hissine kapılıyorum?"
Hoşça kal mı?"

Hüznün beni tüketmesine engel olmaya çalışarak yüzümü buruşturdum.

"Seni özgür bırakıyorum" diye cevap verecek kadar kendimi tuttum.

Harmony'nin tutuşu sıkılaştığında, Mae'nin uzanıp Styx'in elini kavradığını görmek için başımı kaldırdım. "Ne oldu Styx?" diye sordu yumuşak, şaşkın sesiyle... sonra bana doğru baktı.

Mavi gözleri üzerime düşer düşmez eli hemen ağzını kapattı. "Rider," diye fısıldadı ve kalbim bir kez daha kırıldı. Mae, tanıdığını sandığı adamdan hiçbir iz taşımadığım zamanlarda bile bana hep Rider diye seslenmişti. Bana

olan inancını hiç kaybetmemişti.

Onun benim için ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu fark ettim. O benim arkadaşımdı, sadece arkadaşımdı ve ben Noel Baba kadar gerçek olan bir kehanet uğruna her şeyi berbat etmiştim.

Ky'nin kollarındaki Delilah'ya baktım. Ky onu destekliyordu. Acı çekiyor gibi görünüyordu. Ayakta durmaya çabalıyordu. Bana bakarken yüzü bomboştu. Biliyordum. Benim yerime göreceği adam. Bakışlarım Flame'in kucağında duran Maddie'ye kaydı. Ona sıkıca sarılmıştı, Alev'in siyah gözleri bana bir ölüm vaat ediyordu. bir Hangmen hainine yakışır. Psikopat kardeşime başımı salladım. Yakında fırsatını bulacaktı.

Gözlerimi kapattım, Harmony'yi birkaç dakika daha kollarımda hissettim. Sonunda onu nazikçe kendimden uzaklaştırdım. Bana baktı, şaşkın gözleri benimkileri arıyordu. "Artık yalnız değilsin bebeğim," dedim.

Kaşlarını çattı, siyah kaşları sevimli bir şaşkınlıkla aşağı doğru indi. Onu yavaşça yüzünü Lanetli Kardeşler. Tüm gözler ona çevrildiğinde Harmony'nin gerildiğini hissettim. Mae, Lilah ve Maddie'nin kollarımda duran kadını yavaş yavaş görmelerini izledim.

Harmony'nin dudaklarından uzun, inanmayan bir nefes çıktı. "Hayır . . . " diye fısıldadı. "İmkânsız ... " Mae'nin gözlerinin açıldığını gördüm. Lilah ve Maddie dudakları şaşkınlıkla ayrılmış bir halde sonsuzluk gibi gelen bir süre öylece durdular.

Harmony sendeleyerek göğsüme yaslandı, tıpkı Maddie, Flame'in kollarının korumasından ayrıldı ve dikkatle, "Bella?" diye fısıldadı.

Harmony'nin başı en genç Lanetli Kardeş'e kaydı ve dudaklarından acı dolu bir ılık döküldü. "Maddie?" diye fısıldadı. "Benim küçük Maddie mi?"

Maddie'nin acı dolu ılığı Harmony'ninkiyle eşleşti ve ileri doğru koştu. Harmony küçük kız kardeşinin İki adım sonra o da onunla buluşmak için acele ediyordu. Karşılaştıkları anda, benim durduğum yer ile Hangmenlerin kapılarını korudukları yer arasındaki kimsenin olmadığı alanda

Kollarını birbirlerine doladılar ve dizlerinin üzerine çöktüler. Harmony'nin kız kardeşine o kadar sıkı sarılmasını izlerken göğsüm sıkışmıştı ki asla bırakmayacağını düşündüm.

Maddie'nin uzun siyah saçları Harmony'ninkilerle tamamen aynı tondaydı. Flame'in onları izlerken adım atmaya başladığını gördüm, elleri sanki tüm bu duygulara dayanamıyormuş gibi başının yan tarafındaydı.

Bir hareket gözüme çarptı. Lilah ona doğru yaklaşıyordu. İki kız kardeş, yaralı yüzünden yaşlar süzölüyordu. Kolunu karnının üzerine koymuştu ve hareketleri güçlükle yapılıyordu. Durduğum yerden bile ellerinin titrediğini görebiliyordum. İnançsızlık yüzünün her yerindeydi.

Harmony

Maddie'nin kollarından dikkatlice geri çekildi ve ayağı kalktı. Maddie de ayağı kalktı, Harmony'nin yanından hiç ayrılmadı ve ablasına ölümden dirilmiş İsa gibi baktı.

"Lilah. . . " diye mırıldandı Harmony. Gözleri yaşlarla doldu. "Lilah . . sana ne oldu?" Suçluluk duygusu kalbimi dağladı. İki gözün beni delip geçtiğini hissettim. Kafamı kaldırdığımda Ky'nin çenesi kilitlenmişti ve bana hançer gibi bakıyordu. Mesajını açık ve net bir şekilde almıştım: Karısının ölümünden ben sorumluydum.

şekil bozukluğu ve acı. Şu anda açıkça yaşadığı şey için.

Tamamen katılıyorum.

"Bella," diye bağırdı Lilah ve dikkatimi tekrar onlara çekti. Harmony'nin sorusuna cevap vermedi ama dikkatle ve ihtiyatla kendini Harmony'nin kollarına bıraktı.

Harmony onu sıkıca tutarken "Şşşt," diye yatıştırdı. Gözlerinin acıyla birbirine kenetlendiğini gördüm -kız kardeşinin onun yokluğunda yaşadıklarının acısıyla- ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

"Seni çok özledim Bella. Seni o kadar özledim ki zar zor nefes alabildim," diye ağladı Lilah Harmony'nin omzuna.

"Ama nasıl Anlamıyorum... sen öldün... Yapamam. ?"

Arazinin karşısından yüksek sesli, acı dolu bir çığlık geldi. Mae.

Harmony Lilah'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve kucağından indi. Harmony Mae'ye doğru baktı. Gözlerimin Harmony'den Mae'ye ve tekrar Mae'ye kaymasına izin verdim. Neredeyse ikiz gibi görünüyorlardı. Yine de, ilginç bir şekilde, onları aynı görmüyordum. Aynı boyda, aynı yapıda, aynı siyah saçlara sahiptiler.

Buz mavisi gözleri... Yine de Harmony'de kalbime göre Mae'de olmayan bir kıvılcım vardı. Mae'nin asla sahip olamadığı bir şekilde, onun benim olduğunu söyleyen bir kıvılcım.

Asla olması gerekmiyordu.

Harmony yavaşça ona yaklaşırken Mae daha çok ağladı. Mae bir keresinde bana kız kardeşi Bella'dan ve onun özel paylaştıkları bağ. Tüm kız kardeşlerini severdi ama Bella ile aralarında ekstra bir bağ olduğunu hep biliyordum.

Mae. Bunu Şimdi bile birbirlerine bakışlarından anlayabiliyordum.

Mae, Styx'e doğru kıvrılmıştı, prez hamile nişanlısının düşmesini engelliyordu. Onu başından öptü ve yüzünde Şok olmuş bir ifadeyle sahneyi izledi.

Harmony durdu. "Mae," dedi
Harmony.

"Sen öldün," diye fısıldadı Mae. Kız kardeşine doğru bir adım attı. "Sen öldün. Sen ölürken ben de seninle oturdum." Mae'nin yüzü acıyla buruştu. "Ölürken elini elimde tuttum. hareketsiz ve soğuktu. Parmaklarının bir daha hiç hareket etmeyene kadar titremesinin durduğunu hissettim. "

"Biliyorum," diye fısıldadı Harmony.

"Bana kaçmamı söyledin. Kaçmamı ve asla arkama bakmamamı söyledin." Mae'nin mavi gözleri işkenceye dönüştü. "Ben de öyle yaptım. I
... ama ... ama ... ama seni orada canlı ve yalnız bıraktım?" Başını salladı ve gözyaşlarına boğuldu. "Bella, seni asla bırakmazdım. Bilseydim... Bilseydim... "

Mae'nin dizlerinin bağı çözöldü ve yere yığıldı. Styx onu yakalamak için ilerledi ama Harmony ondan önce davranarak yerdeki kız kardeşine katıldı. "Mae, kendini suçlama." Harmony Mae'nin başını kollarının arasına aldı. Mae ağladı ve ağladı - yüksek sesle, gözyaşları dökerek.

Sakinleştğinde başını kaldırdı ve Harmony'nin yüzünü inceledi. "Tamamen aynı görünüyorsun." Mae gülümsedi ve elini Harmony'nin yanağında gezdirdi. "Hâlâ çok güzel. Her şeyin en güzeli."

"Mae, çok üzgünüm," diye ağladı Harmony. "Hepinizin öldüğünü sanmıştım. Bana hepinizin öldüğü söylendi. Ben de hepinizi kaybettiğimi sandım."

Mae ellerini Lilah ve Maddie'ye uzattı. İki kız kardeş onlara doğru yürüdü ve yerde onlara katıldı. Kollarını birbirlerine doladılar ve bir

aşılmaz bir çember. Sanki derin bir dua ediyormuş gibi başlarını eğmişlerdi. O anda hepsinin eski komünde nasıl yaşadıklarını gördüğümde midem bulandı. Destek için sadece birbirlerine sahiptiler. Sadece diğer kız kardeşlerin sevgisini biliyorlardı, başka kimse onları kabul etmiyordu.

Harmony başını kaldırdı. "Bana hepinizin öldüğü söylendi." Başını iki yana salladı. "O kadar uzun süre dünyada kimsem kalmadığına inandım ki. Yalnız olduğuma." Sonra bana baktı ve gülümsedi. "Ta ki Rider'la tanışana kadar."

Sevgi dolu gülümsemesi, geldiğimizde kalbimin etrafında oluşan koruyucu buzu delip geçti. Zorlamıştım kendimden kopmaya çalıştım. Kalbimin paramparça olmasına karşı bir korumaydı bu. Çünkü bunun olacağını biliyordum.

Sonra oldu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!"

Harmony irkildi. Kafamı kaldırdığımda Ky'nin başını salladığını ve uzun saçlarını hayal kırıklığıyla geriye doğru taradığını gördüm. Karısını işaret etti. "Li'nin yüzünün neden yaralı olduğunu bilmek ister misin? Sor bakalım

Seni buraya getiren sadist amcık." Harmony'nin yüzü soldu.

"Benim ve karımın -kız kardeşinin- neden çocuk sahibi olamayacağımızı bilmek ister misin? Li'nin neden bu boku düzeltmek için geçirdiği ameliyat yüzünden zorlukla yürüyebildiğini mi? Seni buraya getiren o tecavüzcü piç

kurusuna sor." Harmony'nin bakışları

Başını utanç içinde öne eğmiş olan Lilah'ya. "O sikik amcık herifine Mae'yi nasıl kaçırdığını ve kendisiyle evlenmeye zorladığını sor. Li'yi nasıl yakaladığını ve ikizi ve kalem çüklü arkadaşları tarafından yakılmasına ve toplu tecavüze uğramasına nasıl izin verdiğini sor. Ona Mae'ye olan delice takıntısını sor, sonra da onun aynadaki yansıması olan seninle birlikte olsun! Ve nasıl-"

"Ky! Yeter!" Lilah bağırdı ve yerden kalkmak için mücadele etti. Yüzünü buruşturdu ve dişlerinin arasından tısladı.

doğruldu. Ancak tüm gözlerin üzerinde olduğunu görünce acısını yuttu. Kocasına döndü. "Durun. Kız kardeşimizi daha yeni geri aldık. Bir mucize." Kadın başını salladı. "O yüzden... dur." Bitkin görünüyordu.

Kendimi Ky'nin düşündüğü gibi bir pislik gibi hissettim.

Harmony yavaşça bana doğru adım attı. Alt dudağı titriyordu ve sulu gözleri benimkileri arıyordu.

"Rider?" diye fısıldadı. Başımı eğdim. Utanmıştım. Hem de çok utandım.

Uzun bir nefes alarak buz mavisi güzel gözlerine baktım ve "Hepsi doğru. Söyledikleri her şey . . . Ben yaptım. Hepsini ben yaptım."

Harmony'nin yüzü acıyla buruştu ve başını salladı. Gözlerinden yaşlar döküldü. "Hayır, buna inanmıyorum. Sen o kötülükleri asla yapmazsın. Benim tanıdığım adam bunları asla yapmaz. Onun iyi ve saf bir kalbi var... Beni kız kardeşlerime geri getirdi. Beni istenmeyen bir evlilikten kurtardı. Kendi bedenine döndü.

... benim mutluluğum uğruna, uzun zamandır tanımadığı bir kadın uğruna."

Sözleri mideme inen bir yumruk gibiydi. Çünkü onun inandığı gibi bir adam olmayı çok istiyordum. I Ona her şeyi en ince ayrıntısına kadar açıklamak, tüm bunların neden ve nasıl olduğunu anlatmak istedim. Ama sadece buradaki kız kardeşlere değil, sayılamayacak kadar çok kişiye yapılanların asla bir mazereti olamayacağını biliyordum. Hangmenlerin kendileri de dahil. Tüm bunların olmasına izin vermişim. Ben peygamberdim ama bilgim olmadan benim adıma bir şeyler yapılmasına izin vermişim. İşler zorlaştığında kafamı kuma gömen, bir lider için çok üzgün bir bahane olmuşum.

Kararları hayalperest bir Tanrı özentisine bırakmışım. Bu hata bana aitti. Tüm günahlar kadar suçluydum. Belki doğrudan değil, ama benim gözümde bu sadece durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Rider," diye cevap vermem için beni itti Harmony, elleri Çaresizlik içinde birbirine sarılmış, göğsünde dua eder pozisyondaydı.

"Ben yaptım," diye tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde ağzımdan kaçırdım. Sesimdeki inancı yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Gerçeğimi kimse yanlış anlayamazdı.

Harmony başını tekrar sallayarak, "Hayır," diye karşı çıktı. Boğazından bir hıçkırık çıktı ve öne doğru bir adım attı. Elini göğsüme koydu ve ben de başımı çevirmek zorunda kaldım.

Parmağındaki alyans, ona ettiğim yeminin sembolü, sert güvenlik ışıklarında bana doğru parlıyordu. Bu, Ky'nin bana yapabileceği her şeyden daha kötüydü. O yüzük

benimle alay ediyordu,
kazanmayı dilediğim Şeyle alay etti benimle, bir aşkla.

utanç ya da sonuç olmadan. Ve suçluluk duymadan sevebileceğim bir eş. "Kötü bir adamla evlendin Harmony-"

"Bella," diye araya girdi, sesi çiğdi. Kısa bir an için gözlerimi kapattım, ses tonunda giderek artan acı ve ihanet imasına dayanamadım. "Benim gerçek adım Bella."

Kalbim parçalandı. "Bella," diye mırıldandım. Gözlerimi açtım. "Sen peygamberle evlendin, gerçek peygamberle. En çok korktuğun alternatif kadar suçlu ve berbat olan biriyle."

"Rider-"

"Cain." Bu isim dilime sirke gibi geldi ama söylemek istediğim şeyi bitirmek için kendimi zorladım. "Ben Kabil'im, ne kadar öyle değilmişim gibi davrandıysak da. Yaptıklarım berbat şeyler, affedilemez şeyler ... Judah'tan, Tarikat'taki tek suçlu oymuş gibi bahsettik. Sanki ben ona hiç benzemiyormuşum gibi... Ama öyleyim. Aynı kumaştan kesildik, aynı kan ve ruhtan yapıldık. Onun içinde yaşayan kötülük benim içimde de geziniyor. Biz sadece aksini iddia ettik."

Harmony'nin gözlerinin içine baktım. "Beni bırakmalısın bebeğim. Kız kardeşlerini geri aldın. Artık özgürsün. Ben senin inandığın adam değilim. Ve kesinlikle asla hak ettiğin kişi olamam." Son vuruşu yaparken göğsüm ağrıyordu. umut balonuna hançer sapladı. "Sen gerçek beni hiç tanımadın. Ben iyi kılığına girmiş bir kötüyüm. Senin sevgine layık değilim. Gitmeme izin vermelisin."

Bella konuşmadı, sadece bir yabancının gözleriyle bana baktı. Ky beni boynumdan tuttu ve kapılara doğru itti. Ben geçerken biri yüzüme tükürdü, bir diğeri

Ağabeyim yumruğunu uzattı ve zaten morarmış olan kaburgalarıma bir yumruk indirdi.

Ama ana kapıdan geçerken başımı dik tuttum.
..bir ceset buldum. Daha önce zayıf davranmış, tüm bu pedofili saçmalıklarının benim gözetimimde gerçekleşmesine izin vermiştim. Bu sefer, Hangmen'in verdiği cezaya katlanacaktım. Ben sadece önce beni dinlemelerine ve yardım etmelerine ihtiyacım vardı.

Bu yardım yapıldıktan sonra bana istediklerini yapabilirlerdi.

Bu ceza ne kadar ağır olursa olsun.

Bunu hak ettiğime hiç şüphe yoktu. Hiçbir ceza yeterli olmayacaktı.

On İkinci Bölüm

Styx

Bu amcığa inanamıyordum. Yerleşkede ortaya çıktı, cehennem gibi yüzsüz. Beyazlar giymiş, yanlışı bir şey yapmamış gibi görünmeye çalışıyordu.

Mae'nin kız kardeşiyle.. .. onun lanet olası görsel ikizi, onun

Rider'ın -Mae'nin en büyük hayranı- düzüşüyormuş gibi görüldüğü sözde ölü kız kardeşi.

Siktir. Benim. Hayatım.

Kardeşlerin hepsi öfkeden kudurmuş, Ky'nin Peygamberi avludan geçirip ormanın içinden ahıra doğru sürüklerken peşinden gidiyorlardı. Bu sikiği tutmak için mükemmel bir yerdi. Kulüp binasından uzakta ve kulübelerin yakınında değil.

Rider'ı aşağıya doğru sürüklerken gözümü Ky'den ayırmadım.

küçük ahşap ahır. Rider'a baktım ve dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Bu amcık heriften nefret ediyordum. Onun ne yapacağını düşündükçe kaslarım heyecandan neredeyse zonkluyordu.

bu gece bizim ellerimizden geçecek.

Bu gece kardeşlerim onun etinden istedikleri her intikamı alacaklardı; yavaşça, acı çektirerek, ölümünü mümkün olduğunca uzatarak.

Tank ve Bull yanıma geldi. Tank başını salladı. "Mae'nin kız kardeşi mi, Prez? Ölmüş olması gerekmiyor muydu?"

Başımı salladım ve imzaladım, "Lanet olası bir kapı çivisi gibi. Mae'nin pedofili piçlerinden kaçmasının sebebi de buydu zaten."

"O zaman Rider onu nasıl buldu? O komünde onun için kremlenebilecek onca orospu varken, Mae'ye tıpatıp benzeyeni seçiyor- anlayın işte."

Dişlerim hayal kırıklığı içinde üst dudağımın üzerinde gezindi. Kaltağımın olan takıntısı çok ileri gitmişti. Ve kesin olan bir şey vardı: Bir daha ne ona ne de Bella'ya yaklaşacaktı. Mae'nin, ölü kız kardeşinin lanet bir hayalet gibi kapımıza dayandığını gördüğünde verdiği tepkiyi daha önce hiç verdiğini görmemiştim. Biliyordum. ona yakındı, ama lanet olsun! Ayakta zar zor durabiliyordu.

Sanırım ne kadar yakın olduklarını hiç anlamamışım.

"Bu gece ölecek," diye imzaladım. "Bu şerefsizin hayalperest saltanatı bu gece sona erecek. Onun varlığından bıktım. Bu yüzden lanet olası bitti."

Ky ahırın kapısını açtı ve kalın kapıyı çarptı. Ağır botunun tabanı Rider'ın sırtına çarparak onu kan lekeli zemine fırlattı.

Ky'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, başka kimsenin fareyi vurabileceğinden emin değildim. Lilah ameliyat olmuştu, Ve o günden beri VP'm daha da derin bir karanlığa gömüldü. Kaltağının bir kez daha hastanede acı çektiğini görmek, sakın kardeşimi lanet bir şeytana dönüştürmüştü. İntikamdan başka bir şey düşünmeyen lanet bir iblis.

Kyler Willis'in içinde Rider'ın ölümünü tarih kitaplarına geçirecek kadar acı vardı. Vike'in içeri girmemiz için kapıyı açık tutarken yüzü taş gibiydi. Bu lanet kulüpte emin olduğum bir şey vardı: her türlü ukalalık ve aptalca sözler Yapılması gereken bir dakikalık iş.

Bu yüzden acımasızdık.

İş o raddeye geldiğinde, her türlü pisliği kesip biçerdik... sonra da oyulmuş cesetlerinin üzerinde buna gülerdik.

Viking kapıyı kapattı ve kilidi kırdı. AK, ahşap çatının ortasından sarkan çıplak ampulü yaktı. Smiler, Hush ve Cowboy'u ittim.

ve bıçakları yanında hazır, ölü gözlerinde kana susamışlıkla bir ileri bir geri volta atan Flame'in etrafından dolandı.

Ky, Rider'ı ahırın zeminine bağlanmış uzun zincirlere zincirledi. Ve en iyi arkadaşım haine hiç de kolay davranmıyordu. İsteddiği zaman rastgele bir yumruk atıyordu,

Kelepçeleri bileklerine bağlarken Rider'ın kollarını geriye doğru çekti. Rider'ın yüzündeki acıyı gördüm ama piç kurusu neredeyse hiç irkilmedi bile. Gözleri yere odaklanmış, tatlı bir şeyler izliyordu.

Ky geri çekildi, damarlarında dolaşan adrenalin yüzünden nefes nefese kalmıştı. "Sorun ne sıçan? Biri yeni yavru köpeğini mi aldı? Tecavüzcü olduğunu öğrenen yeni amcığın için ağlıyor musun?"

Rider başını kaldırdı. Tarikat ucubesinden hiç beklemediğim bir zehir kusarak tısladı: "Sakın

onun hakkında bir daha asla böyle konuşamazsın. Dilini ağzından koparırım." Sesi alçak ve çığdı. Ortaya çıktı Dönek, o hercai tüniğin altında ne kadar da cesurmuş.

Ky dondu kaldı, sonra mükemmel yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı. Başkan Yardımcısı çömeldi ve Rider'ın yüzüne doğru yaklaştı. "Ah, sorun nedir, ey kutsal kişi? Değer verdiğin biriyle sevişmemizden hoşlanmıyor musun? Onun tatlı, ıslak amcığından mı bahsediyorsun?" Gülümsemesi azaldı ve burnu neredeyse Rider'inkine değene kadar eğildi. "Bunu sen ve pedofili ikizin bizim olanı almayı hayatınızın misyonu haline getirmeden önce düşünmeliydiniz. . defalarca ve defalarca ve defalarca."

Rider'ın yanakları alev aldı. Sonra, tam Ky'nin geri çekileceğini düşünürken, alnını Rider'inkine çarptı, donuk ses çıplak ahşap duvarlarda yankılandı. Rider'ın kafası darbenin şiddetiyle geriye savruldu. Ama çabucak Kendini düzeltti ve oturmaya zorladı.

"Görünüşe göre burada lanet bir dövüşçümüz var, çocuklar!" Viking parmaklarını şaklatarak bağırdı. Odadaki gerilimin yükseldiğini hissettim.

Ky, Rider'ın üzerinde gezinerek oturan formuna hükmediyordu.

Flame kenara çekilmiş, her saniye kendini kaybediyordu. Eğer bu konuda bir şeyler yapmazsam, hem de hemen, bu herifin neden burada olduğu hakkında konuşmayacağını biliyordum. Bu kuduz pitbulllar ona bu şans vermeyeceklerdi, zaten o da bunu hak etmiyordu. Ama Bella'nın durumu için bir açıklama istedim.

Ben olsam bir tane alırdım.

Bella'yı geri getirmek için burada olduğuna bir an bile inanmadım.

Bu herifin her zaman bir amacı vardı. Her zaman bir bit yeniği vardı. Yapılması gereken lanet bir anlaşma.

İlerledim, kardeşler yolumdan dağıldı ve Rider'ın önünde durdum. Hakkını yemeyeyim, Rider başını kaldırıp bana baktı ve bakışlarımı hiç kaçırmadı. Piç korkmuş gibi bile görünmüyordu. Belki de bunu değiştirmem gerekecekti. Çabuk. Ellerimi sallayarak gevşemelerini sağladım ve başımla Ky'ye uzaklaşmasını işaret ettim. Ky bana ters ters baktı. İsteddiği

Bu lanet şeyi parça parça ayırmak için.

Bu gerçekleşmiyordu. Henüz olmuyordu.

Ky geri adım atmayacağını anlayınca orta parmağını havaya kaldırdı ve Hush'ın yanına gitti. Hush kolunu Ky'nin omzuna bastırarak onu geride tuttu. Ky'nin gözleri Rider'a kilitlenmişti. Ağzından çıkacak yanlış bir kelimenin VP'mi uçuruma sürükleyeceğini biliyordum.

Rider'ın dikkati tamamen benim üzerimdeydi. Boynumu bir o yana bir bu yana döndürdüm, sonra da "Konuşmaya başlasan iyi edersin. Ve bunu çabuk yapsan iyi olur. Çünkü çok geç olmadan ve ben senin gırtlığını kesmeye karar vermeden önce bu odanın etrafında neden açıklama yapman gerektiğine dair on bir nedenim var."

Sözlerim üzerine Rider'ın burun delikleri alevlendi. Ama ağzını açtı. Yüzündeki soluk morlukların izlerini fark ettim. Bu lanet şey dikkatimi çekti. Biri onu daha önce yakalamıştı.

Şanslı piçler.

"Size saldırmaya geliyor," diye ağzından kaçırdı Rider ve kardeşlerimin hepsi dondu kaldı.

"Ne? Kim saldırmaya geliyor?" Tank sordu ve yanıma geldi. Ky sorduğum hiçbir şeyi tercüme etmiyordu, Kardeşi bana çok kızgındı, o yüzden Tank devreye girdi. Buna sevindim. Eski Nazi baskı altında çok soğukkanlıydı. Ky dağılıyordu.

"Kardeşim." Tüylerim diken diken oldu. Rider'ın psikopat, pedofili ikizi. Eğer mümkünse, o bok lekesi bu amcıktan bile daha kötüydü.

"Nasıl oluyor da bize saldırmaya geliyor?" İmza attım. Tank sorumu yüksek sesle tercüme etti.

Rider'ın yüzü renginin bir kısmını kaybetti. Gözleri kardeşlerin her birinin üzerinde gezindi. Bana dönerek şöyle dedi: "Kadınları -senin kadınlarını- aldığında benim emrimle değildi. Bunu yapıyordu çünkü bu emri yerine getirmesi gerektiğini düşünüyordu.

Halkımızın iyiliği için bir Lanetli ile evlenen peygamberin kehaneti." Rider başını salladı. "Artık bunun yanlış olduğunu biliyorum."

Rider başını öne eğdi. "Kadınlarınızı o değirmende serbest bıraktığımda, bu sadece Judah'ı değil, diğer yaşlıları da kızdırdı.

" dedi. Doğrudan bana baktı ve ekledi, "Sonra bir Lord'un Paylaşımı'na katılmam istendiğinde onları daha da becerdim. Daha önce hiç görmemiştim ya da katılmamıştım-"

Vahşi bir kükreme duyuldu ve Rider'ın sesi kesildi. Başımı kaldırdığımda, Flame kaynıyordu. Saf bir öfke yayıyordu. Boynu kordonlu damarlarla yırtılmıştı ve ellerindeki bıçaklar öfkeyle titriyordu.

AK gözlerimle buluştu. Başımı salladım ve eski keskin nişancıya arkadaşını sakinleştirmesini söyledim. AK, Flame'in önüne geçti ve onunla konuşmaya başladı. Flame'in gözleri kapandı ve homurdandı, "Maddie'nin başına gelenler. Bu benim Maddie'me oldu. O lanet şeylerin içinde ona zarar verdiler. Ona zarar verdiler."

Onun sözleriyle kanım kaynadı, çünkü o lanet tecavüz ritüeline duyduğum öfke benim de içimde kıpırdanıyordu. Mae'nin yaralı iç bacaklarına her baktığımda öldüresiye öfkeleniyordum. Kendini sakinleştirmek için gözlerini kapatmış olan Ky'ye baktığımda, VP'min de Rider'ın kığında nükleer patlamaya yakın olduğunu biliyordum.

"Ben durdurdum!" Rider, sanki oturduğu yerde kafa derisini yüzmeme birkaç saniye kaldığını hissetmiş gibi tükürdü. Rider'ın yüzü acıyla buruştu. "Bunun gerçekten olduğuna inanmadım. o güne kadar oldu."

"Mae sana söyledi, pislik herif. Bana sana söylediğini söyledi," diye imzaladım.

Rider'ın yüz ifadesi düştü ve başını başka yöne çevirdi. "Ona inanmamıştım. Bizden kurtulmak için yalan söylediğini düşünmüştüm... ama şimdi bunun gerçek olduğunu biliyorum. Gördüm ki kendi gözlerimle gördüm." Nefesini içine çekti ve gözlerini sıkarak kapattı. "Adamların çocuklara tecavüz ettiğini, kendilerini küçücük çocuklara zorladığını gördüm... bu yüzden durdurdum... Bir adamı nefesi kesilene kadar dövdüm. İğrençti. Asla inanmazdım. Bu tür bir eylemin halkım için doğru."

Viking yanımda belirdi. Rider'ın gözleriyle buluşmak için çömeldi ve bıçağını elinde ileri geri salladı. "Yani bir tipin var mı, tecavüzcü sıçan? Ufacık tefecik sarışıklardan mı hoşlanırsın, yoksa ergenlik öncesi esmerler mi hoşuna gider? On yaşın altında mı yoksa biraz üstünde mi?"

Rider öfkeyle sarsıldı. "Yok, seni pislik! Ben çocuklarla yatmam. Bunu asla yapmam!"

Viking başını geriye çekti. "Gerçekten mi, çünkü o komünde yaptığınız tek şey bu, değil mi? 'Tanrı' adına gece gündüz çocuklara tecavüz etmek?"

Rider kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. "Ben öyle bir şey yapmadım. Size doğruyu söylüyorum. O saçmalıkların hiçbirini yapmadım. Kilit altında kaldım, her gün başarısız oldum.

Lider. Bilmiyordum. "

"Mmm . . . Bana yalan söylemesen iyi edersin, sik kafalı. Çünkü biz Hangmen'lerin tahammül edemeyeceği bir şey varsa o da

çocuk-kemancılar." Bıçağının ucunu Rider'ın alnına doğrulttu ve deriden bir damla kan akana kadar ileri doğru bastırdı. "Eğer yalan söylediğini öğrenirsek -eğer yalan söylediğini öğrenirsem- sakinle ve bu bıçakla çok yaratıcı şeyler yaparım." Gülümsedi. "Psikopat dostum Flame'den gerçekten ilginç ipuçları alıyorum. O adam sübyancılardan benden bile daha çok nefret ediyor."

"Benim için geldiler," dedi Rider aceleyle. "Tanrı'nın ayinini düzenledikleri odayı yerle bir ettikten sonra Paylaşımı yasakladım, uygulamayı kovdum... bu yüzden benim için geldiler. Kendi ikizim bana sırt çevirdi ve peygamber olarak yerimi aldı. O ve korumaları beni lanet olası bir hapis haneye kilitlediler.

Hücre, yardım edebilecek herkesten uzakta. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca beni her gün dövdüler. o berbat uygulamadan kurtulmanın bedelini ödeyecek. Kendi ikizim çocukları becermeyi tercih ettiği için bana sırt çevirdi."

Hepimiz ona baktık. Yalan söyleyip söylemediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çünkü Rider'ın yaptığı buydu. Yalan söylerdi. Her zaman yalan söylerdi.

"Hayatım boyunca bu saçmalığa inandım, inandırıldım. Ama yakın zamanda komünün nasıl ve neden . . . ve bunların hiçbiri din için değildi. Yani artık benim de bir günahkâr olduğumu söyleyebilirsiniz." Gözlerimi diktim ve devam etmesini bekledim.

"Judah benim yerime geçerek komünü yönetiyordu. İnsanlar bunun bir değişim olduğunu fark etmedi. Ve şimdi o savaşa hazırlanıyor. İnsanlara dünyanın sonunun geldiğini, Tanrı'nın bunun olacağını bildirdiğini söyleyerek onları ateşledi. Armageddon." Nefes aldı. "Buraya senin için geliyorlar. Judah yakında Hangmen'e, bu yerleşkeye bir saldırı planlıyor. Ve tek bir amaçla geliyorlar: öldürmek. Hepinizi. . . ve tüm kadınları da."

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Tank, Rider'a "Kardeşin hâlâ silah için Klan'ı mı kullanıyor?" diye sordu.

Rider sorgunun yönünü değiştirince kaşlarını çattı ama başını salladı. Tank Tanner'a döndü. "Silahlar. Şu lanet olası silah sevkiyatı."

Tanner elini başının üzerinde gezdirdi. "Kahretsin! Bir şey olduğunu biliyordum. İçimde bir his vardı."

"İçeriden bilgi almanıza yardımcı olan kişiyle hâlâ irtibatınız var mı?" Ky sonunda öfkesini bir kenara itip işe koyulan Tanner'a sordu.

Tanner durakladı, sonra "Evet, sanırım öyle. Yardım almak giderek zorlaşıyor ama evet."

"Tüm bu saçmalıkların doğru olup olmadığını kontrol etmelerini sağlayabilir misin? Ya da bu sahte peygamber sadece saçmalıyor mu?"

Tanner başıyla onayladı. Tam ahırdan çıkmak için döndüğü sırada Rider, "Klan'ın komünde, yakın çevrede bir adamı var. Silah anlaşmalarını ve yaptıkları diğer işleri bozmadığından emin olmak için ikizimi izliyor." Kaşlarım kalktı. Klan'ın başka ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eğer tüm bunlar doğruysa, öğrenmemiz gerekiyordu.

Tanner arkasını döndü ve Rider'a ters ters baktı. "Kim? Adı ne?"

Rider omuz silkti. "Tek bildiğim senin gibi dövmele olduğu, gamalı haçlar falan. Saçı yok. Komündeki herkes ona Meister diyecek."

Bu gereksiz bilgi karşısında kaşlarımı çattım. Ama Tanner'a baktığımda yüzündeki kan çekilmişti. "Tanrım," dedi ve gözlerime baktı. "Bu hiç iyi değil, Prez. Hem de hiç iyi değil. Meister tam bir amcık. Ve kafadan çatlak. O delilikten asla geri dönmeyecek gibi."

Tank, Tanner'ın başını sallamasına karşılık, "Eğer tarikat ucubelerini silahlarla doldurduysa, şüphesiz otomatikler, yarı otomatikler, hafif makineli tüfekler ve tüm o eğlenceli şeyler olacaktır," dedi.

Boğazım düğümlenmeye başladı. Tüm bunlar kulağa Lanet olası gerçek. Klan, Rider'ın ikizi... Günlerin sonu.

Genelde uğraştığımız türden bir çılgınlık.

"Bu Jägermeister puştuyla tanıştın mı?" Tanner bu herifin doğru söyleyip söylemediğini kontrol etmek için ahırdan çıkarken Viking Rider'a sordu.

"Hayır." Rider'ın gözleri Viking'den ayrılıp Ky'yi buldu. "Phebe bana söyledi."

Ky'nin kaşları bu isimden bahsedilince aşağı doğru çekildi. Konuşmak için ağzını açtı ama önce AK öne çıktı ve "Lilah'nın kız kardeşi mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Rider. "Judah'ın yakın çevresinden bilgi alarak kaçmama yardım etti. O lanet olası O komünde boğuluyor. Ve Judah onu eş olarak bıraktı ve onu bu Meister'e hediye etti ... ve o piç onu her gün öldürüyor, bunu görebiliyordum. Onu dövüyor, tecavüz ediyor ve Tanrı bilir başka neler yapıyor. O aynı kişi değil. Öyleydi. Soluyor."

AK'nin ifadesi buz gibi oldu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ya Bella?" İmzaladım. "Madem kilit altındaydın ve kimseyle görüşmüyordun, nasıl oldu da onu ele geçirdin? Nasıl oldu da benim sürtüğümün ölü kız kardeşine rastladın?"

Rider, Bella'dan bahsedilince tüm gücünü kaybederek yere yığıldı. yeni keşfedilmiş taşaklar. "Benimkinin yanındaki hücreye getirildi. Onun komünü New Zion'a en son gelen komündü.

Judah'ın aramızda başka bir Lanetli Kardeş'in yaşadığından haberi yoktu. Benim de hiçbir fikrim yoktu. Hücrelerimizi ayıran duvarın arkasından onunla konuştuğumda adının Harmony olduğunu söyledi. Onunla ilgilenen insanlar görünüşünü değiştirmişler; saçlarını sarıya boyamışlar, koyu kahverengi lensler takmışlar ve ona yeni bir isim vermişler."

Rider elini yüzünde gezdirdi. "Bir grup var New Zion'da komünü yıkmak, burayı sonsuza dek mahvetmek isteyen insanlar var. Amcam birçok insanın hayatını mahvetti. Bu insanlar Harm-Bella'ya bakanlar." Herif gözlerimin içine baktı. "Şimdikinden tamamen farklı görüldüğü zamanlarda ona aşık olmuştum. Mae'nin kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. O benim için Harmony'ydi, hâlâ da öyle. Onu Mae'nin kız kardeşi olduğu için istemedim. Onu istedim çünkü Ona aşık oldum. Bunun Mae ile bir alakası yok. Artık Mae'yi düşünmüyorum. İşte gerçek bu."

Gözlerimi devirmiştım. Bu saçmalığa zerre kadar inanmadım. "Çıkmama yardım edenler Harmony'nin adamlarıydı. Harmony'nin adamlarıydı. Kardeş Stephen adında bir adama." Rider tereddüt etti. Sonra yenilgiyle içini çekti ve "Harmony bunu bilmiyor ve ona söylemedim çünkü söylememi istemedi, ama" diye devam etti.

"Ama ne?" Ky dişlerini sıkarak sordu. Bu küçük gösteriye ve anlatıma tahammülü azalıyordu.

Rider önce bana, sonra Flame'e baktı. "O onların babası." Odadaki sıcaklık otuz derece düşmüş gibiydi.

lanet derece. "Mae, Bella ve Maddie. Kardeş Stephen onların biyolojik babası."

Gözlerimin kocaman açıldığını hissettim.

"Ailelerini tanımıyorlar," diye imzaladım, kalbim göğsümde top gibi atıyordu.

Rider, "Haklısın; bizim insanlarımızın çocuklarını tanıma yöntemi bu değil," dedi. "Ama Kardeş Stephen kızlarını doğdukları andan itibaren büyütmek istedi. Onlar için, onları görmek için savaştı ama onları uzaktan izlemekle yetinmek zorunda kaldı. Ama amcam onları Lanetli olarak damgaladığında, onları komünden almaya çalıştı. Ne olduğunu biliyordu.

Lanetli'lerin başına geldi. Bunun çocuklarının başına gelmesine dayanamadı. Bu yüzden onları almaya çalıştı. Neredeyse onları kaçıracaktı ama mürit muhafızlar tarafından durduruldu. Ona çektirdikleri cezalarla neredeyse onu öldürüyorlardı, sonra tövbe etmeyince onu sığınmacılar komününe sürdüler."

"Sığınmacılar komünü mü?" Ky yanıma geri döndü. Olması gereken yere. "Sığınmacılar komünü de neyin nesi?"

"Kurallara uymayanları nereye gönderdiler? Komün kuralları. Ailelerini dışarı çıkarmaya çalışanlar. Tanrı'nın Paylaşımlarını ve göksel uyanışları durdurmaya çalışanlar. Harmony ve bakıcıları hücrelerime getirilinceye kadar varlığından bile haberim yoktu. Onlar kim olduğumu öğrendi ve bana her şeyi anlattı. Amcamın nasıl hüküm giymiş bir pedofil olduğu da dahil.

ve aynı derecede hasta arkadaşlarıyla birlikte bir seks çetesi kurdular. Dini paravan olarak kullandılar."

"Yani," dedi Ky gülerek. "Bütün hayatın, yaptığın her şey -bize ihanet etmen, kızları kaçırmaman, bir hücreye düşmen- hepsi bir saçmalık için miydi? Hepsi David Amca'nın çocuk seven sik?" Ky, Rider'ın yüzüne doğru daha yüksek sesle güldü.

Kardeşlerin hepsi katıldı. Ama ben katılmadım. Rider'ı izledim. Tepkisini izledim. Aldatmacanın kokusunu her zaman almışımdır. Ve gördüğüm şey karşısında şok olmuşum - sahte peygamber daha da yığılmıştı, her birini hissediyordu ona gelen kahkahalar. Tüm varoluşunun amacının buruşuk sikli amcasının çocuklara tecavüz edebilmesi olduğu için utanıyordu.

Rider'ın başı öne düştü, yüzünde perişan bir ifade vardı. Eğer daha iyi bir adam olsaydım, bu zavallı eziğe sempati duyardım. Ama ben de bir amcıktım, bu yüzden en ufak bir sızı bile hissetmedim.

"Evet," diye mırıldandı Rider. "Hepsi bir hiç uğrunaydı. Tüm hayatım, yaptığım her şey ... hepsi bir hiç uğrunaydı."

İtirafı karşısında gülüşmeler kesilmeyince ıslık çaldım, kulakları sağır eden ses odayı susturdu. Başımı kardeşlerimin her birine doğru kaldırdım, soğuk bakışlarımla sessizce hepsine lanet olası aptal ağızlarını kapatmalarını söyledim.

Hepsi yaptı.

"Bella sığınmacıların komününde miydi? Nasıl?" İmzaladım ve odağı açıkça bize doğru gelmekte olan karmaşaya geri çektim.

"Evet, Porto Riko'daydı," dedi Rider başını kaldırarak. "Onu eğiten yaşlı adam tarafından neredeyse öldürölüyordu. tüm hayatım boyunca, Kardeş Gabriel." Rider'ın sesi alçaldı ve Bella'ya olan hisleri konusunda yalan söylemediği anlaşıldı. Hepimizin onu öldürdüğünü düşündüğümüz pedofili için sesi ölömcöl derecede kızgın geliyordu. Kafalarına kurşunlar ve bıçaklar sıktığımız zamanki kadar kızgındı.

"İltica eden komünün muhafızlarından biri eski komünü ziyaret ediyor, yaşlılarla görüşüyordu; bu, onları alaşağı etmek için beklediklerini kimsenin fark etmemesi için oynamaları gereken bir roldü. Mae'nin Peygamber David'le evleneceği gündü. Diğer muhafızlar meşguldü, bu yüzden ona Bella'nın ve ona bir Lanetli cenazesi -işaretsiz bir mezar- verecekti. Ancak hücreyi açıp onu içeride gördüğünde her şey değişti. İlk başta onun öldüğünü düşündü ama ölmediğini görünce, Mae'nin kaçmasının yarattığı kargaşadan faydalanarak onu dışarı kaçırmayı başardı.

"Porto Riko'ya vardığında Stephen birader onun kim olduğunu hemen anladı; rengi, bileğindeki Lanetli Vahiy dövmesi. Bu yüzden onunla ilgilendi ve o günden sonra onu o komünde sakladı. İkizimin adamları kampı kapatmaya gelene kadar komündeki bazı insanlar onun varlığından bile haberdar değildi. Kaçmayı deneyebilirdi ama komünün yıkılmasına yardım etmek için geri dönmeyi kabul etti. Ona kız kardeşlerinin hepsinin öldüğü söylenmiş.

Son saldırıda, oranın yandığını ve masumların serbest bırakıldığını görmek istedi. Kabusu o gün yeniden başladı."

"Bugüne kadar," dedi Smiler, konuşmuş olması beni şok etmişti. Rider eski yol kardeşine baktı. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, gözlerindeki saf acıyı görebiliyordum.

En iyi arkadaşını bir hiç uğruna mahvetmişti. Rider bize ihanet ettiğinden beri Smiler eskisi gibi değildi. Yıllar önce ona kefil olmuş, onu kulübe getirmişti. Kardeşi artık kimseyle konuşmuyordu.

Ve hepsi Rider'ın suçuydu.

Rider hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarında gezdirdi, zincirler bileklerini çekiyordu. "Judah ile Harmony'nin düğün gününde -bugün- onu kandırıp hücremde bana gelmesini sağladık. Sığınmacı muhafızlar Judah'ın kişisel çevresine sızmışlardı; sert ve güçlülerdi ve rollerini mükemmel oynadılar. Onu yakaladılar ve ben de onun yerini aldım. Doğru yapmak için sadece dakikalarımız vardı. Ve işe yaradı. Düğünden sonra, Harmony'yi oradan çıkardım." Başını kaldırıp bana baktı. "Ne zaman

Harmony'nin onların kız kardeşi olduğunu öğrendiğimde onu buraya getirmem gerektiğini biliyordum. . ve hepinize saldırıyı anlatmam gerektiğini biliyordum." Rider daha dik oturdu. "Çünkü hiç kuşkunuz olmasın, eğer durdurulmazsa gelecekler, hepsi gelecek. Ve yüzlercesi gelecek. Klan onları fark ettirmeden buraya getirecek ve tüm insanlar -kadınlar ve çocuklar dahil- cehennemi kapınıza getirecek."

"Peki sana neden inanalım ki?" AK sordu
Sıkıca. "Sattığın senin ikizin. İkinizin başımıza açtığı onca beladan sonra buna inanmamızı mı bekliyorsun?

onu sorgusuz sualsiz teslim mi edeceksiniz? Buna inanamıyorum."

Rider'ın yüzünü karanlık kapladı. "Bu sefer çok ileri gitti. Herkesi incitiyor. O incitti Harmony. Phebe'nin umursamadan öldüresiye dövülmesine izin veriyor. Ama daha da kötüsü, çocukların saldırıya uğramasına izin veriyor. Aslında, zorluyor. Gitmek isteyen insanları kendi istekleri dışında çitlerin arkasında tutuyor. Eğer kaçmaya çalışırlarsa, onları öldürüyor." Rider'ın tüm vücudu gerildi. "O benim kardeşim olabilir ama durdurulması gerekiyor." Rider sessizliğe gömüldü. Kalbine bir hançer yemiş gibi gözlerini kapattı. "Öldürülmesi gerekiyor. Onu durdurmanın tek yolu bu. Başkalarına verdiği acıyı durdurmanın tek yolu bu ve ben onu senin için hayatta tuttum. Öldürmen için orada olacak."

Bu itiraftan sonra hiçbirimiz konuşmadık ama hepimiz birbirimizin gözlerine baktık. Bu piçlerin kapımıza dayanmasına izin veremezdik. Diğer eyaletlerin Hangmen'lerini buraya getirecek zamanımız yoktu. Bu işi kendimiz halletmeliydik. Zaman yoktu. Hem de hiç zaman yoktu.

Ky her zamanki gibi lanet aklımı okuyarak, "Karar senin," dedi.

"Kardeş Stephen ve diğer sığınmacılar hâlâ içeride, Phebe de öyle. Onları dışarı çıkarmalıyım. Yerimi Judah ile değiştirdik. O hücrede tutuluyor. Eğer her şey planlandığı gibi gittiyse, o hâlâ orada olacak. Benim, yani peygamberin, Harmony ile göksel temizliğimde olmam gerekiyordu.

Dört gün. Dört gün rahatsız edilmeden inzivaya çekilmek.

peygamberin bir lanetliyi temizlemesini bozmaya cüret edemez. Muhafızlar Judah'ın ben olduğuma inanacak, benim gibi giyinmiş. Ama düğün şenlikleri için günlük dayaklara ara verilecek, bu yüzden kimse bir şeyden şüphelenmemeli. Bu bize zaman kazandırdı."

Ne yapacağımı düşünmeye çalışırken kafam doluydu. "Styx," dedi Rider. Gözlerim ona kaydı. "Daha önce içeri gir Dövüşü sana getirebilir. Sayıca azsınız. Judah'ın hedefi sizsiniz, ama daha da kötüsü, kadınlarınız... benim kadını da. Her şeyi mahvetmelerinin bedelini ödemelerini istiyor. Onların gerçekten şeytanın hizmetkârları olduğuna inanıyor. Eğer içeri girmezsek, yaptıklarımız ortaya çıkacak. Arkadaşlarım ölecek ve Judah saldıracak."

İki adım öne çıktım ve kulübümün başına bu kadar çok bela açmış olan o pisliğe baktım. Elimi yumruk haline getirmemek için kendimi zor tuttum. Elimi suratına geçirme dürtüsüne direnmek zorundaydım.

"Bunu yap. Bunu yapmana yardım etmeme izin ver . . . sonra . . . sonra bana ne istersen yap. Karşı koymayacağım. Bunu hak ettiğimi biliyorum." Yutkundu, sonra yüz hatlarını düzeltti. "O komünde masum kadınlar ve çocuklar var ve bazı masum erkekler de. Yardıma ihtiyaçları var.

Savaşmak istemiyorlar, çok korkuyorlar ama çıkış yolları yok." Bakışları daha da yoğunlaştı. Odadaki her kardeşe baktı. "Hepinizi mahvettiğimi biliyorum." O Ky'ye baktı. "Durdurmam gereken kadınların başına bir şeyler gelmesine izin verdiğimi biliyorum. Ama Judah'ı durdurmanın tek yolu önce onu yakalamak... bunun için de bana ihtiyacınız olacak."

"İçeri girip herkesi havaya uçurmak varken neden?" AK gözlerini kısarak sordu.

"İçeride senin için Judah'a sahip olan insanlar var. O zaman ben, Kabil Peygamber olarak masum insanları güvenli bir şekilde dışarı çıkarabilirim. Ben de muhafızları ve büyükleri senin için toplayabilirim. O zaman inancı devam ettirecek kimse kalmaz."

"Kardeşini yakaladım," diye hırladı Ky, mavi gözlerini Rider'ın kilerden hiç ayırmadan. Rider'ın yüzündeki acıyı okudum.

kardeşinin ölüm fermanını imzaladı, ama kabul edecekti.

Hepimiz o pisliğin durdurulması gerektiğini biliyorduk.

Rider bir kez başını salladı, bu sözleri söyleyemiyordu.

Tanner kapıdan içeri daldı. Bana tek bir onay işareti verdi. Rider tekrar yere yığıldı.

Adamlarıma dönerek, "Kilise. Şimdi."

"Proph' ile ne yapıyoruz?" Viking, Rider'ı işaret ederek sordu.

Yerde yatan, kırılmış ve ağır zincirlerle zincirlenmiş adama baktım. "Bırakın onu burada. Hiçbir yere gitmiyor. Bu tarikat saçmalığını sonsuza dek bitirmemize yardım edip etmeyeceğine karar verene kadar. Ya da bu tarikatı sonsuza dek

kalbine pala saplayacağım. Ne sikim önce gelirse."

Ahırdan çıkıp avludan geçerek kulüp binasına giden yolu gösterdim. Kardeşler arkamdan içeri girdiler ve kilisede her zamanki yerlerimize oturduk.

Ky masada öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. "Bu lanet şeye inanabiliyor musun?"

Tokmağı ahşap masaya vurdum; tüm kardeşler bana doğru baktı. "Peki," diye imzaladım, "Nasıl oynayacağız? Bu mu?"

Ky tercüme etti, ardından kardeşlerin üzerine bir sessizlik çöktü. İlk konuşan AK oldu. Ağabey her zaman liderliği ele alırdı.

Bu tür şeyler. "İçeri giriyoruz. İlk kez -ve bunu söyleyeceğime inanamıyorum- Rider'ın doğruyu söylediğini düşünüyorum. Dediğini yapalım derim. Orada öldürmekten hoşlanmadığım insanlar var -çocuklar, kadınlar "

Boğazını temizledi.

"Bella'yı geri getirenlerin, özellikle de babasının, defolup gitmesi gerekiyor. Sonra geri kalan herifleri indireceğiz. Yolumuza çıkan herkes ölür. Erkek, kadın ya da çocuk. Rider'ın dışarı çıkmadığı herkesin düşman olduğunu düşünerek içeri giriyoruz ve bu saçmalığa sadık kalıyoruz."

"Ellerindeki cephane çok ciddi. Eğer o serserinin dediği gibi saldırmak için hazırlanıyorlarsa, bizi beklemedikleri bir anda içeri girmeliyiz," dedi Tanner.

"Hücum en iyi savunmadır," dedi Cowboy kalın Cajun tınısıyla, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Gözlerimi masanın etrafında gezdirdim. Bütün kardeşler başlarını sallayarak onayladılar.

"Peki ya sonra?" Ky sordu. Ne sorduğunu biliyordum. Ben de yerleşkeye döndüğümüz zaman için kendi lanet planımla karşılık verdim. Bütün kardeşler de aynı fikirdeydi.

"Kahretsin," dedi Bull ve kendine bir shot tekila doldurdu. "Yine o boktan cehenneme gittiğimize inanamıyorum."

İçkiyi geri devirdi ve bardağı masaya çarptı.

Viking tekilayı aldı ve doğrudan şişeden bir yudum içti. "Ben kendi adıma şu anda büyük bir ereksiyon yaşıyorum. Buralarda işler çok sessizdi.

Son zamanlarda. Eğer alaşağı edeceğimiz hayalperest bir herif olmazsa, hiçbir şey aynı olmaz. Bu sadece lanet olası kirazın üzerindeki lanet olası kiraz.

kült puştlar oluyor. İzlemeye bayılıyorum.

O amcıklar uzun beyaz elbiseleriyle bizden kaçıyorlar. Çoğu ölüyor çünkü o uzun kumaşın altında bacaklarını yeterince hızlı hareket ettiremiyorlar. Lanet olsun. Çok komik."

Hush, Viking'e kuru bir sesle, "Onlar tunik, elbise değil," dedi. "Öyle mi?" Viking oturduğu yerden Hush'a doğru döndü. "Tunikler,

ha? O daracık güzel kıcını bir elbisenin içinde kasıla kasıla gezerken göremiyoruz, değil mi mavi gözlü?" Viking gülümsedi ve imalı bir şekilde göz kırptı. "Yine de sen ve Kovboy birbirinizi beceriyorsunuz, değil mi? Erkek arkadaşlar, serseriler ve tüm bu saçmalıklar? Eğer ikinizden boşalmaya kararlı olan sensen, tunik işleri kolaylaştırabilir. Tabiri caizse, kara deliği batırmak için pembe işarete daha hızlı erişim."

"Tanrı aşkına, birbirimizi becermiyoruz! Senin o lanet olası gevezeliğinden bıktım artık!" Hush kükreyerek karşılık verdi.

"Öldürmek istiyorum," diye homurdandı Flame, patlaması neredeyse

Hush'ın sandalyesinden fırlayıp Viking'in kafasına tekme atmasını engelledi.

Aptal soluk kıç. Flame bıçağını kollarında gezdiriyordu. Ama bıçak hiç kan akıtmıyordu. Sadece on bir set halinde hareket etti. Bana baktı ve gözleri

her zamankinden daha karanlık görünüyordu. "Onları öldürmek istiyorum, Prez.

Maddie'ne yaptıklarını. Kalplerinin ellerimde durduğunu hissetmek istiyorum."

"Yapacaksın," diye imzaladım. "Hepimiz yapacağız." Flame gülümsedi. Psikopatça bir sırıtış.

"O zaman gidiyor muyuz?" Ky sordu. "Evet," dedi her bir kardeş sırayla. "O zaman gidiyoruz."

"Yarın," diye açıkladı AK. "Bu gece daha iyi bir plan yapacağım. Ama yarın gidiyoruz. İş şansla bırakmayacağım. Eğer tarikatla savaşmak istiyorsak, birisi kardeşini o hücrelerde bulmadan önce yarın gitmeliyiz. ve bütün oyunu değiştirir."

"O halde yarın içeri giriyoruz," diye imzaladım. "AK, kardeşlere cephanelikten neye ihtiyacımız olduğunu söyle. Silahlar ve diğer şeyler. Gerekirse bütün gece hazırlanırız."

"Ya Rider?" Sesin geldiği yönü takip ettim. Smiler bana bakıyordu. Yine, lanet olası kardeş konuşmuştu. Bir gecede iki kez. Yeni bir rekor.

"Peki ya o?" Ky sordu. "İlk o mu girecek?"

Cevap vermesi için AK'ye baktım. "Komünün planlarını inceleyeceğim. Hâlâ odamda duruyor. Araştıracam. Ama bence ona oraya varması, peygamberlik işlerini halletmesi ve masumları defetmesi için üç ya da dört saat verelim."

"Sonra ne olacak?" Smiler sordu.

Ky gülümsedi. "O zaman Hades'in av köpeklerini kapılarına getiririz." Kardeşler heyecanla karışık bir şekilde homurdandılar ve

Kan tutkusu. Kiliseyi bitirmek için tokmağı masaya vurdum. AK kardeşleri rol dağılımı için dışarı çıkardı.

Ky hareket etmedi; ben de etmedim.

Kapı kapandıktan sonra, "Bu saçmalığa inanabiliyor musun, dostum? Rider ve Bella ile... onların lanet babası?"

Başımı salladım ve elimi yüzümde gezdirdim.

"Onlara söyleyecek misin?" diye sordu.

"Henüz değil," diye kekeledim. "Eğer sağ çıkamazsa onlara söylememin bir anlamı yok."

"Evet," dedi Ky. İçini çekti ve sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Yarıdan sonra tüm bu saçmalıklara inanamıyorum.

tarikatin işi bitebilir. Sonunda hepsi ölmüş olacak. Bu geceye kadar o amcıkların hâlâ hayatta olmasının beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Tekrar nefes almam lazım Styx. Bu beni rahatlatacak.

ancak o yeri yerle bir ettiğimizde gerçekleşir." "Evet," diye kabul ettim.

Ky oturduğu yerden kalktı ve elini koluma koydu. "Ben yardım edeceğim. Bu gece uyuyamayacağım ve Li'nin Bella'yla birlikte olacağına şüphe yok. O ahıra geri dönüp Rider'ın kafasına bir balta saplamamı engelleyecek bir şey yapmam lazım."

Başkan yardımcım gitti ama ben kim bilir ne kadar süre kilisede kaldım. Rider'ın söylediği her şeyi tekrar ettim. İşler kötüye giderse o piçlerin yüzlercesiyle uğraşacaktım.

Bir şeyi biliyordum. Hepimiz canlı dönmeyecektik. Rider konuşurken bu konuda hiçbir şey söylemedim. Hepimiz o lanet yere geri dönmeyi kabul ederken hiçbir şey söylemedim. Ama bu doğrudu. On birimize karşı potansiyel olarak

Yüzlerce ağır silahlı, beyni yıkanmış amcık? Bu ihtimaller hiç kimse için iyi değildi, bizim için bile.

Başkan olarak gücümün her zamankinden daha fazla sınanmak üzere olduğunu biliyordum. Ve ne yaparsam yapayım, düşmemize izin veremezdim.

Canımdan çok sevdiğim bir karım ve yolda bir bebeğim vardı.

Tek yapmam gereken hayatta kalmaktı.

. . . Sadece hayatta kalmak zorundaydım.

On Üçüncü Bölüm

Bella

Adamların Rider'ın -hayır, Cain'in- arkasında kayboluşunu izlerken ellerimi göğsümde kavradım ve parlak beyaz tuniği siyah bir boğucunun içinde kaybolurken kalbimin ikiye ayrıldığını hissettim.

"Rider," diye fısıldadım gözden kaybolurken. Peşinden koşmak istedim ama bacaklarım hareket edemeyecek kadar güçsüzdü. Hâlâ akmakta olan gözyaşlarımı kırptırdım.

Onu suçladıkları her şeyi yapmıştı. Hepsini itiraf etmişti.

Lilah, benim güzel Lilah'ım. Ona zarar vermişti ... güzelim uzun saçları kısacık kesilmiş ve önceden kusursuz olan yüzü yara bere içinde kalmıştı ... hepsi Rider yüzünden. Buna inanamıyordum. Çünkü benim aşık olduğum adam Taş duvar, geçen hafta boyunca her gece yanında uyuduğum adam -elleri yüzümü okşuyor, beni basit ve masum bir dokunuştan fazlası için asla zorlamıyordu- böyle bir gaddarlık yapamazdı.

Ama Mae. . . Mae'mi mi kaçırmıştı? Neden kaçırdı? Neden? bunu yapar mıydı? Hiçbir şey anlamamıştım. "Bella?" Mae bana doğru yürüyordu, Maddie ve Lilah Bakıyorum.

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Bütün bunlar doğru muydu? Doğru muydu?"

Uzun sarı saçlı adamın söylediği her şey doğru mu?"

"Ky." Gözlerimi a tı ımda Lilah'nın Mae'nin yanında durduğunu gördüm.

Maddie diğer yanında duruyordu ve ben kısa bir süreliğine    kız kardeşime baktım ve kalbim inanılmaz derecede  i ti. G zya larım yanaklarımdan a a ı süzüldü.

Onları çok  zlemi tim.

"Bella," dedi Maddie usulca ve gergin bir şekilde gruptan uzaklaştı. Önümde durdu ve g zya larımı kovmak için elini uzattı. En küçük kız kardeşime baktım. Yeşil gözleri parlıyordu ve daha önce hiç dolmadıkları bir şeyle doluydu - huzur.

Maddie huzuru bulmuştu.

"Nasıl bulmuştu?" Ben sordum.

Maddie sanki düşüncelerimi okuyormu  gibi tek bir kelime söyledi. "Alev."

Ka larımla  a k nlıkla a a ı indi. Anlamamı tım. Mae kolunu omuzlarıma doladı. "  eri girmeliyiz. Anlatacak çok şey var."

Yerle kenin kapılarından baktım ve iki adam gördüm - hayır, aslında o lanlar - onlar da siyah giyinmi lerdi. Onlar Kapıları arkamızdan kapatmak için bekliyorlardı, silahları ellerinde sıkıca sabitlenmi ti.

Mae'nin bana yol göstermesine izin verdim. Kapıları geçer geçmez iki  ocuk kapıları kapattı. Metalin metale çarpmasıyla sıçradım. Daha genç görünen  ocuk başını e di ve bize yaklaştı.

"Madds," dedi küçük kız kardeşime bakarak. "Tıpkı sana benziyor."

"O benim ablam Ash."

Gözleri büyüdü. "Öldüğünü sanıyordum."

Maddie elini Ash'in koluna bastırdı. "Ben de öyle," dedi. "Bella, bu Ash, Flame'in küçük kardeşi. O da aramıza yeni katıldı."

Karışıklık geri gelmişti. Maddie sol elini kaldırdı. Bir yüzük takıyordu. "Flame benim kocam," dedi gururla.

Hafif, çırpınan bir his göğsümü doldurdu ve Rider'ı götürdüklerinden beri beni boğan ağırlığın yerini aldı. "Maddie," diye fısıldadım, küçük, tatlı bir dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Aşkı buldun mu? Gerçek aşkı mı?"

Maddie başını salladı. "Evet. En derin türden." I titremelerini engellemek için dudaklarımı birbirine dolamak zorunda kaldım. Benim küçük Maddie'm. Benim ürkek ve korkak Maddie'm, komündeki önceki hayatımızda asla sahip olamayacağından korktuğum şeyi kazanmıştı - gerçek sevgiyi. Ona hak ettiği gibi bakacak birini. Kardeş Moses tarafından ona dayatılan kötülüğü kıracak biri.

Mae ve Lilah'a baktım. Lilah da Mae gibi yüzük takıyordu. "İkiniz de evli misiniz?" Lilah başını salladı ama Mae onunkini salladı.

Mae ellerini uzun, dökümlü siyah elbisesinin üzerinde gezdirdi ve dudakları mutlu bir gülümsemeye dönüşmeye başladı. Karnını koruyucu bir şekilde kucakladı. "Bella, ben hamileyim."

"Mae," diye fısıldadım, saf şaşkınlık kelimelerimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. Ama sonra içimi derin bir panik kapladı.

Kız kardeşlerim gibi evli değildi ama çocuğu vardı.

Biri onu incitmiş miydi ... ona iradesi dışında dokunmuşlar mıydı ... ?

Mae güven verici bir kolunu omzuma koydu. "Ben aşıgım Bella. Biz nişanlıyız. Sadece henüz evlenmedik. Ama ne olursa olsun onu tüm kalbimle seviyorum. Benim için önemli olan her yönden zaten evliyiz."

Kız kardeşlerimin yanında duran adamları hatırladım. "Siyah saçlı olan. Konuşmayan lider," dedim. Mae başını salladı.

"Styx," diye bilgilendirdi beni. "Onun adı Styx ... ya da benim için River."

Bakışlarım kız kardeşlerimin üzerinde gezindi ve kalbime bir sakinlik yerleşti. Lilah saçlarımı taradı. Onun yüzüne baktım. Yanağındaki yara izi belirgindi ve Belli ki acı çekiyordu. Ama mutluydu da. Bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum.

Huzur. Hepsi huzuru bulmuştu.

"Hepiniz mutlusunuz," dedim. Birkaç saniye hareketsiz kaldım.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu.

"Bella," diye bağırdı Maddie ama geri çekildim ve yaklaşmasını engellemek için elimi uzattım. Onu tanıyamadım

Midemde kök salmış bir his. Bir yandan,

Kız kardeşlerimin, tek ocuklarımla

Tanıdığım ailem hayattaydı ve gvendeydiler. Onlar için istediğim tek şey mutluluktı. Özgür olmalarıydı. Bu yüzden Mae'ye kaçmasını söylemiştim. Lilah ve Maddie'yi de almasını ve onları kötü muamele gördükleri kafeslerinden kurtarmasını istedim.

Ve gerçekten de yapmıştı. Kolay olmadığı açıktı ama Mae kız kardeşlerim için benim asla yapamayacağım bir şeyi yapmıştı. Onları kurtarmıştı.

Hayattaydılar. Huzur içindeydiler.

Kurtulmuşlardı.

Rider'ın yüzü aklıma geldi. Bir türlü kurtulamıyordum. Kız kardeşlerime zarar verdiğini itiraf ederken gözlerindeki acının görüntüsü. Sarışın adamın sözleri tekrar aklıma geldi. Ben. O siktiğimin amcığına sor bakalım.

Mae'yi kaçırıp zorla evlendirmeye çalışmış. Li'yi nasıl yakaladığını ve ikizi ve kalem çüklü arkadaşları tarafından yakılmasına ve toplu tecavüze uğramasına nasıl izin verdiğini sor. Ona Mae'ye olan çılgın saplantısını sorun, sadece sizinle, onun lanet aynasıyla ortaya çıkmak için. görüntü . . .

Lilah'ya "Sarışın adam," dedim.

"O benim kocam. Adı Ky," dedi. Bunu duymak her şeyi daha da kötüleştirdi. Çünkü eğer bu doğruysa, o Lilah'ı her şeyiyle seviyordu. Ona olanlar hakkında yalan söylemezdi. İçten içe bunun doğru olduğunu biliyordum. Sesindeki acıyı duymuştum.

"Tüm bunları gerçekten o mu yaptı?" Neredeyse duyulmayacak şekilde sordum. Sesim hiç güç toplayamıyordu. "Rider. Cain. Hepinize böyle zarar mı verdi?" Kız kardeşlerim endişeyle birbirlerine baktılar. "Söyle bana!" Gecenin sessizliğini delerek bağırdım.

Maddie sıçradı. Lilah ve Mae'nin yüzlerinden sempati okunuyordu. İnanamayarak başımı salladım. Rider'ın

Tüm bunları kız kardeşlerime, bu kahrolası hayatta sevdiğim tek insanlara yaptım.

"Evime gidelim," dedi Mae. Bizi bir araca götürürken ben de peşinden gittim. Maddie'nin kocasının kardeşi Ash bizi oraya götürdü. Ama yolculuğun büyük bir kısmını hatırlamıyordum. A
Garip bir uyuşukluk beni esir almıştı ve kaçmaya bile çalışmadım.

Araç durduğunda. Kafamı kaldırdığımda küçük bir patikanın sonunda ahşap bir ev gördüm. Çok güzeldi. Mae beni araçtan indirdi. "Burası benim evim. Styx ile paylaşıyorum."

Sessizce başımı salladım ve onun, Lilah ve Maddie'nin bana ön kapıdan geçip mutfağa kadar eşlik etmesine izin verdim. Komünde aşına olduğum basit mutfaklardan farklıydı. Bu bir
Gümüş metal ve ahşap karışımıydı, gümüş aletler o kadar parlaktı ki parlatılmış yüzeylerinde yansımamı görebiliyordum. Tezgâhlar siyahtı ve gümüş camlarla beneklenmişti. Ötesinde
Mutfak alanında, cilalı ahşap zeminler üzerinde zengin, sıcak renklerde yumuşak halılar seriliydi. Büyük pencereler zarif bir şekilde
güzel çiçekli perdelerle süslenmişti. Ev taze pişmiş ekmek ve biraz da baharatlı, misk kokuyordu.

Mae biraz su kaynatmak için ocağın başına geçti. Maddie, Lilah'nın büyük masada bir sandalyeye oturmasına yardım etti. Ben odada kaldım.
kapı aralığında, onların zengin odada rahat ve tanıdık bir şekilde dolaşmalarını izliyordu.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Kız kardeşlerim hayatta kalmış, yeni hayatlar bulmuşlardı ... ve dünyada bensiz bir yer edinmişlerdi.
Bu

kokularını ve seslerini tanımadığım garip yeni bir dünya. Korktuğum bir dünya; ait olmadığımı bildiğim bir dünya.

"Rider," diye fısıldadım ve kız kardeşlerimin her birinin donduğunu hissettim. Yine de onları göremedim; gözlerim yerdeki bir tahta parçasına odaklanmıştı ve görüşüm bulanıklaşmıştı. "O iyi bir adam," dedim. "O iyi bir adam. Öyle olduğunu biliyorum."

"Bella," dedi Mae saniyeler sonra ihtiyatla. "Buraya gel." Gözlerimi kırıştıtararak bulanıklığı uzaklaştırdım ve masasının etrafındaki boş bir sandalyeyi işaret ettiğini gördüm.

Karnım guruldadı.

Burada, bu yerde ne yapacağımı bilmiyordum. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra kız kardeşlerimin yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bu duygu beni neredeyse Kardeş Gabriel'den aldığım herhangi bir eğitim kadar mahvediyordu. Çünkü bu kadınlar Onlar benim can simidim, güvenliğimdi. Başa çıkamayacağımdan korktuğumda düşündüğüm tek şey onlardı. Onlar için yaşadım.

Ama şimdi kafam karışmıştı. Kafamda yoğun bir sis vardı. Ve ben I . . .

Rider'ı istedim. Rider'a ihtiyacım vardı.

Elim sanki onun rahatlatıcı parmaklarının benimkilerin arasından geçtiğini hissediyormuşum gibi yandı. Yeterince konsantre olursam, kalın taş duvarın ardından "Harmony" diye fısıldayan hırçın sesini neredeyse duyabiliyordum. Sesi kafamın içinde yankılandı ve kalbim o götürüldüğünde kaybettiği düzenli ritminde atmaya başladı. Onunlayken ciğerlerim nefes almama izin veriyordu. Kendimi bütün hissediyordum. Kaybolmuş hissetmiyordum.

Kendimi tamamlanmış hissettim.

Gözlerimi kapattım ve zihnimin beni New Zion'daki küçük hücre bloğuna geri götürmesi beni şaşırtmadı. I

Bunu gerçekten ironik buldum. Tüm hayatımı özgür olma özlemiyle geçirmiştım. Ama biliyordum ki, kendimi özgür hissettiğim tek zaman

Özgürlüğe yakın olan her şey o dört taş duvarın esareti altındaydı, o güçlü, güvenli el benimkine sarılıydı.

Mae boğazını temizledi ve ben de gözlerimi açtım. Bana uzattığı sandalyeye oturdum ve neredeyse kırılacaktım. eğildi ve başıma bir öpücük kondurdu. Oturdu, dört Lanetli Kız Kardeş bu ahşap neredeyse cennette yeniden bir araya geldi.

"Bu ev ... " Kız kardeşimin böyle bir yerde yaşıyor olmasından duyduğum tuhaflığı nasıl açıklayacağımı bilemiyordum.

Mae kızardı ama bunun gururdan olmadığını biliyordum. Bundan utanmıştı. Eskiden kız kardeşimi tanırdım. Bu kızların her birini kalben tanırdım -her ifadeyi, yumuşak söylenen her kelimeyi. Şimdi ise dışarıda durmuş, onların yeni buldukları ve fazlasıyla hak ettikleri mutluluğu izliyordum.

"Bu çok fazla," dedi Mae, gözlerimi evinde gezdirirken. Maddie ve Lilah'nın yüzlerinden onların da en az onun kadar büyük evlerde yaşıyor olmaları gerektiğini anladım.

"Özgür olduğun için asla utanma," dedim tekrar onlara dönerek. Her kelimesinde ciddiydim. "Özgürlük asla fedakârlık olmadan gelmez. Ödölün sevincini yaşayın. Tüm bunları hak ettiğinize eminim."

"Bella," dedi Lilah. "Ne oldu?" Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Hemen kendi elimle onun elini kapattım, Lilah'ya karşı her zaman benimsediğim annelik rolü yüzeye çıkıyordu. "Sana geldim. Mae gittiğinde. Ceza hücrelerinde seninle oturmaya geldim.

geçti." Nefesini içine çekti. "Ama sen gitmiştin." Yüzü acıyla buruşmuştu. Maddie Lilah'nın diğer elini tuttu ve o anda Maddie'nin de orada olduğunu anladım. O da gelmişti. veda etmek için. "Cesedini çoktan ortadan kaldırdıklarını sanıyordum. Ama ... ama açıkça yanılmışım ... sen hayattaydın ve ben senin yardımına hiç gelmedim."

"Bilmiyordun. Kalbimin hala attığına nasıl inanabilirdin ki?"

"Çünkü bir şekilde kontrol etmeliydim," diye konuştu Mae. "Senin geçtiğini asla düşünmemeliydim. Bir şekilde o hücreye girmeli ve seni kurtarmaya çalışmalıydim."

"Yapamazsın... " diye fısıldadım. "Bunların hiçbirisi için kendini suçlayamazsın." Kardeş Gabriel'i hatırladığımda, o geceyi hatırladığımda göğsümü sıcaklık ve öfke kapladı.

"Bella," dedi Maddie usulca ve ben onun iri yeşil gözlerine baktım.

"Hepsi oydu," dedim dişlerimi sıkarak ve o son buluşmanın anısını zihnimden kovmaya çalışırken başımı salladım. Ama yapamadım.

"Anlat bize," diye yalvardı Mae. Ben de gözlerimi kapadım. Gözlerimi kapattım ve kendimi bir daha asla yaşamayacağıma yemin ettiğim günlere geri götürdüm. Çünkü çok acı veriyordu.

Ama bunu kız kardeşlerim için yapardım.
Tekrar birlikteydik ve her şeyin açıklanması gerekiyordu.

Kardeş Gabriel'in odasının karanlığına göz kırptım.
Vücudum ölü bir ağırlık gibi hissediyordu. Yanağım
zonkluyordu ve

Başım o kadar çok çarpıyordu ki bunu kafatasıma kadar
hissediyordum. Bacaklarımı oynatmaya çalıştım ama
boğuk bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

Başımdaki acı, bacaklarımın arasındaki acının yanında hiç
kalıyordu. Acıya rağmen nefes almaya çalışırken
burnumdan soludum.

Faydası yoktu, acı çok büyüktü. Kolumu yavaşça çıplak
uyluklarıma indirdim. Tenimde, uyluklarımin tepesinde ılık
bir sıvı hissettiğimde mide bulantısına karşı koydum - kan.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.
Damlacıkların tuzu kesik derimi yaktı ama gözyaşlarımin
düşmesine izin verdim. Yorulmuştum. Yorulmuştum.
Çok, çok yorulmuştum. Ve sadece Kardeş Gabriel'in son
birkaç haftadır bana yaşattığı acıdan değil. Ama hepsinden.
Çünkü ben kendimi kaybetmişim.

Yıllarca onun işkencelerine maruz kaldım. Tanrı'nın
günlük paylaşımları, beni istediği yöne götürecekti. Hiçbir
şey yapamıyordum.

En büyük acıyı kız kardeşlerimi yanımda gördüğümde
hissederdim. Hepimiz çömelmiş, başlarımız yere eğik,
ellerimiz arkamızda olurdu. Onların gözlerinin içine
bakardım.

ve onlara sessiz bir teselli vermeye çalıştım. Ama günden güne, yıldan yıla, ışıklarının solduğunu gördüm. Ruhlarından hayatın çekildiğini gördüm.

Ben onların ablasıydım. Yardım için bana baktılar. . . ama ben hiçbir şey yapamadım. Bu hayatta kapana kısıldığımız bilgisine katlanmak zorundaydım.

Kapı açıldı ve Kardeş Gabriel içeri girdi. Ama bu kez donup kalmadım. Bana zaten yapılmış olandan daha fazlasını yapamazdı. Artık bana zarar veremezdi. I verecek ılığım kalmamıştı. Tutunacak enerjim kalmamıştı.

Gabriel benim ılıklarım için yaşadı; gözyaşlarım onun can damarıydı. Şeytan tarafından lanetlenmiş hücumunun düştüğünü görmek için yaşadı. Ve ben hep düşmüştüm. Çocukken, kendini içime iterken hep ağlamıştım. Masumiyetimi parçaladığını hissettiğimde ılık atmıştım, bacaklarımın arasındaki tuzak yüzünden hareket etmekten acizdim.

Birkaç gün öncesine kadar hep itaatkârdım. Beni harekete geçiren gerçek bir kıvılcım yoktu. Peygamber'in Cebrail'e istediğı şekilde hizmet etmem yönündeki emirlerine karşı gelmeme neden olacak önemli bir şey olmamıştı.

Bu kadar yeter dedim. Herkes bir noktada kırılır.

Gabriel beni kendisine katılmaya çağırduğında, beni çırılçıplak soyup parmaklarını içime soktuğunda, tırnakları kanalımın etini yırttığında, uzanıp bileğini yakalamıştım. Dürtülerimle hareket etmiş ve onu tuttuğı yerden çekip çıkarmıştım. Onu geri ittim ve yüzüne vurdum, tırnaklarımı yanaklarının etine geçirdim. Sonra da kaçtım. I

kapıya doğru koştum. Ama Gabriel beni yakaladı ve kendi vuruşunu yaptı.

Bir savaş başlatmıştım.

Gücü beni alt etmişti ve çıplak bedenimi yere yapıştırdı. İri vücudu üzerimde sürünüyordu ve gözlerinde meydan okumanın titreşimini gördüm.

"Jezebel ... aklını kaçırmış gibisin."

"Bırak beni," diye tısladım.

Gabriel'in gözleri şok içinde açıldı. Onunla daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştım. Onunla hiç konuşmamıştım. "İşte orada," dedi kendini beğenmiş bir şekilde... bilerek. "İçindeki şeytanın bir gün çirkin başını göstereceğini hep biliyordum." Eğildi ve burnunun ucunu yanağımda gezdirdi. "Bir gün bu savaşın gerçekleşeceğini biliyordum. Kalbinin içindeki günahkâr şeytan gelip kontrolü geri alacaktı." Durdu, sonra yavaşça başını geri çekti. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ve ben bu savaşı memnuniyetle karşılıyorum, Jezebel. Seni günahlarından arındıracağım."

"Dokunma bana." Tersledim ve onun elinden kurtulmaya çalıştım.

Gabriel iki elimden birini tuttu ve diğer elini göğüslerimin ve karnımın üzerinden aşağıya, göbeğimi sertçe kavrayana kadar gezdirdi. Parmakları kıvrımlarımda gezinirken gözlerimi sıkıca kapattım. Üzerime eğildi, onun nefesim yüzümde tozlanıyor. "Sana dokunacağım, fahişe. Bu dünyadaki yerini öğrenene kadar sana tekrar tekrar dokunacağım. Senden istediğim her şeyi reddetmen yasak. Ve

kutsal kitaplarımıza göre cezalandırılmanızı sağlamak benim görevimdir."

Elini bacaklarımın arasından çekti ve Bir saniye sonra kendini içime soktu. İstenmeyen müdahalesinin acısı bedenimi sararken çığlık attım. Elinin tersi yüzümü kestiğinde tekrar bağırdım. Ama uyuştuğumda çığlıklarım kısa sürede kesildi. Ve ben o günden beri hiç ağlamamıştı.

Beni öldürecek ve ben de ona acımın zaferini yaşatmadan ölecektim.

Zihnim beni şimdiki zamana geri getirirken kesinlikle hareketsiz kaldım. Gabriel'in gezinen eli uyluğumun arkasına doğru ilerlemeye başladı. Parmakları ıslak kanın içinden geçti. Hâlâ tenimde kalan tohumunun içinden geçti. Üzerimde süründü ve kendini içime soktu. Ben de Gözlerimi kapadım. Gözlerimi kapattım ve Tanrı'ya beni alması için dua ettim. Artık burada, bu yerde olmak istemiyordum. Artık bu hayatı istemiyordum.

Karanlığın beni almasına izin verdim.

Gözlerimi açtığımda, ne yaptığımı düşündüm. dilediğim şey gerçekleşmişti. Ama başımı kaldırmayı başardığımda küçük bir hücrenin içinde olduğumu gördüm. Kapıyı metal parmaklıklar kaplıyordu. Ve üşüyordum. Çok, çok üşüyordum. Kafam doluydu ve kalın bir sisle tıkanmıştı ve konsantre olamıyordum. Susamıştım. Dudaklarım çatlamış ve acıyordu.

Vücudumu hissedemiyordum.

"Bella," diye bağırان bir ses duydum hücremden.

Mae mi? Benim Mae'm miydi? Konsantre olamıyordum.

Cevap vermek için ağzımı açtım. Konuşmaya çalıştım ama kelimelerimin çıkıp çıkmadığından emin değildim. Çok yorgundum. Sadece uyumak istiyordum. Uyumam gerekiyordu. Sadece biraz daha. Birden elime bir sıcaklık doldu. Şişmiş gözlerimi açmaya zorladım. Dışarıdaki ışık neredeyse beni kör ediyordu. Sonra bir çift mavi göz benimkilerle buluştu. Mae.

Ağladığını gördüğümde midem bulandı. "Şşşt," dedim söylemek istedim. Söyleyip söyleyemediğimden emin değildim. "Seni seviyorum," demek istedim ama sesimin beni yanıltıp yanıltmadığını bilmiyordum.

Mae'nin ağzının hareket ettiğini gördüm ama duyamadım.

söylediği her şeyi duydum. Kulaklarımdaki yüksek sesli cınlamanın arasından seçtiğim kelimelere cevap vermeyi başardığımı düşündüm. Ama bu yeterli değildi. Siyahlık görüş alanıma sızmaya başlamıştı.

"İtaatsizlik " dedim Mae bana ne olduğunu sorduğunda. Ona ne yaptığımı anlatmaya çalıştım. Ama düşüncelerim hızlı gelmiyordu, her şey gecikmeli ve çok yavaştı. "Sanırım Uyuşturulmuştum. " Daha fazlasını söyledi ama ben Mae'nin ne söylediğini unutuyordum; cevap olarak ne söylediğimi.

" . . . Ölüyorum, Mae. . . Tanrımızla birlikte olmak istiyorum. " Mae benim için savaşmaya çalıştı. Ona artık çok geç olduğunu söylemeye çalıştım.

Midemde mide bulandırıcı bir his yuvarlandı. Ağzımda kanın tadını alırken Mae'nin elini daha sıkı kavradım. Öksürdüm, bakırsı ıslaklığın çenemden aşağı düştüğünü hissettim. Mae'nin haykırışını duydum. Lilah'mın tatlı sesini de duydum. Ama

Karanlık içeri girmeye devam etti ve görüşümü engelledi.
Çok yorulmuştum.

Gözlerimi kapattım, geçerken koşulsuz sevdiğim kız kardeşlerime tutundum.

Karanlığın beni alıp götürmesine izin verdim. Sadece ölmek istedim.

Ama karanlıkta, ışığın parıltıları vardı. Sessiz, tanıdık olmayan sesler benimle konuşuyor, güvende olacağımı söylüyordu. Beni temizlediler. Bilincim gidip gelirken, yüzüyormuşum gibi hissettim.

Tekrar tamamen uyandığımda, küçük bir odadaydım. Uzak duvarda küçük bir pencere vardı ve bir şiltenin üzerindeydim - garip hissettiriyordu. Rahat değildi ama yıllardır üzerinde uyuduğumdan daha iyiydi.

Hareket etmeye çalıştım ama çok güçsüzdüm. Boynumdan aşağı ter damlıyordu; neredeyse dayanılmaz bir sıcaklık ağrıyan bedenimi koza gibi sarmıştı.

Sonra bir kapı açıldı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Bir adam içeri girdi. Uyanık olduğumu görünce durdu. Yutkundu ve kara gözleri yaşlarla dolmaya başladığında şaşkınlık ve biraz da endişeyle onu izledim.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. "Artık özgürsün," dedi usulca.

Beni sersemletip hareketsiz bırakan üç kelime. "Artık ana komünde değilsin. Bir hücreden kurtarıldın.

Bir arkadaşınız sizi buldu ve sizi komünden çıkarmayı başardı."

Adam elini göğsüne koydu. "Ben Kardeş Stephen'ım. Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok. Kimse seni bir daha incitmeyecek. "

"Geri dönmek istedim. Geri dönmek ve hepinizi almak istedim." Soğukkanlılığımlı korumaya çalışarak nefes aldım.

"Biz

Uygun olduğumda sizi de dışarı çıkarmayı planlıyordum...

ama sonra katliam haberini aldık. Peygamberin

...ve bana hepinizin öldüğü söylendi. Ben"-nefesim kesildi-

"acıya dayanamadım."

"Bella," dedi Mae burnunu çekerek. Masaya baktım; ellerim üç kız kardeşimin elleri tarafından kapatılmıştı.

Saniyeler süren ağır bir sessizlik geçti. "O hücrede ölmek istedim. Gabriel bana o kadar işkence ettikten sonra, sadece ölmek istedim." Başımı eğdim. "Her zaman güçlü olmaya çalıştım.

Hepinizi korumam gerekiyordu ama yapamadım. Öğrenci muhafızlar sizin için her geldiğinde bu beni rahatsız ediyordu." Maddie'ye döndüm. "Özellikle de sana, kardeşim. Sana yapacakları sen."

Maddie cesurca, "Sorun değil," dedi.

Öfke dalgasının geri döndüğünü hissederek başımı salladım. "Öyle değil. Hiçbiri iyi değil. Bu yüzden böyle davrandım. Buna daha fazla dayanamadım." Yutkundum ve fısıldadım, "Aptalcaydı. Aptalca davrandım. Bu sadece işleri daha da kötüleştirdi."

Sessizlik birkaç dakika sürdü, sonra Mae, "Her şey daha iyi oldu Bella," dedi. Gözlerimdeki hüznü buğusunu kırıştırdım ve kız kardeşime baktım. "Senin ölüm . . . " Mae omuz silkti ve elini benimkinin üzerinde

sıktı. "Bizim için her şeyi değiştirdi. Bizim için her şeyi değiştirdi.

bizi harekete geçiriyor." Mae öne doğru eğildi ve elini yanağımda gezdirdi. "Bu evi ben buldum. Styx'i buldum. Peygamber David'i öldürenler Hangmenlerdi." Mae durakladı ve ben

ifadesinin düşüşünü izledi. "Ne oldu?" diye sordum.

"O zaman her şey yoluna girecekti, ama sonra Rider ... "

Derin bir nefes aldım. "Bu adamları sana karşı kıskırttı."

Kız kardeşlerimden hiçbiri cevap vermedi. İhtiyacım olan tek cevap buydu.

Mae hızla kapıya doğru baktı, sonra daha yakına eğildi.

"Bella, o hatalıydı. Rider'ın yaptığı yanlıştı ama gitmeme izin verdi. Beni kendisiyle gitmeye zorlayabilirdi... ama sonunda ruhunda ne kadar iyilik kaldıysa gitmeme izin verdi."

Kız kardeşimin gözlerine bakarken, kalbimi tamamen kıran bir şey gördüm. Bunu onun yumuşak sesinde duydum. "Seni istedi," dedim. "Rider ... seni istedi."

Mae koltuğuna geri oturdu ve endişeli ifadesindeki rahatsızlığı gördüm. Vücudumdaki tüm mücadele tükenmişti. Ona kalbimi vermiştim. Ama o sadece Mae'yi istemişti.

Elimi kız kardeşimin altından çektim ve göğsüme götürdüm. İçimde bir şeyler o kadar çok ağrıyordu ki bir sorun olduğundan korktum. "Bella," dedi Mae usulca.

Başımı salladım. "Hayır," diye onu temin ettim. "Ben iyiyim."

"Onu seviyorsun," dedi Maddie. Paramparça olmuş kalbim hâlâ çarpmaya devam ediyordu. İddiayı çürütmek için ağzımı açtım ama ruhum yalan söylememe izin vermedi.

Hayır. Onu tanımıyorum. Sevmiyorum.

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. Bir sahtekâra aşık olmuştum.

Lilah yüzündeki bir damla gözyaşını sildi, bu hareket dikkatimi çekti. Yüzünü buruşturdu, kolunu kaldırırken yaptığı basit hareket acı içinde irkilmesine neden oldu.

"Acı çekiyorsun," dedim ve karnını işaret ettim. Lilah bembeyaz kesildi. Her duygusunu her zaman yüzüne yansıtırdı. "Rider yüzünden," dedim, kocasının bana yönelttiği suçlamaları hatırlayarak. Tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştım. Alt dudağım titredi. "Rider senin birçok erkek tarafından alınmana izin verdi.

İncitildiniz ve cezalandırıldınız ... bu da sizi çocuk sahibi olamayacak hale getirdi."

Lilah'nın mavi gözleri kapandı ve uzun bir nefes aldı. "Çocuğum vardı ama onu kaybettim." Lilah'ın dudakları birbirine yapıştı.

Gözyaşlarını tutmak için mücadele ettiğini biliyordum.

Maddie ve Mae gözlerini masaya dikmişlerdi. Ben mücadele ettim.

Duyduğum her şeyle başa çıkmaya çalışıyordum. Hiç bitmedi. Acı, kayıp... hiç bitmiyordu. Her zaman daha fazlası gelecekti.

"Bunu düzeltmek için ameliyat olmak zorunda kaldım," dedi Lilah, sesi sonunda biraz çatlayarak. Elimi uzattım ve ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. Lilah birleşen parmaklarımıza küçük bir gülümseme attı. "Beni aldılar. Rider

kaçırma olayını onayladı, ama Bella ... " Lilah durakladı, Hâlâ yalnız olup olmadığımızı kontrol ediyormuş gibi etrafına dikkatle bakıyordu. "Rider'ın cezaları durdurmaya

çalıştığına inanıyorum. Biz

Konuştu, itaat etmem için bana yalvardı. Bana yardım etmek istediğine inanıyorum."

Donup kalmıştım, hareket edemiyordum. Lilah'nın yüzünde bir gölge belirdi. "Bana bu acıyı yaşatan onun kardeşi Judah'tı. O planın ustasıydı."

"Rider bize böyle bir şey olduğunu bilmediğini söyledi. Lilah," dedi Mae bana. "Sadece Hangmen'in onun için geldiğine ve adamlarını öldürdüğüne inanıyordu. O adamların Lilah'a ilk önce ne yaptıklarını bilmediğini söyledi."

Sessizlik kt. "Ve ben ona inandım," dedi Maddie.

En küçük kız kardeşime döndüm. Maddie'nin geyik gözleri bana dikilmiş, dinlemem için yalvarıyordu. "Kaırıldığımızda hepimiz bunu Rider'ın organize ettiğini düşündük."

"Ama yapmadı mı?" Tüm bu yeni bilgilerin aklımda yer etmesini sağlamaya çalışarak onun yerine ben bitirdim. Kaırılmışlar mıydı? Yaralanmışlar mıydı?

Kız kardeşlerim ... hayır ...

"Gitmemize izin verdi," diye ekledi Mae.

"Yakalandığımıza dair hiçbir bilgisi yoktu. Bunu gözlerinde gördüm Bella. Artık bizi geri istemiyordu. İçinde bir şeyler değişmişti. Peygamber gitmiş, arkadaş olarak tanıdığım Rider geri gelmişti."

Çelişkili düşüncelerim ve duygularım dayanılamayacak kadar ağırlaştı ve başımı başka yöne çevirdim. "Bella?" Maddie söyledi, Elimi sıkıyordu. "İyi misin?"

Evet demek istedim ama bunun yerine başımı salladım. Çünkü iyi değildim. İyi olmaktan çok uzaktım. "Hücrede tanıştığım adam. Rider. şimdiye kadar karşılaştığım en

nazik, en şefkatli adamdı. Bana yardım etti. Biz"-Ben emdim

sert bir nefes aldım ve sol elimi kaldırdım-"biz evliydik. Ben ... biz ... " Gerisini açıklayamazdım. Kız kardeşlerime, onlara bu kadar acı çektiren adamın

Bana şifadan başka bir şey getirmeyen adam.

Ona katıldığımı onlara söyleyemezdim. Ve hayatımda bir kez olsun, bunu memnuniyetle karşılamıştım.

benim için bir şeydi. Benim için her şey demekti.

Ama Mae fısıldadı, "Törensel birleşme." Mavi gözleri büyüdü.

"Evet," diye itiraf ettim. Ellerim titriyordu. "Kendimi ona adadım ... ve o ... "

"Sana karşı nazik miydi?" Lilah sordu, ses tonunda yoğun bir endişe vardı. "Nazik miydi, ne zaman ?"

"Evet," dedim ve dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. "O mükemmeldi."

Mae bana, "Onu tanıdığımda saf biriydi," dedi. "O Kendini Lanetli evlilik için saklıyordu. Bana hiçbir zaman bir Lord'un Paylaşımına katılmadığını söyledi. Hiç kadınla birlikte olmamıştı."

"Hâlâ hiç olmadı." Boğazımdaki hüznü yumrusunu yuttum. "O saftı. O ... o sadece benimle birlikte oldu. Ben onun için o idim. Ve önemli olan her şekilde, o benim için Ben de." Neşesiz bir kahkaha attım. "Ona güvenimi ve kalbimi hediye ettim. Bunu biriyle yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama onunla yaptım ... ve şimdi onun sandığım gibi biri olmadığını anlıyorum."

Ayağa kalktım ve mutfaktaki büyük pencereye doğru yürüdüm. Uzaktaki birkaç ışık dışında dışarıyı kapkaranlıktı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, aniden üşüdüğümü hissettim.

"Haklı olduğunuzdan pek emin değilim," dedi Mae. Gerildim, sonra hâlâ masada oturan kız kardeşime baktım. Mae endişeyle diğer iki kız kardeşime baktı ve sandalyesinde kaydı. "Kocalarımız kendilerine yaptıklarından dolayı ona duydukları nefretle kör olmuş durumdalar. İzin verdiği şey için Özellikle Lilah'ın. Ama . . . " Bir nefes aldı ve devam etti, "Kalbimde onun kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum. Bunu sık sık düşündüm Bella. Rider iyi biriydi Benim için bir dosttu ve daha sonraki davranışları aksini gösterse de bu dostluğun samimi olduğuna inanıyorum. Bir süre için inancını kaybetmiş olmasından korktum ama bizi bıraktığında içindeki ışığın parladığını gördüm." Mae iç çekti. "Ve bugün onun tamamen geri döndüğünü gördüm. Binici. Cain değil, ama Tarikat'tan uzakta olduğu adam. Seni bize geri getirdi. Kötü bir adam bunu yapamazdı, yapmazdı."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Akan gözyaşlarımın tadını dudaklarımda hissettim. "Kafam çok karışık," diye itiraf ettim. "Çok fazla şey oldu. I . . . Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. I . . . I . . . "

Ön kapı açıldı ve Mae'nin Aşk yürüdü. Işıktaki onu ilk kez yakından gördüm. Uzun boylu ve geniş, el gözleri vardı. Cildi renkli mürekkep izleriyle kaplıydı. Ona bakmak dehşet vericiydi.

Bakışlarımı hissetmiş gibi bana baktı ve onun da beni değerlendirdiğini hissedebiliyordum. İnançsızlıkla başını salladı.

Mae onun yanına gitti. Bizim varlığımıza rağmen Styx onu ateşli bir öpücük için kendine çekti. Gördüğüm manzara karşısında kızardım. O zaman anladım ki

Bu adam güçlüydü. İstedliğini, istediği zaman alırdı.

Öpüşmeyi kestiğinde ellerini kaldırdı ve Mae'ye bir şey iletti. Kız kardeşimin solgunlaştığını gördüm.

"Hayır," dedi şok içinde. Styx cevap olarak metanetle durdu. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Ona söyleyebilir miyim?" Mae sordu. O da başını salladı. Mae konuşurken Styx gözlerini benden ayırmadı. "Rider Styx'e Tarikat'ın bize saldırmayı planladığını bildirdi."

Silah talimlerini, kıyamet için halkımızı silahlandıran peygamberi, nefret vaazlarını hatırladıkça kalbim hızla çarpıyordu. "Evet," dedim. "Yahuda onları sona hazırlıyor."

Mae yere baktı. "Demek Hangmenler ilk giren." Durakladı, sonra ekledi: "Hangmen ve Rider."

Damarlarımda bembeyaz bir korku dolaşıyordu. "Hayır," diye fısıldadım. "Rider'ı öldürecek. Judah'ı, ikizini... onu öldürecek."

Styx omuz silkti, bu hareket içimde bir ateşi tutuşturdu. Bilinçli bir düşünce olmadan kendimi onun durduğu yere doğru koşarken buldum. "Bella," diye seslendi Mae, koluma uzanarak. Kolumu onun dokunuşundan kurtardım.

Styx kollarını göğsünde kavuşturarak bana kaşlarını kaldırdı. Bu sadece beni daha da çileden çıkarmaya yaradı. "Sende hiç

" dedim, taşkın duygularımı kontrol etmek için elimden geleni yaparak. "Judah'ın haftalardır Rider'a neler yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok. Onu mümkün olan her şekilde incitti. Onu bir kenara attı, her türlü kardeşlik bağı kopardı.

bir zamanlar paylaşmış olabilirlerdi. Ve bu Rider'ın kalbini kırdı. Tek ailesi, sevdiği tek insan onu bir kenara atmıştı. Çünkü doğru olanı yapmaya çalıştı." Bacaklarım öfkeyle titredi ama geri adım atmadım. "Rider sonunda bir Lord'un Paylaşımına tanık olduğunda bir adamı öldürdü. Yanlış olduğunu bildiği bir şeyi durdurmak için bildiği her şeye karşı geldi. O bir peygamberdi ama yine de Tarikat'ın en önemli uygulamalarından birini durdurdu. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Hayır, bilemezsiniz, çünkü o yerde yaşamadınız. Ama ben yaşadım. BİZ yaşadık!" Mae bana tekrar uzanmaya çalıştı ama ben ona döndüm ve "HAYIR!" diye bağırdım.

Mae geri çekildi ve ben bir kez daha Styx'e döndüm. "Beni kurtarmak için her şeyi riske attı. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama beni onun eline düşmekten kurtarmak için kardeşiyle yer değiştirdi. Beni kurtarmak için kendi kanından ve canından oldu.

beni kurtarıp kız kardeşlerime geri vereceksin. Ve şimdi onu onların kollarına geri gönderirsen ... onu öldürecekler."

Styx'in konuşmasını, bir şeyler söylemesini bekledim. Ama tek yaptığı dilini alt dudağında gezdirmek ve omuz silkmek oldu. Şok içinde geri çekildim. Kız kardeşlerime baktım. Lilah ve

Maddie başlarını eğmişti ve Mae . . . Mae ayaklarının üzerinde sallandı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne tür insanlarsınız siz?" Omurgamdan aşağı buz damladığını hissederek sordum.

Mae'nin sevgilisi onunla tekrar iletişim kurmak için ellerini kullandı. Mae daha da soldu ve başını salladı. Ellerini daha ısrarlı bir şekilde kullandı ve bu kez Mae bana bakarak, "Styx sana söylememi istiyor . "Styx benden sana

Rider'ı sandığın gibi tanıımıyorsun. Ve şimdi burada bizimle birliktesin ama onun yanında yerin yok. Rider asla hoş geldiniz. Asla."

Güldüm. İnançsızlıkla başımı sallarken güldüm ve güldüm. "Bella," dedi Mae. Aşkıyla benim aramdaki bu ani gerginlik onu üzmüştü, bunu görebiliyordum.

"Hayır," dedim usulca. "Ben sadece Sadece uyumaya ihtiyacım var. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Seni daha yeni geri aldık," dedi Maddie ve kalbim neredeyse ürkek küçük kız kardeşim için kırılacaktı.

"Biliyorum kardeşim," dedim. "Ama tüm bunları içime sindiremiyorum. Bu hayatın nasıl farklı olduğunu anlamakta zorlanıyorum." Styx ile tekrar göz göze geldik. "Bana öyle geliyor ki, bir kontrol ortamını diğeriyle değiştirmişsin. Burada hiç de özgür olmadığından endişeleniyorum. Sana sadece içinde dolaşabileceğin daha büyük bir kafes verilmiş."

Sözlerim Mae'nin sevgilisi için bir tetikleyici gibiydi. Yüzü Zorlukla bastırılmış bir öfkeyle kızardı. Mae onun kolunu tuttu ve yüzünü ona dönmesini sağladı. Ellerini adamın yanaklarına koydu ve adam gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Onun dokunuşu adamı sakinleştirmiş gibiydi.

"Maddie," dedi Mae. "Lütfen Bella'ya eski odanı göster. Orada dinlenebilir."

Maddie elimi tuttu. Beni ahşap merdivenlerden bir yatak odasına götürmesine izin verdim. Ben yatağa doğru yürüyüp otururken Maddie kapının yanında duruyordu. Gözlerimin yatakta gezinmesine izin verdim.

güzel mobilyalar, sonra da çimenlik alana bakan geniş pencereden dışarı baktı.

"Bella," dedi Maddie sonunda. Kız kardeşime baktım. Onun Başı eğikti ve elleri önünde kenetlenmişti. "Ben sadece Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

Sözleri karşısında kalbim paramparça oldu, çünkü bunu kastettiğini biliyordum. Maddie tanıdığım en nazik kalbe sahipti.

"Biliyorum."

Pencereden gelen bir hareket gözüme çarptı ve ağaçların arasından büyük, karanlık bir figürün çıktığını gördüm. Midem alt üst oldu. O güne kadar gördüğüm en korkunç adamdı.

"Biri geliyor," diye duyurdum. Maddie iç çekti. "Bu Flame olacak. Beni asla uzun süre terk etmez." "Bu senin kocan mı?"

Maddie başını salladı ve mutluluğunun onu içten içe aydınlattığını gördüm. "Evet. O benim sevdiğim kişi. O benim ruhumun diğer yarısı."

Alev pencerenin altında durdu ve bana baktı. Benim tarafıma baktı ve dudağı bir gülümsemenin başlangıcı şeklinde kıvrıldı. Maddie. Maddie yanıma taşınmıştı.

Kız kardeşim yanağıma bir öpücük kondurdu ve kapıya doğru yürüdü. Başımı eğdim, gözlerimin arkasında bir ağrının zonklamaya başladığını hissettim.

"Bella?"

"Evet?"

"Kalp meseleleri hakkında pek bir şey bilmem. Ama insanların büyük ölçüde onaylamadığı bir adama karşı hisler beslemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. İnsanların yanlış olarak gördüğü birine, kurtarılamaz ya da günahkâr." Maddie kızardı. "Ama

onların kollarında olmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Onların kalplerinde. Bu

farklıdır. Onları farklı kılabilirsiniz. Kaybedilmiş bir dava olduklarına inansalar bile, onlara kendilerinin de kurtarılabileceğini gösterebilirsiniz." Maddie doğrudan gözlerimin içine baktı.

gözleri. "Rider'ın yaptığı şeyin kötü olduğunu biliyorum. Ve tüm bunların sana ne kadar zarar verdiğini de görebiliyorum.

Ama ... ama ben

onun kötü olduğuna inanıyorum. Kaybolmuş, kafası karışmış olabilir ama ben onun kurtarılabileceğine inanıyorum. Sen, Bella. Onu kurtarabilirsin. Bu yeteneğe sahipsin."

"MADDIE!" Pencerenin altından kız kardeşimin adının yüksek sesle haykırılmasıyla sıçradım.

Maddie gülümsedi. "Gitmeliyim."

Maddie gözden kayboldu. Benim ürkek, küçük, kırık kızımın gittiğini fark ettim. Onun yerinde yetişkin ve güçlü bir kadın. Dünyamı sarsan bir kadın.

Bölüm On Dört

Bella

Yatağa uzandım ve gözlerimi kapatmaya çalıştım. Saatler ilerliyordu. Uykuyu bulmaya çalıştım ama gelmedi. Tek düşünebildiğim Rider'dı. Onunla konuşmam gerekiyordu. Tüm bunları ondan duymam gerekiyordu.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Ay ışığında Mae'nin odaya girdiğini gördüm. Sessizce yatağıma doğru ilerlerken doğruldum. Konuşmadan bana bir anahtar uzattı. Anahtarı elinden alırken kaşlarımı çattım.

Arkasında kimsenin olmadığını kontrol eden Mae fısıldadı, "Kapıdan çık, doğrudan ağaçların arasından yürü, sonra sağa dön.

Eski ahırda."

"Mae," dedim neredeyse sessizce.

Mae öne doğru eğilerek alnımdan öptü ve yataktan kalkmama yardım etti. Bana uzun, siyah, kolsuz bir elbise verdi ve ben de beyaz gelinliğimi çıkarıp üzerime geçirdim. Ayaklarımı Rider'la evlenirken giydiğim sandaletlere geçirdim. Merdivenlerden inip evden çıkarken onu takip ettim.

Döndüğümde Mae'nin gözleriyle karşılaştım ve "Teşekkür ederim" dedim. Mae gülümsedi ve kapıyı kapattı. Gözlerimi etrafımı saran karanlığa diktim.

Hissettiğim tedirginliği yuttum.

Böyle garip, bilinmeyen bir yerde olmak ve takip etmek için koştu

Mae'nin bana verdiği talimatlara uyarak elimdeki anahtarı sıkıca kavradım.

Ona ulaşmalıydım.

Aceleci adımlarıma gece baykuşlarının ötüşü ve görünmeyen cırcır böceklerinin cıvıltısı eşlik ediyordu.

Benim

yoğunluğu yarıp geçerken nefesim hızlı ve sert geliyordu. yaprak topluyordum. Sağa döndüm ve eski ahşap bir ahır gördüğümde durdum. Tahtaların arasındaki çatlaklardan loş bir ışık geliyordu ve kapının hemen ötesinde Rider'ın olduğunu biliyordum.

Sürünerek ilerledim. Mae'nin bana verdiği anahtarla kapıyı açtım ve içeri süzölüp kendimi içeri kapattım.

Sonra arkamı döndüm... ve karşılaştığım manzara kırık kalbimden geriye ne kaldıysa yok etti. Rider odanın ortasındaydı, zemin tarafından kirletilmiş ve Paslı prangalarla bağlanmıştı, bileklerindeki kelepçelerden uzun zincirler çıkıyordu. Kirli zeminde yatıyordu, vücudu ... ve ruhumun sempati içinde ağladığını hissettim.

Bir kez daha tutsaktı. O zaman anladım ki Rider nereye giderse gitsin, buraya ya da komüne, her zaman yalnızdı. Hep yalnız kalacaktı.

Ebedi bir dışlanmıştı. Girdiği iki dünyaya da asla ait olamadı.

Bu farkındalığın verdiği acı nefesimi kesti.

Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak sessizce ahırın ortasına doğru ilerledim, tek bir loş, çıplak ampul tüm benliğimi verdiğim adamı aydınlatıyordu. Ve ne yaparsam yapayım

Bu garip yere geldiğimden beri bana anlatılanlara rağmen onun kötü olduğuna inanamıyordum. Tüm anlatılanlara rağmen kanıtlar bu yönü işaret etse de ne aklımı ne de kalbimi ikna edebildim.

Varlığımı hissetmiş olmalı, çünkü ben ona bakarken, konuşmak için cesaretimi toplamak için elimden geleni yaparken, gözlerini açtı ve doğrudan bana baktı. Yorgun kırmızı gözleri benimkileri bulduğu anda, yüzünde bir ifade belirdi.

Güzel yüzüne acı yerleşmişti. Sonra bana sırtını döndü. Utanç içinde olduğunu biliyordum.

Ayaklarım ona yaklaştı, bir adım sonra iki adım, sonra kendimi onun yanına indirdim. Bana ulaşamayacağı kadar uzaktaydım. Ama oturduğum yerden onu net bir şekilde görebiliyordum. Yüzünü kristal berraklığında görebiliyordum. Gerçeği bilmem gerekiyordu.

Her şeyi. Hiçbir şey gizli değil. Her şey ortada.

Kollarımı bükülmüş bacaklarımın üzerinde kavuşturdum ve tekrar bana dönmesini bekledim. Döndüğünde neredeyse parçalanıyordum. Sıcak gözyaşları gözleri doldu ve renksiz yanaklarından aşağı yalnız gözyaşları süzüldü. Alnında taze bir çürük vardı; yakın zamanda aldığı yaralar cildine dağılmıştı.

Gittiği her yerde dayak yedi. Yine de hepsine katlandı.

Uzun bir nefes aldı ve fısıldadı,

"Harmony... burada olmamalısın."

"Bella," diye düzelttim.

"Bella," dedi usulca, neredeyse saygıyla. "Gitmen gerek. Beni yalnız bırakın."

Hiçbir yere gitmiyordum.

"Sen Mae'ye aşıksın," diye ağızımdan kaçırdım. Rider'ın gözleri büyüdü. Onu şok etmiştim. Ben de kendimi şok etmiştim. O kadar çok sorum vardı ki, bilinçsiz zihnimin sormaya karar verdiği ilk soru buydu. O zaman ne kadar çok beni rahatsız etti. Bu düşünce kalbime ne kadar acı veriyordu.

Rider sonunda, "Hayır," diye cevap verdi.

"Yalan söylüyorsun," diye suçladım. "Bana her şey söylendi.

Yaptığın her şeyi. Kardeşinin yaptığı her şeyi... Mae'nin sevgisini kazanmak için nasıl savaştığını."

Rider'ın zaten solgun olan yanakları kül rengine döndü. Onu tutsak eden prangalar, kendini bir yere doğru iterken takırdadı.

oturma pozisyonu. Benimle yüzleşti. Doğrudan gözlerimin içine baktı.

Omuzları çöktü. "Onu sevdiğimi sanıyordum. Amcam tarafından bu adamların arasına sızmak için seçildiğimde, hiç de yabancısı değildim. Ama davaya inanmıştım. Bella. İncamımıza o kadar inanmıştım ki, Mera'da bana öğretilen tek bir şeye bile itiraz etmedim." Başını salladı ve elini yüzünde gezdirdi. "Mae kanlar içinde ve ölmek üzereyken geldiğinde kim olduğunu hemen anladım." Bileğimdeki yazıyı işaret etti. Parmaklarımı mürekkebin üzerinde gezdirdim.

çocukken bana zorla yaptırılmıştı. "Onu amcama geri vermek için güvenini kazanmam gerektiğini biliyordum. Ve o benim için

gerçekten konuştuğum kadın. I . . . Sanırım onu Tarikat'tan olduğu için istiyordum. Onun sadece şeytanın etkisi altında olduğunu düşündüm."

Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Berbat, değil mi? Gerçekten onun ruhuna yardım etmem gerektiğini düşündüm. Dürüstçe inandım

Ona aşkıttım, onun benim için yaratıldığını ve onu kurtarabileceğimi düşünüyordum. Yükseldiğimde, en büyük hedefim buydu: onu geri almak. Onu yanımda görmek. Gerçekleştirmem gereken şeyin bu olduğunu düşündüm. Tanrı'nın benden yapmamı beklediği şey."

"Ne değişti?" Kendimi sorarken buldum. Hastalanmış bir Mae'yi istediğinden bahsetmesini dinlerken göğsümde bir his filizlenmişti. Bu dayanılmazdı, yine de hiçbir şey yapamıyordum. kovalamak.

Rider'ın göğsü yükselip alçalırken, söylemek istediği her neyse nefes almak için mücadele etti. Sonra söyledi ve göğsümdeki o his buharlaştı.

"Sen."

Kıpırdamadım, nefesimi tuttum.

"Her şeyi değiştirdin. Her şeyi değiştirdin."

"Rider..." Kırık bir sesle fısıldadım. Parmaklarım kıpırdadı. Ona ulaşmak ve sıcaklığını hissetmek istiyorlardı. Onun güvenli dokunuşunu hissetmek.

"Bu doğru. Hayatım boyunca korundum. Saf kaldım ve çabalarımı bana ilgi gösteren ilk kadın üzerinde yoğunlaştırdım ... ama hepsi saçmalıktı. Mae'ye olan ihtiyacım, tüm hayatımızı adadığımız bu lanet din kadar sahteydi.

hayat için." Rider başını benden yana çevirdi. Hareket etmedim. Bana tekrar baktı, gözlerinde kendinden nefret vardı. "Bella ... yükseldiğimde, ben Hoşuma gitti.

"Gücü sevdim. Feda ettiğim her şeyin bir şey için olduğunu hissediyordum. Bir yolum, bir amacım vardı ... sonra her şey ters gitmeye başladı. İnsanlara nasıl liderlik edeceğimi bilmiyordum.

Yaşlılar bana olan inançlarını kaybetmeye başladılar. Düşündüğüm gibi hiçbir vahiy almadım." Boğazında bir yıkılmış bir kahkaha attı. "Çünkü böyle bir şey yoktu. Hepsini amcam uydurmuştu. Çok zekiydi. O ve hasta arkadaşları sapkınlıklarını din örtüsü altında gizleyerek insanları kendilerine çekebileceklerini keşfettiler. Kırılmış, kaybolmuş insanlar yaşamak için bir sebep arıyor. Çaresizce daha iyi bir hayat arıyorlardı. Bunun yerine onlara getirdiği tek şey tecavüz ve baskı oldu."

"Bilmiyordun," dedim. "Her şeye inanarak yetiştirildin. Hepimiz öyleydik."

"Bilmem gerekirdi," diye sertçe cevap verdi. "Bella, beş yıl boyunca burada Hangmen'lerle birlikte yaşadım. Gerçek hayatı, gerçek dünyayı gördüm. Onu yaşadım. Ama tüm bu süre boyunca şu inanca tutundum. Tüm dünya yanılıyordu ve bizim küçük komünümüz haklıydı. Bu nasıl bir saflıktı böyle?"

"Bu saflık değildi, Rider. O komün senin ailendi. Tek bildiğin buydu. Biliyorum, hatırladın mı? Ben de yaşadım."

Bana çok uzun süre baktı. O kadar uzun ki dikkati altında gerginleşti. Öyle ki, yırtık ve utanç dolu yüzü buz gibi bir ifadeye büründü. "İzin verdim Olur," dedi donuk bir sesle.

"Hepsi." Sertçe yutkundum.

"Klan'ın adamlarının Lilah'yı almasına izin verdim. Mae'yi almaları gerekiyordu. Sonra ellerimi ondan çektim ve Judah'ın onu cezalandırmasına izin verdim."

"Judah'ın ona ne yapacağını, diğer büyüklerin ne yapacağını bilmiyordun. Lilah bile senin onu kurtarmaya

çalıştığına inanıyor."

"İşte burada yanılıyorsun." Kaslarımın her birinden kan çekiliyor gibiydi. Rider hakkında yanılmış mıydım? Tüm acısının ve kendinden nefret etmesinin bir oyun olmasından korkuyordum. Ama sonra dudakları titredi ve gözünden tek bir damla yaş düştü... ve onun her zaman tanıdığım adam olduğunu anladım. "I

düşün . . . Sanırım, derinlerde bir yerde, Judah'ın kötü olduğunu biliyordum. . . zalim . . . sadist . . . "

"Rider," diye bağırdım ve yaklaşmaya başladım. Elini uzatarak durmamı işaret etti. Asılı zincirler Kelepçeler yanında yere sürtündü.

"I . . . Sanırım biliyordum. Ama hiçbir şey yapmadım, çünkü Bella ... Judah yanımda olmasaydı ... " Boğazından acı dolu bir ses çıktı ve yüzü acıyla buruştu. "O zaman ... o zaman kimsem yoktu."

İstesem de gözyaşlarımı durduramazdım. Bu kez uzanan hiçbir el kocama ulaşmamı engelleyemezdi. Ve bu kez, yanına çöktüğümde, Rider iri bedenini kollarımla sarmama izin verdi. Göğsüme gömüldü ve içinde barındırdığı tüm acıyı

kalbim özgürdü. Oturduğum yerde zincirler bacaklarıma batıyordu. Zerre kadar umurumda değildi.

"Rider," diye fısıldadım ve uzun saçlarını nemli yüzünden geriye doğru düzelttim. "Ben buradayım. . . Buradayım." Sözlerim sadece ağzından daha yüksek bir çığlık çıkmasına neden oldu. Onu geri salladım Bir ileri bir geri, benim gözyaşlarım onunkilerle karışıp kir pas içindeki zemine düşüyordu.

"Yapayalnızım," diye acı içinde boğuk bir ses çıkardı. "O kadar yalnızım ki ... kafam o kadar karışık ki ... "

"Hayır," dedim ve ellerimi yanaklarına götürdüm. Ne kadar acı çektiğini görmek kalbimi parçaladı. Onu daha önce hiç

Bu kadar yıkılmış birini. En kötü zamanlarımda bile kız kardeşlerimin sevgisine hep sahip oldum. Son zamanlarda, Kardeş Stephen ve Rahibe Ruth'un. Rider'ın kimsesi yoktu.

Kesinlikle hiç kimse. Ve en kötüsü, tanıdığı insanların çoğu ondan nefret ediyordu. Gerçekten, zehirli bir şekilde, ondan nefret ediyordu.

Rider dakikalarca daha yıkıldı. Gözyaşları kuruduğunda, kesik kesik bir nefes aldı. "Ölmeyi hak ediyorum. Yaptığım her şeyi düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. I ölmeyi hak ediyor."

"Hayır," dedim sertçe. Önünde diz çöktüm, yüzü ellerimin arasındaydı. Sesindeki uğursuz ton hoşuma gitmemişti. "Sen değil," diye meydan okudum. Rider gözlerini sıkıca kapadı ve başını çevirmeye çalıştı. Gitmesine izin vermeyi reddettim.

"Bella," diye fısıldadı yenilgiyle.

"Bana sahipsin," dedim şiddetle. Bilmesi gerekiyordu. Bu yerleşkedeki adamların ne düşündüğü umurunda değildi.

"Bana sahipsin."

"I . . . Seni hak etmiyorum. Kız kardeşlerine olmasına izin verdiğim şey ... "

"Göz yummadınız."

Rider başını salladı. "Bunun ne önemi var? Judah'ın neler yapabileceğini biliyordum. Derinlerde bir yerde. Biliyordum. "

"Ama onu seviyordun. Sevmen gereken tek kişi oydu. Sevgi gözünüzü kör ettiğinde birinin günahlarını görmezden gelmek kolaydır."

Yüzünden daha fazla sessiz gözyaşı süzüldü. Rider'ın gözleri düştü, sonra fısıldadı, "Hâlâ istiyorum. Kahretsin, Bella. Her şeye rağmen . . . Onu hâlâ seviyorum. O benim kardeşim, sahip olduğum tek şey. Ve ben . . . Yalnız kalmak istemiyorum. Her zaman çok yalnızım." Kocaman kara gözleri benimkilerle buluştu. "Utanç verici ama onu hâlâ seviyorum... beni artık sevmediğini bilsem bile... Gerçekten sevdiğinden de emin değilim."

Gözlerine baktım ve içlerindeki suçluluk duygusunu ve acıyı gördüm. "Çünkü sen iyi bir insansın, Rider. Saf bir ruh her zaman aşkı bulur. Nefretle bile olsa, her zaman sevgiyi talep etme yeteneğini bulurlar."

"Ben iyi değilim," diye karşı çıktı. "Buna inanmıyorum."

Gülümsedim. Alnımı alnına bastırarak, "O zaman senin için buna inanacağım," dedim.

"Bella," dedi boğuk bir iniltiyle. Ama daha fazla konuşmasına izin vermedim. Onun hakkında hissettiklerimi değiştirecek başka bir şey söyleyemezdi. Şu anda onu ne kadar çok istediğimi. . . bu hayatta, yanımda.

Ağzımı onunkine yaklaştıırken içimi bir gerginlik kapladı. Ama Rider hareketsiz durdu ve dudaklarımızı birleştirmeme izin verdi. Liderliği bana bıraktı.

Daha önce hiçbir erkek bana böyle bir lüks tanımamıştı.

Vücudundaki hüzne rağmen dudakları dokunulacak kadar sıcaktı. Ağzımda kalan gözyaşlarının tadını aldım ama

onu kucakladım. Onun gözyaşları benim gözyaşlarım, onun yükleri benim yüklerim oldu.

Rider'ın ağzından yumuşak bir inilti çıktı ve zincirlenmiş ellerini sırtıma doğru kaldırdı. Isı içimde dolaştı, beni tutuşturdu

Göğsüm onun göğsüne bastırırken her hücrelerini. Rider'ın ağzı benimkinden ayrıldı ve nefesi kesildi, kaybettiği nefesi kovaladı. "Bella," diye mırıldandı, avucumun ortasına bir öpücük kondurmak için elimi hareket ettirdi.

Gözlerindeki şefkat benim felaketim oldu. Ve bundan sonra ne yapacağımı biliyordum. Ne yapmam gerektiğini. Yarının ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonucu tahmin edemezdim.

Ama bu gecenin sorumluluğunu alabilirim. Bunu gösterebilirim.

artık yalnız olmadığını fark etti. Ben buradaydım.

Ben hala onun karısıyım.

Rider beni dikkatle izliyordu, bacaklarımı gergin bir şekilde kaldırıp kalçalarına oturduğumda gözleri parlıyordu.

Bakışlarımız kilitlenirken nefes alış verişim düzensizleşti.
Rider

Sertçe yutkunarak onun da en az benim kadar gergin olduğunu gösterdi. "Bunu istiyorum," diye onu rahatlattım. Elini tuttum ve elbisemin eteklerine götürdüm; uzun giysi çoktan dizlerime kadar yükselmişti. Rider'ın sıcak eli kalçamın arkasına indi ve kumaşı kenara itti.

"Zincirler," dedim metal bileklerini sertçe çekerken.

"Onlar önemli değil. Onların etrafında çalışacağız."

Parmakları tenimde gezinirken, omurgamı ürperten tembel daireler çizerken gözlerim kapandı. Nemli havanın sıcaklığı çıplak kollarımı öptü. Gözlerimi açarak bakışlarımı Rider'ın kollarıyla çarpışana kadar indirdim.

Daha önce solgun olan yanakları sıcaklıkla dolmuş, nefes alış verışı ihtiyaçtan zorlaşmıştı. Bir kolunu onun etrafına doladı

diğerini de bedenlerimizin arasına indirdim. Çekiştirdim. pantolonunun kemerinden tutup elime aldım. Sert uzunluğunu bulduğumda Rider tısladı. Ahırın içinden geçen hafif esintiyle birlikte sinirlerim de dağıldı.

"Bella," diye fısıldadı ve gözleri zevkle kapanırken gülümsedim, adım dudaklarında bir duaydı. Serbest eli diğer kalçama indi ve elbisemi yukarı doğru hareket ettirmeye başladı. İçimde bir sıcaklık oluşmuştu. Merkezimi Rider'ın sertliği üzerinde hareket ettirdim ve kendimi yavaş yavaş aşağı indirdim.

Rider içime doğru iterken, elimi omzuna götürdüm. Rider ve ben tamamen birleşene kadar kendimi aşağıya bırakırken sıkıca tuttum. Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar. Ve hiçbir yere gitmediğimi biliyordu.

"Bella," diye homurdandı Rider kendimi yukarı kaldırırken. Tekrar yere çökerken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Tırnaklarım tenine batıyordu. İçimi doldurduğunu hissetmek kalbime bir hafiflik getirirken yumuşak bir inilti çıkardım.

"Rider," diye mırıldandım. İnledi ve alnını omzumla boynum arasındaki kıvrıma sıkıştırdı. Ellerim omuzlarından ayrıldı ve saçlarının arasından geçti. Ben arttıkça Kalçalarımın hızıyla ağzımı kulağına götürdüm ve fısıldadım, "Burada seninleyim. Artık yalnız değilsin."

Rider'ın hırıltılı tepkisi damarlarıma ateş düşürdü. Kontrolü ele alarak içime doğru ilerledi. Rider'ın ellerinden biri kalçamı kavramak için düştü ve diğeri ense kökümü kavradı.

boynum. Kalçalarımın arasındaki sıcaklık, sert bakışlar karşısında sel gibi aktı.

Rider'ın gözlerinde, omurgama soğuk bir şekilde baskı yapan gergin zincirin kaba hissine rağmen.

"Kahretsin. . . Bella," diye mırıldandı hareketlerimin hızını yönlendirirken. Daha hızlı hareket ettikçe Rider'ın zeytin teni parlıyordu ve daha önce sadece bir kez hissettiğim baskı omurgamın tabanında toplanmaya başladı.

Rider'ın uzunluğu kanalımda seğirdi, içimde beni zevkten titreten bir şeye çarptı. "Rider!" Şaşkınlıkla haykırdım ve ağırlaşmış gözleri benimkilerle çarpıştı. Kalçalarını benimkilerle buluşmak için yukarı iterken alt dudağını ısırdı. Onun içimdeki güzel hissi neredeyse dayanılamayacak kadar artarken gözlerim doldu.

Ensemdeki eli beni daha da yaklaştırdı. Rider dudaklarımı kendi dudaklarıyla boğdu ve dilini ağzımın içine soktu. Duygular neredeyse çok fazlaydı. Her yerdeydi -ağzımda onun tadı, ellerimde onun elleri ruhu kalbimde.

Rider'ın dili benimkiyle daha hızlı düello yapıyordu. Kalçaları çıldırtıcı bir hıza ulaştı ve tam içimi dolduran baskıya dayanamadığım anda bir zevk patlamasıyla sarsıldım

O kadar yoğunlu ki Rider'ın ağzına doğru haykırdım. Sırtım kamburlaştığında Rider hareketsiz kaldı ve beni sıcaklıkla doldururken birbirimizin salıverilme iniltilerini yuttuk.

Nefes nefese kalmıştık, ellerim sırtımızda, kollarımızda ve tenimizde geziniyordu. Kalçalarımın ritmini yavaşlatarak bizi durma noktasına getirene kadar sarstım. Ağzımı Rider'inkinden ayırdım ve alınlarımız buluştu. Parmaklarım yavaşça taradı

ve kendimi bu anı tüm ihtişamıyla hissetmeye bıraktım. Tüm tatlı, güzel saflığıyla.

Gözlerimi açtığımda, öyle bir bakışla karşılaştım ki Rider'ın yüzündeki huzur, kalbimin kırık parçalarını yeniden birleştirdi. "Sen iyi bir adamsın." Birleşmeden önce ona söylediğim sözleri tekrarladım.

Sonrasında Rider sessiz kaldı. Başımı geriye çektim ve uzun kahverengi saçlarının nemli tellerini Yüzünü. Rider dokunuşumla gözlerini kapattı ve Maddie'nin bu gece bana söylediklerinin doğru olduğunu anladım.

Onu seviyordum. Her nasılsa, mucizevi bir şekilde, son birkaç haftanın tüm çılgınlığı, stresi ve kederi içinde ... Kalbimi bu adama vermiştim. Ruhu en az benimki kadar kırılgan olan bir adama.

Ve onu kurtarabilirim.

Onu hatalarından kurtarmaya kararlıydım.

Parmaklarım içinde tuttuğu endişeyi yatıştırırken, dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi. Bu tek mutluluk hareketi beni bir yalvarmaya, sevdiğim kocamdan bir söz almak için yalvarmaya teşvik etti. "Bana geri dön."

Rider gerildi ve kahverengi gözleri fal taşı gibi açıldı. O çaresiz bakışlarımı inceledi. Elini yüzüme götürerek parmak ucunu dudaklarımın üzerinde nazikçe gezdirdi. "Gitmeliyim Bella. Bize yardım edenlere yardım etmeliyim. Ve insanları kurtarmaya çalışmalıyım. Judah'ın gururu yüzünden öldürölmelerine izin veremem. Bunu sadece ben yapabilirim. Artık her şey bana bağılı. Bunu yapmak zorundayım."

"Biliyorum," dedim isteksizce. Ve bunun doğru olduğunu biliyordum. Bu, farklı olmasını dilemediğim anlamına gelmiyordu. Bir şekilde hepimiz geçmişî unutabilir ve sadece özgür olduğumuz gerçeğine sevinebilirdik.

Ama hepimiz özgür değildik. Judah yaşadığı sürece, yaşlılar yaşadığı sürece, Rider asla özgür olamayacaktı. Yine de, aynı zamanda, Judah'ı kaybetmenin Rider'ın kalbinde nasıl bir etki yaratacağını bilmiyordum. Şu anda bile hâlâ sevgimi hak etmediğine inandığını hissedebiliyordum. Onu gerçekten olduğu gibi isteyen insanların etrafında olmayı hak etmiyordu. Dünyayı ikizinden nihayet kurtardığında tamamen kırılacağından endişeleniyordum.

"Sadece ... bana dön," diye tekrar yalvardım. "I . . . Hayatta kalman için sana ihtiyacım var. Eve dönmene ihtiyacım var."

"I . . . " Rider konuşmak istedi ama ham sesi kesildi. "I . . . Benim evim yok," dedi üzüntüyle.

Elini yüzümden çekip hızla atan kalbimin üzerine koydum. "Evet, biliyorsun. Evin tam burada."

Söyleyecek söz bulamayan Rider öne doğru eğildi ve dudaklarıyla ağzımı kavradı. Beni sert, uzun ve derin öptü. "Sen

yakalanmadan önce gitmelisin. Bu yüzden incinmenize dayanamam" dedi.

Birkaç dakika hareket etmedim, sonra kendimi onun kucağından kalkmaya zorladım. Rider'ın eli hemen benimkine uzandı. Gülümsedim. Kafası gitmemi söylese de vücudu kalmam için yalvarıyordu.

Ama Rider'ın benim hakkımda henüz fark etmediği şey, bana söyleneni nadiren yaptığımды. Tüm kişisel çekişmelerim

neden oldu. Hiçbir zaman çizgiyi aşmayı başaramadım.

Boştaki elimle Rider'ın göğsünü ittim ve onu yere indirdim. Direnmeye çalıştı ama yüzüme bir kez bakınca itaat etti. Vücudunun üzerine yerleştim ve Kollarımı beline doladım. Başımı kalbinin üzerine koydum; anında kendi kalbimi çağırdı.

Rider'ın elleri saçlarımın arasından geçerken zincirler şingirdadı. Sonra hiçbir şey söylenmedi ve zincirlerin sesi sessizlikle susturuldu. Ona karşı ne hissettiğimi biliyordum. Ve

Rider'ın ellerinin beni sımsıkı tutuşunu ve dokunuşlarıyla bana değer verişini gördüğümde onun da aynı şekilde hissettiğini anladım.

Ama henüz aşkımı itiraf etmeyi reddettim. Bu sadece onu pençesinde tutan ağır suçluluk duygusundan kurtulduğu zaman gelecekti. Kollarıma döndüğünde gelecekti.

Çünkü yarın, masum insanlarımızı kurtarmayı ve dünyayı Yahuda'nın zulmünden kurtarmayı başarırса, bu Rider'ı bir kurtarıcı yapacaktır.

. . artık kaderi çizilmiş bir sahte peygamber değil, kurtarılmış, özgürleşmiş bir ruhtur.

On Beşinci Bölüm

Rider

Ahırın ahşap duvarlarındaki yarıklardan güneşin doğuşunu tek başıma izledim. Bella gün doğmadan hemen önce gitmişti. Gitmek zorundaydı. Burada benimle olması güvenli değildi.

Yine de umursamıyor gibi görünüyordu. Onun ne kadar meydan okuyan biri olduğunu keşfettiğimde dudaklarımda bir gülümseme hissettim. Bu sabah uyandığımda Bella'nın yüzüme öpücükler kondurduğunu gördüm.

Onu seviyordum. Bunu daha önce fark etmemiş olsaydım, o anda fark ederdim. Ama zaten biliyordum. Kim olduğumu keşfettiği ve kaçmadığı andan beri biliyordum. O günahlarıma rağmen beni istedi.

Kafamı toparlayamadım.

"Bana dön," demişti veda ederken. Ona döneceğime dair söz vermek istemiştim ama içten içe ona bu sözü veremeyeceğimi biliyordum.

Ne kadar süre oturup güneşin yavaşça gökyüzüne yükselişini izlediğimi bilmiyordum. Dışarıdan gelen sesleri duydum. Kilit çevrildi ve kapı açıldı. Hazırlandım, başkan ya da başkan yardımcısını görmeye hazırdım... ama ikisi de değildi.

Görmekten en çok korktuğum kardeşimdi. En çok yalan söylediğim adamdı... Aldattığım için kendimi asla affedemeyeceğim adam.

Gülümseyen.

Eski yol kardeşim ahırın kapısını kapattı, elinde siyah deri bir bohça vardı. Onu yürürken izledim.

Yüzünde boş bir ifadeyle bana doğru geliyordu. Saçları arkadan bağlıydı ve her zaman olduğu gibi giyinmişti - beyaz gömlek, deri pantolon ve Hangmen kesimi.

Önümde durdu ve derileri yere bıraktı. Karmakarışık dağınıklığın içinde kesik yoktu, sadece bir ceket, pantolon, botlar ve siyah bir gömlek vardı.

"Giyin. Prez birazdan burada olur. İstedğin gibi ilk sen giriyorsun."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "AK dün gece geldi ve bana planı anlattı."

Smiler bana ters ters baktı, sonra eğildi ve beni prangaları. Topuklarının üzerinde döndü. O uzaklaşırken suçluluk ve utanç beni yere serdi, artık benim için bir yabancıydı. Kapıya ulaşmak üzereyken, "Özür dilerim." dedim.

Smiler olduğu yerde durdu. Arkasını dönmedi ama dinliyordu.

Bir şeydi.

Ayağa kalktım ve ağır prangaları tekmeleyerek yere attım. "Çok özür dilerim. . . kardeşim."

Smiler'ın omuzları yükselip alçaldı ve beni şoka uğratarak dönüp bana doğru yürümeye başladı. Yüz ifadesi buz gibiydi ama önümde durduğunda sordu: "Bunu neden yaptın? Neden her şeyi bıraktın, bizi bıraktın? Sana kefil oldum dostum. Seni bu kulübe ben getirdim. Seni bu kulübe ben getirdim.

Bir sıçan olduğun ortaya çıktığında aptalca baktım mı? Peki neden?"

Başım düştü. "Bilmiyorum." Başımı salladım. "Hayır, bu saçmalık. Ben biliyorum. Artık biliyorum. Ama içinde büyüdüğüm inancın lanet bir seks çetesi olduğunu bilmiyordum. Bildiğim her şeyin yanlış olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Smiler'ın bakışlarının benimkileri delip geçtiğini hissedebiliyordum. "Sen benim en iyi arkadaşımydın, Rider. Sen benim kardeşimdin. Kimsenin içeri girmesine izin vermem. Kimseyle yakınlaşmam. Ama ben . . . ve sen lanet bir sıçana dönuştün."

"Biliyorum," dedim kendimi bok gibi hissederek. Başımı kaldırdım. "Özür dilemekten başka söyleyecek bir şeyim yok. Eğer geri alabilseydim, bir saniye içinde alırdım. Hangmen'lerle kalırdım ve onlara işlerine kimin karıştığını söylerdim. Ama yapmadım. Ve bunun için çok üzgünüm."

"Sen hiç denizci olmadın, değil mi? Tüm bunlar saçma sapan bir örtbas hikâyesiydi."

İçimi çektim. "Ben hiç hizmet etmedim. Mera'da tıbbı öğrendim. Amcam insanları iyileştirebilmemi istedi." Alaycı bir kahkaha attım. "İsa gibi görünmemi istedi. Sürümüz için mucizevi bir şifacı. Ama hayır, askerlik hizmeti yoktu. Buraya gelmeden önce evimi bir kez bile terk etmedim."

Gülümseyen'in ifadesi değişir gibi oldu. Ama çabucak yüz hatlarını düzelitti ve kıyafetleri işaret etti. "Giyinsen iyi olur. Prez seni birazdan içeri gönderecek. Peki ya Rider?" Cevap olarak çenemi eğdim. "Bu işi berbat etmesen iyi edersin ve bu da başka bir tuzak olmasa iyi olur."

"Öyle değil. Sana söz veriyorum."

"Artık sözün benim için bir bok ifade etmiyor. Ama sana bir söz vereceğim." Bana doğru yaklaştı. "Eğer bizi bir tuzağa düşürürsen, eğer bu Oscar'lık bir oyunsa. seni kendim öldürürüm."

Bununla birlikte, eski en iyi arkadaşım ahırdan çıktı. Kıyafetleri üzerime geçirdim. Derinin tanıdık hissi tenimi sararken, uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissettim.

Doğru. Bütün bunlar çok doğru geldi.

Ahırın önünden sesler geliyordu. Kapı çarparak açıldı. Tank kapı aralığında durdu. "Siktirin gidin," diye emretti.

Ayağımda çok iyi hissettiren motorcu botları ahırın eski zemininde gök gürültüsü gibi ses çıkarıyordu. Ve Burnuma gelen rahatlatıcı deri kokusu sinirlerimi yatıştırdı. Kapıya ulaşip dışarı adım attığımda Kardeşlerin hepsi mat siyah ve krom bir helikopterin etrafında toplanmıştı.

Eskiden sahip olduğum modelin aynısı.

Smiler anahtarları bana doğru salladı. Ky bana yaklaştı, yüzüme doğru geldi. İğrenmiş bakışlarını derilerimin üzerinde gezdirdi. "Bu eve hoş geldin hediyesi falan değil, anladın mı sik kafalı? Bu, oraya fark edilmeden girebilmen ve her hareketini izleyebilmemiz için."

Vike helikopterin deposuna dokundu. "GPS. Ne kadar iyi bir takip icadı."

Ky'nin göğsü benimkine çarptı. "Yapmaman gereken bir dönüş, gemiden atladığına ve arkadaşlarına katıldığına dair herhangi bir işaret

uzun süredir kayıp olan lanet Manson ailesi, ve biz bunu bileceğiz." Ağzı kulağıma gitti. "Ve sonra senin ve çocuk kemancı kardeşin için geleceğiz."

Çenem sıkıştı. "İşi berbat etmeyeceğim," dedim. "O insanların kurtarılmasını istiyorum. Ve diğer tüm şerefsizlerin ölmesini istiyorum. Ve Judah ... " Kelimeleri ağzımdan zorla çıkardım. "Onu sen al. Söz verdiğim gibi."

Styx Ky'nin omzuna vurdu. Ky kenara çekildi ve Styx imzaladı, "AK, bu işteki rolünüzü tamamlamanız için size dört saatlik bir avantaj sağlamaya karar verdi. Biz de kendi işimizi yapmak için hemen peşinizde olacağız. O giriş dediğin gibi açık olsa iyi olur ve yolumuza çıkan olursa -çocuk, orospu ya da sik- onları biçeriz. Anladın mı?"

Başımı salladım. Styx birkaç saniye boyunca önümde dikildi ve ne demek istediğini anlatmak için gözlerini bana dikti. Ben de ters ters baktım. Başkan sırtıttı, sonra yolumdan çekildi.

Bacağımı helikopterin selesine attım. Yaklaşık Kas hafızamın geri dönmesi ve koltuğumu bulmam iki dakika sürdü. Anahtarları kontağa soktum. Motor kükreyerek çalıştığında, ileride Harley'siyle Bull'u fark ettim.

"Bull dolambaçlı yol olmadığından emin olmak için sizi götürecektir. Sonra biz gelene kadar tek başınasınız," diye imzaladı Styx. "Sakın işi berbat etme."

Başımı sallayarak motoru çalıştırdım. Bull, ahırdan kulüp binasına giden dar ve çakıllı yola çıktı. Helikopter yol boyunca ilerlerken ben önümdeki göreve odaklandım.

Birkaç saat içinde her şey bitmiş olacaktı.

Mideme çöken çukuru görmezden geldim. Olaylar patlak verene kadar yaklaşık bir saatlik yolum vardı. Sadece sürmeye niyetliydim. Hiçbir şey sadece benim ve açık yolun olduğu zamandan daha basit olamazdı.

Peygamber olduğumda tüm bunları, bu özgürlüğün ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Ama bunu bir daha asla unutmamak için kendime söz verdim.

Çite vardığımda rahatlamaktan başka bir şey hissetmedim. Tel planlandığı gibi kesilmişti -Samson ve Solomon işlerini yapmışlardı. Bu çit, arazinin karşı ucundaydı. Dün kaçtığımız komüne. Ne olur ne olmaz.

Çitten kayarak geçtim ve ağaçların arasında yolumu bulmaya başladım. Her adımda kalbim daha da hızlı atıyordu. Devam etmek için kendimi zorladım, Bella'nın zihnindeki yüz.

Bu yapılmalı, dedim kendi kendime. Dünü düşündüğümde ayaklarım titredi. Judah bağlıyken, yumruğumla bayılmışken, değişimi başarmıştık.

Dün . . .

"Hazır mısın?"

Solomon'a başımı salladım ve derin bir nefes aldım. Harmony az önce düşün hazırlıkları için götürülmüştü. Sarai onu almaya geldiğinde, hücremden atlamamak ve kaltağın boğazını kesmemek için tüm irademi kullanmışım.

Ama beni en çok rahatsız eden şey Harmony'nin hücremden çıkarken gözlerindeki hüzündü. Onu teselli edememiştim. Çok gergindim. Bu planın işlemesini sağlamalıydım. Onunla mihrapta buluşacak kişi ben olmalıydım. Judah'ın elinin altında olmasına izin veremezdim, hiçbir dava buna değmezdi.

Solomon hücreden çıktı ve ben oturdum. Ve bekledim. İçimde Yahuda'nın geleceğinden şüphe eden hiçbir şey yoktu. Bunun sevgiden kaynaklandığını düşünecek kadar aptal değildim. Judah kendi bencil gururu için buraya gelirdi.

Beni kırarak kazandığı zaferi kutlamaya gelirdi... sonra ben onu indirirdim.

Kardeş Stephen elinde bir bezle kapıda belirdi. "Hazır mısınız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Kloroform sende mi?"

"Evet," diye yanıtladı ve beyaz bezi havaya kaldırdı. Sığınmacıların Porto Riko'dan kaçırmayı başardıkları şey beni hayrete düşürmüştü. "Cain... belki de en iyisi onu şimdi kalıcı olarak dışarı çıkarmamızdır."

Önerisi beni öylesine duygulandırdı ki zorlukla nefes alabildim. Başımı iki yana salladım. "Hangmen'in taraf değiştirmesini istiyorsak, onu hayatta tutmalıyız. O bir koz. İnanın bana, bizden daha fazla

öldü." Nefes alarak dedim ki, "Onu sakinleştirin. Bana benzediğinden emin olun. Göksel temizliğin dört günü bitmeden Hangmenleri geri dönmeye ikna edeceğim. Hayır.

O zaman biri onu aramalı. Ben de geri gelip insanları serbest bırakabilirim. Muhafızları ve insanları Harmony'den şeytanı rekor sürede kovduğuma ve onun dinlendiğine ikna edeceğim. Başarımdan dolayı benden şüphe edemeyecek kadar kör olacaklar... en azından ihtiyacımız olan süre boyunca her şey işe yarayacak." İçimi çektim. "İnsanlara komünün uzak tarafına, güvende olacakları bir yere gitmelerini emredeceğim. Muhafızları ve yaşlıları Hangmen'in onları bulabileceği bir yerde toplayacağım." Çenem sıkıştı. "O zaman Judah'ı da onlara teslim edeceğim. Bundan sonrasını onlar halleder."

Kardeş Stephen başını salladı.

"Hepiniz bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?" diye sordum. "Bu riskli.

Pek çok şey ters gidebilir. Başarısız olursak başınıza gelebilecek cezaya hazır mısınız?"

"Ben hazırım. Eğer öyle bir şey olursa ölmeye de hazırım." Bana sulu bir gülümseme verdi. "Kızlarımı sayılamayacak kadar çok kez hayal kırıklığına uğrattım. Bu sefer başarısız olmayacağım."

"Ya Rahibe Ruth?" Dedim. Bu soru üzerine Kardeş Stephen'in gözlerinin arkasında bir şeyler parladı: "Onun da savaşmak için nedenleri var. Yıldızların bizim için planladığı her şeye hazır."

Dışarıdan yaklaşan insanların sesini duydum. Kardeş Stephen gözlerime baktı ve sessizce bana şans diledi.

Kapıyı kapattı ve ben de odanın köşesine geçtim.
Beklemeye başladım.

Kapı birden açıldı ve kafamı kaldırmadan gelenin kardeşim olduğunu anladım. Yavaşça başımı kaldırdım.

Judah

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kısık gözlerle bana bakıyordu. Düğün tuniğini giymişti. Rahatlamıştım. Şimdiye kadar plan işe yaramıştı.

"Judah," diye fısıldadım, sesimin çığ ve savunmasız olduğundan emin olarak. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Judah ilk başta bir şey söylemedi. Dizlerimin üzerine çöktüğümde Judah sendeleyerek geri çekildi. Ama ben başımı eğdim ve yavaş yavaş elimi kaldırdım. Hocamız amcamı hep böyle selamlamamızı söylerdi. Bu onun hepimiz üzerindeki üstünlüğünü gösterirdi.

Sunumumuz.

Judah'ın ağzından uzun bir nefes çıktı. Bu zafer sesini tanıdığımnda neredeyse çığlık atacaktım. Judah'a öyle söylemiştim.

Hayatlarımızda birçok kez gururunun vizyonunu bulanıklaştırmasına, seçimlerini yönetmesine izin verdi.

Bu an için güvendiğim şey buydu.

Eli uzandı ve başımın üzerine indi. Dokunuşunu hissedince bir an için kendime olan güvenim azaldı. Ama gözlerimi sıkıca kapattım ve Harmony'nin cesur ama korku dolu yüzünü aklıma getirdim.

Bunu onun için yapmak zorundaydım.

"Tövbe etmeyi mi seçtin?" Yahuda sordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Yollarımızdan şüphe ettiğim için tövbe etmek istiyorum. I . . . Ne yaptığımı düşündüm ve düşündüm size, halkımıza yapılanlar. Ve ben yapamam. Yapamam. " Sözlerimin boğuk bir çığlıkla kaybolmasına izin verdim.

"Yukarı bak," diye emretti Judah.

Başımı kaldırdım. Judah'ın yüzünü, saçlarını inceledim. Tuniğini nasıl giydiğini içime çektim. Mümkün olan her şeyi.

"Kardeşim," diye fısıldadım, gözyaşlarımı zorlayarak. "Benim peygamberim."

Judah'ın gözleri benim saygım karşısında parladı ve eli saçlarımı sıktı. Diz çöktü ve yüzünü doğrudan benimkinin önüne yerleştirdi. Judah'ın eli yüzümde gezindi ve sonra omzuma düştü. Bana dokunduğunda göğsüm sıkıştı. Ama tek düşünebildiğim Rahibe Ruth'un günler önce fark etmemi sağlamıştı.

Judah beni hiç umursamadı.

Bu sevgi gösterisinin hepsi güç içindi. Yaptığı her şey hesaplanmıştı. Optimum kazancı için ölçüldü.

Ruhunda hiçbir şey saf değildi... artık değil.

"Seni özledim kardeşim," dedi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tövbe etmek istediğini öğrendiğimde gelip seni görmeliydim. Seni asla incitmek istemedim kardeşim. Ama başka seçeneğim yoktu. Elimi ittin."

"Bunu artık biliyorum. Anlıyorum."

Başını yana eğdi. "Ve bizim uygulamalarımıza uyacak mısınız?"

Boğazımda safra birikti ama kendimi başımı sallamaya zorladım. "Evet," dedim. "Sıraya gireceğim. Senin yanında gururla duracağım. Liderimiz olması gereken kişi her zaman sendin. Bunu şimdi anlıyorum."

Judah'ın burun delikleri zaferle alevlendi.

"Ve Lanetli'yle olan tecrit dönemim sona erdikten sonra, benim şerefime bir eş alacak mısın?" Başımı salladım.

Judah öne doğru eğildi. "Benim şerefime bir çocuk mu uyandıracaksın?"

Önümüzdeki hafta yapılacak düğün sonrası kutlama için üç tane hazırladık."

İçimde aniden kabaran bir öfke kükrerken yanağım seğirdi. Ama "Evet. Senin için her şeyi yaparım" diyecek kadar bastırdım. Her şeyi."

Yahuda başka bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki hücrenin girişinden büyük bir gürültü geldi ve Süleyman ile Şimşon'un saldırı altındaymış gibi seslerini yükselttiklerini duydum. Judah'ın dikkati açık kapıya yöneldi. "Bu da ne-?" diye başladı ve ben yerden fırlayıp onu yere yatırdım.

Sıkıtığım yumruğumu kaldırıp çenesine indirdiğimde gördüğüm son şey Judah'ın şaşkın bakışları oldu. Judah hemen bilincini kaybetti. Nereye bakacağıma dikkat ettim.

Ona vurabilirdim. Kan akıtamaz ve onun tertemiz beyaz tuniğini lekeleyemezdim.

"Şimdi!" Seslendim ve birkaç ayak hemen hücreme koştu. Kardeş Stephen kloroform kaplı bezle Yahuda'nın ağzını kapattı. Solomon ve Samson, Yahuda'nın kıyafetlerinden kurtulmama yardım etti. Birkaç dakika içinde tuniği giymiştim ve Rahibe Ruth morarmış cildime makyaj yapmıştı. Yahuda şimdi benim pislik içindeki pantolonumu giyiyordu.

Adrenalin içime hücum ederken kalbim küt küt atıyordu. Rahibe Ruth geri çekildi, gözleri suyla dolmuştu. "Eee?" I

sordu. "Onun yerine geçebilecek miyim? Çürükler çok fazla değil mi?"

Rahibe Ruth yerde baygın yatan Yahuda'ya ve sonra tekrar bana baktı. "Muhafızlar son günlerde yüzüne çok fazla zarar vermediler, bu yüzden sorun yok." Durakladı ve sonra, "İkiniz her yönden tamamen aynısınız... bu ... bu şaşırtıcı." dedi. Rahat bir nefes aldım ama Rahibe Ruth'un ani üzüntüsü bir şeylere dokundu içimde. O böyle bir yere ait değildi. Ruhu çok nazik, çok şefkatliydi. Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu. Eğer bunu başarabilirsem, dışarıda bir hayatı olabilirdi. İyi, mutlu bir hayat.

Başarısız olmamam için bir neden daha.

Süleyman, "Luka, Mikail ve Yakup kardeşler ben onu aldığımda peygamberin odasında idiler," dedi. "Tören için insanları çoktan topladılar. Judah söyledi kardeşlerine geri döneceğini, sonra da doğruca sunağa gideceklerini söyledi."

Bilinci yerinde olmayan kardeşime bir bakış attım. "İyi olacağız," dedi Kardeş Stephen. Derin bir nefes aldım. Tam gitmek üzereyken, "Onu koru, Cain. Onu kız kardeşlerine geri götür. Onu daha iyi bir hayata kavuştur."

"Senin için geri geleceğim," diye söz verdim. Başını salladı. "Bunu yapabileceğine inanıyorum."

Yere yığılmış olan ikizime son bir kez baktım. İçim burkuldu ... ve Hangmenler geldiğinde Judah'ın bunu ödeyeceğini biliyordum. Bu şekilde olmalıydı, ama ... Onsuz olma düşüncesine zar zor katlanabiliyordum. O benim kardeşimdi.

Hücre bloğundan ayrıldım ve temiz havaya çıktım. Malikâneye vardığımda Luke, Michael ve James kardeşler tam da Solomon'un bana söylediği gibi oradaydılar.

Kardeş Luke içeri girerken beni dikkatle izledi. "Tövbe etti mi?"

Başımı salladım ve Judah'ın yapacağı gibi gülümsedim. Gururlu bir gülümseme. "Elbette. O yerde sonsuza kadar kalmayacaktı. Bana bağlılık yemini etti. Ve beni efendisi ve peygamberi olarak kabul etti."

Kardeş James arkama baktı. "Nerede o?"

Elimi salladım. "Çok pis ve henüz görülmeye uygun değil. Dört gün geçtikten sonra onu alacağım." Dudaklarıma müstehcen bir gülümseme yerleştirdim. "O zaman onu yeniden tanıtacağım düğün sonrası Lord's Sharing'de."

"Katılacak mı?" Kardeş Luke şüpheyile sordu.

Daha da geniş gülümsedim. "Sadece bu da değil, bir çocuğu uyandıracak."

Kardeş Luke elime uzandı ve hürmetle arkasından öptü. "Siz gerçekten bir peygambersiniz lordum. Tanrı sizi kutsadı. Bizi senin gücünle kutsadı."

Elimi eğik başının üzerine koydum. "Gel," dedim. "Kurtarmamız gereken ruhlar var."

Gün ışığına geri döndüm ve rolümü yeterince iyi oynadığım için dua ederek konağın çıkış yolunu gösterdim. Arkamdaki adamlardan bir vuruş ya da darbe gelmesini bekledim.

Ama kimse gelmedi.

Sunağa vardığımızda uzun bir oh çektim. Yükseltilmiş platformun ortasındaki yatağa baktım. Harmony'nin özgür olabilmemiz için benimle birlikte ne yapması gerektiğini düşündüğümde damarlarımda yeni bir gerginlik oluştu.

Mihrapta gelinimi beklerken, bir yandan da Yahuda'nın uyanıp planımızı bozmaması için dua ediyordum.

Sonra Harmony koridorun sonunda belirdi ve Judah'la ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Artık tek bir odağım vardı. Yaşamak için tek bir neden... ve o bana doğru yürüyordu, saçlarında çiçekler, cennetten gönderilmiş bir melek gibi görünüyordu.

Sadece ... güzel ...

Etrafta koşuşturan insanların sesi düşüncelerimi şimdiki zamana geri getirdi. Yakındaki bir ağacın dibine çömelip komüne baktım. Sakin olması gereken komüne.

İnsanlar tüm güçleriyle dışarıdaydı. Ortam gerginleşmişti ve hiçbir yüz sakin görünmüyordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama muhafızların emir yağdırdığını gördüğümde bir kamyon gibi çarpıldım; savaşa hazırlanıyorlardı.

Ağaçların arasına geri döndüm. Sık yeşilliklerin arasından geçip hücre bloğuna doğru koşarken kalbim de ayaklarım kadar hızlı atıyordu. Sadece bir gün geçmişti. İnsanlar kutlama yapıyor olmalıydı, saldırıya hazırlanıyor değil.

Girişten içeri daldığımda yerde devrilmiş sandalyeler ve masalar gördüm. Hücrelerin her birini aradım, hepsi boştu.

Karnım yere düştü. Burada kimse yoktu.

Judah gitmişti.

Hepsi gitmişti.

Ne olmuş olabilirdi ki? Bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye çalışırken ellerimi saçlarımin arasından geçirdim. Sonra hücre bloğunun arkasından bir ses geldi. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, ne olduğunu görmek için binanın etrafından dolandım.

Duvarın içine inşa edilmiş küçük bir hücre vardı; bekçi köpekleri için yapılmış gibi görünüyordu. Birisi içeriye genç bir kız koyuyordu. Phebe olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

Başımı çevirdim ve mümkün olan her yeri taradım; yalnızdı. Sessizce onlara doğru adım attım.

Phebe beni görünce sıçradı ama ben tam zamanında yetişip elimi ağzına kapattım. "Şşş, Rahibe Phebe. Benim.

Cain . . . gerçek Cain. Geri döndüm."

Phebe'nin bedeni kollarımın arasında kaskatı kesilmişti.

"Sana izin vereceğim

Git. Lütfen çığlık atma. Tamam mı?" Başını salladı ve ben de elimi ağzından çektim.

Yüzünü bana döndü ve küçük hücredeki çocuğu görüş alanımdan çıkardı. Phebe'nin yüzü solgundu ve ne kadar kilo kaybettiğini görebiliyordum. Yüzünde, boynunda ve ellerinde hâlâ morluklar vardı. Phebe giysilerime bakarak, "Sen yaptın," dedi. Gözleri parlıyordu. "Onu onlara sen götürdün. Harmony. Onu dışarı çıkardınız. Güvende mi?"

Başımı salladım ve Phebe'nin omuzlarından gerginlik sızdı. "O... O iyi mi?" Bu kez Bella'dan bahsetmediğini biliyordum.

Lilah. Kız kardeşinden bahsediyordu.

"Evet," dedim. "O iyi ve mutlu. Evlendi." Ona saçından, yara izinden ve ameliyattan bahsetmedim. Phebe zaten yeterince kırılmıştı. Eğer kendimi toparlar ve bu işi başarırsam, Lilah'yı çok yakında görecekti.

Phebe gözyaşlarını eliyle kovaladı. Hissettim Üzüntüsüne sempati duyuyordum ama konuşmasına ihtiyacım vardı. Ne olduğunu bilmem gerekiyordu. "Phebe, neredeler? Kardeşim nerede? Ne oldu böyle?"

Phebe başını salladı, yüzünde yıkılmışlık ifadesi vardı. "Hepsini tutukladı. Kardeş Stephen, Ruth, Solomon ve Samson."

Paniklemeye başladım. "Nasıl?

Ne?" "Kardeş Luke."

Dondum kaldım.

"O ve muhafızlar bu sabah gün doğarken senin için geldiler." Hızlı bir nefes aldı. "Senin olduğunu biliyordu

Tövbe etti ve sizi düğün sonrası Tanrı'nın Paylaşımı için hazırlamak istedi. Seni konağa getirmek, beslemek ve yıkamak istedi. Peygamberin dönüp kardeşini yanında durmaya hazır görmesini istedi."

"Hayır," dedim yanaklarımın rengini kaybettiğini hissederek. "Judah'ı mı buldu?"

Phebe başını salladı. "Kardeş Stephen'ın ona verdiği ilaçla sakinleşmişti. Ama ilaç etkisini yitirmiş ya da etkisiz kalmış olmalı, çünkü Kardeş Luke Judah ona kim olduğunu söylemeyi başardı. Sonra ... sonra kıyamet koptu. Kaçaklar Yahuda'nın muhafızlarıyla savaşmaya çalıştılar ama sayıları çok fazlaydı; Şimşon ve Süleyman hepsiyle başa çıkamazdı. Kardeş Luke Yahuda'yı götürdü ve Yahuda onlara neler olduğunu, senin ne yaptığını anlattı.

yapmışsın. Muhafızlar tecrit evini aradılar ve senin oraya hiç girmediğini keşfettiler. . ve Harmony'yi de yanında götürmüşsün."

Gözlerimi kapattım. Her şeyi anlamaya çalışırken başım dönüyordu. Bir el koluma indi ve gözlerimi açtım. "Bunu gördün mü?" Ona sordum.

Phebe başını salladı. "Seninle ilgilenen diğer kadınlara kutlamalar için izin verilmişti. Olay olduğunda ben de senin yemeğinle gönderilmiştim. Gözlerden saklanmayı başardım."

"Çok üzgünüm," dedim ve her kelimesinde ciddiydim. Bedenim korku ve umutsuzluktan güçsüz düşmüştü.

Phebe burnunu çekti. "Kabil, onları cezalandırdı -Ruth, Stephen, Süleyman ve Samson. Başkaldırdıkları için onları öldürmeye hazırlanıyor. Harmony'yi kaçırman, düğünden alıkoyman herkesi çılgına çevirdi.

Bunun Tanrı'nın bize tükürmesi olduğuna inanıyorlar. Judah onlara Tanrı'nın şeytanı gerçekten yenip yenemeyeceğimizi görmek için bizi sınadığını söyledi. Saldırı yarın için planlandı. O öne aldı. İstiyor ki

intikam." Elini alnına götürdü. "Bu bir karmaşa. Her şey karmakarışık."

Phebe'nin arkasındaki hücreden yumuşak bir ağlama sesi geldi. Gözleri irileşti ve eli yenilgiyle yanına düştü. "Phebe?" diye sordum ve onu omuzlarından tutarak kenara çektim. Eğildim ve küçük hücreden bana bakan kocaman bir çift mavi göz gördüm. Küçük bir kız uzun sarı saçlı.

Bir anda onun ne olduğunu anladım. Doğrudum ve Phebe'nin gözleriyle karşılaştım. "Onun adı Delilah," diye fısıldadı Phebe. Kıpırdamadan durdum, sersemlemiştim. Phebe'nin gözleri sıkıca kapandı. Onları tekrar açtığında, "Sekizinci yaş gününe iki ay kaldı" dedi.

Kanım buz gibi oldu.

"Onu çoktan Lanetli ilan etti ... ve ... " diye bağırdı. "Onu uyandıracak kişi olmaya karar verdi. zamanı geldiğinde."

Judah. Lanet olası Judah!

Phebe'nin gözleri, sanki Phebe onun güneşymiş gibi ona bakan küçük kıza takıldı. Phebe eğildi ve küçük kız parmaklıkların arasından uzandı. Phebe onun elini öptü.

"Harmony ve diğerlerinden kısa bir süre önce geldi.

Adamları tarafından ona getirildiğini gördüm. Onun güzelliği karşısında gözlerindeki mutluluğu görür görmez, doğum gününe kadar ona bakacağımı söyledim ... ama Cain, ben her zaman

O zamandan önce onu bir şekilde dışarı çıkarmayı planlıyordu."

Phebe küçük kızın elini bir kez daha öptü, sonra ayağa kalkıp benimle yüzleşti. "Rahibe Ruth onu alacaktı, eğer bir

sebepten dolayı

dışarı çıkamazdı. Kız kardeşime yaptığım gibi onun incindiğini göremiyorum Cain. Tıpkı Rebekah'nın onun yaşındaykenki haline benziyor. Ve sonra ona Delilah adını verdi. Ona o korkunç ismi de verdi. Benzerliği gördüğü için olduğunu biliyordum. Onu korumak zorundayım. Başka birini göremem.

çocuk acı çekiyor. Yapamam. Bu hayata daha fazla katlanamam. Çok fazla acı var. "

Phebe'yi göğsüme çektim ve ağlarken ona sarıldım. Doğrusunu söylemek gerekirse, kucaklama beni öfkeyle bağırmaktan alıkoydu. Kardeşim... benim lanet olası kardeşim! Bütün bunları o yapmıştı. Her şey yanlış gitmişti.

"Her zaman bir tane daha olacak," dedim. "Mae, Lilah, Maddie, Harmony ... şimdi bu küçük Delilah da. Var olan tüm Lanetli'leri kurtarsak bile, o her zaman bir başkasını bulacak, bir başkasını damgalayacak. Her zaman bu saçma kehaneti canlı tutmak için çabalayacak."

Phebe başını salladı. "I . . . Ben de öyle düşünüyorum. Bu çocuklara zarar vermekten asla vazgeçmeyecek. Çünkü onların güzelliğine karşı koymak ona çok zor geliyor. Onlara sahip olmak, onları ele geçirmek, onları kontrol etmek istiyor. Hepimize yaptığı gibi." Phebe geri çekildi ve deri ceketimin yakalarını kavradı. "Onu benim için dışarı çıkarmalısın. Sadece onu dışarı çıkar."

"Stephen, Ruth, Solomon ve Samson şimdi neredeler?" Saatimi kontrol ederek sordum. Hay sikeyim. Hangmen'ler iki saatten az bir süre içinde geliyor. Şimdi ne halt ettim ben?

Phebe beni dikkatle izledi. "Geliyorlar, değil mi? Şeytanın adamları?"

Başımı salladım. "Masumu dışarı çıkarmalıyım, Phebe. Plan boka sardı. Ne yapacağımı bilmiyorum-"

"Judah onları halka açık hücrelerde tutuyor," diye araya girdi Phebe.

"Böylece tüm insanlar bizi kaosa sürükleyen sorumlunun kim olduğunu görebilecekler. Böylece şeytanın kirlettiği ruhları görebilecekler. Onlar Büyük Ova'ya bakan hücrelerdeler." Büyük Düzlük, Yahuda'nın vaazlarını verdiği alan.

"Siktir!" Tükürdüm. O topraklar korunaksızdı. Açıktaıdı.

Phebe koluma uzandı. "Şu anda orada kimse toplanmıyor. Cemaat silahları araçlara yüklüyor. ve komünün en uzak tarafında saldırı için her şeyi hazırlıyorlar."

Bir umut ışığı hissettim. "Uzak dur, beni duyuyor musun? Burada bekle. Ovaya gelme. Hangmenler bu taraftan gelecekler. Muhafızlar ve Yahuda için geliyorlardı. Başlığını çıkar ve onlara kim olduğunu göster. Lilah'ın kocası Ky geliyor. Senin kim olduğunu, neye benzediğini biliyor. Seni koruyacaklar."

Phebe'nin gözleri rahatlamayla kapandı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Uzaklaşmak için hareket ettim. Phebe çocukla konuşmaya başladı,

Onu yatıştırıyordum. Arkamı döndüm. "Phebe?" Phebe bana baktı. "Onu orada bırak ve sessiz olmasını söyle. Ne olursa olsun, ona sessiz olmasını söyle. Eğer bir şey olursa ... " Bırakayım da havada asılı kalır.

"Benim için," diye bitirdi.

"Onun için geri döneceğim. Ya da Rahibe Ruth dönecek. Serbest bırakılmasını sağlayacağım. Bir şekilde. Söz

veriyorum."

Phebe başını salladı ve hücredeki küçük kıza bakarken ona duyduğu sevgiyi, şefkati gördüm. I

Lilah'nın yerine onu kurtarmaya çalıştığını da biliyordu. Kendi gözünde başarısız olduğu çocuğun neredeyse aynadaki görüntüsü olan bu çocuğu kurtarıyordu.

"Adı ne?" Kendimi sorarken buldum.

Phebe'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Grace," dedi Phebe, ses tonunda hürmet vardı. "Onun adı Grace."

"Sen ve Grace için geri döneceğim. Ama önce Ky'ye ulaşmaya çalış. Şansımız yaver giderse bu gece kardeşinin yanına dönmüş olursun. Grace de öyle."

Bununla birlikte, ağaçların arasına sıkışarak tepeye doğru koştum. Büyük Ova görüldüğünde, gördüm ki Phebe haklıydı. Terk edilmişti. Halka açık hücreler uzak taraftaydı. Etrafta kimsenin olmadığını kontrol ederek bakımlı çimler. Önce çevreyi dolaşacak vaktim yoktu. Zaten çok fazla zaman harcanmıştı.

Koşabildiğim kadar hızlı koştum, hücrelere varana kadar kendimi sonuna kadar zorladığım için göğsüm patladı. İçeride oturan arkadaşlarımı gördüğümde midem bulandı.

"Cain . . . " Rahibe Ruth'un başı dönerek bana doğru baktı. Fena halde dövülmüştü ve hareket etmekte zorlanıyordu. Bu tatlı kadını bu kadar acı çekerken görmek içimde ölümcül bir öfke uyandırdı.

"Ruth," diye fısıldadım.

Rahibe Ruth gülümsemeye çalıştı ama dudakları çok kırıktı.

Solomon acı içinde çelik parmaklıklara doğru süründü. Siyah ve maviydi. "Başaramadık, Cain. Samson ve ben

Tören devam ederken çiti kestik ama bu sabah Yahuda'nın muhafızları sizin için geldi ve bizi yakaladı. Biz itiraf etmekten başka çarem yoktu. Dün kullandığın çitteki deliği onlara gösterdim ama bugün kullandığın deliği sır olarak sakladım." Başını öne eğdi. "Çok üzgünüm. Sizi hayal kırıklığına uğrattım. Buraya tek bir sebep için geldim ve başarısız oldum."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Çıkmadın. Ben çıktım. Bella güvende ve Hangmenler geliyor. Hepinizin başına gelenler için çok üzgünüm.

incitti."

"Onu dışarı çıkardın. Önemli olan tek şey bu," dedi Stephen ve derin bir oh çekti.

Başımı salladım. "Ama seni dışarı çıkarmamız gerek. Masumları dışarı çıkarmak için yardıma ihtiyacım var. Dikkat dağıtıcı bir şey yapmamız gerekecek, muhafızları dumana boğacağız. Hangmenler içeri girdiğinde öldürmeye gelecekler."

Rahibe Ruth'un yüzü soldu. Hücrenin içinde bir anahtar aradım... kilidi kırmama yardım edecek bir şey. "Anahtara ihtiyacım var," dedim aceleyle.

"Muhafızların evinde," dedi Süleyman ve ağaçların arasına gizlenmiş küçük bir kulübeyi işaret etti.

"Geri döneceğim." Kulübeye doğru ilerlemek için ayağa kalktım. . . ve her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Bir silah namlusunun soğuk çeliğinin şakağıma dayandığını hissettim.

Kafama silah dayayan kişi önüme geçti, Luke Kardeş. Siktiğimin Luke Abisi.

Dışlerimi göstererek herifi yere serdim. Sonra bir silahın daha sırtıma, bir diğerinin de kaburgalarıma dayandığını hissettim.

"Etrafınız sarılmış gibi görünüyor," dedi Luke Kardeş. Gerildi ve kimin geldiğini anladım.

Silahları umursamadan döndüm. Judah bize doğru geliyordu, acımasız gözleri bana odaklanmıştı. Kardeşimi daha önce kızgın gördüğümü sanıyordum ama fark ettim ki aslında bir ya da iki vites daha yükselebilirdi. Judah'ı hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Judah bana doğru yürüdü ve yumruğunu yüzüme indirdi. Başım biraz geriye eğildi ama Judah kavgada bir bok değildi. Yumruğun arkasında hiç güç yoktu.

"Sen bir hainsin!" Bakışlarını derilerimin üzerinde gezdirdi. "İşte buradasın, bir kez daha şeytanın adamlarının kıyafetlerini giymişsin." Bir adım daha yaklaştı. "Tek kurtuluş şansımızı elimden aldın. Sen de en az onun kadar şeytanın fahişesisin... hepsi kadar!"

Elimde değildi. Güldüm. Judah'ın kırmızı suratına doğru güldüm. Ama hemen mizahımı bıraktım ve tükürdüm, "Hepsi Lanet olası yanlış! Hepsi amcamız çocukları becerebilsin diye yaratıldı, kardeşim! İsrail'e hacca gidilmedi! Kutsal Kabir Kilisesi'nde vahiy verilmedi! Düzen diye bir şey yok, kurtuluş arayışı diye bir şey yok... Aslında, yaptığımız her şeyle hepimizin cehenneme tek gidişlik biletimiz olduğuna eminim!"

Judah'ın gözleri büyüdü. "Yalan söylüyorsun," diye hırladı, öfkesi gergin dudaklarından dökülürken tükürdü. "Yılanın dilini taşıyorsun! Zayıfsın ve ele geçirilmişsin!"

"Uyan!" Kükredim. Judah geri adım attı. "Uyan lan! Sen peygamber değilsin! Ve biz biliyoruz ki

Tanrı'dan gelen tek bir vahiy, seni yalancı bok çuvalı!" Judah'ın yüzü soldu ve etrafımdaki muhafızların gerildiğini hissettim. Endişeli kaşlarla Judah'a bakıyorlardı.

"Sen bir şakasın, kardeşim." Devam ettim. "Hepimiz öyleyiz. Ve hepimiz yaptıklarımız yüzünden sonsuza kadar cehennemde çürümeyi hak ediyoruz! Biz Masum insanları da beraberimizde sürüklediğimiz için ölmeyi hak ediyoruz!" Keskin bir nefes aldım. "Geliyorlar, Judah. Hangmenler iki saatten kısa bir süre içinde burada olacak ve hepimizi öldürecekler... bu lanet olası cehennem yerini yöneten hepimizi! Masumları hemen dışarı çıkarmalıyız. Yaptıklarımızı düzeltmek için yapabileceğimiz tek bir şey varsa o da masumların canını bağışlamak ve sonunda onları serbest bırakmaktır. Bunu hak etmiyorlar! Hangmenlerle bir savaşta karşılaşarak, sadece kaderlerini mühürlemiş olursunuz. Ölecekler. Hepsi katledilecek. domuzlar!"

Judah neredeyse öfkeden titriyordu ama beyninin fazla mesai yaptığını görebiliyordum. Sadece ne düşündüğünden emin değildim. Judah bir adım geri çekildi, sonra tekrar geri çekildi ve şöyle dedi: "Bir konuda haklısın. Başka bir konuda ise çok yanılıyorsun."

İkizimin üzerine aniden garip bir sakinlik çöktü. Bu beni onun öfkesinden daha çok korkuttu. Judah asla sakin olmazdı. Tepkisel, patlayıcı biriydi. Bu doğru değildi. Davranışları hiç doğru değildi!

"Judah," dedim soğuk bir sesle ama Luke Kardeş ve diğer muhafızlar silahlarını bedenime doğru yaklaştırdılar.

Judah ellerini kaldırdı, gözleri çılgına dönmüştü.

"Yanılıyorsunuz.

Ben peygamberim! Bunu damarlarımda hissediyorum. Tanrı'yı içimde hissedebiliyorum.

Ben! Ben gerçeğim, yolum ve ışığım! Bu zamanın mesihiyim!" Öfkeyle gözlerimi kapattım. Çünkü Judah'ın buna gerçekten inandığını biliyordum.

Çok ileri gitmişti. Sanrıları mantıklı düşünmesini sağlayamayacak kadar güçlüydü.

"Ama aynı zamanda çok haklıydın." Onun karanlık ses tonuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Judah parmaklarıyla muhafızlarını işaret etti ve hücreyi gösterdi.

"HAYIR," diye bağırdım ve muhafızlarla savaşıma çalıştım. Ama bir silahın küt ucu şakağıma çarparak yıldızları görmeme neden oldu. Bir diğeri yüzüme vurdu ve bir diğeri de

kaburgalarımın. Kollarımı savurup kurtulmaya çalıştım. Ama ne olduğunu anlamadan hücrenin kapısı açıldı ve beni içeri ittiler. Dizlerimin üzerine çöktüm ve omzumu çelik parmaklıklara çarptım; parmaklıklar kıpırdamadı.

"Judah!" Çığlık attım ama ağabeyim orada öylece durmuş, sakın bakışlarla beni izliyordu. "JUDAH!"

Bir adım öne çıktı ve gözlerimle buluştu. "Halkımızın kaderinin mühürlü olduğu konusunda haklıydın kardeşim. Tanrı bana haftalar önce, şeytanın adamları galip gelirse ne yapacağımı söyledi. Benim her zaman başka bir planım vardı. Tanrı benimle konuştu ve ben de onun dediğini yaptım. bana söyledi. Her ihtimale karşı bizi iyi hazırlamıştım. Tanrı benim -onun parlayan ışığının- asla başarısız olmasına izin vermezdi. Ve şimdi o an geldi."

O uzaklaşmaya başladığında donakaldım, enerjim tükeniyordu. "Bununla ne demek istiyorsun? Ne hazırladın?" Geri çekilirken sordum, panik içimi kaplamıştı.

kelimeler. Muhafızları da onu takip etti. "Judah! Bununla ne demek istiyorsun?"

Ama Judah ve muhafızlar öylece çekip gittiler. Sert zemine oturup arkadaşlarıma baktım. "Ne yapıyor bu? Ne halt ediyor bu? Hangmen yakında burada olacak. Ateş açacaklar. Herkesi öldürecekler."

Arkadaşlarım hiçbir şey söylemedi; onlar da benim kadar habersizdi. Ama dakikalar sessizlik içinde geçerken, havada bir değişim hissediyordum. Karnımda uğursuz bir his oluşmaya başladı.

gelgitli bir korku dalgasına dönüştü. Judah'ın fazla sakin gözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Onda bunu daha önce hiç görmemiştim. İçinde bir şeyler kopmuştu.

Korkunç bir şey yapacaktı. Bunu biliyordum.

Hoparlörlerden gelen çatırtı sesleri boş düzlükte yankılandı. Judah'ın sesi geldi ve kalbim yere düştü.

"Düzen'in İnsanları! Ne yapıyorsanız bırakın ve Büyük Ova'da toplanın. Çabuk hareket edin! Bütün çocukları toplayın;

Arkadaşlarınıza haber gönderin. Tekrar ediyorum, herkes Büyük Ova'da toplansın. Tanrı'dan yeni bir vahiy aldım. Ve acele etmeliyiz, kurtuluşumuz buna bağlı!" Hoparlörlerden teneke gibi bir dua müziği yükselmeye başladı.

Saniyeler içinde insanlar çimenlik alana doluşmaya başladı. Arazinin diğer tarafında bizden uzaktaydılar. Dikkatlerini çekmek için bağırmaya çalıştım ama sesim müzikten duyulmuyordu. Muhafızları ve komünün yaşlılarını izlerken ellerim parmaklıklara yapıştı

arabaları peşlerinden sürükleyerek ovaya yaklaşıyorlardı. Gözlerim kısıldı. Arabalar büyük fıçılarla yüklüydü.

Stephen, Ruth, Solomon ve Samson kapıda bana katıldılar. "Bunlar da ne böyle?" Daha fazla araba içeri girerken sordum. Daha fazla varıl, sonra da göremediğim bir şeyin kutuları.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Stephen. "Şarap fıçılarına benziyorlar."

"Komünyon mu düzenliyor?" Samson sordu. "Ekmek ve şarap mı kırıyor?"

Başımı salladım. Hangmen saldırısı bu kadar yakinken neden bir komünyon düzenlediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Düzinelerce insan geniş alanı doldurmaya başladı. Muhafızlar akbabalar gibi etraflarına üşüştü, Oturmaları için bağırıyorlardı. Çocuklar ağlamaya başladı; korku, mükemmel bir fırtına gibi kitleleri sardı. Muhafızlar, paniğe kapılan ya da neler olduğunu sorgulayan insanlara silahlarını doğrulttu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Tüm komün önümüzde çimlerin üzerinde oturmadan önce sadece dakikalar geçmiş gibi geliyordu. Sıcak boğucuydu. Bebekler ağlıyor, çocuklar feryat ediyordu. Yetişkinler ciddi bir şekilde dua ediyor, ileri geri sallanıyor, siyahlar giymiş muhafızlar havaya uyarı ateşi açıyordu. Korku hissediliyordu ... ve tek yapabildiğim oturup izlemektir.

Judah alanda sabit olarak duran platforma doğru yürüdü. Elinde bir mikrofon tutuyordu. Daha önce olduğu gibi, üzerine ürpertici bir sessizlik çöktü ... sonra vaaz vermeye başladı ...

"Düzen'in İnsanları," diye başladı Judah. Bir elini havaya kaldırdı ve her zaman yaptıkları gibi insanlar sessizliğe gömüldü. Herkesin ona baktığını, elinin havada asılı kaldığını görmek ürkütücüydü.

her kelimeyi. Bakışları ona sabitlenmişti ... ve ben bunu gördüm. Onlar üzerinde hiç sahip olmadığım mutlak bir güce sahip olduğunu tam bir teknik renkle gördüm. Ses tonu mıknatıs gibiydi ve gözlerinin her bir inanan sırasının üzerinde gezinmesi hepsiyle kişisel bir düzeyde bağlantı kuruyor gibiydi.

O sahnede, o onların mesihiydi.

"Onun istediği her şeyi yapacaklar," diye fısıldadım. İkizimin sahnenin kenarına doğru adım atışını izledim, yüzlerce hevesli göz onun her hareketini takip ediyordu.

"Rab haftalar önce bize kutsal bir savaşta şeytanın adamlarıyla mücadele edeceğimizi vahyetmişti. Bu haftalarca hazırlandığımız bir görevdi. " Durakladı, sonra şöyle dedi: "Ama bugün yeni bir mesaj aldım. Önemli bir mesaj... Şeytanla yüzleşmeden hepimizin ruhunu kurtaracak bir mesaj. iblisler."

Başını eğdiğinde gözlerim kısıldı. O zaman Tekrar kaldırdı, muhafızlara ve ihtiyarlara işaret etti. Fiçıların üstlerini kaldırdıklarını ve mühürlü kutuları açtıklarını gördüğümde midem bulandı.

"İçlerinde ne olduğunu görebiliyor musun?" Stephen sordu. Görmek için boynumu büktüm.

"Şıngırlar," dedim şaşkınlıkla. Ruth ve Stephen'a baktım. "Neden şıngırları ve şarapları olsun ki?"

Kimse konuşmadı. Biz de izlemeye devam ettik. En sadık kadın ve erkeklerin toplanıp arabalara gönderilmesini izledik. Fıçılardaki koyu kırmızı şarapla şırıngaları doldurmaya başladılar. Erkekler ve kadınlar şırıngaları sepetlerde topladılar ve çimenlerin üzerinde oturan yetişkinlere dağıtmaya başladılar. Çocuklar merakla izliyor, şırıngalara uzanıyorlardı.

Judah yüzünde gururlu bir gülümsemeye izledi. Ama o gülümsemenin görüntüsü hoşuma gitmedi. Bu konuda hiçbir şey güven verici değildi. Kendimi kaybetmişim.

"Bu lanet şırıngaların nesi bu kadar önemli?" Tısladım. Muhafızlar ve yaşlılar insanların etrafında bir bariyer oluştururken panik beni ele geçirdi. Lanet olası bir Duvar. Kapının çelik parmaklıklarını kavradığımda parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Judah mikrofonu tekrar aldı. "Tanrı her birinizi ve her birimizi ayrı ayrı seçti. Sadece siz, gerçekten kutsanmış olanlar, Kötülük ve günahla dolu bu dünyada doğru yolu seçtik. Rab son birkaç haftadır kendisine nasıl itaat ettiğimizi gördü ve bundan gurur duyuyor." Yahuda'nın yüzü endişeli bir ifade aldı. "Ama bu süreçte şeytanla da savaştık. Güçlü bir düşman. En sadık üyelerimizden bazıları yozlaştı ve Şeytan'ın kontrolü altına girdi. Ve kurtuluşumuzu sağlayan kehanet, kılık değiştirmiş bir iblis tarafından engellendi. Hayatım pahasına güvendiğim bir kişi." Midem bulandı; benden bahsediyordu.

"Ama sonra Tanrı benimle tekrar konuştu." Yahuda gülümsedi ve halk da ona gülümsedi. "Tanrı, tüm sonsuz bilgeliği ve

... o kadar ki, cehennemin kapılarından geçmeye ve ruhlarımızı onun yüceliği için feda etmeye hazırдық ... böylece cennette onunla birlikte gururla yaşayabilir, bu dünyada ona en üst düzeyde hizmet ettiğimizi bilmekten memnun olabilirdik.
hayat."

Judah sahnenin ortasına doğru yürüdü. "Tarikatın İnsanları.

Tanrı beni tam da o gün çağırdı. Bana şöyle seslendi savaşa hazırlandık. Savaşı şeytanın kapısına kadar götürdüğümüze inandık, ama gerçek şu ki ... onlar bizim için geliyorlar. Aslında, yoldalar."

Kalabalık korku dolu bir çılgınlığa kapıldı. İnsanlar ayağa fırlayarak muhafız duvarını aşmaya çalıştı. Ancak muhafızlar onları geri itti ve sakinleştirmek için silahlarının dipçikleriyle vurdu.

Michael ve James kardeşler havaya peş peşe ateş ettiler. İnsanlar yere düştü. Judah'ı inceledim. Tüylerim diken diken oldu. Judah gözlerinde güçlü bir açlıkla sahneden olanları izliyordu. Kaosun tadını çıkarıyordu. Şu anda masumların efendisiydi.

Yan tarafa baktı ve elini uzattı. Eşi Saray sahneye çıktı ve uzattığı eli tuttu. Yahuda'nın onu kendi tarzında sevdiğini görebiliyordum. Ve

Onu seviyordu ama bu büyük bir aşk değildi. Zalimlik ve saplantıdan doğan bir aşktı. Kötü bir ruh, kötü bir ruha bağlanmıştı.

Adam kulağına bir şeyler fısıldarken Sarai başını salladı. Onu dudaklarından öptü ve ona en güzel öpücüklerini verdi.

cesaretlendirici bir gülümseme.

Tekrar kalabalığın karşısına geçti. İnsanların hepsi şimdi tamamen sessiz. Hepsi peygamberlerinin bir sonraki sözlerini bekliyordu. "Bugün şeytanı kendi oyununda yeneceğiz. Biliyoruz ki şeytan inananlara şöyle meydan okur Bu yaşamda ruhlarını ayartarak, onları ahlaksızlık ve açgözlülükle baştan çıkararak... ölümle tehdit ederek. Ama biz, gerçekten sadık olanlar, ölümden korkmayız. Saf ruhlarımızın neyle karşılaşacağını bildiğimiz halde nasıl korkabiliriz ki? Tanrı bizi, seçilmiş halkını, ölümü hoş karşılamaya çağırır. Bizi şeytanın planlarını bozmaya çağırıyor."

"Vahyinin" geri kalanını paylaşırken nefesimi tutarak oturdum. "Şeytan artık bizim için adamlarını gönderiyor. Günah ve acıdan başka bir şey yaymamak ve ortalığı kasıp kavurmak için geliyorlar. Bu yüzden Şeytan'la en büyük isyanla yüzleşmeliyiz." Şeytan'ın İnsanlar Yahuda'yı geniş ve güven dolu gözlerle izliyordu: "Yaşamlarımızı O'nun ellerine teslim edeceğiz. O'nun iradesine boyun eğeceğiz. Düzen'in insanları! Şeytanın adamları geldiğinde, artık ruhen burada olmayacağız. Cansız bedenlerimizin bu kutsal topraklarda yüzükoyun yattığını gördüklerinde esir alınmış ruhlarımızın yasını tutacaklar. Ama biz Siyon'da Rabbimizle birlikte seviniyor olacağız! Onların kötülüklerinin üstesinden geleceğiz. İnsanlar, bugün için sevinçli olun, çünkü yakında Rabbimizin sofrasında yemek yiyeceğiz!"

İnsanların çoğu çılgınca bir mutluluğa kapıldı, ellerini havaya kaldırarak kardeşime ve Rablerine tapındılar. Diğerleri hareketsiz, dehşet içinde oturuyordu. muhafızlar tarafından tuzağa düşürüldü.

"Hayır!" Olmak üzere olanı fark ettiğimde bağırdım. Parmaklıkları daha sıkı kavradım. "Şırıngalar ... şarap değil ... zehir ... lanet olsun! Öldürecek. ...hepsini öldürecek!"

"Hayır," diye bağırdı Ruth yanımda, kelimeyi şok kaplamıştı.

"Judah!" İçimdeki panik ve tiksintiyle çığlık attım. Ama müzik beni bastırdı.

"Bir çocuğun yanında olanlara, size iki şırınga verildi; biri sizin için, diğeri onlar için. Olmaktan gurur duyduğumuz kutsal bakıcılar gibi, çocukların masum ruhlarını önce Tanrı'ya göndereceğiz." Judah nazik ve sevgi dolu bir gülümsemeye gülümsedi. "Biz gelene kadar onları kendi sıcaklığında besleyecek."

"Olamaz!" Rahibe Ruth ağladı. "Çocuklar... çocukları da öldürecek."

Mide bulantısı boğazıma kadar ilerledi. Judah'ın kalabalığa ilerlemeleri için işaret verdiğini gördüğümde çığlık attım ve çığlık attım. Çocukların yanında oturan kadınlar ve erkekler yüzlerini onlara döndüler. Küçük çocuklar yetişkinlere büyük bir güvenle bakarken gözlerim yaşlarla doldu.

Her şeyi yapmalarına izin vereceklerine güveniyorum.

Parmaklıkları çektikçe ellerim kanıyor, derim parçalanıyordu. Kapıyı menteşelerinden sökmeye çalışırken omuzlarım protesto çığlıkları atıyordu ama kapı yerinden oynamıyordu. Solomon ve Samson'ın yanımda öfkeyle kükrediklerini ve yaşlılara durmaları için bağırdıklarını duydum. Stephen'ın korkudan yüzü bembeyaz olmuştu. Ruth ağladı, kimse çağrılarımızı duymayınca dizlerinin üzerine çöktü.

Ama duramadım. İŖe yaramasa da duramıyordum.
"Judah!" Kükredim ama sesim gürültünün altında kayboldu.
"JUDAH!" Tekrar tekrar bağırdım ve
tekrar . . .

Sonra yetişkinlerin şırıngaları çocukların ağızlarına sokmaya başladıklarını ve onları sıvıyı boğazlarından aşağı yutmaya teşvik ettiklerini gördüm. Yetişkinler sıralarını alırken donup kaldım.

Kırmızı gördüm. Midem safra ve kusmukla doldu. Şırıngaların içindeki her neyse çocukları hemen öldürmemişti. Acı içinde çığlık atmaya başladılar, minik bedenleri yerde kıvranıyordu. Üzerlerinden köpük ve kan akıyordu.

nefes almak için savaşıırken ağızları, boğazları kazınıyor, elleri yardım için umutsuzca uzanıyordu . . ama Kimse onları kurtarmak için orada değildi.

Acılarını dindirmek için kimse yanlarında değildi.

Bu cehennemde hiç kimse çocuklarla ilgilenmedi. Her zaman yalnızdılar... Judah ölümlerinde bile yalnız ve acı içinde olmalarını sağladı.

Yetişkinlerin zehir dozu onları da aşağı çekmeye başladı. Birer birer yere yığıldılar, işkence içinde yerde debeleniyorlardı.

Panik içinde bazı insanlar ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı ve şırıngalarını yere fırlattı. Gardiyanların onları zorla yere yatırıp sıkıştırmalarını ve zehiri ağızlarına boşaltmalarını çaresizlik içinde izledim.

Onları öldürüyorlardı... onları öldürüyorlardı!

Bir grup insan Rahip Luke'un bölümünden kaçarak ağaçlara doğru koşmaya başladı. Silahını kaldırdı ve kafalarının arkasına kurşun yağdırdı. Kurbanlar yere yığılırken Ruth yanımda çığlık attı.

Sırada yaşlılar vardı; şıngıgaldaki sıvıyı isteyerek içen bedenleri insan duvarlarından yere düşüyordu. İşkence çığlıkları müziğı kesiyor, acı dolu ölüm çığlıklarından oluşan bir kakofoni yaratıyordu. Muhafızlar ceset yığınının etrafında koşuşturarak tüm zehir dozlarının alındığından emin oldular.

Yuvarlanan bir dalga gibi, çocukların bedenlerinin çırpınışı yavaşlamaya başladı ... sessiz ve hareketsiz hale gelene kadar. Sırada yetişkinler vardı, sonra da yaşlılar. Korku filmi gibiydi. Her yere koşuşturan insanlar, kaos ve histeri sahneyi bulanıklaştırıyor.

Sonra birden hücre kapısında kızıl bir saç parıltısı gördüm. "Phebe," dedim çılgınca. "Kapıyı aç!"

Phebe anahtarı elinde tutuyordu. Elleri korkudan titriyor ve anahtarı almak için mücadele ederken gözleri yaşlarla doluyordu.

anahtarı kilide soktum. Çılgınlığın ötesini görmeye çalışırken, kaosun içinden Yahuda'yı tespit etmeye çalışırken kalbim göğsümde bir top gibiydi.

Kilit açıldı. Kapıyı iterek açtım. uzaktaki ağaçlardan ağır silah sesleri geliyordu. "Hangmenler," diye bağırdım. Kapıdan dışarı fırladım ve ovaya baktım. Muhafızlar ölmekte olan kitlelerden uzaklaşmış, silahlarını havaya kaldırmış, Hangmenlere doğru koşuyorlardı. Birkaçının kaçtığını, çatışmadan kaçtığını gördüm.

Kahrolası korkaklar!

Kurşun seslerine doğru dönüp baktığımda ağaçların arasından siyahlar giymiş adamların ilerlediğini gördüm. Sadece on bir kişi olmalarına rağmen, bir şekilde Lanet olası ordu. Mükemmel bir isabetle vurdular. Muhafızlar yere düşmeye başladı, kurşunlar kafalarını ve kalplerini delip geçti.

Phebe ağaçların arasına doğru geri çekildi. Onun dehşet dolu gözleriyle karşılaştım. "Grace... Grace'e ulaşmalıyım!" Phebe hücre bloğuna doğru koştu. Uzakta, sahnenin yan tarafında kardeşimi gördüm.

Vücudum öfkeyle titredi ve hücum etmeye başladım. Koşmaya başladım.

Koştum da koştum. Ama yerde katledilmiş ceset yığınınına yaklaştığımda ayaklarım durdu. Bana bakan cansız yüzlere bakarken ellerim başıma doğru kalktı. Tarifsiz bir acı içimi sarstı. Dik durmak için kendimi zorladım. Cesetler metrelerce, göz alabildiğine uzanıyordu. Ve her seferinde küçük bir çocuğun

Korkmuş yüzüm -ağzım açık ve gözlerim korku dolu bir bakışla sonsuza dek donmuş- boğazımdan acı dolu bir kükreme koptu.

Yüzümü başka yöne çevirdim, ölülerden uzaklaştım. Ovayı aradım. Judah hâlâ platformun yanında lanet bir sıçan gibi çömelmiş duruyordu. Hangmen'lere doğru bakmadım bile. Gözlerimdeki kırmızı buğunun ve kalbimde yanan öfkenin tek bir hedefi vardı.

Yüzümü paylaşan katil piç.

Bacaklarımı olabildiğince hızlı koşmaya zorlarken nefesim kulaklarımda yankılanıyordu. Yerde yatan ölü bir gardiyan görünce, elinde gevşekçe duran silahı aldım ve kemerindeki bıçağı çıkardım. Birden arkamda bir kadın çığılığı duydum. Rahibe Ruth olmasından korkarak arkamı döndüm. Ama Ky'nin elini Sarai'nin boğazına doladığını görünce kana susamış bir şekilde gülümsedim. Kardeşı, kollarını pençelerken onu yerden kaldırdı. Bıçağını doğrudan kafatasının tepesine sapladı ve onu yere düşürdü. Ky onun cesedinin yanında durdu ve cesede tükürdü. Hangmenlerin muhafızları katlettiğini gördüm.

Puştlar.

Sonra başımı çevirdim.

Beyaz bir ışık sahnenin yanından kaçtı ve ağaçların güvenliğine doğru ilerledi. Ama kararlı bacaklarım beni ileriye doğru itti. Platformun sonunda durana kadar durmadılar ... ikizim orada dondu ve gözlerimle buluştu.

Ben silahımı doğrultmuş ona bakarken burun delikleri alevlendi,

kalbine sabitlenmişti. Ve şimdi bile, tüm bu lanet ölüm ve yıkımın arasında, üzgün görünmüyordu.

Herif gururluydu.

Her zaman büyük bir gururla doluydum. O ana kadar bir insana karşı aynı anda bu kadar yoğun nefret ve sevgi beslemenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Nefreti anlıyordum ama sevgi beni çileden çıkarıyordu. I Hain kalbimi göğsümden söküp etrafımızda yığılmış cesetlerin üzerine atmak istedim.

"Kardeşim," dedi Judah'ın sesi beni içimdeki öfkeden kopardı ve birbirinin aynısı bakışlarımız çarpıştı. Her şeyin farkına vardım.

Komün sessizdi. Uzaktan bir kuş bile ötmüyordu. Ölümün ağır perdesi, böylesine anlamsız

Lanet olası ölüm, kirli havasıyla tüm yaşamı kovalıyor.

Bu yüzden hâlâ ayaktaydım, hâlâ ikizime bakıyordum. Çünkü ben de kendimi ölü hissediyordum. İçten içe ölmüştüm. Sadece öfke beni ayakta tutuyordu... öfke ve birkaç dakika içinde Judah'ın cansız bedenini yere atıp sadist küçük fahişesine cehennemde katılmasını sağlayacağımı bilmek.

"Kardeşim," dedi Judah tekrar ve ellerini kaldırdı.

"Yapma!" Kükredim. "Sakın bana öyle demeye cüret etme!"

Judah gözlerini cesetlerin üzerinde gezdirerek etrafına bakındı. "Yapılması gerekiyordu kardeşim. Günahkârlar tarafından alaşağı edilmemize izin veremezdim. Yolumuzun bu olabileceğini hep biliyordum. Hazırlıklı olmalıydım. Halkımız, onlar anladı.

Bunu onlar da istedi." Öyle bir sakinlikle, az önce emrettiği lanet olası toplu katliamdan öyle bir kopuşla konuştu ki, omurgamdan aşağı buz parçaları fırladı. "Şeytan bize karşı asla zafer kazanamayacak." Gülümsedi ve gözlerini kapattı. "Bu gece halkımız Tanrı'nın sofrasında yemek yiyecek; sonsuz yaşamın göksel nehrinde amcamıza, kurucumuza katılacaklar."

"Delirmişsin sen," diye fısıldadım onun zaferinin tadını çıkarışını izlerken, öldürdüğü kurbanları ayaklarımızın bir adım ötesindeydi.

Judah gözlerini açtı ve doğrudan bana baktı. "Hayır,

kardeşim. Ben inancımda her zaman güçlü oldum. Günahkâr davranışlarını ve düşüncelerini kontrol edemeyen hep sendin.

Sadece öğretilere bağılı kalamayan, kutsal yazıları ve inançları takip edemeyen sizdiniz. Her şeye sahiptiniz, kurtuluş parmaklarınızın ucundaydı ama yine de hepsini bir kenara attınız."

"Onlar sahteydi. Her şey yanlış," dedim içimden. Dişlerimi gıcırdatarak. Tam solumdaki bir çocuğun minik ayağını işaret ettim. "Lanet olası yalanlar için can aldınız! Yapabilirdin onları kurtardın! Gitmelerine izin verebilirdin!"

"Hayır," diye başını salladı. "Ölmeleri gerekiyordu. Ölmek zorundaydılar. ruhlarının iyiliği için hayatlarını feda ederler." İşte o an bundan emin oldum. Onu kendim öldürmek zorundaydım.

Benim ellerimle alınması gerekiyordu. Kuduz bir köpek gibi, uyutulması gerekiyordu.

Gözlerimi kardeşimden ayırmadan silahı ve bıçağı yere attım. Judah'ın gözleri benimkilere dikildi, sonra ona doğru yürüdüm. Ellerini kaldırıp geri çekildiğinde bakışlarımdaki niyeti gördüğünü biliyordum.

"Kardeşim," dedi ben yaklaşırken temkinli bir şekilde.

"Bunu yapamazsın. Geçmişte denedin ve başaramadın, hatırladın mı? Ben senin ikizim. Senin tek kanındanım ... benim canımı alamazsın ... birbirimize ihtiyacımız var. Her zaman öyleydik."

Sözlerinin üzerimden akıp gitmesine ve sessiz gökyüzüne doğru sürüklenmesine izin verdim. Elimi yumruk yapıp savurdum. Benim gibi Elim yüzüne değdiğinde hiçbir şey hissetmedim. Şiddetin her türüsüne alışık olmayan Yahuda hemen yere düştü. Üzerine atladım ve yüzüne yumruk üstüne yumruk indirerek sıcak kanının tenime sıçramasına izin

verdim.

Ona vurdum ve yüzü benimkine benzemeyene kadar vurdum - kanlı, burnu kırılmış, dudakları yarılmış. Ona vurdum.

Nefes nefese kalmıştım, bedenim efordan ağrıyordu.

Arkama yaslandım ve kanlı elimi saçlarımda gezdirdim. Ama aşağıya baktığımda Judah'ın gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ve kanın içinden görmeye çalışırken gözlerini kırptırıyordu. Ona doğru eğildim.

ağzımı kulağına dayadım. "Senin ölmen gerek kardeşim." Bu sözleri söylerken, Judah'ın nefesinin yanağımdan geçtiğini ve çarpan kalbinin göğsümde yankılandığını hissettiğimde, kucakladığım uyuşukluk kayboldu ve beni acıdan başka bir şey yok.

Bu boktan anın tüm dayanılmaz acısı.

O yaşıyordu. Judah hâlâ yaşıyordu. Bu dünyaya birlikte gelmiştik. Her şeyi birlikte atlatmıştık. O benim tek teselli kaynağımdı. Benim tek Yine de ölmesi gerektiğini biliyordum, tam burada, hemen şimdi... Ama yapamadım... Yapamadım.

Judah'ın elini başımın arkasında hissetmek neredeyse felaketim olacaktı. Çünkü sert ya da kaba değildi. Nazik ve yumuşaktı... Beni seven ikizimin dokunuşuydu.

Judah uzun bir nefes çekti, göğsü ona attığım dayaktan dolayı sarsılıyordu. Kıpırdamadan durdum. Judah'ın başı döndü, ve ağzı kulağıma indi. "Cain . . . " diye mırıldandı, ses tonundaki şefkat kalbimi ikiye böldü. "I . . . Seni seviyorum. . . " Gözlerimi sıkarak kapattım ve

Boğuk bir çığlık. "Benim ... kardeşim ... kalbim ... "
Parmakları saçlarımda sıkıştı.

Yanaklarımdan aşağı kaynar yaşlar süzüldü ama
düşmelerine izin verdim. Göğsümün, ruhumdaki ölçülemez
keder tarafından parçalanmasına izin verdim. Başımı eğdim,
yapamadım ama
Bunu yapmak zorunda olduğumu bilerek... O hayatta kalırsa
kimse güvende olmazdı...

Tam başımı geri çekmeye başlamıştım ki Yahuda,
"Kötülük kötülüğü doğurur Kabil. Ruhumu karartan günah
senin içinde de yaşıyor. Biz aynıyız. Aynı şekilde yaratıldık.
Aynı . . . "

Donup kaldım. Hava almaya çalışırken dudaklarım
aralandı. Kötülük kötülüğü doğurur . . . Kötülük kötülüğü
doğurur . . . Judah'ın sözlerinin kafamın içinde dönüp
durmasına engel olamıyordum. Her bir tekrar bana kurşun
gibi çarpıyordu.

Çünkü haklıydı, ama ...

"Ben asla böyle bir şey yapmazdım," diye fısıldadım.
Başımı kaldırdım ve onun gözlerinin içine baktım. "Asla
böyle bir şey yapmazdım ... bu kadar berbat bir şey ...
onları öldürdün ... hepsini ... "

Judah gülümsedi. "Sen ... sen ... " Judah cevap verdi ve
yüzümdeki kan çekildi. "Bu ... " diye mırıldandı, "hepsi
senin adına yapıldı."

Judah daha geniş gülümsedi ve kan çanağına dönmüş
gözlerinde o zafer bakışının parladığını gördüm. "Onlar senin
adınla öldüler.

dudaklar . . . Kabil Peygamber."

Başımı tekrar tekrar salladım. "Hayır," diye homurdandım.
"HAYIR!" Judah kanlı bir şekilde gülümserken ben kükredim.

"Bunu biz yaptık... hepsini biz yaptık... birlikte."

Sert sesi kulaklarımda yankılanırken, kalbimin kıyısında gezinen karanlığı kucakladım. Ve beni tüketmesine izin verdim. Öfkenin kara katranının ruhumda kalan tüm ışığı yutmasına izin verdim.

Kulakları sağır eden bir kükremeyeyle ileri atıldım ve ellerimi Judah'ın boğazına doladım. Judah'ın gözleri şok içinde açıldı ve sonra gördüm. Bakışlarında bu işin sonunu getirebileceğime dair şüphe gördüm. Tutuşumu sıkılaştırırken sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyordum. "Bunu daha önce de denedin kardeşim. Sen

O zaman yapamadın, şimdi de yapamayacaksın. Gözlerimin içine bakamayacak ve derinliklerindeki hayatın akıp gidişini izleyemeyeceksin. Ben senin kardeşimim. Ben senin ikizimim. "

"Hayır!" Kafamın içindeki hayali sese cevap vererek çılgılık attım. "Yapmak zorundayım!" Judah'ın kızaran yüzüne tükürdüm. "Mecburum ... ödemek zorundasın ... kefareтини ödemek zorundasın ... "

Parmaklarım boğazını sıktıkça Judah çırpınmaya başladı ve nefesi kesildi. Paniğe kapılmış bacakları altımda çırpınıyor, çaresiz parmakları kollarımı tırmalıyordu... ama ben her zaman gözlerimi onunkilere kilitlemiştim. Derisi solmaya ve gözlerindeki kılcal damarlar patlamaya başlarken gözlerimi bir kez bile kıpırdatmadım.

Parmaklarım ağrıyana kadar daha sıkı sıktım. Judah'ın bacakları yavaşlamaya başladı. Elleri kollarımdan uzaklaştı. İkizimin gözlerinde yaşlar birikti ve yanaklarından aşağı döküldü.

Benimki de aynısını yaptı, ikiz gözyaşları kirletilmiş düzlükte

bir araya geldi.

Sonra, vücudu mücadeleyi bıraktığında, Yahuda dudaklarını açtı ve "Kabil" diye mırıldandı. Cain . . . "

Adım dudaklarından dökülürken dişlerim birbirine çarptı - gerçek adım, onun sevgi ve şefkatle defalarca söylediğini duyduğum adım.

Çocukluk kahkahaları arasında söylediğini duyduğum isim... zor zamanlarda ve iyi zamanlarda.

Sonra hiç hareket etmedi. Ve ben izledim. Vücudundan hayat çekilirken gözlerinin içine baktım, kahverengi bakışları ölümün taze örtüsüyle buz tutmuştu.

. . . ve başka tarafa bakamadım. Kardeşim ve en iyi arkadaşım artık ruhsuz bir bedenden bana bakarken ellerimi hareket ettiremiyor, gözyaşlarımı durduramıyordum.

Gece nemli ve sıcak olmasına rağmen tenimden soğuk akıyordu. Ellerim boynunda donmuştu. Yapamadım. hareket . . .

Kollarım titremeye başladı. Titreyen ellerim kilitli parmaklarıma ulaştı ve parmaklarım Judah'ın boynundan düştü. Ellerimin kırmızı izleri teninde yanık izleri gibi yayılmıştı. Gözlerimi kapattım. Ama tek gördüğüm Judah'ın soluk yüzünün "Cain Cain . . . "

Onu bağışlamam için bana yalvarmıştı ama yapamadım. Yapamadım.

Gözlerimi açtım ve cesedinden uzaklaşmak için kendimi zorladım. Ama arkamı döndüğümde yüzlerce ve yüzlerce ölü, zehirlenmiş takipçiyle karşılaşınca başım sallandı. Ellerim saçlarımı karıştırdı ve her yöne bakarak bir çeşit huzur aradım. Hiçbirini bulamadım.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ama Hangmenlerin hepsinin beni izlediğini görebiliyordum. Bu kadar çok ölüm karşısında bir çığlık attım, sonsuz, anlamsız cinayetlerin görüntüsü dayanılamayacak kadar fazlaydı

Bacaklarım tutmadı ve yere, Judah'ın yanına düştüm. Yüzüm beni içten içe parçalayan acıyla buruştu. Ama kalbimdeki karanlık hâlâ duruyordu; o Lanet her damardan hızla akıyor, gölgesiyle her türlü ışığı ve iyiliği yok ediyordu. Başımı geriye attım ve kükredim. Acımın sesi duyulabilecek tek ses olana kadar çığlık attım ve çığlık attım.

Verecek hiçbir şeyim kalmadığında, ellerimin üzerine düştüm ve nefes nefese kaldım. Uzun, umutsuz nefesler aldım, ama hiçbir şey bu acıyı, bu lanet olası kalbimde bir sızı.

Birden sırtıma bir el indi. İrkildim ve ayağa kalktım, üzerime gelen her kimse onunla dövüşmeye hazırdım. Ama kafamı kaldırdığımda Smiler karşımda duruyordu. Yüzünde okunamayan bir ifadeyle aşağıya baktı ... sonra elini uzattı. Ne yapacağımı bilemeden ona baktım. Gülümsedi, yutkundu. "Al şunu."

Ben de öyle yaptım. Titreyen elimi uzattım ve eski en iyi arkadaşımın yardımını aldım. Smiler beni yerden kaldırdı. Judah'a dönüp bakmadım. Bakamazdım.

Bakışlarım toplanan Hangmen'lerin etrafında dolaştı. Hepsi hayatta kalmıştı. Ve hepsi bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Rider ... ne oluyor lan?" Smiler boğuk bir sesle ölü yığınlarını işaret etti.

"Hücreden çıktı. Onları öldürdü. Kendi canlarını almalarını sağladı. I . . . " diye devam ettim. "Bunu durduramadım. Onları kurtaramadım çocukları hiçbirini ... "

Bakışlarım Ky'ye takıldı ve birden aklıma Phebe'nin yüzü geldi. "Phebe," dedim nefesimin altında ve koştum Cesetlerin etrafından dolaşarak ağaçların hizasına geldim. Hangmen'in kovalama sesini duyarak koştum. I Ormandan hücre bloğuna doğru ilerlerken yolumdaki dalları tokatladı.

Bloğun arka tarafındaki çalılıarın arasından fırladım ve ilk havayı soludum. Stephen ve Ruth küçük açık hava hücresinin yanında duruyorlardı. Çabucak bir şey sakladılar. vücutlarıyla arkalarında.

Ruth'un şişmiş, morarmış gözleri bana takıldığında, eli ağzına gitti ve haykırdı. Yüzünü Kardeş Stephen'ın göğsüne çevirdi ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Ne yapacağımı bilemeden öylece donup kaldım. Kardeşlerin arkamdaki ormandan geçtiklerini duydum. Stephen ve Ruth'un yüz ifadeleri korkuyla karıştı.

Emniyetin açılma sesi beni etrafımda döndürdü. Ky, Flame ve Styx'in yarı otomatik silahları vardı. arkadaşlarıma doğru kaldırdım. Elimi kaldırdım, "Hayır," demeyi başardım çiğ ve cılız sesimden arta kalanlarla. "Bunlar Bella'yı serbest bırakmama yardım eden sığınmacılar. Onlar masum."

Styx'in gözleri Stephen'a dikildi. Stephen'a dönerek, "Bu adam Mae ile birlikte." dedim. Flame'i işaret ettim. "Flame

Maddie ile evli."

Kardeş Stephen'ın değerlendirci bakışları Başkan ve Flame'in üzerinde gezindi. "Teşekkür ederim," dedi Stephen iki kardeşe ve bana. "Onları kurtardığınız için teşekkür ederim. yapamazdım. Kızlarım için yaptıklarınızın karşılığını size asla ödeyemem."

Ağaçlardan hışırtılar geliyordu. Hangmen'lerin hepsi harekete geçti ve silahlarını hazırladılar. Solomon ve Samson koşarak geçtiler ve on bir silah kafalarına doğrultulduğunda şok içinde sendelediler. İki yapılı kardeş durdular ve ellerini havaya kaldırdılar.

"Bunlar Solomon ve Samson," dedim hemen. "Onlar da bize yardım etti."

"Bu şerefsizler yardım etti mi?" Bull sordu.

Başımı salladım. Styx elini indirerek kardeşlere silahlarını indirmelerini işaret etti.

"Siktir olup gitmemiz gerek," dedi Ky.

AK öne çıktı. "Kızıl saçlı nerede? O da bu işin içindeydi, değil mi?"

Başım hücre bloğunun etrafında döndü. "Onu aldı," dedi Solomon. "O Meister denen piç onu aldı. Takip ettik ama yan yolda onları bekleyen bir aracı vardı. Yaya olarak takip edemedik."

Tanner Tank'e baktı. "Bu onun için iyi değil," dedi ve Tank hayal kırıklığı içinde başını geriye eğdi.

"Bizi o kurtardı," dedim, suçluluktan başka bir şey hissetmiyordum. "Bizi kurtarmak için kendini feda etti. Bizden tek bir konuda ona yardım etmemizi istedi ve biz başarısız olduk."

Suçluluk duygusunun beni boğmasına izin verirken etrafımızdaki sessizlik yoğunlaştı.

Sonra Ruth ve Stephen'ın bacaklarının arasından sarı saçların parladığını gördüm. Ruth'un gözleriyle karşılaştım. "Onu yakalayamadı mı?" diye sordum.

Ruth başını salladı. "Sanırım Phebe güvenlik için burada kalmıştı... o... onun hayatını kurtardı."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Ky ayaklarının üzerinde sallanarak sordu. Kardeşinin sabrı tükeniyordu.

Ruth Styx'e döndü. "Phebe, komünden çıkmayı başaramazsa ona bir söz vermemi istedi. kaçma zamanı geldiğinde. Benden dış dünyadaki kız kardeşini bulmamı istedi. Adı Rebekah."

Ky çizgiden dışarı itildi. "O benim karım. Rebekah . . . Lilah, Phebe'nin kız kardeşi. O benim karım."

Ruth bir nefes aldı ama cevap vermek yerine arkasını döndü. Ky ile tekrar karşılaştığında, Phebe'nin kurtardığı küçük kızın elini tutuyordu. "Phebe bu küçük kızın koruyucusu olarak görevlendirildi." Ruth yüzünü buruşturdu. "Kısa süre önce Havva'nın Lanetli Kız Kardeşi olarak damgalandı."

Ky'ye baktım ama bakışları küçük kıza sabitlenmişti. Başlığı gitmişti ve uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu, mavi geyik gözleri VP'ye bakıyordu. "Siktir," diye fısıldadı Ky ve yutkundu.

"Ailesi yok." Ruth'un yüzü kederle buruştu. "Özellikle de şimdi." Küçük çocuğu bacağına yaklaştırdı ve ona sıkıca sarıldı. "Phebe kız kardeşinin onu almasını ve ona iyi bir hayat vermesini istedi. Ona kız kardeşinin gençliğini hatırlattığını söyledi." Ky dilsizdi ve eğer

Yanılmamışım, gözleri buğulanmıştı. Ruth, Ky'nin konuşmasını bekledi ama o sadece başını sallayabildi. Ruth elini Grace'in sarı saçlarında gezdirdi. "Phebe ona bakıyordu çünkü kız kardeşinin gördüğü muameleyi görmesine dayanamıyordu. Onu erkeklerden uzak tuttu." Ruth çocuğu işaret etti. "Yahuda kısa süre önce ona Delila adını verdi. Onun lanetli adı Delila'ydı."

"Gerçek adı ne?" Sesi çatlak ve alçaktı. "Grace," dedim.

"Phebe bana gerçek adının Grace."

Ky başını salladı ve "O zaman o da bizimle geliyor," dedi. Ne olup bittiğinden emin olamayan kardeşleri birbirlerine bakarken yakaladım. Bu çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı.

Styx boğazını temizledikten sonra işaret etmeye başladı, Ky her zamanki gibi tercüme ediyordu. "Bizimle geliyorlar. Girdiğimiz doğu noktasında kamyonlarımız var. Ve hemen buradan gitmemiz gerekiyor."

Ruth Grace'i kollarına aldı, ürkek küçük kız Yüzünü Ruth'un boynuna gömdü. Ve kaçtık. Komünden siktir olup gittik. Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde, Hangmen yerleşkesine geri dönüyorduk ... komün geçmişte kalmıştı.

İnancımınla birlikte.

Ölü kardeşimle birlikte.

. .. son kurtuluş eylemimle birlikte.

Çünkü beni neyin beklediğini biliyordum. Ama memnuniyetle karşılandı. Kardeşimi öldürmüştüm çünkü bu adildi.

Artık uzun zaman önce başlamış olan işi bitirme zamanı gelmişti.

Ve bu da adil.

On Altıncı Bölüm

Rider

Biz yerleşkeye yaklaşırken alacakaranlık çökmeye başlamıştı.

Eski kardeşlerimin yanında, uyuşmuş hissederek at sürdüm.

Az önce olanları her düşündüğümde zihnim onu kovaladı. Ölenlerin yüzlerini düşünmeye çalıştım ama hepsi bulanıktı. Judah'ın son nefesini hatırlamaya çalıştım ama zihnim bomboştu.

Yerleşkenin kapısına yaklaştıkça ellerim titremeye başladı. Titremeyi durdurmaya çalıştım. Ama yapamadım. Smiler'ın yanımdaki bisikletinden beni izlediğini görebiliyordum.

Ama titrememi durduramadım.

Yanaştığımızda kapılar açıldı. Kulüp binasının kapısının çarparak açıldığını ve Bella'nın dışarı koştuğunu, Mae, Lilah ve Maddie'nin de arkalarından geldiğini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Beauty ve Letti de onları takip ediyordu.

Onları en son gördüğümde.

Bella'nın çılgın gözleri grubu taradı. Mavi bakışları üzerime düştüğünde elleriyle ağzını kapattı.

Bana doğru koşarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Onu karşılamak için motosikletten inmeye zorladım kendimi. Tam önümde durdu. "Rider," diye fısıldadı, şaşkın gözlerini üzerimde gezdirerek.

Vücuduma baktım. Judah'ın kanıyla kaplıydım. Elimi kaldırdım; parlak kırmızıydı, parmak eklemleri

derileri sıyrıldı.

Bella öne doğru uzandı ve kollarını belime doladı. Endişeli yüzü benimkini aradı. Gözlerine baktım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Bella'nın gözleri kapandı. ve uzun, derin bir nefes aldı.

Tekrar açıldıklarında, "Başardınız... o... gitti mi?" dedi.

Başımı salladım. Hiçbir kelime yoktu. Konuşamıyordum. Bella her santimimi boyayan kurumuş kanı görmezden gelerek vücudunu benimkine yasladı. Kollarımı ona olabildiğince sıkıca doladım.

Ona ihtiyacım vardı.

Ona çok ihtiyacım vardı.

Etrafımızdaki sesleri duydum. Kardeşlerin olanları anlattıklarını duydum. "Toplu intihar ... zehir ... çocuklar da ...

Rider onu öldürdü ... "

Bella kollarımda gerildi. Dudakları titredi. "Herkes öldü mü? Masumlar. . . çocuklar . . . ?"

Gözlerimi sıkıca kapadım ve başımı salladım. Bella kucağımdan geri çekildi. Gözlerimi açtım. Onun Gözleri hüznün içinde yüzüyordu. "Ruth, Stephen, Samson, Solomon? Hepsi öldü mü?"

"Hayır," diye hızlıca cevap vermeyi başardım, sonra park etmiş kamyonlara doğru döndüm. Hush kamyonun kapısını açtı ve Solomon ile Samson dışarı çıktılar. Onlar daha bir adım bile atmadan, Bella onlara doğru koştu ve rahatlamış bir şekilde ağlayarak her birine sarıldı. Onlar da garip bir şekilde ona sarıldılar.

Kardeş Stephen arka koltuktan kayarken Bella geri çekildi ve onu aynı rahatlamış şekilde selamladı. Göğsüm ağrıdı; babasını kucakladığının farkında bile değildi.

Ona tapan bir baba.

Başına bir öpücük kondururken Peder Stephen'ın gözleri kapandı. Geri çekildi ve gözleriyle kalabalığı taradı. Sonra sustu. Bakışlarının izlediği yolu takip ettim ve Mae ile Maddie'nin Bella'nın arkadaşlarını selamlamasını izlediklerini gördüm.

Stephen sonra Bella'dan uzaklaştı ve parmaklarını gözlerine götürdü. Birden aklıma o motel banyosunda Bella'ya aynı şeyi yaptığım geldi.

Bella ona baktı. Ve onun görünüşündeki değişikliği fark ettiği anı gördüm. Bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Elini gözlerine götürdü. "Senin Gözler," diye fısıldadı. "Onlar ... onlar benimkiler gibi ... " Bella Mae'ye döndü. "Mae'ninkiler gibiler."

Stephen sırayla üç kız kardeşe baktıktan sonra Bella'ya, "Ben senin babanım, Bella. Ben senin babanım. Mae'nin ve Maddie'nin de babasıyım."

"Ne?" Bella fısıldadı.

Buz mavisi gözleri duyguyla parlıyordu. "Siz küçükken hepinizle birlikte kaçmaya çalıştığım için sığınmacılar komününe sürgün edildim." Maddie'yi işaret etti. "Maddie sadece bir bebektir. Sen ve Mae ise yeni yürümeye başlamıştınız." Maddie kollarını Flame'in beline dolamış Stephen'ı izliyordu. Stephen'ın açıklamalarını dinlerken yeşil gözleri kocaman olmuştu.

Styx kolunu Mae'nin omzuna dolamıştı. Mae dinliyordu, dudakları şaşkınlıkla ayrılmıştı.

"Neden?" Bella sordu. "Neden bana söylemedin? Neden gözlerini benden sakladın? Bu gerçeği sakladın?"

Stephen derin bir iç çekti. "Çünkü seni daha fazla incitmek istemedim. Zaten çok şey yaşamıştın. Komüne dönüp onu yıkmaya çalışacağımızı hep biliyordum. Eğer düşersem, benim için yas tutmanı istemedim. Sen Mutlu olmayı hak ediyordun. Sizi daha önce pek çok kez hayal kırıklığına uğrattım. Hepinizin peygamberin ellerinde çektiği acıya engel olamadım. . . I . . . Babanız olmaya layık değildim."

Mae yüzünü Styx'in göğsüne dönerek ağlamaya başladı. Maddie sessizdi, sanki derin bir şok içindeymiş gibi görünüyordu. Ama Bella öyle değildi. Bella her zaman toplamayı başardığı gücü bularak öne atıldı ve ellerini Stephen'ın yanaklarına koydu. "I . . . Ne olursa olsun düşseydin senin için yas tutardım. Sen benim ailemdin... sen benim ailemsin."

"Bella," dedi Stephen usulca ve Bella'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Beni kurtardın," diye fısıldadı Bella kollarını açarak.

onun etrafında. "Porto Riko'ya getirildiğimde ölmeme izin vermeyen sendin. Beni iyileştirdin. Beni sakladın. Beni güvende tuttun."

Mae ve Maddie'ye dönerek elini uzattı.

Mae hemen onun yanına gitti. Maddie önce kıpırdamadı ama sonra kocasının güvenli kollarını bıraktı ve ona katıldı.

kız kardeşleri. Maddie'nin başı sinirle öne eğilmişti. Ama Mae babasının gözlerinin içine baktı.

Stephen hiç tanımadığı kızlarına gülümsedi. "Hepiniz çok güzelsiniz," dedi. "Hayal ettiğimden çok daha güzelsiniz." Mae başını eğdi, sonra beni şaşırttı, öne fırladı ve kollarını Stephen'a doladı. Stephen'ın yüzü şok olmuş gibi görünüyordu, sonra derin bir rahatlama ifadesine dönüştü. Derin bir rahatlama ve sevgi.

Mae gözlerini silerek geri çekildi ve Stephen Maddie'ye baktı. Bella kolunu en küçük kız kardeşinin omuzlarına doladı. Maddie Bella'nın yanına düştü, sonra titreyerek elini Stephen'a uzattı.

Stephen gülümsedi. Elini onunkinin içine soktu ve sıktı. "Seninle tekrar tanıştığıma memnun oldum Maddie."

Maddie derin bir nefes aldı. "Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum." Sesi zar zor duyuluyordu ama babası için bunun önemli olmadığını görebiliyordum. Bir an için kalbimdeki karanlığı kovdu.

Kalabalığın arkasından bir hareket gördüm. Lilah yavaşça yürüyordu, gözleri Stephen'ın üzerindeydi. Kız kardeşlerinin yanında durdu. "Phebe?" diye sordu. Kalabalığın arasından Kız kardeşinin bizimle olmadığını bildiği için yaralı yüzünde harap olmuş bir ifade vardı.

Onu kurtarmadığım için.

Stephen başını eğdi. Başını kaldırıp ona baktığında, "Sen Delilah'sın. . . Rebekah mısın?" Lilah asıl adından söz edilince irkildi ama başını salladı. Ky karısının yanında durmak için hareket etti.

"Phebe kaçmamıza yardım etti," dedi Stephen. "Bize yardım etmek için çok fedakârlık yaptı. Ve hepsi senin onurun içindi. Senin

Ablan seni çok seviyor. Yaptığı her şey senin içindi."

Lilah gergin bir hıçkırık çıkardı. "Ben de onu çok seviyorum," diye ağladı. Ky karısına daha sıkı sarıldı.

Stephen ayaklarının üzerinde sallandı. "Judah'ın ortaklarından biri tarafından kaçırıldı. Üzgünüm ama onu nereye götürdüğünü bilmiyorum."

Lilah Ky'nin omzuna doğru daha sert ağladı. Ky ona bir süre izin verdi, sonra parmağını çenesinin altına koyarak başını kaldırdı. "Bebeğim," dedi çekingen bir sesle. "Phebe senden bir şey yapmanı istedi.

onun için bir şey. Ona yardım etmene ihtiyacı var." Lilah, "Anlamıyorum," diye cevap verdi.

Ky ellerini onun yüzüne koydu. "Sadece burada seninle olduğumu bil, tamam mı? Bu iş sende. Kahretsin bebeğim, sen bunun için doğmuşsun." Lilah kocasının kollarını daha sıkı kavradı.

Rahibe Ruth Kovboy'un kamyonetinin arkasından çıkarken tekrar konuşmak için ağzını açtı.

Ruth bana endişeyle gülümsedi, sonra arka koltuğa doğru döndü. Ky, Lilah'yı kamyona doğru çekti.

Lilah'nın adımları yavaş ve gergindi. Ruth, Grace'i arka koltuktan kaldırdı ve sarışın kız kardeş şok içinde hareketsiz kaldı.

Ruth çocuğu yere bıraktı ve elini tuttu. Ruth Lilah'ya yaklaştı ve korkmuş, iri gözlü çocuğu da yanında getirdi. Grace kendisini izleyen herkese baktı ama gözleri Lilah'ın kollarıyla buluştuğunda çocuk gözlerini

kaçıramadı.

Lilah nefesini içine çekti ve Ky ona daha sıkı sarıldı. "Sen Phebe'nin kız kardeşi misin?" Ruth sordu.

Lilah başını salladı.

"Phebe bu çocuğa bakıyordu." Ruth boğazındaki düğümleri çözerek, "Yahuda kısa bir süre önce onu Havva'nın lanetli kız kardeşi ilan etmişti," dedi.

"Hayır," diye fısıldadı Lilah. Bella, Mae ve Maddie yüzlerinde üzgün ve bilmiş ifadelerle izliyorlardı. "Judah onu sekizinci doğum gününde götürecekti."

Ruth devam etti. "İki ay içinde."

"Yani onu hiç zorlamadı mı? ?" Lilah sorusunu tamamlayamadan sözünü kesti.

"Hayır," diye yanıtladı Ruth. "Kız kardeşin onu kurtardı. Güvende olduğundan emin olmak için onu bir yere kilitledi, Delilah da diğer tüm çaresiz gençler gibi bugün ölmüş olacaktı."

Lilah donup kalmıştı. "Delilah?" diye fısıldadı, sesi yıkımla doluydu.

"Evet," diye yanıtladı Ruth. "Damgalı Lanetli adı Delilah. Judah ona bu ismi verdi çünkü tıpkı sana benziyor."

Lilah'nın ağzından bir çığlık çıktı.

Boğazımı temizledim ve "Grace" dedim. Lilah şaşkınlıkla bana baktı. Çocuğu işaret ettim.

Phebe'nin kız kardeşine tamamen aşıktı. "Kardeşim onu damgalamadan önceki adı Grace'di. Phebe onu sadece böyle çağırırdı." Saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim.

"Onu almanı, kendi kızın gibi yetiştirmeni istiyor. Ona daha iyi bir hayat verebilesin diye Grace'i kurtardı. Çünkü o göremiyordu

Başka bir çocuk da senin gibi incindi" -Bella'nın sulu gözleriyle karşılaştım- "hepinizin olduğu gibi."

Grace öne çıktı ve Lilah'nın krem rengi uzun elbisesini çekiştirdi. Lilah aşağı baktı ve Grace endişeyle, "Sen . Phebe Teyze'nin kız kardeşi misin?"

Lilah'nın yüzü kederle buruştu ve Ky'nin yardımıyla eğilip Grace'le yüz yüze geldi. "Benimle aynı saç rengine sahipsin," dedi masumca ve kalbim neredeyse tam ortasından çatlayacaktı.

Ky gözlerini kaçırdı ve ben onun da kırıldığını biliyordum. Lilah küçük kıza hoşgörüyü gülümsedi. "Seviyorum."

Grace Lilah'nın gözlerini işaret etti. "Ve senin gözlerin de aynı."

Lilah boğuk bir sesle, "Evet," dedi. "Onlar mavi."

Grace başını yana eğdi ve kızardı. Ellerini önünde kavuşturdu. "Phebe Teyze dedi ki ... "

Grace onay için Ruth'a baktı. Ruth başını sallayarak onu cesaretlendirdi. Grace Lilah'ya yaklaştı ve "Phebe Teyze benim ... annem olacağını söyledi?" dedi. Küçük kız yutkundu. "Sen . .. bu doğru mu? Sen benim annem misin? Daha önce hiç annem olmadı."

Lilah ve Ky gözyaşlarını kontrol etmeye çalışarak bir an için yüzlerini başka tarafa çevirdiler. Sonra Lilah gülümsedi. Gülümseyerek ağladı ve başını salladı. "Evet Grace. Senin annen olacağım."

Grace'in gülümsemesi neredeyse kararan gökyüzünü aydınlatıyordu. O

Geçici olarak Lilah'ya yaklaştı ve Lilah onu yumuşak bir kucaklamanın içine çekti. Lilah başını kaldırıp Ky'ye baktı, kocaman gülümsüyordu. O

küçük kızıdan uzaklaştı ve Ky'yi işaret etti. "Ky, kocam ... O senin baban olacak Grace. O senin baban olacak. " Grace ona bakarken Ky'nin çenesi sıkıştı.

"Hey, evlat," dedi Ky huysuzca.

Grace ona gülümsedi ve Ky'nin nefesinin kesildiğini duydum. "Sen de bana benziyorsun," dedi Grace ve saçlarını işaret etti.

"Evet," diye homurdandı Ky. "Saçlar ve gözler de aynı, evlat."

Grace Lilah'ya döndü. "Phebe Teyze de bizimle mi yaşayacak?"

Grace'in sorusu Lilah'nın bulduğu mutluluğun üzerine bir kova buz gibi su dökmek gibiydi. Stephen, Grace'in yanına çömeldi. "Phebe Teyze bir süreliğine gitmek zorunda kaldı Grace. Önce senin yeni annenle babanı tanımanı istedi."

Grace çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Bir evimiz var mı?" Grace Lilah'ya sordu. "Phebe Teyze bir evin olacağını söyledi. Bir yatakla birlikte." Durakladı, sonra dedi ki, "Daha önce hiç gerçek bir yatakta uyumadım. Sadece çocuk odasının zeminindeki bir şiltede. Peygamber bana çok yakında onunla birlikte, onun yatağında uyuyacağımı söyledi. Gerçek bir yatakta, ama bu henüz gerçekleşmedi."

Lilah Grace'in sözleri karşısında irkildi ve kendini toparlaması birkaç saniye sürdü. Judah'ın çocuğa ne yapmayı planladığını düşününce kusmuğunu geri ittim. "Evet," dedi Lilah nefes nefese. "Bir evimiz var... sanırım sadece senin için bekleyen bir odası var."

Grace mutluluk içinde güldü ve Lilah ayağa kalkarak yüzünde şaşkın bir ifadeyle kız kardeşlerine baktı.

"Hadi evlat, sana yeni evini gösterelim." Ky eğildi ve Grace'i kollarının arasına aldı. Lilah, Ky ve Grace uzaklaşırken Grace onlara hayranlıkla bakıyordu.

Diğer kardeşler kulüp binasına girmeye başladı. Ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Birden Bella yanıma geldi, her şey karşısında afallamış görünüyordu.

"Bella," diye seslendi Mae. "Stephen ve Ruth'u dinlenmeleri için evime götüreceğim. Styx diğer iki arkadaşına kulüp binasında oda verecek." Mae bana baktı ve gülümsedi. "Rider'la vakit geçirmek istediğine eminim."

Styx anlamlı bir bakışla gözlerime baktı. Mesajını anlamıştım, yüksek sesle söylenmeyecek bir mesajdı bu. Sonra ellerini kaldırdı ve bana işaret etti. Başımı salladım, sonra Bella'nın eline uzandım.

"Ne dedi?" diye sordu.

Zorla gülümsedim. "Kulüp binasındaki eski odasında temizleyebilirim." Bella'nın gülümsemesi neredeyse kalbimi kırıyordu.

"Sana yine güveniyor mu?" diye sordu umutla.

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Bella'nın avuç içi yanağımla buluştu. "Gel. Dinlenmen gerek. Yıkanman gerek."

Bella'nın beni kulüp binasına doğru çekmesine izin verdim, sonra onu Styx'in eski odasına götürdüm. Her zaman olduğu gibi tamamen aynı görünüyordu. Bella kapıyı arkamızdan kapatarak bizi dışarıdaki her şeyden uzak tuttu ve önümde durdu. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Zihnim yoğun bir sisin içinde tıkanmıştı. Gözlerim çok fazla yaştan yanıyordu. Ve yorgundum.

Çok yoruldum.

Bella hiç konuşmadan kıyafetlerimi üzerimden çıkarmaya başladı. Ben de ona izin verdim. Ceketimi ve gömleğimi üzerimden çıkarırken kollarım iki yanımda gevşekçe sallanıyordu. Beni soyduğu süre boyunca onun çarpıcı yüzünü izledim ve kalbimdeki uyuşukluğu bir umut ışığı delip geçti.

Çünkü artık özgür olacaktı.

"Gerçek yaştın kaç?" diye sordum. Birden onun yirmi üç yaşında olmadığını fark etmiştim. Bu başka bir şeydi. Judah'ın onun gerçek kimliğini öğrenmesini engellemek için bir oyun.

Bella sustu. "Yirmi altı. Ben yirmi altı yaşındayım." Elini çıplak gövdem üzerinde gezdirdi. "Peki ya sen?"

"Yirmi dört," dedim. "Ama kendimi daha yaşlı hissediyorum. Sanki yaşlanmışım gibi hissediyorum. binlerce hayat yaşadı." Kapıya yaslandım. "Yoruldum Bella. Ben . . . Çok yoruldum."

Yüzünde kısa bir endişe ifadesi belirdi. Sözsüzce elimi tuttu ve beni banyoya götürdü. Her zamanki gibi banyo temizdi ve havlularla ve ihtiyaç duyabileceğiniz diğer şeylerle doluydu - kulüp sürtükleri her zaman onay arıyordu. Bella duşa doğru yürüdü. İlk başta nasıl açacağını bilemedi ama kısa süre sonra buhar banyoya yayılmaya başladı. Sıcak havayı içime çektim ve gözlerimi kapattım.

Nazik eller aniden derimin düğmelerine dokundu. Aşağıya baktım; Bella derilerimi bacaklarımdan aşağıya doğru çekti ve ben onun önünde çırılçıplak kaldım.

Ellerini elbisesinin askılarına götürdü ve omuzlarından indirdi. Elbise ayaklarının dibine döküldüğünde, mükemmel, güzel vücudu önüme serildiğinde, tek yapabildiğim bakmaktı.

O kadar mükemmel, o kadar nazik ve o kadar güçlüydü ki ...

Onu hak etmedim.

Elimi tuttu ve beni duşa götürdü. Sıcak su cildimdeki yara ve kesiklere çarptığında tısladım. Bella beni spreyle yüzleşmem için kaydırıldı ve ben de ona izin verdim. Şu anda herhangi bir karar vermek istemiyordum. Artık liderliği ele almak istemiyordum. Düşünmek istemiyordum, hiçbir şey hatırlamak istemiyordum.

Su başıma vuruyordu. Bella'nın elleri vücuduma doğru hareket etti. Bugünün kalıntılarını yıkamaya başladı - kanı, masumları kurtarmak için çaresiz kalmanın dehşetini.

Nefesim kesildi, anılar zihnimin etrafındaki zırhın çatlaklarından sızmaya başladığında denge için elimi fayanslara vurdum. Ama Bella durmadı. Elleri şampuanı uzun saçlarıma ve sakallarıma sürerek onları kandan temizledi... o kadar çok kan vardı ki.

Sonra teker teker, ölenlerin yüzleri geri geldi ... birçok yüz, çırpınan, yardım için uzanan çocukların dehşete düşmüş yüzleri, kimse onların arayan ellerini karşılamadı. Ölmekten korkarak kaçmaya çalışırken vurulan insanlar. Çığlıklar, acıyı bastıran müzik.

Sonra Yahuda vardı... nefesi tıkanarak bana "kardeşim" diyordu, gözlerinin ışığını, hayatını kaybetmesini izlerken beni sevdiğini söylüyordu... Cain Kabil... onun lanet sessiz kalbi.

Yüksek sesli, acı dolu bir çığlık duştaki sessizliği bozdu. Duşun zeminine düşene kadar sesin benden geldiğini fark etmemiştim. Ağır spreyin altında kambur bir şekilde oturana kadar bacaklarım yol vermişti.

"Rider!" Bella seslendi ve yanıma çöktü. Uzun ıslak saçlarım öne doğru toplanarak yüzümü korudu. Ama Bella'nın elleri oradaydı ve ben duvara yaslanana kadar beni geriye doğru yönlendirdi.

"Rider bebeğim ... " diye fısıldadı. Yumuşak sesi sempati doluydu. Bu sadece acıyı daha da kötüleştirdi.

İstenmeyen görüntülerden kurtulmak, çığlıkları kafamdan uzaklaştırmak için başımı sallamaya çalıştım. Ama gitmediler. Sadece daha da yükseldiler. Sağır edici, dehşet dolu çığlıklar.

Ellerimi kulaklarıma bastırarak öne doğru sallandım. Su ağır seller halinde gelmeye devam etti ve anılar da öyle. İki el bileklerime dolandı ve ellerimi başımdan çekti.

"Bella," diye fısıldadım, sesim gerginlikten çatlıyordu. "Onu ben öldürdüm. Onu öldürdüm çünkü o hepsini öldürdü."

Bella başını salladı, alnı benimkine değene kadar bacaklarımın arasına yaklaştı. Onun sıcaklığının üzerimde gezindiğini, yumuşak ellerinin saçlarımı okşadığını ve tenimde gezindiğini hissettiğimde daha çok ağladım. Ama duramadım

Acıyı. Acıyı durduramadım. "Onların yüzleri Kafamı terk et," diye fısıldadım. Gözlerimi sıkarak kapattım ama tek gördüğüm çocukların ağızına zorla sokulan şırıngalardı. Onların güven dolu, masum gözleri hiçbir şeye direnmiyordu. Hıçkırıklara boğuldum. "Çığlıkları beni bırakmıyor yalnız."

Gözlerimi açtım ve ellerimi kaldırdım. Kanı hâlâ görebiliyordum. Judah'ın kanını görebiliyordum. "Kan," diye ağızımdan kaçırdım.

"Lütfen ... kanı yıkayın ... "

Bella ellerimi tuttu. Parmakları avucumda biriken kalın kırmızı sıvının üzerinde gezinerek derimi aradı. "Rider," diye fısıldadı. "Hiç kan yok, bebeğim. Hepsi gitti."

"Hayır," diye karşı çıktım, ellerimi daha yukarıda tutarak. "Hâlâ orada. Onu görebiliyorum." Avuç içlerimi yüzünün önüne getirdim. "Hâlâ orada. Kardeşimin kanı. Onu görebiliyorum. "

Bella'dan boğuk bir ses geldi. Sustum ve gözlerimdeki suyu kırışıtırarak uzaklaştırdım. "Bella?" Yumuşak bir sesle sordum. Avucuma bir öpücük kondurduğunda ellerimi geri çektim. "Hayır!" Ayağa fırlayarak bağırdım. Fayansın üzerinde kaydım ve yere çarptı.

"Rider!" Bella ellerini omuzlarıma bastırarak beni hareketsiz tuttu. Yeni nefesler almak için mücadele ederken nefes alış verişim düzensizdi. "Beni dinle," diye yalvardı. "Beni dinle. Bana!" diye tekrarlardı ben bakmayınca.

Bunu yaptığımda, tam önümdeydi. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi, bacakları belime sarılmıştı.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bebeğim," diye yatıştırdı.
"Görüyorsun

olmayan şeyler." Sözleri aklımda yer ederken durakladı. Elini yanağıma koydu. "Kan görüyorsun ama hepsi gitti. Hepsini yıkadım. Artık temizsin. Bebeğim, artık özgürsün."

"Ben değilim." Başımın yan tarafına vurdum. "Çığlıklar ve yüzler . Burada kapana kısıldılar. Yapamam. Onları kovalayamam." Başımı sert fayansa yasladım. "Onu ben öldürdüm Bella. Onu çıplak ellerimle öldürdüm. Ve ben, kardeşi, bunu yapabildiğim için duyduğu inançsızlığı izledim. "Onu cehenneme gönderenin ben olduğumu bilerek öldü."

Bella cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine uzandı ve duşu kapattı.

Elime uzandı. "Benimle gel," dedi usulca. Hareket edebileceğimden emin değildim ama ayağa kalktığı anda, banyo ışığı arkasında bir hale gibi parlarken, onu her yerde takip edeceğimi biliyordum.

O lanet bir melekti. Benim meleğim.

Elimi Bella'nın elinin içine sokarak beni ayağa kalkmam için yönlendirmesine izin verdim. Ayaklarımın üzerinde sallanıyordum ama onu duştan çıkarken takip ederek ilerledim. Bir havlu aldı ve vücudumun her santimini kurulamaya başladı.

İkimiz de kurulandıktan sonra Bella beni banyodan yatağa çekti. Yanına uzandığımda bacaklarım ağrıyordu, o benimkine bakarken ben de onun yüzüne bakıyordum.

Bakışlarım göğüslerinde, karnında ve bacaklarında gezindi. Uyluklarının iç kısmındaki yara izlerini gördüğümde sustum.

Mide bulantısı boğazımda düğümlendi... Tanrı'nın Paylaşımları'ndan geliyorlardı...

"Artık yoklar," dedi ve bana doğru yaklaştı. "Rider," diye nefes aldı. "Senin yüzünden artık olmayacaklar."

"Ama hepsi öldü," dedim.

"Judah yüzünden," diye karşı çıktı.

Başımı salladım. "Judah'a Hangmen'in Gelmek planlarını değiştirdi. Ona bunu yaptırdı Bella. Hepsini öldürmesine neden oldu. Kurtulmaktansa hepsinin ölmesini tercih ederdi. Her şey kaybolduğunda bile, Judah bir şekilde durumu daha da kötüleştirmenin bir yolunu buldu." Bir çığlığı bastırdım. "Yüzleri, Bella ... onlar ... çok korkmuşlardı ... "

"Şşşt," dedi ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla kavradı, göğüsleri göğsüme bastırıyordu. Dudakları dudaklarıma doğru hareket etmeye başladığında gerildim, ama tatlı tadı dilimde patlarken öpücüğün içine düştüm.

Onun dokunuşuyla kaslarıma yeniden hayat geldi. Ellerimi saçlarına geçirdim. Bella inledi Ağzına girdim ve vücudunun üzerinde durana kadar yuvarlandım. Onu altımda görme ihtiyacıyla ağzından ayrıldım. Başımı geri çektiğimde nabzım hızlandı. Bella'nın uzun siyah saçları beyaz çarşafın üzerinde dalgalanıyordu ve gözbebekleri ihtiyaçtan büyümüştü.

Bana lazım.

"Bella." Elimi yumuşak yanağında gezdirdim. Parmaklarımı yakaladı ve dudaklarına götürdü. Avucumun ortasını öptü ve kalbinin üzerine koydu. Kalbim kontrolü ele aldı ve ağzım açıldı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, kelimeler doğrudan ruhumdan geliyordu.

Bella'nın göz kapakları kapandı. . . sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kalbim göğsümde çarptı. Gözlerini açtı. ve gözlerimi gözlerimin içine dikti. "Ben de seni seviyorum, Rider. Ben de seni

kavramını anlamak benim için ne kadar imkansızsa Birini bu kadar derinden sevmek. Seviyorum. Tüm kalbimle. Seviyorum." Soğuk bedenimin parlak, sıcak bir ışıkla dolduğunu hissettim.

Eğildim ve onu öptüm, tam o sırada yağmurun sesi pencerelere vurmaya başladı. Donuk bir ışık odayı aydınlattı, ardından uzaklardan gelen gök gürültüsü. Ama kopan fırtına karşısında irkilmedim bile. Bella'nın nazik elleri sırtımda geziniyor, dili benimkine sürtünüyordu. Onunlayken güvendeydim. Sakindim.

Bacaklarının arasında kayarken inlemelerini yuttum. Girişini bulduğumda derinden inledim. Bella'nın elleri kalçalarımın arkasına geçti ve beni yavaşça içeri yönlendirdi. Başının yanında tuttuğum kollarım, sıcaklığının beni sardığını hissettiğimde titredi. İçine sonuna kadar iterken dişlerimi birbirine geçirdim. Benimkini bırakıp ince boynuna öpücükler kondurduğumda Bella'nın başı geriye düştü.

Elleri saçlarımda dolaşıyor, beni tenine yakın tutuyordu.

"Rider," diye mırıldandı. Kalçalarımı geri çektim, sonra tekrar içine soktum. Boynunu tekrar öptüm ve bakışlarımı kaldırdım. Bella'nın başı yastığın üzerinde yuvarlandı. Gözleri benimkilere kilitlendi ... ve gülümsemesiyle kalbimi yok etti.

Bu kadar kısa bir süre içinde, o benim her şeyim olmuştu. Sabahım, öğlenim ve gecem. Uyanma sebebim

her gün. Sonunda, o benim için dua edebileceğim en büyük nimet oldu.

En büyük günahkâr için bir aziz.

Ellerine uzandım. İkisini de benimkilere bağladım ve başının üzerine çektim. Kalçalarımı daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirirken yüzüm onunkinin üzerinde geziniyordu. Ve asla başka tarafa bakmadım. Benim için ne ifade ettiğini gözlerimde görmesini istiyordum. İçimdeki dehşetin yerini Çarpıcı yüzüyle aklımı başımdan aldı.

O buz mavisi gözleri, uzun siyah kirpikleri, kusursuz soluk teni, dolgun pembe dudakları ... Konuşmak, hissettiğim her şeyi ona anlatmak istiyordum ama ağzımı açamayacağımı biliyordum. Duygularım çok yüksekti.

Keşke onu daha önce tanısaydım.

Böyle bir adam olmadan önce onunla tanışmış olmayı çok isterdim. Hayatları mahvetmeden önce... yüzlerce ruhun öldürülmesine yardım etmeden önce.

Bella'nın yüzü bulanıklaştı. Gözlerimi kırıştırdım ve gözyaşlarının

gözlerimi bulandırdı. Damlacıklar Bella'nın kızarmış yanaklarına sıçradı. Bella'nın elleri benimkileri sıktı. Birleştirdiğimiz ellerimizi gözlerime doğru kaldırdı ve ıslaklığı sildi. Onun da ağladığını gördüğümde kalbim kırıldı.

"Bella," diye mırıldandım, sakinleşiyordum.

Başını salladı ve yüzü acıyla yırtıldı. "Buna dayanamıyorum, Rider."

"Ne?" diye sordum. Ona daha yakın uzanarak sordum - et ete, kalp kalbe.

"Kendine ne yapıyorsun." Bella gözyaşlarını geri çekti. "Suçlama... suçluluk duygusunun seni canlı canlı yemesine izin veriyorsun." Gözlerimi aradı. "Bugün için kendini suçluyorsun. Bu senin kardeşindi. Sana hep bunu yaptı, seni manipüle etti. Şimdi, ölümünde bile, felaketi bir şekilde senin ayaklarının altına serdi ve sen bu suçun yükünü kollarını açarak kabul ediyorsun."

"Çünkü bu doğru. Suçlu benim."

Bella sessizce bana baktı. Kalçalarını yavaş, ince hareketlerle sallamaya başladı. Gözlerimi kapattım ve alnımı onunkine dayadım. Bella ellerinden birini serbest bıraktı ve saçlarımı taradı. Kulağımı dudaklarına götürdü. "O zaman seni bu suçtan affediyorum. Eğer seni affedecek birine ihtiyacın varsa, bırak seni affedecek kişi ben olayım."

Kalçaları daha hızlı çalışıyordu, vücudum acımasız ritme tepki veriyordu. Ama sonra ağladım, sözlerini tekrarlarlarken lanet olasıca ağladım. "Seni affediyorum bebeğim. Yaptığın şey için seni affediyorum." Duygularım boğazımda düğümlendi. Bella'nın nefesi kısa, keskin soluklara bölünmeye başladı.

"Rider," diye fısıldadı kalbi deli gibi atarken Göğsümde bir senfoni. "Rider." Eli saçlarımda sıkılaştı. Ciğerlerimdeki nefesi dışarı atarak daha sert iterken kaslarım gerildi. Bella kollarımda dondu kaldı, sırtı kavislenirken göğüsleri içime doğru bastırıyordu. Boynumun kıvrımına doğru haykırdı ve beni fiziksel olarak çekebildiği kadar yakınima çekti.

Etrafımdaki kasılma hissi beni mahvediyordu. Kendimi daha fazla tutamayarak üç kez daha içine girdim ve serbest bırakıldığımı haykırdım, sesim kesik ve çığdı, bugünün zayıflığıydı. Eli saçlarımdayken ve sesi fısıldarken boşaldım, "Seni affediyorum. Seni seviyorum. Artık özgür olma zamanı."

Başım yastığa düştü. Kısa bir an için zihnimde hiçbir yüz, kulaklarımda hiçbir ses yoktu. Sadece biz vardık.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Bella.

"Ben de seni seviyorum," dedim hırıltılı bir sesle. "Bildiğim tek iyi şey sendin. Sen benim cennetim oldun. Her şeye rağmen arıyorum. İnancı ya da duaları değil... sadece seni. Sadece sen."

Bella'nın yüzü sevgiyle doldu ve altımda kaydı. İçinden çıktım ve yatağa kıvrıldı. Başını göğsüme yasladı, kolunu belime doladı. Onun

Nemli saçlarıyla oynarken ılık nefesi tenimde gezindi.

Oda sessizdi. Bella sanki aklımı okuyormuş gibi, "Bardaki erkekler sessiz... onlar da yatmış olmalılar," dedi.

"Evet," diye karşılık verdim.

Bella'nın uykulu yüzü bana doğru eğildi. "Uyu bebeğim. Yarın her şey daha iyi olacak. Güneş yeniden doğduğunda her şey her zaman daha iyi olur. Yeni bir gün getirecek. Ruhundaki yükü hafifletecek."

Sözleri kalbimi sıkıştırdı. Gözleri uykudan düşmeye başladı. Gözleri kapanmadan önce, "Teşekkür ederim Bella. Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Her şey için. Benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsin. Bana ne kadar huzur verdiğini."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim." Bella dakikalar içinde uykuya daldı.

Nefes alış verişi derinleşti ve iyi uyuduğunu biliyordum. Ama gözlerim açık kaldı. Dışarıdaki şimşegın daha da parlaklaşmasını, uzaktaki fırtınanın yaklaşmasını izledim. Yağmur camları daha yüksek sesle dövüyor ve gök gürültüsü ileride homurdanıyordu.

Masanın üzerindeki saate baktım ve derin bir nefes aldım. Gitmem gerekiyordu. Bella'yı nazikçe vücudumdan çıkardım ve tekrar yatağa yatırdım. Uykusunda kıpırdandığında donakaldım ama nefes alış verişi tekrar düzleşti. Kalbimi çalan kadına baktım. Onu içime çekmeye çalıştım.

her özelliğini. Onun her parçasını hafızana kaydet.

Bu geceyi asla unutmayacaktım. Hayatım boyunca bana hiç gerçekten sevdiğim söylenmemişti. Sekiz harf, üç basit kelime, ruhunuza büyük bir güçle Bir kuyruklu yıldızın yıkımı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, ona tekrar söylemek istiyordum. "Mutluluk seni bekliyor bebeğim. Sadece bundan sonra iyi. Sadece özgürlük."

Banyoya doğru ilerledim ve yerden derilerimi aldım. Her taraflarının deri kaplı olması umurumda bile değildi. kurumuş kan. Yakında bir önemi kalmayacaktı.

Odadan sürünerek çıkarken Bella'ya bakamadım. Gömlek giyme zahmetine girmemiştim. Ayaklarım çıplaktı.

Bar bir

Yürüdüğüm sırada hayalet bir kasaba vardı; yarım bırakılmış gözlükler, yarım oynanmış bilardo oyunları.

Arka kapıdan çıktım ve bahçeye girdim. Çimenlerin kenarından aşağı inerken ılık yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Ayaklarım ıslak, çamurlu zemine battı. Saçlarım sırtıma yapıştı.

Attığım her adımda Bella'yı kafamda canlandırdım. Ve gülümsedim. Onun sahip olacağı hayat için gülümsedim. Yapacağı ve göreceği şeyler... seveceği insan. Ve bensiz bunları yapacağını, başka birini seveceğini düşünmek bana ne kadar acı verse de, kalbime hiç hissetmeyeceğimi düşündüğüm bir huzur getirdi.

Bella özgürdü.

Güvendeydi. Çok
iyiydi.

Ağaçların arasından geçerken ilerideki loş ışığı gördüm. Eski ahırın kapısı çoktan açılmıştı ve beni bekliyordu. Yaklaşırken adımlarımı saydım. İçinde Yirmi adımda kapıya ulaştım. Eşikte durakladım. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve içeri girdim.

Gözlerimi odanın içinde gezdirirken ahır sessizdi. Kardeşler teker teker beni görmek için döndüler. Kimi solda, kimi sağda dururken her birinin gözleriyle tanıştım; insan yapımı bir yol, ödememi istedikleri yere giden yolu gösteriyordu.

Derin bir nefes aldım ve ilerledim. Hepsi de deri kıyafetler giymiş ve kesilmiş olan kardeşler ben geçerken beni izlediler. Ama gözlerimi ileri diktim. Levyelerin üzerinde dönen ellerin sesi ve bıçakların şingirtisi yolculuğuma eşlik etti. Ön tarafa vardım. Bahşışımı verdim.

başını kaldırdı ve çatıdan sarkan iki zincir gördü. Uçlarında metal kelepçeler asılıydı.

Doğrudan zincirlerin altına girdim, sonra yüzümü döndüm kardeşler. Eski arkadaşlarımdan oluşan bir deniz bana ters ters bakıyordu. Nemli fırtına yüzlerini ve çıplak göğüslerini ter içinde bırakmıştı. Çoğu, komündeki katliamdan sonra duş almadıkları için artık kanla kaplıydı.

Sanırım bir anlamı yoktu.

Yaptıklarımla incittiğim kardeşlerime baktım: AK, Tank, Bull, Viking, Flame. Hiç tanıma fırsatı bulamadığım yeni kardeşlerimi gördüm: Hush, Cowboy, Tanner . . . Ve sonra Smiler vardı. Kardeşlerin arkasında duruyordu, yüzünde işkence çekmiş bir ifade vardı. Onun Uzun kahverengi saçları arkadan bağlanmıştı ve elinde hiçbir şey tutmuyordu. Midem bulandı. Bir tek o vardı. Smiler lanet olası tek kişiydi.

Benim için gerçek bir dost olmuştu. Şimdi bile, her şeyden sonra. Hiç hak etmediğim biri.

Acı dolu gözlerine daha fazla bakamayarak dikkatimi Ky ve Styx'e yönelttim. Başkan ve Başkan Yardımcısı kalabalığın önünde yan yana duruyorlardı. Styx'in göğsü çıplaktı, kesik bile giymemişti. Nedenini anlayabiliyordum. Göğsünü büyük bir gamalı haç izi kaplıyordu - benim aldatmacamın neden olduğu yara izi. Elinde de Alman bıçağı vardı.

En sevdiği bıçak.

Bana ters ters baktı ama ben karşılık vermedim. Onun yerine Ky'ye baktım. Sarı saçlı kardeş bir adım öne çıktı. O olmadan sorulduğunda kollarımı kaldırdım. Ky kola doğru ilerledi

ve duvarı aşığı çekti, hem de gözlerini benden ayırmadan. Zincirlerin yukarıdan aşığıya indiğini duydum. Ky bana doğru yürüdü ve bileklerimi zincirledi.

O uzaklaştığında dümdüz ileriye baktım ve bakışlarımı sabitledim. Kolun sesi tekrar duyuldu ve zincirler kollarımı çekmeye başladı. Zincirler kollarımı çekerken dişlerimi sıktım.

Omuzlarım acıdan çığlık atana kadar kollarımı yukarı sürükledim. Ayak parmaklarım yerden bir santim yükselene kadar vücudum kalktı.

Zincirler kilitlendi; ben hazırdım.

Önce Styx öne çıktı. Tek ses dışarıdaki gök gürültüsü ve yağmur ile eski zeminde ileri geri volta atan Flame'in sesiydi.

Styx bıçağını kaldırdı ve ucunu göğüs kafesime dayadı. I gözlerimi kapadım. Gözlerimi kapattım ve Bella'nın yüzünü hayal ettim. Bu gecenin getirecekleri için güce ihtiyacım vardı.

Çünkü bu ölüm çabuk olmayacaktı. Ve ben de olmaması gerektiği konusunda hemfikirdim.

Sonra bıçağın etime doğru sürüklenmesinin verdiği kabarcıklı acı geldi. Acı içinde nefes almaya çalıştım, çenem Dişlerimi sıkmaktan ağrımaya başlamıştı.

Bıçak serbest kaldı ve gözlerimi açtığımda çılgın bir ela bakışla karşılaştım. Styx bıçağı göğsümün yan tarafına getirirken zaferle nefes aldı. Gövdemdeki haç işaretini tamamlarken bu kez gözlerimi açık tuttum. Kanım göğsümden aşığı damladı ve derim parçalandıkça kollarım acı içinde sarsıldı. Omuzlarım ağır bedenimi tutmanın zorluğuyla çığlık atıyordu ama ben

Boğazımı yırtmakla tehdit eden haykırışlara karşı koydum.

Alırdım. Hepsini alırdım.

Styx uzaklaştı, göğsü terden parlıyordu.

Ardından Ky geldi, üzerinde sadece pantolonu ve kesimi vardı. Yumrukları kalın zincirlerle sarılmıştı. Başkan Yardımcısı kolunu geri çekti ve yüzüme, kaburgalarım ve karnıma darbe üstüne darbe indirdi.

Saldırı karşısında başım geriye savruldu, vücudum zincirlerin üzerinde sallandı. Ama daha işi bitmemişti.

Ben bir dönektim.

Gözlerimde bozuk para olmadan Hades'e kefaretimi ödeme zamanı gelmişti.

Ky'nin darbeleri azalırken, tüm kardeşlerin intikamlarını almak için toplandıklarını gördüm. Gözlerimi tekrar kapattım ve bu sefer onları asla açmamaya yemin ettim.

Onun yerine Bella'nın yüzünü hayal ettim.

Gözlerini, dudaklarını ve gülümsemesini hayal ettim. Dokunuşunu, fısıldadığı sözleri, aşkını itiraf edişini hayal ettim.

Ve kendi kanımın tadı ağzımı doldururken bile gülümsedim. Çünkü en azından gerçek aşkın ne olduğunu öğrenmiştim. Bu duyguyu kalbimde sakladım. O sıcaklığı kalbimde sakladım.

Göğsümde, kardeşlerin darbelerinin acısı tamamen geçene kadar.

Ta ki hak ettiğim karanlık içeri sızmaya başlayana kadar.

On Yedinci Bölüm

Bella

Tam üstümde gök gürültüsü gibi bir ses duyunca sıçrayarak uyandım. Karanlık odaya göz kırparak baktım ve yönümü bulmaya çalıştım.

Kulüp binasındaki yatak odası.

Daha önceki anılar aklıma geldi ve gülümsedim. Seni seviyorum, demişti. Binicim. Binicim.

Elimi uzatarak kocamı aradım. Soğuk çarşaflarla karşılaşınca kaşlarımı çattım. Başımı kaldırdım ve bakışlarımı ay ışığının aydınlattığı odada gezdirdim.

Hiçbir şey.

Sarsılarak doğruldum. Kalbim, bir sebepten dolayı göğsümde çarpıyordu. "Rider?" Sessizce söyledim. Yanıt gelmedi. Yataktan fırlayarak banyoya koştum ama her yer sessizdi.

Işığı yaktım ve kıyafetlerini aramak için eğildim. Pantolonu yoktu. Botları ve gömleği hâlâ bıraktığım yerdeydi.

Ne olduğunu anlamamıştım ama göğsümde bir dehşet duygusu filizlendi.

Uzun siyah elbisemi giydim ve sandaletlerimi giydim. Kapıdan hızla geçip koridoru aradım. Koridorda kulüp binası sessizdi. Bardan geçtim; görünürde kimse yoktu.

"Neredesin sen?" Yüksek sesle fısıldadım.

İçgüdülerimle hareket ederek kapıdan dışarı fırladım ve bahçeye çıktım. Yağmur başımdan aşağı dökülüyordu ama umurumda değildi. Rider'ı bulmak zorundaydım. Doğru olmayan bir şeyler vardı, bunu hissedebiliyordum.

Ormanın içinden Mae'nin evine doğru yola çıktım, sandaletlerim ıslak zeminde kayıyordu. Koştum ve koştum, bacaklarımı gidebildiği kadar hızlı ittim. Evine vardığımda nefes almakta zorlanıyordum. Ama yardım almalıyım. Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Oraya vardığımda sırlıslık olmuştum. Ben benim çarptı elini kapıya koydu. "Mae!" Fırtınayı bastırmak için çığlık atarak seslendim. "MAE!"

Kapı açıldı ve Mae kırmızı geceliğiyle karşımda durdu. "Bella?" diye sordu, sırlıslık halime bakarak.

"Nişanlın burada mı?" diye sordum.

Mae kaşlarını çatı. "Hayır, ilgilenmesi gereken bir iş olduğunu söyledi." Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve kapıdan geri çekildim.

Lilah. Lilah'inkini denemeliydim. Verandadan atladım ve tepeden Lilah'ın evine doğru koştum.

"Bella! Bekle!" Mae'nin arkamdan seslendiğini duydum ama duramadım. Ben daha kapıyı çalamadan Lilah'nın kapısı açıldı. Verandaya çıktı ve kapıyı kapattı.

"Bella?" Arkasına baktı. "Grace uyuyor. I Mae'nin evinden senin çılgın sesini duyabiliyordum." "Ky burada mı?" Aceleyle sordum.

Lilah başını salladı. "Bu gece bir işle ilgileniyor."

Başımı salladım ve göğsüm gözyaşı tehdidiyle yanmaya başladı. "Hayır," diye fısıldadım, tam o sırada Mae, Rahibe Ruth ve Kardeş Stephen Lilah'nın evine giden yoldan koşarak geldiler.

"Bella!" Mae dedi ve yanıma geldi.

Kız kardeşime döndüm. "Rider ... o kayıp." Lilah'ya döndüm. "Styx ve Ky de kayıp." Ellerimi başımın üzerine koydum. "Biz uyuyorduk ve o sıvıştı. Neden gizlice çıksın ki? Sadece pantolonunu almış. Gideceği yere uygun giyinmemiş bile."

Sık ağaçlardan oluşan ormana bakarken kalbim sıkıştı. Lilah'nın evinin yüksekliğinden eşiğin dibini görebiliyordum. Uzakta loş ışıklar gördüğümde "Hayır," diye fısıldadım. "Ahır," dedim nefesimin altında. "Hayır!" Koşmaya başladım.

"Bella!" Mae'nin seslendiğini duydum. "Ruth, Stephen, burada Grace'le kalın. Lilah, benimle gel. Maddie'yi almamız gerek."

Kız kardeşlerimin arkamda konuştuklarını duydum ama sadece gideceğim yere odaklanabiliyordum. Gözlerim ahıra kilitlenmişti. çamur ve yağmurun içinde koştum. Dallar yüzüme çarptı ve düşen dallar ayaklarımı kesti. Ama umurumda değildi. Rider ellerindeydi... Rider'ım ellerindeydi. Bunu biliyordum.

Hızımı artırmaya çalışırken "Rider," diye fısıldadım. "Ne yaptın sen?"

Ciğerlerim nefessiz kalmıştı. rahatsız edici duyguyu bir kenara bıraktım. Sonunda sağ tarafımdaki köhne binaya vardım. İçeriden gelen loş ışık

ahşap duvarlardaki çatlaklardan. İçerideki hareketi görebiliyordum. İçeride insanlar vardı.

Binici.

Oksijensiz kalan kaslarımı hareket etmeye zorlayarak kapıya doğru fırladım. Zamanın yarı hızda yavaşladığını hissediyordum. Kapının koluna uzandım ve kapıyı açmam sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi.

topuzu kavradım. Kapıyı açtım. Karşımdaki manzara kalbimdeki yeni keşfedilmiş tüm mutluluğu yok etti.

"Hayır," diye fısıldadım, gözlerim odanın ucuna sabitlenmişken. Rider . . . Rider-yaralanmış, kesilmiş ve dövülmüş,

Zincirlerle asılmıştı. Başı göğsüne doğru düşmüş, ıslak kahverengi saçları kanla ıslanmış göğsünün üzerinde öbek öbek sarkıyordu.

"DUR!" Çığlık attım ve odaya koştum. Ellerimi havaya kaldırdım ve gürültülü, heyecanlı, kana susamış adamları yolumdan itmeye başladım. İri bedenleri benimkilerle çarpıştıkça nefesim kesiliyordu. Ama durmayacaktım. Kulaklarım hızla akan kanımın sesiyle doldu. kalabalığın önüne doğru sürdüm. Son adamların arasından geçtim ve Rider'ın önünde durdum.

"Rider," diye bağırdım onu yakından gördüğümde. Vücudu garip bir açıyla sarkıyordu. Gövdesine dev bir haç oyulmuştu ve yüzü kanlı ve şişmişti.

"Rider," diye bağırdım, bu sefer daha yüksek sesle. Sesimi duyunca gözlerini açmaya çalıştı. Adamların sessizleştğini duyduğumda

Arkamda, yoğun üzüntüm bir öfke dalgasına dönüştü. Öyle kontrol edilemez bir öfke ki, gazabımı kontrol edemiyordum.

Etrafımda döndüm ve sevdiğim kişiyi böylesine haince, böylesine zalimce katleden adamlarla yüzleştirdim. Yaptıkları iğrenç işkencenin adrenalini yüzünden nefes nefese kalmışlardı. Omurgam neredeyse Rider'ın önüne gelene kadar geri geri gittim. Ellerimi yanlarıma doğru uzattım.

Ona bir daha ulaşamayacaklardı.

Mae'nin aşkı Styx bir adım öne çıktı, çıplak göğsü Rider'ın kanıyla kaplıydı, elinde kirli bir bıçak vardı. Yeşil gözleri intikam ateşiyle yanıyordu ve bana dikilmişti.

Lilah'nın kocası yanına geldi. Zincirleri vardı. Yumruklarının etrafında Rider'ın kanı gümüş metali maskeliyordu. Dişlerimi birbirine geçirdim ve tısladım, "Geri çekil! Daha fazla yaklaşmaya cüret etme!"

Bütün kardeşler yaklaştı. Bunun beni korkutmak için olduğunu biliyordum.

Ama bilmedikleri şey, hayatımda karşılaştığım en kötü şey olmaktan çok uzak olduklarıydı. Ve o anda beni korkutan tek şey aşkımı hayatımdan almaları düşüncesi idi.

Ky sert bir sesle, "Bella, defol git," diye emretti, tehditkar bir ses. Derin derin nefes alıyordu, sarı saçları terden ıslanmıştı.

Başımı salladım ve daha da geriye gittim. Rider'ın bacakları omurgama sürtündü ve kalbim Vücudumun onunkine basit bir dokunuşu ağzından acı dolu bir inilti çıkardı.

"Bella," diye tekrar homurdandı Ky. "Kımılda lan!"

"HAYIR!" Ben de bağırdım ve kollarımı daha da dışarı ittim, Rider'ı onlardan koruyor. "Eğer onu istiyorsanız, önce beni geçmeniz gerekecek."

"Bunu ayarlayabiliriz, sevgilim." Dev bir Kızıl saçlı adam bana ters ters bakıyordu. "Oğlun bir ispiyoncu olmanın bedelini ödüyor. Ödemek zorunda. O Beş yıl önce o yamayı taktığında bizimle bu anlaşmayı yaptı. Ne yapılması gerektiğini biliyor."

"Hayır," dedim tekrar. "Artık ona zarar vermeyeceksin."

Kızıl saçlı adam alaycı bir şekilde güldü. "Evet, öyle yapacağız. Sırılsıklam ıslandığında yaklaşık yüz kilo geliyorsun şekerim. Bizi durduramazsın. Adamın ölecek. Ödemeye razı olduğu bedel bu. Bu gece Hades'e geçecek."

Yüzümdeki renk soldu ama güçlü durdum. İki adam bana doğru ilerlemeye başladığında güçlü durdum. Sonra odanın arka tarafından yüksek bir nefes sesi duyuldu. O tarafa baktım.

Mae, Lilah ve Maddie'nin ahıra koştuğunu görmek için kapı aralığından girdim. Önlerindeki manzarayı gören kız kardeşlerimin ağızları bir karış açık kaldı.

Önce Mae öne çıktı, kalın duvarları iterek erkeklerin toplanması. Mavi gözleri Rider'a baktı ve gözyaşlarıyla doldu. "Bella," dedi acı dolu bir sesle. "Lordum, onlar ne yaptı?"

Styx onu bileğinden tutup kendi tarafına çekti. Lilah'nın ve Maddie'nin kocaları da aynı şeyi yaparak eşlerini kollarına aldılar ve benden uzaklaştırdılar.

"Bella," diye fısıldadı Maddie, Rider'ın boyun eğmeyen zincirlere asılı görüntüsü karşısında başını sallayarak.

Ky sessizliği bozdu. "Yeter!" diye bağırdı, sonra bana döndü. "Bella, kim olduğun umurumda değil ve Lilah"-karısına döndü, sonra Mae ve Maddie'ye -"Kulüp işlerine bulaşmaman gerektiğini biliyorsun."

Styx bir şeyler imzalamaya başladı ve ben de kız kardeşimin ellerini okumasını izledim. Başı endişeyle öne eğildi. Ky kollarını geniş kaslı göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gitmen gerekiyor." Başını Rider'a doğru eğdi. "Bize kazık attı. Şimdi de bunu hayatıyla ödüyor. Anlamamı beklemiyorum ama bu iş böyle. Kaltak ya da değil, söz hakkın yok. Bu gece ölecek. Hem de çok yavaş ölecek."

Zalimliklerine inanamayarak başımı salladım ve öfkemi serbest bıraktım. "HAYIR!" Yüzüne karşı kükredim. "Anlamayan sensin!"

Ky tek kaşını kaldırdı ama küçümsemesi umurumda değildi. Konuşacaktım. Erkekler tarafından susturulmaktan bıkmıştım. Konuşacaktım ve onlar da beni dinleyecekti!

"Neler yaşadığını biliyor musun? Hayatının nasıl geçtiğini umursuyor musun? Yaptığı şeyi neden yaptığını hiç sorguladınız mı? O şekilde yetiştirilmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettiniz mi? Hayır! Hiçbiriniz merak etmediniz. Merak etseydiniz, ona bunu yapmazdınız!"

Kardeşlerden biri - kafası tıraşlı olan Tank - "Nasıl yetiştirildiği umurumuzda bile değil," dedi.

Erkeklerinin kollarında güvende olan kız kardeşlerimin kederli gözleriyle karşılaştım. Ve güldüm ama bu gülüşte mizahtan eser yoktu. Rider'a baktım ve ruhum acıdı. Umurlarında değildi. Nasıl umursamazlar?

"Nasıl umursamazsın?" Kendimi yüksek sesle sorarken buldum. "Kadınlarınız benzer bir kadere katlanmışken, burada durup bana nasıl onun hayatını umursamadığınızı söylersiniz?" Styx'e baktım. "Mae de aynı şekilde yetiştirildi.

Doğuştan belli bir şekilde davranmaya, belli şeylere inanmaya şartlandırılmış." Ky'ye baktım. "Lilah ailesinden ayrı tutuldu ve onun kollarından koparılmasını asla umursamadılar çünkü onun şeytan tarafından yaratıldığına inanıyorlardı."

Lilah'nın yüzünü işaret ettim. "Kız kardeşim kendi yüzünü yaraladı

Komünde başına gelenler yüzünden! İnanmaya alıştırıldığımız şeyler yüzünden!"

Ky öfkeyle titredi ve Rider'ı işaret etti. "Onun lanet olası El! Ona tecavüz ettirdi, kaltak! Yoksa sen aklını mı kaçırdın?"

"O yapmadı!" Ben de karşılık verdim. "Kardeşi yaptı. Yaptığı şey için suçu onun ayaklarına atabilirsiniz ama o yapmadı.

bu eylemlere göz yumdu. Bu suçları o emretmedi. Karın bile buna inanıyor ama bunu yüzüne söyleyemeyecek kadar korkmuş durumda!" Ky Lilah'ya bakmak için başını çevirdi. Lilah başını eğmişti.

"Ve Maddie," dedim daha yumuşak bir sesle. "Ona yapılan en kötüsüydü." Kocasını Flame karşılık olarak dişlerini gösterdi ve onu göğsüne bastırdı. "Judah, Rider'ın kardeşi, hiç şüphe yok ki çocukları

aynı kötü muameleye maruz kaldı. Ama Rider yüzünden bu şansı elde edemedi. Ve Rider hapse atıldı.

Çünkü bir çocuğu kaçırdığı için bir adamı öldürdü! Doğru olan için savaştığı için günlük dayaklara katlandı. O kurtardı Çünkü Tanrı kisvesi altında bir masuma daha eziyet edildiğini görmek istemiyordu. Beni kız kardeşlerime geri getirdi çünkü mutlu olmamı istedi. Ve öleceğini bile bile sizin cehennem kapılarınızdan geçti!"

Dudaklarım titredi ve kız kardeşlerimle yüzleştim. Her biriyle. "Bilseydim ki geri dönüşüm Acı çeken ruhunu senin affetmez adamlarına kurban etmesine asla izin vermezdim." Mae'nin gözleri büyüdü. "Biz

özgürlük ve nezaket istedim. Buraya geldiğimden beri gördüğüm tek şey zalimlik ve kana susamışlık."

Öne doğru adım attım, bacaklarım bükülmek üzereydi. Onları güçlü kalmaya zorladım. Düştüğümü görmemeliydiler. İç çekerek Styx'e seslendim. "Hiçbiriniz kız kardeşlerimi

Tarikat'ın yöntemlerine bu kadar şartlanmış olmak. Onlara acıdın.

Onlara dış dünyada güvenlik ve rehberlik sağladı. Ama Rider bir erkek olduğu için ona merhamet göstermiyorsun." Gözlerimden sıcak yaşlar döküldü ve öfkeli bir hıçkırıkla öksürdüm. "Ailesinden koparıldı, tecritte büyütüldü. Hayatı boyunca yalnızdı, yanında sadece şeytani, çıkarıcı ikizi vardı. Ona değer verecek, onu hak ettiği şekilde sevecek hiç kimsesi olmadı." Derin bir nefes aldım. "Biz Lanetli Kız Kardeşler en azından birbirimize sahiptik. Onun sadece kardeşi vardı ... bizi kurtarmak için öldürdüğü kardeşi ...

hepinizi kurtarmak için!"

Rider'a doğru yürüdüm, açmaya zorlayabildiği tek gözünden bir damla yaş düştüğünü gördüğümde neredeyse kırılacaktım. Elimi kaldırdım ve beline koydum. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, sonra arkamı döndüm, tüm gücüm tükenmişti.

"Hayatında sahip olduğu tek kişiyi öldürdü çünkü dünyanın onsuz daha iyi bir yer olacağını biliyordu." Ky'ye baktım. "Styx'i çıplak ellerinle öldürebilir miydin? Eğer buna mecbur olduğunu hissetseydin?" Başımı salladım.

"Yapamazdın, tıpkı benim Mae, Lilah ya da Maddie'yi asla öldüremeyeceğim gibi. Ama Rider öldürdü.

Ve şimdi anlıyorum ki bunu kendisini size teslim edeceğini bilerek yaptı. . . işkence etmek, cezalandırmak ve öldürmek için."

Gözyaşlarımı sildim. "Ama onu benden alırsan, kalbimi de benden almış olursun." Kız kardeşlerimin gözleriyle karşılaştım. "Yaşama sebepimi elimden alacaksınız. Her şeye rağmen cehennemde birbirimizi bulduk. Sonunda cennetin kapılarına giden hain yolculuğu tamamladığımızda onu benden almana izin vermeyeceğim. Ve eğer yaparsan... o zaman beni öldürebilirsin

"

Başım öne eğildi ve yenilgiye uğradım. Ama söylediklerimde ciddiydim. Buraya kadar onsuz yaşamak için gelmemiştim. "O yaşamayı hak ediyor," diye fısıldadım. "Günahlarının kefareтини ödemek için her şeyi bu derece riske atan bir adam... bir adam Başkaları yaşayabilsin diye kendini feda eden kişi kurtarılmayı hak eder. Nasıl"-nefesim kesildi-"Bunu nasıl göremezsın? Nasıl bu kadar soğuk olabiliyorsun?"

Rider'ın bacaklarına gelene kadar geri çekildim. Yerimde

durdum. Onu serbest bırakmadıkları ya da önce beni öldürmedikleri sürece kıpırdamayacaktım.

Kardeşlerin hepsi önce bana, sonra birbirlerine baktılar. Ky sonunda öne doğru eğildi, bakışlarında acımasız bir sertlik vardı. Ve midem bulandı. Cevabını görebiliyordum.

Rider ölecekti. O

zaman ben de

ölürdüm.

"Bella," dedi Ky sertçe. "Kımılda amına koyayım-"

Ky'nin sözleri Lilah'ın onun korumasından kurtulup ilerleyerek yanıma gelmesiyle kesildi. Şaşkınlık içinde kız kardeşime baktım. Lilah bana sulu bir gülümseme attı ve elini benimkinin içinden geçirdi.

Lilah doğrudan kendisine ağız açık bakan kocasına baktı. "Li!" Kocasına ona doğru hamle yaptı ama elini uzattı ve başını salladı.

"O pisliğin sana olmasına izin verdiği şeyden sonra mı?" Ky sordu. "Sen o cehennemden döndüğünden beri yaşadığımız onca şeyden sonra mı?"

"Phebe'yi kurtarmaya çalıştı. Ona güvendi. Ona inandı. O da Grace'i kurtardı, böylece hayatlarımız kendi çocuğumuzla kutsanabildi."

Ky onun saçlarını kavradı ve bağırdı, "Ve sana toplu tecavüz edilmesine izin verdi! Yakıldı, kırbalandı ve tecavüze uğradı!" O bu sözleri haykırırken irkildim. Ama Lilah sakinliğini korudu.

"Benim de başıma geldi," dedi usulca ve göğsüm gururla iek açtı. Lilah kocasının acı dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Hepsi benim başıma geldi. Ve ben onu affetmeyi seçiyorum. Hayatının bağışlandığını görmeyi seçiyorum. Şerefim için daha fazla kan dökölmesine izin vermeyeceğim." Lilah hafifçe burnunu çekti. "Komün gitti.

Onun sayesinde. Hayatımız olsun diye öldürdü. O Grace'i Yahuda'dan kurtardık, böylece ona sahip olabileceğiz."

Ky başını çevirdi. Sol tarafımda bir hareketlilik yakaladım. Dikkatimin dağıldığı bir anda birinin Rider'a ulaşmaya çalışmasını bekleyerek kendimi hazırladım. Onun yerine Maddie'nin kocasının kollarını ittiğini gördüm. Flame öne atılarak onun

Karım geri döndü. Maddie döndü ve daha önce ondan hiç duymadığım bir güçle, "Hayır!" diye bağırdı. Flame, Maddie'nin bana doğru gelişini izlerken şok içinde sendeledi. Bana başını salladı ve Lilah'nın elini tuttu.

Bir duvar. Kocamın etrafında koruyucu bir duvar oluşturmuştuk.

Maddie omuzlarını dikleştirdi.

"Maddie," diye fısıldadı Flame üzgün, gırtlaktan gelen bir sesle.

Maddie kocasının gözlerine baktı. "Seni seviyorum Flame ama kardeşimi kaybetmeyeceğim. Rider'ın öldürülmesine izin vermeyeceğim. Tüm bu acı ve üzüntüden bıktım usandım."

"Sana zarar verdi. Seni benden aldı," diye hırladı Flame.

Maddie başını salladı. "Hayır. Gitmeme izin verdi. Kardeşi beni senden aldı. Bizi kurtarmak için öldürdüğü kardeşi." Elini göğsünün üzerine koydu. "Alev. Rider'ı inciterek beni de inciteceksin. Kalbimin derinliklerinde."

Flame'in siyah gözleri parladı. "Hayır," dedi. "Canının yanmasını istemiyorum. Böyle bir şey olmayacak."

"İstemediğini biliyorum," dedi ve gülümsedi, gözlerinde sevgiden başka bir şey yoktu.

Alev kardeşlerine baktı, sonra kılıçlarını yere fırlattı.

Kızıl saçlı adama döndü

ve elindeki çubuğu aldı. Diğer tarafındaki siyah saçlı adam başını salladı ama elindeki çubuğu kanlı bıçağını da yere bıraktı. Flame adamlarla yüzleştirdi ve bağırdı, "Lanet silahlarınızı atın yoksa hepinizi olduğunuz yerde öldürürüm! Hiçbiriniz Maddie'ye dokunamayacaksınız. Biriniz bile tek bir tane!"

Kardeşler birbirlerine kararsızca bakmaya başladığında içimde bir umut ışığı belirdi. Sonra kalbim neredeyse Mae, Styx'in gölgesinin arkasından çıkarken patladı. Styx nişanlısının bana doğru yürümesini izlerken kıpırdamadı. "Mae," dedim usulca.

Mae önümde durdu ve Rider'a baktı. zincirlerden asılı. "Sevdiği kadın için her şeyini feda eden bir adam kurtarılmayı hak eder. I tüm kalbimle katılıyorum. Ama bundan daha fazlası"-Mae bana gülümsedi ve yanağımdan öptü-"onun için savaşıacak, iyi olmadığına inandığı zamanlarda ona iyi olduğunu gösterecek cesur birini hak ediyor. O seni hak ediyor. . en az senin onu hak ettiğin kadar." Styx'e dönerek, "Rider'a ulaşmak için Bella'dan geçmelisin," dedi. Nefes aldı, sonra kararlı bir şekilde, "Ve Bella'ya ulaşmak için hepimizden geçmen gerekecek," dedi.

Mae elimi tuttu. Birbirine bağlı bir birlik olarak, şeytanın adamları denen adamlarla yüzleştik. Havva'nın Lanetli Kız Kardeşleri, Tarikat'ın düşmüş sahte peygamberini korurken kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

"Prez?" Sonunda biri konuştu. "Burada öylece durup bunun olmasına izin mi vereceksin? Bu sürtüklerin burada

yeri yok. Söz hakları yok." Ama Styx

Cevap. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve çenesi de gergin vücudu kadar sertleşmiş bir halde Mae'ye sabitlenmişti.

Rider kısık bir inilti çıkardı ve başımı çevirdim. "Bana yardım edin," dedim kız kardeşlerime acilen. Rider'a doğru koştum ve zincirlerine ulaşmaya çalıştım. Mae duvara doğru ilerledi ve ben bir kolu aşağı çektiğini gördü. Zincirler yüksek sesle inledi. Onu aşağı indirmeye başladılar. Uzandım ve kırık bedenini kollarımın arasına aldım.

"Anahtarlar," dedi Lilah Mae'ye. Mae onları duvardaki kancadan aldı ve Rider'ın bileklerine götürdü. Ben onun şişmiş, yaralı yüzüne eğilirken kız kardeşlerim kelepçeleri çözdüler. Açık olan tek gözü sayıklayarak beni izliyordu. Kollarından biri zincirden kurtulduğunda inledi. Elimle kaslarını ovarak kanın geri akmasını sağlamaya çalıştım. kol ve bacaklarına. "Bella," dedi Rider boğuk bir sesle. "Ölmeme izin vermeliydin. "

Başımı salladım. "Asla, bebeğim ... asla."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. Başparmağımla sildim. Maddie'ye "Onu taşımama yardım et," dedim. Rider'ın diğer tarafına geçti ve onu yerden kaldırmaya çalıştık. Rider acı içinde tısladı. "O çok ağır," dedi Maddie üzüntüyle. Lilah ve Mae umutsuzca baktılar. Ama biri yaralı, diğeri hamileydi. Kendilerine zarar vermelerine izin veremezdim.

"Sorun yok," dedim. Rider'ın uzun saçlarını geriye doğru okşadım.

göğsündeki yaraya yapıştı. "Ben burada onunla kalacağım. Bana su ve sargı bezi getirin." Elini tuttum. "Tekrar yürüyene kadar burada onunla kalacağım... bu cehennem gibi yerden uzaklaşana kadar."

"Bella," dedi Mae ve sesindeki hüznü duyabiliyordum. Kız kardeşlerimi seviyordum ama Rider olmadan burada yaşayamayacağımı biliyordu. Nefret dolu bir yerde yaşamayacaktım.

Bir daha asla.

Başımı kaldırdım, kız kardeşlerime istediğimi yapmaları için yalvarmak üzereydim ki, erkek kalabalığının arkasından biri itmeye başladı. Kardeşlerden alçak sesle mırıltılar geliyordu. Uzun saçlı bir adam bize doğru adım attı. Bu adam her ne yapacaksa onu korumak için Rider'ın üzerine çömeldim. Adam ellerini kaldırdı.

"Smiler?" Mae söyledi. Başımı kaldırdım. Smiler. Rider'ın eski en iyi arkadaşı.

Öne doğru eğildi. "Alabilir miyim?" diye sordu.

Lilah bana gülümsedi ve başını salladı. Ona tamamen güveniyordum.

Hâlâ Rider'ın elini tutarken arkama yaslandım ve Smiler'ın içeri girmesine izin verdim.

Çömeldi ve kollarını Rider'ın sırtına doladı. Onu yukarı çekti; ben de Rider'ın diğer tarafını tutmasına yardım ettim.

Smiler'a baktım ve kalbim sızladı. Kıyafetleri temizdi. Silahı yoktu. Göğsünde kan lekesi yoktu.

Cezaya katılmamıştı.

"Onu odama götürmeliyiz," dedi Smiler, Rider'ı ileriye taşıırken ağırlığını üstlenerek. Kız kardeşlerimin arkamda güçlü bir şekilde yürüdüğünü hissettim ve neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyordu. Bu dış dünyada kendimi ne kadar kaybolmuş hissetsem de, şu anda oldukları kadınlardan ne kadar uzak hissetsem de, bu tüm endişeleri uçurdu.

Ahırdan çıktık ve Smiler kafasını yakındaki bir araca doğru salladı. "Onu kamyonete bindirin, ben onu kulüp binası."

Binicinin ayakları çamurlu zeminde sürüklenirken biz ağırlığını taşımakta zorlandı. Ama onu kamyona bindirdik, başı kucağımdaydı. Smiler uzaklaşırken Rider'a baktım ve ıslak saçlarını okşadım. Açık olan tek gözü bir kez daha bana sabitlenmişti. O gözün beyazı kıpkırmızı olmuştu. Parçalanmış bakışlarında bile bana olan sevgisinin parladığını görebiliyordum... ama üzüntümün yanında pişmanlığını da görebiliyordum.

Ölmek istemişti.

Hala ölmek istiyordu.

Eğildim ve alnından öptüm. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim

olur," diye fısıldadım, sadece onun duyması için. "Bir daha asla yalnız kalmana izin vermeyeceğim."

Rider'ın gözleri kapandı ve derin bir uykuya daldı. Onu kulüp binasında Smiler'in odasına götürdük. Görünüşe göre acemi bir doktor olan Smiler yaralarını dikerken o yatakta uyudu.

Kız kardeşlerim ve ben sessizce kocamın yaralarını temizledik. Kanı beyaz bezlerin üzerinde yıkanırken, arındırıcı suyun yeniden doğuşu beraberinde getirmesi için dua ettim.

Rider'ın sonunda kurtarılmak için ne kadar acı çekmesi gerektiğini düşündüğünden emin değildim. Ama yeterince acı çektiğini biliyordum -hepimiz biliyorduk-. Sadece onun da buna inanmasına ihtiyacım vardı.

Çünkü onu seviyordum.

Ve eğer önce kendini affederse, memnuniyetle onun kefareti olurum.

On Sekizinci Bölüm

Styx

"Ne. Ne. Sikeyim?" Smiler'ın kamyonunun ahırdan hızla uzaklaştığını duyduğumuzda Viking tükürdü.

Hareket etmemiştim. Bir adım bile atmadım. Göğüs kaslarım gerginlikten yırtılmak üzereydi.

Ky elini yüzünde gezdirdi. "Şimdi ne olacak? Piç kurusu ceketinin parasını ödemedi."

Zincirlerin altında yerde biriken kana baktım. Ama görüşüm bulanıklaştı ve tek gördüğüm Bella'nın elini tutan, gözleri benimkilere sabitlenmiş Mae oldu. Onu hiçbir konuda o anda olduğu kadar kararlı görmemişim. Ne kadar kızgın olsam da, kara kalbim gururla kabarmıştı.

Bella'nın arkasını kollamıştı. Dördü birden o bok parçasının hayatını koruyordu. Güzel savaşçılar gibi.

Beni izleyen kardeşlerimin yüzüne döndüm. Tank çenesini oynattı. "Yaşamasına izin veremeyiz, Prez." Çenem sıkıştı.

Mae. Kahrolası Mae. Bana karşı ayaklanacağını bilmiyordum. Ama sonra kız kardeşleri için ne yapacağını da bilmiyordum. Artık biliyordum.

AK elini ensesinde gezdirdi. "Smiler, küçük pislik. Ne halt ediyordu? Daha yeni tanıştı

O fareyi buradan çıkarırken hepimizin gözleri hiç utanmadan parlıyordu." Hatırladım. Ama bundan da öte, Mae'nin Lilah ve Maddie'nin ellerini tutarak arkalarından nasıl yürüdüğünü, bir kez bile bana bakmadığını hatırladım.

Kovboy ahırın duvarına yaslandığı yerden, "Kardeşine yardım ediyor," diye cevap verdi. Rahat Cajun kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ayağını da tahtaya karşı. Diğer kardeşlerin aksine çok sıkılmış görünüyordu. Kovboy yanındaki Hush'ı işaret etti. "İntikam için bu adamı kestiğimi asla göremezsin." Başını iki yana salladı. "Koca bir kasabayı havaya uçursa bile umurumda değil, bunu yapmazdım." Çenesini kapıya doğru salladı. "Smiler, Rider'a bir kez bile saldırmadı. Düşünüyorum da onu hala ailesi olarak görüyor. Onu da affettiğini düşünüyorum."

Viking güldü. "Sanırım tamponunu değiştirme zamanın geldi, Kovboy. Bu kadar ağır bir paçavranın üzerinde olmak seni gerçekten duygusal yapıyor."

Kovboy Viking'e soğuk bir gülümsemeye baktı. "İstediyini söyle kardeşim, ama yakın zamanda Flame ya da AK'nin kafasına bir bıçak saplamayacaksın. Onlar için önce sen ölürsün."

Viking parmağını Kovboy'a doğru uzattı; Kovboy da karşılık olarak Stetson'ının kenarını eğdi. Cajun çok haklıydı.

Bull'a baktım ve "Burayı temizlemeleri için adayları çağırın" diye imzaladım.

Hışımla kapıya yöneldim ama oraya varmadan önce Viking, "Ne yani Prez? Yaptığı her şeyin yanına kâr kalmasına izin mi vereceğiz?"

Sesindeki kızgın tonu duyunca sırtım gerildi. Ama cevap vermedim. İleri doğru yürüdüm ama Vike tekrar konuştu. "Sen lanet olası Hangmen başkanı! O amcık parçasının bu cinayeti durdurmasına izin veremezsin! Bu gece lanet bir şakaydı. Bütün sürtükleri saçlarından tutup dışarı atmalıydın! Karılar Hangmen'in işine karışamaz. Orada bir pislik gibi durdun ve onu almalarına izin verdin!"

Öfke beni bayıltmış olmalı.

Çünkü bir sonraki bildiğim şey, onun kocaman solgun bedenini duvara yasladığım ve ellerimle boğazındaki havayı sıkıttığımdı. Kardeşlerin bağırışlarını duyabiliyordum.

ama umurumda değildi. Tüm dikkatim bu sikişteydi. Yüzü kızarıırken gözleri benimkilere kilitlendi. İçimi kavuran öfke, lanet olası kelimelerimi

kusurlu ağız. "Sen-ben-siktiğimin p-prez'i mi olmak istiyorsun?

Bu pisliği ellerimden almak ister misin?" I

boştaki elimi kesiğimdeki "Prez" yazısının üzerine vurdum.

"Bunu mu istiyorsun? Çünkü tüm bu saçmalıklardan bıktım!" Parmaklarım boğazına daha fazla baskı uyguladı.

Daha da yaklaşarak, "Bir daha M-Mae'den söz edersen seni öldürürüm!" dedim. Viking'in gözleri büyüdü. Kolumu indirdim ve herifin düşüşünü izledim.

Kollarımla kardeşlerimin yüzüne bakacak şekilde döndüm. geniş yayıldı. Şok içinde sessizce bana bakıyorlardı. "Başka bir şey söylemek isteyen var mı?" Kükredim, dudaklarım öfkeyle kıvrıldı.

Kimse bir şey söylemedi.

Kollarımı bırakarak yağmura atladım ve suyun tenimdeki kanı yıkamasına izin verdim.

Beni takip eden ayak seslerini duydum ve bunun Ky olması benim için sürpriz değildi. En iyi arkadaşım yanımda bana katıldı. Sık ağaçlara doğru döndüm ve kulübeme doğru ilerlemeye başladım.

"Lanet olsun, Styx!" dedi. "Sen sadece konuştun! Kardeşler orada zombi gibi duruyorlar, lanet olsun! şaşkına döndüm!" İlerlemeye devam ettim. Nabzım boynuma çarptı. "Kahretsin!" diye bağırdı ve ellerini yumruk yaptı. "Yaşlı adamlarımız az önce olanlara bakıp mezarlarında yuvarlanacaklardı! Orospularımızın bunu tekrar yapmasına izin veremeyiz; kardeşler haklıydı. Bizim ihtiyarlar böyle bir hareket yaptıkları için kadınlarını tokatlarıydı. Böyle bir şey olamaz. Yapmaları gerek. çenelerini kapalı tutsunlar."

Cevap vermedim; sadece daha hızlı hareket ettim. "Styx," diye seslendi Ky beni ıslak eşığe kadar takip ederken. "STYX!"

Arkamı döndüm ve "Benden ne yapmamı bekliyorsun?" diye bağırdım.

Yağmur yüzümden aşağı döküldü ve elimi saçlarımın arasından çektim. Şu anda hiçbir bok için konuşamayacağımı biliyordum,

İmzaladım, "Bunun için Lilah'ın canına okuyacak mısın? Bektan bir gösteri mi? Flame'in Madds'i hapse atacağını ve ona karşı geldiği için döveceğini mi düşünüyorsun?"

Çenemi gerdim. "Hayır, o pislik kendisinden bunu bekleyen herhangi bir kardeşi bile öldürür. Ve bir an bile benim yerime Mae'yi cezalandırmak isteyen bu kulüpteki herhangi bir pisliği öldürmeyeceğimi düşünme." Bir hırıltı

göğsümde çınladı. "Onları öldürürüm, Ky. O lanet olası kesinti hakkında onunla konuşmaya kalkanın dilini koparırım."

Ky'yi işaret ettim. "Ve ikimiz de biliyoruz ki sen Li'ye bir bok yapmayacağım. Sen söyle kardeşim. Şimdi ne bok yiyeceğiz? Çünkü Bella ona yaklaşmamıza izin vermeyecek.

Amcık. Mae, Madds ve Li de ona ulaşmak için Bella'yı yoldan çekmemizi izlemeyecekler."

Ky içini çekti ve sırtını bir ağaca yasladı. "Kurallar böyle Styx. Öldürülmesi gerekiyor. Kulüp kurulduğundan beri hiçbir Hangmen faresinin canı bağışlanmadı. Bu pisliğin gitmesine ilk izin veren biz mi olacağız?" Mizahsız bir kahkaha attı. "Bize gülünecek."

"Siktir, biliyorum!" Sakinleşmeyi başararak imzaladım. "Oradaki kardeşler kan istiyor. Orospularımız öldürmek için bizi ezmek istiyor."

Ky başını salladı. "Yapamayız. Borcun ödenmesi gerekiyor."

Ky'nin karşısındaki ağaca doğru ilerledim ve ona yaslandım. Tek düşünebildiğim Bella'nın Mae, Li ve Madds'i affetmemizle ilgili söyledikleriydi. İş o noktaya gelirse Ky'yi öldürüp öldürmeyeceğimi. Eğer o beni öldürürse.

"Bunu yapar mıydın?" Ky ellerime baktı. "Beni öldürmek zorunda kalsaydın, bunu yapabilir miydin?"

Ky uzaklara, kara ormana baktı. Kardeşinin cevap vereceğini sanmıyordum. Sonra başını salladı. "Hayır. Hayatta olmaz."

Gözlerimi kapadım ve Rider'ı komün katında ikizini boğarak öldürürken izlediğim anı düşündüm. O gün Altında çırpınışını izlerken yüzündeki lanet bakış... Lanet olası kanını öldürürken etrafını saran yüzlerce ceset.

Aman Tanrım.

"Bu orospular bizden ıslak amcıklar yapıyorlar, bunu biliyorsun değil mi?" Ky dedi ve ben gözlerimi açtım. Ky bana bakarken sırtıyordu. Ben de ona sırtınca göğsüm hafifledi.

"Eskiden daha güçlüydük," dedi Ky ve bu sefer gülümsemesini kaybetti. "Kadınlardan önce. Sen ve ben kırılmazdık. Acımasız bir birliktik. Şimdi ... " Omuz silkti.

"Bana Li ile hiç tanışmamış olmayı dilediğini mi söylüyorsun?" İmzaladım.

Ky'nin gözleri kulübesine doğru kaydı ve o lanet gülümsemesi geri geldi. "Hayır. Kahretsin, yapmalıyım. O boktan şeyden sonra Bu gece yaptıkları gibi, yapmalıyım ... ama yapamam. O lanet sürtük benim kriptonitim." Öfkelendi. "O da bunu biliyor. Ve şimdi Grace var." Kardeşi başını salladı. "Lanet olsun, Styx. Asla elde edemeyeceğimizi düşündüğüm şeyi elde ettim. Artık işi berbat etmeyeceğim. Li'deki değişimi en az benim kadar sen de gördün. O mutlu, Prez. Çok mutlu."

Haftalar önce o lanet sonogram odasında Mae'yi düşündüm ve ne demek istediğini anladım. Çünkü Tanrım, o da çok mutluydu. "Ben içeri giriyorum," diye imzaladım ve kendimi ağaçtan aşağı ittim.

"Evet," dedi Ky ve kulübesine doğru döndü.

Tam gözümün önünden kaybolmak üzereyken, "Ky!" dedim.

Geri döndü ve başını öne eğdi. "Senin için gerçekten çok mutluyum kardeşim. Gr-Grace. Onu hak ediyorsun."

Ky'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve başını salladı. "Bana karşı yumuşamayacaksın, değil mi dostum? Sana sarılmamı falan beklemiyorsun değil mi?"

Başımı salladım ve ona parmağımı gösterdim. Ky güldü ve kamarasına doğru yürüdü.

Ön kapıdan içeri girdiğimde her yer sessizdi. Kulüp binasına gidip Mae'yi Rider'dan uzaklaştırmamak için derin nefesler almak zorunda kaldım. Eğer yanına gidersem onu öldürürdüm.

Bardan bir şişe bira aldım ve botlarımı çıkardım. Kanepeye çöktüm ve içkimden bir yudum aldım. Ev çok sessizdi. Alışmıştım

Mae'nin kahkahasını ya da bir yerlerde Dylan'ın şarkılarını söyleyen yumuşak sesini duymak.

Kumandaya uzandım ve televizyonu açtım. Donup kaldım; Beni karşılayan ilk şey, lanet komünün helikopterden görüntüsü oldu. Polisler her yere üşüşmüştü, cesetler hala etrafa saçılmıştı. AK polislere isimsiz bir ihbar olarak bilgi vermişti. Görünüşe göre Şerefsizler sonunda Yeni Zion'u buldular.

Haber kanalının alt kısmındaki ticker'da şunlar yazıyordu "Austin merkezli Kıyamet Günü Tarikatında Toplu İntihar." Hatta

Uzak kamera açılarından, tüm cesetlerin önündeki beyaz tunikli tek puştı görebiliyordum.

Judah. Rider'ın çıplak elleriyle öldürdüğü lanet olası Judah. Siktir!

Başımı arkaya eğdim ve gözlerimi kapattım. Odanın arka tarafından bir nefes sesi duydum. Gözlerimi açtığımda Mae'nin kapıda durduğunu ve televizyondaki sahneleri izlediğini gördüm.

Öne doğru eğildi ve ceset yığınınına baktı. Judah'ın yakın çekimi ekrana geldi ve Mae durdu. "Aman Tanrım . . . " diye fısıldadı eski hayatı olan boktan şovu teknik renklerle gördüğünde. Lanet olası kurt gözleri yaşlarla parıldadı.

Kahretsin. Yorgun görünüyordu. Uzun saçları fırtınadan ıslanmıştı. Mae gözlerini kırptırdı. "O biz olabilirdik. Bu çıkmamış olsaydık biz olacaktık."

Mae kendini o lanet olası trans halinden kurtarır gibi oldu ve bana baktı. Yanaklarının rengi solmuştu ama yüz hatlarını düzeltti ve omurgasını dikleştirdi. Önümde meydan okurcasına dururken neredeyse sırtıtaçaktım. Tıpkı o lanet ahırda olduğu gibi.

Şişeyi elimde daha sıkı kavradım. Ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kızsam mı, gurur mu duysam bilemedim. Ama kesin olan bir şey vardı ki, az önce kapıma bir ton bela getirmişti.

Kardeşlerim bu bok yüzünden bana düşman olabilir.

Mae bana doğru ilerledi. Ne olacağını merak ederek gerilmiştim ki, kalçalarımın üzerine oturarak beni şok etti.

Kendini yere bırakıp alnını benimkine bastırduğında homurdandım. Gözlerimi kapattım ve ellerimi onun minik beline koyabilmek için şişemi yan masaya koydum.

Mae yanağımdan aşağı ve boynum boyunca öpmeye başladı. Sikim sertleşmeye başladığında ona daha sıkı sarıldım. Elleri çıplak göğsümde geziniyordu ve parmaklarımı saçlarına götürdüm,

Ağzını ağızıma yapıştırabilmek için ipleri sıkıca tutuyordum.

Dilimi onunkinin yanına soktuğumda ve derilerimin içindeki sert sikim boyunca amını sürüklediğimde Mae haykırdı. Nefes almaya çalışarak ayrıldı. Yine de onu bırakmadım.

Tam burada kalıyordu.

"Styx," dedi Mae nefes nefese, sonra kucağıma geri çekildi. Kurt gözleri benimkilerle buluştu ve yüzündeki yalvarışı gördüm. "Onu öldüremezsin. Lütfen. Benim için. Öldüremezsin."

Başımı geriye attım, Mae'yi ters çevirip gelecek yıla kadar sikmemek için kendimi zor tuttum. Ağızı tekrar boynuma gitti. Gözlerimi tavana diktim. "Seni becerdim."

Mae boynumdan ayrıldı. Yüzü benimkine bakacak şekilde kendini yukarı kaldırdı. "Biliyorum," dedi usulca. "Ama ... ama bundan pişmanlık duyamam. Kız kardeşimi seviyorum, Styx. O da Lilah ve Maddie kadar mutlu olmayı hak ediyor." Mae parmağını yüzümde gezdirdi. Gözleri sadece bana baktığında takındığı o lanet bakışla doldu ve bu beni neredeyse mahvediyordu. "O da benim seninle olduğum kadar mutlu olmayı hak ediyor."

Mae elimi belinden çekip karnının üzerinde gezdirdi. "Maddie, Lilah ve beni özgürlüğümüz içinde mutlu gördüğünde ne kadar kaybolduğunu gördüm. Sonra onun

nasıl

Rider'la birlikteydi... ve onunla nasıl birlikteydi." O aletten bahsedince burnum alevlendi.

"Onun yanlış yaptığını biliyorum. Ama Bella'ya da katılıyorum. Rider her şeyin yanlış olduğunu anladığından beri bu karmaşadaki rolünü telafi etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadı. Kendi rolünden öte, kardeşinin ve amcasının da rolü var. Bu işi olurlarına bırakmalıyız. Bella'nın kocamın elinden zarar görmesine izin vermeyeceğim. I . . . " Gözlerinde yaşlar birikti. "Onun acısının sebebi olmakla baş edemem. Yeterince acı çekti. Rider yeterince acı çekti. Sadece ... dur."

"M-Mae," diye inledim ve başımı salladım. "Yapamam."

"Yapabilirsin," dedi. "Gerçekten çok basit. Sen sadece onu affet ve yoluna devam et."

Kaşımı kaldırdım ve neredeyse çatlayacaktım. Sessizliğime güldü. O kadar güzeldi ki, gelmiş geçmiş en çekici kaltaktı. Sanki aklımı okumuş gibi dudaklarımı öptü ve "Ben de seni seviyorum" dedi.

Ayıldı. "Styx?" Çenemi oynattım. Mae iç çekti. "Tüm bu kan ve acıdan bıktım. Bella eve döndüğünde bize bir mucize bahşedildi. Komün sona erdi. Artık acı yok. O yüzden Rider'ı affet. O Bella'nın kocası. Onu seviyor. Bırak gitsin. Buldukları mutluluk içinde yaşamalarına izin verin."

Cevap olarak bir şey söylemediğimde, Mae sordu, "Bunu düşünür müsün? Benim için, lütfen?"

Sorusunu yanıtlamak için onu sırtı kanepeye yaslanana kadar döndürdüm. Mae şaşkınlıkla haykırdı, ama sonra kurt gözleri ağırlaştı ve elleri

saçımı. Aşağı uzanarak sikimi derimden çıkardım ve elbisesini düzelttim.

Rider'ı düşünmek istemiyordum. Bu geceyi unutmak istiyordum, nokta. Şu anda sadece sikimi Mae'nin ıslak amına sokmak ve orospuma çığlık attırmak istiyordum.

Ben de öyle yaptım. Tekrar ve tekrar

İki gün sonra . . .

Kiliseye en son ben girdim ve masanın başındaki yerime oturdum. Kardeşlerimi iki gündür görmemiştim. Ben de Düşünecek çok şey var.

Kardeşlerimin her biri bana bakıyordu. Gözlerim Vike'a takıldığında yüzü bomboştu.

İlk defa kalbim küt küt atmaya başladı. Bir kez olsun söylemek üzere olduğum şeyden gerçekten korktuğumu hissettim. Ama lanet olsun, olacak olan buydu. Sonucu ne olursa olsun kabul edecektim.

Ellerimi kaldırdım. "Rider ölmeyecek." Ky bu sözleri yüksek sesle söylediğinde odadaki gerilimin arttığını hissettim. "Benim hakkımda istediğinizi düşünebilirsiniz, umurumda bile değil ama o artık Bella'yla birlikte ve o kaltak aileden biri. Ben aileden değilim. ailemin içine edeceksin." Bir nefes aldım. "O dönek sıçanın uyması gereken şeyler var, yoksa onu ortadan kaldıracam. Ama bugün ölmeyecek." Koltuğumda öne doğru ilerleyerek, kesimi çıkardım ve masanın üzerine çarptım. Her biriyle tanıştım

"Başkanlıktan istifa etmemi istiyorsanız, sadece söyleyin. Burası benim kulübüm, benim hayatım. Ama bu kararı değiştirmeyeceğim. Sadece söyle ve ben de dizginleri Ky'ye vereyim." Cebimden bıçağımı çıkardım ve 'Prez' armamın üzerine tuttum.

Ky'nin başını salladığını gördüm. Ama bu onun kararı değildi. Eğer kardeşler bana olan inançlarını kaybettilerse lanet olası ağızlar ve bunu söyle.

Birisi aniden "Olamaz," dedi. Flame öne doğru oturmuş, bıçağıma bakıyordu. "Onu da öldürmeyeceğim. Maddie'ye zarar vermeyeceğim. Lanet olası başkan sensin. Başkan olarak kalacaksın."

Flame'e başımı salladım. AK koltuğunda arkasına yaslandı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Styx. Sıçanın canı cehenneme. Artık onu düşünmeyeceğim bile. Yolumuza onun gibi bir sürü amcık çıkacak. Öfkemi onlara saklayacağım."

Daha fazla kafa başını salladı. "Sen lanet olası başkan Styx'sin," dedi Tank. "Bu bok yüzünden seni kaybetmeyeceğim. O piç buna değmez. Bizi buraya kadar getirdin. Bizi buraya kadar getirdin. kulübü tehlikeye atmak. Sana katılıyorum."

Bull ve Tanner başlarıyla onayladılar.

"O pisliği tanımıyorum bile," diye söylendi Kovboy. "Burnumdan kıl aldırمام. Ama evet, o kesikteki yama sende kalsın. Göçebelikten buraya senin sayende geldik. Psikopat bir peygamber yüzünden şimdi geri adım atmayacaksın." Hush onaylarcasına çenesini bana doğru salladı.

Benden daha dilsiz olan Smiler arkada oturuyordu. Başını bana doğru eğdi. Benimle asla aynı fikirde olmayacaktı.

Ara.

Viking'in gözleriyle karşılaştım. "O herifin ölmesi gerek. Ama hiçbir şerefsiz seni başkan olarak kaybetmek istemez." Kızıl saçlı omuz silkti. "Onun yüzünü bir daha görmek zorunda kalmadığım sürece, istediğini yap. Ama sen ve o tokmak hiçbir yere gitmiyorsunuz." Gülümsedi. "Ve seni kızdırmayı o kadar çok seviyorum ki aşağı."

"Ve arkanı kolladığımı biliyorsun," diye ekledi Ky. Bıçağı düşürdüm. Ky kardeşlere döndü. "O pisliğin rahat bırakılması konusunda herkes hemfikir mi?"

Bir "Evet" korusu bana doğru geliyordu. Viking ellerini masaya vurdu. "Şimdi şu kesimi geri al Styx ve bu kadar melodramatik olmayı bırak. Kahretsin! Sen, orospuların ve Kovboy'un hippie hisleriyle her zaman açık olması arasında, lanet olası bir vajina büyüteceğim! Ve bu bir utanç verici çünkü benim aletim modern bir mucize. Anakonda kaybedilemeyecek kadar değerli."

AK gözlerini devirdi.

Kovboy Vike'a parmağını çevirdi.

Ve böylece kardeşlerim tekrar yanıma geldiler.

Bıçağımı bir kenara bıraktım, kesiğimi attım ve tokmağı masaya vurdum.

Kilise bitti.

Kapıdan çıkıp koridorda ilerledim. Smiler'ın kapısını çarparak açtım. Şok olmuş bir soluk Giriş. Bella ve Rider yatakta yatıyorlardı, herif çok kötü durumdaydı. Bella ahırdan beri onun yanından ayrılmamıştı. Mae bana, Bella'nın biz onu kaçırmayız diye hiç ayrılmadığını söylemişti.

erkeğine ulaşmak için bir fırsattı. Şimdi bile Bella yataktan atladı ve kendini dövüşmeye hazırladı. Beni alt edebilecekmiş gibi davranarak ne sikim düşündüğünü bilmiyordum. Ama beni etkiledi. Bella çok alıngan bir orospuydu.

Mae'nin onu neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordum. "Ne istiyorsun?" Bella soğuk bir şekilde sordu. Onu görmezden geldim. ve yatağa doğru ilerledi.

Rider'ın yüzü yara bere içindeydi. Her yerinde bandajlar vardı ve gözlerinden biri hâlâ kapalıydı. Diğer de pek iyi değildi ama beni görebiliyordu. Ve ben orada dururken onun endişesini görebiliyordum.

Ellerimi kaldırdım ve "Onunla konuşmam gerek" diye imzaladım.

Bella kaşlarını çattı. "Seni anlamıyorum."

Burun deliklerim hayal kırıklığıyla alevlendi. Rider şişmiş, çatlamış dudaklarını araladı ve "O... benimle konuşması... gerekiyor" diye mırıldanmayı başardı.

Bella kollarını kavuşturarak, "O zaman konuş," dedi.

"Yalnız." Onun bu tavrı karşısında sabrım hızla tükenirken imzaladım.

Rider ona ne söylediğimi anlattı. "Hayır," dedi. Yüzündeki paniği gördüm. Dişlerim sıkıldı.

"Bella?" Mae'nin sesi kapı aralığından geldi. Bella sürtüğümüne baktı. "Ona zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum." Bella bana baktı, yüzümü okumaya çalışıyordu ya da

Lanet olsun. Gözlerimi dikip baktım. "Bella, lütfen. Onları rahat bırak," diye yalvardı Mae.

Bella'nın omuzları çöktü. Rider'a doğru ilerleyerek onu alnından öptü ve yanımdan geçip gitti. Kaltak Yol boyunca gözlerini benden ayırmadı. O an karar verdim ki eğer erkek olsaydı, onu hemen kulübüme alırdım.

Kapı arkasından kapandığında, yatağın yanındaki sandalyeye doğru yürüdüm ve oturdum. Rider yol boyunca beni izledi. Dikkatim göğsündeki haç şeklindeki yara izine kaydı. Hiç pişmanlık hissetmedim.

"Demek olacak olan buydu." Rider ellerimi bir şahin gibi izliyordu. "Mae'nin kız kardeşiyle evli olduğun ve senin aptal kıcını bırakıp gitmesi kaltağımı öldüreceği için ölmeyeceksin." Rider'ın nefes alıp verirken göğsünün inip kalktığını gördüm. Öne doğru eğildim. "Ama lanet olası hayırseverlik burada bitiyor. Mae sadece Bella yakın olursa mutlu olur. Ama Bella'nın yakın olması, senin sıçan kıcının da yakın olması demek." Omuz silktim. "Bu da her hareketini izleyebileceğimiz anlamına geliyor. Ve izleyeceğiz de. Gittiğin her yer izlenecek.

Bizden birinin haberi olmadan bir bok yiyemezsin. Ve eğer kulübe zarar verecek bir şey yapmaya kalkışırsan, artık ikinci bir şansın olmayacak." Rider konuşmak ister gibi görünüyordu ama ben onun lanet konuşmasını duymak istemiyordum.

bahaneler. Başımı salladım ve konuşmaya çalışmaması için onu uyardım. Konuşmadı.

"Mülkün en uzak tarafında, gözlerden uzakta ama seni izleyebileceğimiz kadar yakın bir yerde yaşayacaksın. Ama yüzünü bu kulübün içinde görmek istemiyorum. İçeri sızmaya çalıştığını görmek istemiyorum. Aslında, ben

seni bir daha görmek istemiyorum, nokta. İşte bu yüzden olacak. Hareket edebildiğin anda yolumdan ve MC'mden defolup gideceksin."

Ayağa kalktım. Tam kapının koluna uzanmak üzereydim ki herif kısık sesle, "Eğer geri dönebilseydim Bunu yapmazdım. Ceketimi çevirmezdim. Hayatımın sonuna kadar her gün pişman olacağım."

Hain sesini duyunca, söyledikleri karşısında belim büküldü. Ama cevap vermedim. Mae ve Bella'nın beklediği koridora doğru yürüdüm. Bella beni omuzlayarak geçti ve odaya girdi.

Kapı çarparak kapandı.

Elimi yüzümde gezdirdim.

Deli. Lanet olası. Orospu.

Kafamı kaldırdığımda Mae kocaman bir gülümsemeye karşımdaydı. "Affetme yolunu mu seçtin?" Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. Bu sadece onun içindi. Her zaman Sadece onu becerdiğim için. Ky haklıydı; tam bir ödleğin tekiydim.

Amcık çarpması. Siktiğimin amcığı çarptı.

Mae parmak uçlarında durdu ve ağzını benimkine bastırdı. Ağzının içinde inleyerek onu duvara yasladım ve dolgun dudaklarını dudaklarımla kavradım. Mae inledi, sonra çekildi. Ellerim beline düştü ve bana sertçe baktığını hissettim.

Mae derin bir nefes aldı. "River?" Kalbim lanet olsun Bana ne zaman bu isimle seslense göğsüme çarpıyordu. Çenemi oynattım. "Sanırım zamanı geldi."

Kaşlarımı çattım. Neyin zamanı?

Mae elleriyle sert yanaklarımı kavradı ve dile getirmedığım sorumu yanıtladı. "Tamamen senin olmam için. . . sonunda Bayan River Nash olabilmem için."

Donup kaldım. Kıpırdamadan donup kaldım ve gözlerim kısıldı. "Ne zaman?" Dün olmasını istediğim için havladım.

"Mümkün olan en kısa sürede," dedi ve elimi karnına koydu. "Çocuğumuz doğmadan önce. Burada işler tekrar sakinleştiğinde."

Atıma atlayıp, ilk papazı kaçırmak istedim. bulup bizimle evlenmesi için kulüp binasına sürükleyeceğiz.

Ama bunun yerine müstakbel karımı kulübemize götürmeye ve onu çığlık atana kadar sikmeye karar verdim. Ben de öyle yaptım.

On Dokuzuncu Bölüm

Rider

On gün sonra . . .

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Bella duştan çıkıp yatağa dönmeme yardım ederken sordu.

"Hayır," dedim ve elini tuttum. Bella bana gülümsedi. Elimdeki eline, dördüncü parmağındaki alyansa baktım.

Yanımdaki yatağa sürünerek girdi. Ben yüzümü buruşturdum.

onunla yüzleşmek için döndü. Bella basit altın yüzüğe baktı. "Sahip olduğum en kutsal şey," dedi gülümseyerek. "Yaptığım en iyi şeydi."

Kalbim tekledi. Ciddi olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Son birkaç gün bana beni gerçekten ne kadar sevdiğini göstermişti. Bu benim için çok komikti. Bella Beni hayatını kurtarmakla suçladı, oysa o beni mümkün olan her şekilde kurtarmıştı.

O taş duvarın arkasından benimle konuştuğunda bana hayat verdi.

Kim olduğuma rağmen beni istediğinde bana umut verdi.

Ve ölmem gerekirken benim için Hangmenlerle savaştı.

Geçtiğimiz on gün boyunca yanımdan hiç ayrılmadı. O büyümekten mahrum kaldığım sevgiyle beni yıkamıştı.

yukarı. Çocukken bana verilmesi gereken tüm öpücükleri, gençliğimde aç kaldığım kucaklamaları telafi edeceğini bana defalarca söylemişti.

Ve bunda ciddiydi. Bella her zaman elimi tutardı. Hücredeki günlerimizden beri elimi kendi eliyle tutmuştu. Ve işte hala buradaydı, hala yatakta lanet elimi tutuyordu.

Kapı çalındı ve Smiler her gün yaptığı gibi içeri girdi. Bella doğruldu, tam o sırada küçük sarışın bir kız açık kapıdan yararlanarak Smiler'in bacaklarını itti.

"Grace!" Lilah'ın seslendiğini duydum. "Özür dilerim!" Lilah kapı aralığında belirirken şöyle dedi. "Küçük canavar koşmayı seviyor uzakta." Sesindeki mutluluğu duyunca gülümsedim.

Yüzümde bir çift göz hissettim. Grace yatağımın yanında durmuş bana bakıyordu. Gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı. Beni eğlenerek izleyen Bella'ya baktım. "Merhaba Grace," dedim.

Grace kaşlarını çatarak Lilah'ya döndü. "Anne?" Grace söyledi. "Peygamberin artık cennette olduğunu söylediğini sanıyordum?" Beni işaret ettiğinde midem bulandı. "Ama o burada. Onu tekrar buldum!"

Lilah'nın gözleri utanç dolu bir şokla açıldı ve odanın içine daldı. Grace'in yanına çömeldi. "Hayır, Grace. Rider'ı hatırlamıyor musun? Onun peygamberin kardeşi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Grace kuşkuyla başını salladı. "Ama tıpkı peygambere benziyor."

"Biliyorum. Çünkü o onun ikizi. İkizin ne olduğunu açıkladığımı hatırlıyor musun?"

Grace başını salladı. "Aynı yüzü paylaşan insanlar."

"Bu doğru." Lilah ayağa kalktı. "Çok üzgünüm Rider. Hâlâ kafası çok karışık. Eski hayatından bu hayata geçişi çok zor. Çizgiler bulanıklaşıyor."

"Sorun yok," dedim. Ama içten içe ölüyordum. Lanet bir sakat gibi bu yatakta yattığımdan beri aynaya bile bakmamıştım. Yaralarım yüzünden değildi. Yaralarım yüzünden değildi.

Çünkü adamın bana baktığını görmek istemiyordum.

Gözlerimi her kapattığımda onu görüyordum. Nefes nefese. Yaşamasına izin vermem için yalvarıyordu.

"Bella Teyze! Dışarı gel, sana göstermek istiyorum Bir şey var," dedi Grace ve beni düşüncelerimden kopardı. Bella ayaklarının üzerinde sallandı. Gitmek istediğini görebiliyordum ama beni bırakmak istemiyordu.

"Git," dedim gülümsemeye zorlayarak. "Lütfen." Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Bella anlayışla başını salladı ve Grace'in elini tutup onu dışarı çıkarmasına izin verdi. Gözlerimi kapattım. Üzerinde çalıştım

Nefes alıyordum ama göğsümdeki o lanet olası sürekli ağrı canlanarak ciğerlerimi felç etti.

"İyi misin?" Gözlerimi açtığımda Smiler'ın bana birkaç ağrı kesici uzattığını gördüm. Başımı salladım ve elinden aldım. Smiler bana bir bardak su verdi ve ben de ağrı kesicileri bıraktım.

Bardağı yan sehpanın üzerine koydum, çatlayan kaburgalarımın acısı beni kesince irkildim. "Siktir!" Kendimi tekrar aşağı indirirken tısladım.

Smiler getirdiğı bandajlarla meşgul oldu. Kardeşi, bazı Hangmen'lerin ona bok atmasına rağmen her gün buraya geliyordu. Nedenini bilmiyordum. Kahretsin, hiç bilmiyordum.

ahırdan çıkmama neden yardım ettiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "O kulübeye gitmek istiyorum, dostum, ve buradan çıkmak.

kulüp binası," dedim.

"Yapacaksın. Birkaç gün daha."

"Oraya şimdi gidebilirim," diye karşı çıktım.

Smiler sadece omuz silkti. Öfke damarlarımda kamçlandı. "Artık bu kulüp binasında olmak istemiyorum. Kardeşlerin hepsi

Beni öldürmek istiyorlar. Ve Bella bu lanet odadan hiç çıkmıyor. İçlerinden biri başkanın beni öldürmeme emrine karşı gelirse diye beni bırakmaya asla cesaret edemiyor."

Smiler başıyla onayladı. "Çok iyi bir kaltak bulmuşsun," dedi ve eskiden benim olan tıbbi çantayı kapattı. Smiler bana ben ayrıldıktan sonra geçici doktorluğu devraldığını söylemişti.

Onu başka bir şekilde becerdim.

Tekrar yatağı uzandım. "Bensiz daha iyi olurdu." Başımı salladım. "Benimle nasıl bir hayatı olacak ki? Burada mı? Styx hepinizi tekrar becereceğim korkusuyla mülkten ayrılmama izin vermiyor. Bella'nın kız kardeşleriyle birlikte olmaya ihtiyacı var ama onlardan kilometrelerce uzakta yaşayacağız çünkü o da yüzümü kulübün yakınlarında

görmek istemiyor." Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. "O

ölseydim daha iyi olurdu. Kahretsin dostum, o ahırda ölmek istedim. Bağışlanmak sadece daha fazla zamanım olduğu anlamına geliyor.

yaşadığım tüm bu boktan şeylerle neden oldu." Gözlerimi ovuşturdum. "Artık uyumak istemiyorum çünkü rüyalar geliyor. Ve Bella'yı görmeye dayanamıyorum

Uyanık olduğumda benim yüzümden dışlanmış biri olarak acı çekiyorum." İçimi çektim. "Beni ölüme terk etmeliydi."

Sözlerimi sessizlik karşıladı, ta ki Smiler kapıya doğru ilerleyip "Neye sahip olduğunu bile bilmiyorsun" diyene kadar.

Onu daha iyi görebilmek için dirseklerime yaslandım. Kardeşi çok kızgın görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

Smiler başını salladı. "Sen. Bella. Ne kadar iyi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Kulübü siktir et. Psikopat kardeşini ve kâbuslarını siktir et. Siktir et Grace'in Peygamber olduğunu sanıyordum. Hayatın ve senin için ölebilecek bir kaltağın varken bunun ne önemi var ki? Üzerinde yürüdüğü piç topraklara tapan ateşli bir orospu. Buna sahipken başka bir şey neden umurunda olsun ki?"

Smiler'in sesindeki zehir karşısında irkildim. "Siktir, Smiler," dedim ve şaşkınlığımı yuttum.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Nefes aldığı anda Gözlerini açtı ve sakince, "Onu geri almak için her şeyimi verirdim. Bana Bella'nın sana baktığı gibi bakan bir kaltak. Benimle birlikte olmak için her şeyden vazgeçen. Nasıl bir nimete sahip olduğunu bildiğini sanmıyorum. Evet, berbat bir hayatın oldu. Ama karma Bella'yla sana bunu on katıyla geri veriyor."

Ne diyeceğimi bilemeden Smiler'a baktım.

Bana sırtını döndü. "Bir zamanlar bende de vardı, Rider. Senin şu anda Bella'ya yaptığın gibi onu hafife aldım," dedi. "Ve ne aptalım ki, kollarımda ölene kadar onun benim için ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Onu kurtarmam için bana yalvarıyordu. Ama yapamadım, işi bitmişti. Şimdi bana tekrar bakması için her şeyimi verirdim. Bella'nın sana baktığı gibi. Sadece bir gün daha."

"Smiler," dedim, "bilmiyordum, ben-"

"Artık biliyorsun. Bu yüzden sakın işi berbat etme. Çünkü o zaman kesinlikle o ahırda ölmüş olmak için dua edeceksin. Yalnızken hayat gerçekten boktan. Gerçekten boktan." Smiler odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Ne kadar süre arkasından bakakaldığımı bilmiyordum. Tekrar uzandım ve söylediği her şeyi düşündüm. Son birkaç ayı düşündüm. Aynaya bakmaktan nasıl kaçındığımı düşündüm.

Ben bir korkaktım. Lanet bir korkak. Çünkü yansımamda Judah'ı görmeye dayanamıyordum.

Hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Benimle ilgili her şey bana en çok unutmak istediğim kişiyi hatırlatıyordu.

Kardeşlerin ve karılarının ya da fahişelerinin sesleri bardan geliyordu. Hangmen'de aile günüydü. Kahkaha sesleri ve yüksek sesli tezahüratlar her yeri dolduruyordu. Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için kilitliken bana dokundu.

Gözlerimi kapattım, sadece nefes almaya çalışıyordum ki kapının açılıp kapandığını duydum. Sinirle Gözlerimi açtım, her kimse gitmesini istemeye hazırdım. Sonra donup kaldım.

Mae.

Yatağıma doğru yürümeye başladığında aramızda sessizlik uzadı. Yol boyunca onu izledim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Söylenecek ne vardı ki? Suçluluk ve Ona yaptıklarımı düşündüğümde içimden bir kamyon dolusu utanç aktı. Ona yaşattıklarım... Ona karşı duyduğum o çılgın saplantı.

Mae yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Anne-" diye başladım ama birden elini kaldırarak sözümü kesti.

"Hayır, lütfen bırakın konuşayım," dedi usulca. Başımı salladım. Mae kucağındaki ellerine baktı. "Bana sadece onu sevdiğini söyle." Bu sözler ağzından çıkarken gerildim. Hemen yanıt vermeyince Mae başını kaldırdı. "Onu tüm kalbinle ve ruhunla istediğini bilmem gerek. Onu tamamen sevdiğini bilmem gerek. Sonsuza kadar. Onun senin her şeyin olduğunu ve hep öyle kalacağını bilmem gerek."

Hızla çarpan kalbim vücudumdaki kanı son sürat pompalıyordu. "Evet." Sesim hırıltılı ve kırık çıktı. Boğazımı temizledim, yanaklarımın ısındığını hissettim. "Onu her şeyden çok seviyorum, Mae. Onu ne kadar çok." Doğru kelimeleri bulmak için kafamı yokladım. Hayatım boyunca bütün hissetmek için bekledim. Bunun geleceğini düşünmüştüm.

benim yükselişimle. Onun yerine onunla birlikte geldi. Onun sesini duyduğum andan itibaren ... değiştim." Elimi kaldırdım ve kalbimin üzerine koydum. "Onun için ölürdüm. Onun için her şeyi yaparım. Sana söz veriyorum."

Mae'nin mavi gözleri parıldadı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Söylemediğim bir şey bırakamayarak, "Mae." diye mırıldandım. Utanç içinde başımı salladım. "Sana ne yaptım, sana nasıl davrandım-"

"Artık bunun bir önemi yok," diye araya girdi.

"Öyle," diye karşı çıktım, sonra derin bir nefes aldım. "Ben ... uzun zamandır seni sevdiğimi sanıyordum." Mae bakışlarını kaçırdı. "Ama artık öyle olmadığını biliyorum. Artık Bella'ya sahibim ve aşkın gerçekte ne olduğunu anlıyorum. Ve sana karşı hissettiğim şey bu değildi." Suçluluk ve aşağılanma duygusu damarlarımda dolaşıyordu. "Sen benim arkadaşımydın ve ben onu aptalca bir kenara attım. Ben Nasıl davrandığım konusunda çok utanıyorum. Eğer bunu değiştirebilseydim, eğer geri dönebilseydim, böyle olmazdım. Olmazdım-"

Mae'nin eli yatakta benimkini örtmek için uzandı ve beni durdurdu. Derin nefes aldım, atışımı sakinleştirmeye çalıştım

Sinirler. "Rider. Bitti. Değiştiğini görebiliyorum. Ama bundan da öte, Bella'ya nasıl baktığını görüyorum. Bana hiç öyle bakmamıştın ve bu iyi bir şey. Her şey olması gerektiği gibi. Bunu şimdi görüyorum."

Omuzlarımdaki ağır yük biraz hafiflemeye başladı. Mae dedi ki, "Sadece bana söz ver, ona başka yok." Eli benimkini sıkıca kavradı. "O kadar uzun süre çok mücadele etti ki, Rider. Çok küçük yaşlardan itibaren hepimizle ilgilendi. O bizim en azılı koruyucumuzdu. Ama bu

onu

Yorgun. Çok yoruldu ama bizim yanımızda olmaktan, bizi sevmekten, hiç sahip olmadığımız annemiz olmaktan asla vazgeçmedi."

Göğsüm ağrıyordu. Bella'yı bir çocuk olarak hayal ettim. Beni Hangmen'lerden koruduğu zamanki azminin aynısı. Bu düşünce beni neredeyse yıkıyordu. Mae'nin dudaklarından kırık bir kahkaha döküldü. "O bize anlatırdı bir gün sahip olacağımız hayatı özgürce ve Bizi biz olduğumuz için sevdi, ruhumuz için, görünüşümüz için değil." Mae bir damla gözyaşını sildi. "Ve buna o kadar çok inanıyordu ki, Rider. Sonra öldü, ya da en azından biz öldüğünü düşündük. Gecenin karanlığında, burada, yerleşkede, onun hayatının yasını tutardım. hepimiz için hayal etti, çünkü hepimiz bunu başardık ama o başaramadı. Bella'nın hayatta olduğunu ve hala savaştığını bilmiyordum - hayatta kalmak için savaşıyor, sonra Yeni Zion'a dönüp Kendileri için savaşamayanlar." Mae durakladı ve başını bana doğru eğdi. "Ve o senin için savaştı. Senin hayatın için savaştı... kalbini çalan adam için çok cesurca savaştı." Boğazımdaki yumruyu geri yuttum. "Ama artık onun savaşının sona erme zamanı geldi." Mae nefes aldı. "Artık kalkanını indirmesinin ve sonunda mutlu ... artık onun için barış zamanı."

Gözlerimdeki suyu kırıştırarak başka tarafa baktım. Mae ayağa kalktı. "Bella benim kalbimin tek atışı ve her zaman da öyle kalacak. O bir insanın bulabileceği en büyük hazine."

dedi. "Ve ona değerini gösteren kişi sen olduğun için mutluyum. Çünkü o paha biçilemez biri, Rider. Gerçekten paha biçilemez."

Mae kapıya doğru yürüdü. Tam kapı koluna uzanırken,
"Özür dilerim, Mae. Ne olursa olsun, ben çok

Her şey için çok üzgünüm."

Mae omzunun üzerinden bana baktı. "Bu geçmişte kaldı, Rider. Artık ikimiz de bizim için tasarlanmış geleceğe sahibiz. Gözlerimizi ileriye çevirmenin zamanı geldi, geriye bakmak yok."

Başımı eğerek onayladım. "Çok fazla riske giriyorsun. beni görmek için buraya geliyorsun. Styx seni yakalarsa hiç mutlu olmaz."

Mae omuz silkti. "Bella'yı benim sana ihtiyaç duyduğum kadar sevdiğinden emin olmam gerekiyordu." Mae gülümsedi, saf, neşeli bir gülümseme. "Ve Bella'nın geri dönmesi bana daha omurgalı olmayı öğretti. Bana daha güçlü olmayı öğretti. Bella benim için Kuralları çiğneyen biriyim ama artık bazı kuralların çiğnenmesi gerektiğini görüyorum."

"Öyle," dedim, Bella'nın güzel yüzünü kafamda canlandırarak. Onun mükemmel gözlerini ve ağzını düşününce kaslarımın ısınmaya başladığını hissettim... bana bakışını.

Sadece ben.

Sansürsüz bir aşkla.

"Biliyor musun, Rider?" Mae söyledi. "Bir zamanlar iyi arkadaştık. Belki bir gün yine iyi arkadaş olabileceğimizi hissediyorum."

Mae'nin ağzında tanıdık bir platonik gülümseme belirdi ve ben de "Evet... arkadaşın olmak kulağa hoş geliyor, Mae. Arkadaş. Olmamız gereken tek şey."

Mae odayı terk ederek ağır bir sessizliğe gömüldü. Tavana baktım, az önce olanları tekrar tekrar düşündüm. Gözlerimizi ileriye çevirmenin zamanı geldi, geriye bakmak yok. Mae

Doğru, öyle olduğunu biliyordum. Artık hiçbirimiz için geriye dönüş yoktu.

Gözlerim kapanırken, kendimi onun tavsiyesine uymaya ikna etmeye çalıştım. Geçmişiniz sırtınızda ağır bir yükken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Ama denemek zorundaydım.

Bella için sadece denemek zorundaydım.

Bir süre sonra gözlerimi açtım. Kaslarım yavaş yavaş uyanırken, Hangmen'in ailesi ve arkadaşlarının hala dışarıda eğlendiğini duyarak yatakta kaydım.

İşemem gerektiğini fark ettiğimde inledim. Kırık kaburgalarım tutunarak sendeleyerek banyoya gittim. İşim bittiğinde banyo kapısına doğru geri döndüm ve lavabonun üzerindeki aynada yansımamı gördüm. Ve donup kaldım. I O anda Judah'ın yüzünün bana baktığını gördüğümde donup kaldım, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kısa bir an için her şeyi unutmuştum.

Nabzım boynuma vuruyor ve onun tüm istenmeyen görüntüleri beynime hücum ederken nefesimi tutmak için mücadele ediyordum. Bitkin, vücudum güçsüz, lavaboya yaslandım ve gözlerimi kapadım. Kollarım öfkeyle titriyordu. İçime yerleşiyor. Judah. Lanet olası Judah. Ölüyken bile beni büyüğü altında tutuyordu. Hala içimi kirletiyordu. Hala lanet hayatımı mahvediyor.

Gözlerimi açtım ve aynaya baktım. Kendime bakarken çenem gerildi. Elimi geri çektim ve duvardaki dolaba çarptım. Kapağı menteşelerinden kırarken içindekiler dışarı döküldü. Ben

Kırık kaburgalarımın acısıyla nefes almaya odaklanmışken lavaboda bir şey gördüm.

Siyah saç kesme makinesini elime aldım ve aynaya baktım. Judah ve benim saçlarımız hep uzundu. Her zaman sakallarımız vardı, tıpkı İsa ve havarileri gibi.

Ama İsa gibi olmak istemedim.

Ve ben kesinlikle Yahuda gibi olmak istemedim.

Hiç düşünmeden düğmeye bastım ve makası kafa derime getirdim. Kaburgalarımın çığlık atan acısını görmezden gelerek, vızıldayan bıçakları uzun kahverengi saçlarımın arasından geçirdim.

Yere düşen her saç parçasıyla birlikte ağızımdan boğuk bir çığlık çıkıyordu.

Her yeni kırılan bölümde dişlerimi sıktım ve Judah'ı aklımdan çıkardı. Gülümsemeleri, kahkahaları, sırtımdaki eli. Onun heyecanı, onun mutluluğu ... onun lanet Delilik. Acı içinde ağlayan kurbanlarının yüzleri, delirmiş lanet gözleri ... durmam için pençelerken derimdeki tırnakları ... ölürken cam gibi gözleri ...

Gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü ve son saçımın da lavaboya düşmesini izledim. Sakalıma geçtim ve onu da tıraş ettim. Bıçak çok kısa değildi, bu yüzden hepsini almamıştı. Ama makası bıraktığımda yeni sakalıma baktım.

. . . ve her şeyin yıkıldığını hissetti. Judah gitmişti.

Lanet olası yüzümden gitmişti.

Bacaklarım tutmadı ve yere yığıldım. Ellerim Başıma indi ve avucumun kısa saçla buluştuğunu hissettiğimde tüm acımı haykırdım. Judah'ı istemiştim.

. . . ama sonunda gittiğinde ne kadar büyük bir acı hissedeceğimi bilmiyordum.

Öne doğru kıvrıldım, göğsümdeki dayanılmaz ağrıya rağmen sallanmaya devam ettim. "Rider!" Bella'nın çılgınca seslendiğini duydum. O geldi hızla geçip hemen yanıma düştüm. Kapı aralığında başka biri daha vardı. Yukarı baktım; Rahibe Ruth parçalanmamı izlemek.

"Rider," diye fısıldadı Bella. "Ne yaptın sen?" Dökülen saçlarımı topladı.

"Artık o olamıyordum," dedim. "Aynaya bakıp onu göremiyordum. I . . . O bardaki herkesi göremezdim ve beni onun gibi görmelerini sağlayamazdım. Grace, Lilah. . . " Karıma baktım. "Sana."

Bella başını salladı. "Hayır, Rider. Sen kardeşin değilsin. Kimse öyle düşünmüyor."

Judah'ın son sözleri aklımdan geçti. Kötülük kötülüğü doğurur, Kabil. Ruhumu karartan günah senin içinde de yaşıyor. Biz aynıyız. Aynı yaratılmışız. Aynı doğmuşuz.

"Öyleyiz," dedim. Parmaklarımla bileğimdeki damarları takip ettim. "Aynı kanı paylaşıyoruz." Başımı salladım. "Anne babamızı hiç tanımadık ama amcamıza baksana. Judah'a bak. Ben de onlar gibi aynı kötülükten yaratıldım. Kaderimden kaçamam."

Bella'nın yüzündeki çaresiz ifadeden nefret ediyordum. Onu zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmek istemiyordum. Ama . . . ama . . .

"Benim kötü olduğumu mu düşünüyorsun?"

Başımı kaldırıp kapıda gergin bir şekilde duran Ruth'a baktım. Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Ruth kendini yere bıraktı ve karşıma oturdu. Bella kendini yanıma yasladı ve elimi tuttu. Onun dokunuşundan güç aldım. O benim gücümdü.

"Benim kötü olduğumu mu düşünüyorsun?" Ruth tekrarladi. Bella şaşkın görünüyordu.

"Hayır," dedim, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim kadına bakarak. Uzun eteği ve gömleğiyle, onunla ilk tanıştığım zamankinden farklı görünüyordu. Uzun kahverengi saçları dökülmüştü ve kahverengi gözleri beni dikkatle izliyordu. yakından.

Ruth yutkundu ve gözlerini indirdi. "O zaman sen de benim gibisin."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Anlamıyorum."

Ruth gözlerini yere indirdi. Elleri kucağında kenetlenmişti. "Evlat edinilmiş ağabeyim tarafından götürüldüğümde on üç yaşındaydım. Ailem hiç ortalıkta yoktu, çok meşgullerdi. bir sonraki içkilerini bulmak için. O da beni aldı. Benim için geldi ve bana Tanrı'yı bulduğunu ve kendisine yerine getirmesi için kutsal bir görev verildiğini söyledi."

O devam ederken tamamen donup kaldım.

"Beni Teksas'a götürdü. Yeni evini gördüğümde inanamadım. Onu seven, ona tapan onca insana inanamadım... ama onun evine olan sevgim son." Bella elimi o kadar sıktı ki kesileceğini sandım.

kanımı emdi. "Çünkü bir gece benim için geldi. Benden, yani kız kardeşinden ne istediğini anlamamıştım. Ama kısa sürede öğrendim." Yüzünü buruşturdu. "Beni yatağına götürdü ... ve ... ve ... " Ruth gözlerini sıkarak kapattı.

Başını kaldırdığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "İkizlere hamile olduğumu bilmiyordum. Kardeşim Lance, sağlık görevlileri bana tarama yaptığında bunu benden sakladı. Onlar doğana kadar inzivaya çekildim." O

hıçkırıklara boğuldu. "Doğduktan sonra onları sadece birkaç dakikalığına kucağıma almama izin verildi. O çocukları hiç istememiştim; bana zorla sahip olmuştu. Ama bana bakan kocaman gözlerini gördüğümde anında aşık oldum. Onları o kadar çok istiyordum ki, bunu zar zor açıklayabiliyorum.

Onlar

Benim ... ruhum, kalbim ... onları benden alana kadar."

"Hayır," diye fısıldadı Bella ve eli şiddetle titredi. Benimkini. Nefes almaya çalıştım ama alamadım. Hiç hava gelmiyordu.

"Saatlerce ağladım ve ağladım. Oğullarımın bana geri getirilmesi için çığlık attım. Ama peygamber olan ağabeyim bana oğullarımın -onun oğullarının- onun varisleri olarak yetiştirileceğini söyledi. Onları insanlardan uzakta nasıl yetiştireceği konusunda Tanrı ona talimat vermişti. Çünkü onlar özel."

"Ruth," dedi Bella ve elini uzattı. Bella ona çok ihtiyaç duyduğu teselliği verirken Ruth'un yüzü acıyla buruştu. Ama ben hareket edemiyordum. Şoktan dilim tutulmuştu.

"Çocuklarımı kaybetmeyi asla atlatamadım. Peygamber depresyonum ve inançsızlığımla komünün başına bela olduğumu söyledi ve beni gönderdi. Tanrı'nın planlarına engel olmayayım diye beni oğullarımdan uzağa gönderdi."

"Porto Riko," diye fısıldadı Bella.

Ruth başıyla onayladı. "New Zion'a katılmak üzere ABD'ye geri getirilinceye kadar oradaydım." Ruth bana endişeyle baktı, sonra ayaklarını sürüyerek ilerledi. Yerden saçımdan bir parça aldı. O zaman onun saçıyla benimkinin tamamen aynı kahverengi olduğunu fark ettim. Gözleri de benimkilerle aynı renk ve şekildeydi.

Kendiminkini.

O ... o ...

"Bence Yahuda babası gibiydi ve sen de" -yutkundu- "annen gibisin... " Gözlerime baktı. "Ben."

Bana anlattığı her şeyi anlamaya çalışarak bu kadına baktım. David Amca benim amcam değil, babamdı. Ve evlatlık kız kardeşine, anneme tecavüz etmişti.

"Nasıl evlat olunur bilmiyorum." Dudaklarımdan dökülen ilk şeyin neden bu olduğundan emin değildim. Ama öyleydi.

Ruth içini çekti ve bana sulu bir gülümseme attı. "Nasıl anne olunacağını bilmiyorum."

Nasıl başa çıkacağımı bilemediğimden başımı öne eğdim. Birden boşta kalan elime bir el kondu; sıcak, yumuşak ve ... "Anne," diye fısıldadım, kelimelerimi tıkanmış boğazımdan çıkarmak için mücadele ediyordum. "Benim bir annem var."

"Evet," diye bağırdı Ruth, eli elimde titriyordu. "Ve eğer bana izin verirsen Seni tanımak isterim. I . . . Seni seviyorum, oğlum. Her zaman sevdim. "

Bella Ruth'a doğru eğildi ve onu şakağından öptü. Karım yanıma kıvrıldı, beni hep yakınımnda tuttu, kırılmamı engelledi.

Banyoda yere oturdum, ellerim ve kalbim karım ve annem tarafından dolduruldu. İkisi de iyi kadınlardı. İkisi de saf ruhlu. . .

. ..hepimiz hayatta kalanlarız.

Smiler'ın sözleri zihnimde tekrarlandı ve kardeşimin haklı olduğunu biliyordum. Denemek ve yaşamak zorundaydım. Saf olmayan cehennem hayatımda saf armağanlarla kutsanmışım.

Annemin ve göz kamaştırıcı, cesur eşimin elini sıkarak gözlerimi kapattım. Ve bu kez karanlık çöktüğünde aklıma korkunç görüntüler gelmedi. Bunun yerine göğsümden bir hafiflik yayıldı ve kalbimi bir sıcaklık aydınlattı.

Ve her şeye rağmen gülümsedim.

Gülümsedim ve ailemi yakınımnda tuttum.

. Çünkü kutsanmışım.

Gerçekten kutsanmışım.

Yirminci Bölüm

Bella

Üç gün sonra . . .

Siyah gömleği Rider'ın kollarına geçirdim ve hâlâ yaralı olan gövdesinin üzerine çektim. Artık kendi başına giyinebilirdi ama onu çok fazla zorlayacağından endişeleniyordum. Bakışlarımı kaldırdığımda gözleri çoktan benimkilere dikilmişti. Son birkaç gündür bu şekildeydi. Sanki içinde bir şeyler değişmişti,

Beni el üstünde tutmasını, bana tapmasını, onun yanından asla ayrılmayacağımı kabul etmesini sağlayan bir şey.

Gerçek buydu. Hiçbir yere gitmiyordum.

"İyi misin?" diye sordum. Öne doğru eğilip ağzımı kendi ağzıyla kavradığında nefes alma yetimi kaybettim. Ellerimi yeni kesilmiş saçlarında gezdirirken gözlerimi kapattım.

Kendini geri çekti ve "Evet" diye fısıldadığında gülümsedim.

Ben iyiyim."

"Güzel." Başına bir öpücük kondurdum.

Odadan ihtiyacı olan birkaç şeyi toplamak için harekete geçtim. Bu gün Hangmen'den ayrılışımızı getirdi.

ve yeni evimize yerleşmek. Rider bana Styx'in kararını söylediğinde ağlamıştım. O anda, bastırılmış tüm duygularım bedenimden kaçtı. Tutunmak için kendimi zorladığım tüm gücüm yok oldu.

Hayatta kalacaktı.

Hayatımı sevdiğim kişiyle birlikte yaşayacaktım.

Önemli olan tek şey buydu.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Rahibe Ruth'un içeri girdiğini görünce gülümsedim. Çekingen gözleri hemen oğlunun üzerine dikildi.

Oğlu.

Şimdi bile, sessiz kadının Rider'a yaklaşmasını izlerken, vücudu sinirlerle doluydu, buna inanmakta güçlük çekiyordum. Rider onun bakışlarıyla karşılaştı ve dudaklarına gergin bir gülümseme yayıldı.

İkisi de geçmişleri yüzünden çok kırılmışlardı ama umutsuzca bir gelecek için savaşmaya çalışıyorlardı. Anne ve oğul sonunda yeniden bir araya geldi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Solmakta olan bir çürüğe dokunmak için elini kaldırdı. Hareketin ortasında bocaladı, ama ben devam ederken ve elini Rider'ın teninde nazikçe gezdirirken gururla izledi.

Rider kısa süreli şefkat dokunuşu karşısında yutkundu. "Daha iyi hissediyorum. Buradan ayrıldığım için mutluyum."

Ruth anlayışla başını salladı. Stephen, yanında Solomon ve Samson'la kapıya geldi. Ona sarıldım. Geçtiğimiz birkaç hafta Stephen ve kız kardeşlerim için iyi geçmişti. Her gün konuşmuş ve birbirimize daha da yakınlaşmıştık.

Onun iyi kalpliliğini ve ruhunu Porto Riko'daki günlerimden zaten biliyordum. Ama onun benim babam - kanımdan- olduğunu bilmek, onunla olan bağımlı daha da derinleştirdi. Mae ve Maddie için de aynı şeyin geçerli olduğunu görebiliyordum. Mae, çoğu insana yaptığı gibi, onu kalbine kabul etti. Maddie ise her geçen gün onun yanında daha rahattı.

Onu. Her geçen gün engelleri biraz daha yıkılıyordu.

İkisiyle de çok gurur duydum.

Stephen ve Ruth, Tank'ın yerleşkenin hemen dışında sahip olduğu bir daireye taşınmışlardı. Porto Riko'da sık sık arkadaştan öte olup olmadıklarını merak etmiştim ama öyle olmadıklarından emindim. Ruth'un Stephen'ı bir bakıma sahip olması gereken ağabey olarak gördüğünü düşünüyordum. Stephen onunla ilgilenmiş ve Porto Riko'da çaresizce ihtiyaç duyduğu sevgiyi ona vermişti. Onlar en iyi arkadaşlardı.

Onlar bizim ailemizdi.

Solomon ve Samson yukarıdaki daireyi almışlardı. Garaja. Kulüp binasını sık sık ziyaret ederlerdi, sadece Rider ve beni görmek için değil. Kardeşlerin Hangmen'leri sevdiği izlenimini edindim. En azından yaşam tarzlarını seviyorlardı. Solomon bana, Hangmen'lerin yaşam tarzını Hangmenlerin yaşadıkları yer, muhafız rollerine göre çok büyük bir değişiklik değildi. Hangmenler de kardeşlere oldukça düşkün görünüyordu. Bunu anlayabiliyordum. Solomon ve Samson her zaman güçlü ve iyi adamlar olmuşlardı. Onları sığınmacıların yanına götüren şeyin ne olduğu bana hiç söylenmedi. ama kötü olduğunu anlamıştım. Eski evimiz hakkında her konuştuklarında bunu gözlerinde görebiliyordum.

Onlar da benim gibi bu garip yeni dünyaya ellerinden geldiğince uyum sağlamaya çalışıyorlardı. Yine de onlardan farklı olarak ben henüz gerçekten özgür olduğumuzu fark etmemiştim. Henüz bu kulüp binasının kapısından bile dışarı adım atmamıştım.

"Hazır mısınız?" Solomon Rider'a sordu.

"Evet," dedi Rider. Solomon ve Samson ona yardım ettiler. yatağa ve kapıya doğru. Ne kadar kilo verdiğini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kot pantolonu bacaklarından gevşekçe sarkıyordu ve eskiden üzerine tam oturan gömleği artık bir beden büyüktü.

Kısa saçlarını ve kısa sakalını hâlâ garipsiyordum. Yine de nefes kesici görünüyordu. Uzun ya da kısa saç, sakal ya da değil, yine de inanılmaz derecede yakışıklıydı. Rider yavaşça kapıya doğru yürüdü. Ben de Ruth ve Stephen'la birlikte arkalarından gittim.

Koridorda yürürken, sesler duyabiliyordum. bardan geliyordu. Bu beni sinirlendirdi. Adamların Rider'dan nefret ettiği bir sır değildi. Sadece Smiler onu görmeye gelmişti.

Bu hiç kolay olmayacaktı.

Rider bara girdiğinde ortalık sessizliğe gömüldü. Ruth elini uzattı ve benimkini kavradı. Arkasından giderken omuzlarımı dikleştirdim ve kalbim çatladı. Kardeşlerin her biri Rider'a ters ters bakıyordu. Kelimelere gerek yoktu; sessiz ifadelerini okuyabiliyorduk - hiçbiri Rider'ın hayatta olmasını istemiyordu.

Adamlar yerlerinden kalkarken nefesim kesildi, Kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, yüzlerinde alaycı bir ifade vardı. Rider, hissedeceğini bildiğim yıkımı saklayıp bacaklarını ilerlemeye zorlarken kalbim gururla paramparça oldu.

Kollarını Süleyman ve Şimşon'un destekleyici tutuşlar ve onlarla yüzleşmek için döndü. Haklıydım. Bu

Eski kulübünden gelen tepki onu içten içe öldürüyordu. Gözlerindeki acı çok açıktı.

"Kendim yürüyebilirim." Kocam nefret dolu bakışlar altında sendeleyerek ilerlerken yüzümü başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. bardaki adamlar. O kadar vahşice parçaladıkları gururuna tutunmaya çalıştığını görmeye dayanamazdım. Uzakta.

Ruth'un acı dolu bir nefes çektiğini duydum. Rider acı içinde nefes almak için odanın ortasında durmuştu. I yanına gitmek, ona yardım etmek istedi ama Ruth başını salladı. "Bırak bunu o yapsın," diye neredeyse sessizce fısıldadı. "Bunu kendi başına yapmalı."

Tüm içgüdülerime ters düşüyordu ama haklı olduğunu biliyordum. Kocam başını kaldırdı ve çıkışa doğru yürümeye başladı. Yüzünü öne doğru çevirdi, bir kez bile arkasına bakmadı.

Çünkü yapamazdık. Eğer hayatta kalacaksak, sadece geleceğe bakmalıydık. Tam da bunu yapıyordu, bunu yaparken de sevgimden daha fazlasını çalışıyordu.

Rider kapıya kadar geldi ve dışarı çıktı. Solomon ve Samson onun peşinden gittiler. Ama ben yapamadım. Bunun yerine, hayal kırıklığına uğramış bakışlarımı, zalimce durup onu korkutan tüm adamların üzerinde gezdirdim. Ama umurlarında değildi. Bunu boş ifadelerinden anlayabiliyordum.

Rider'ın tekrar onların gözüne gireceğinden emin değildim. Aralarında çok fazla husumet geçmişti. Artık umurumda değildi. Bu adamların Rider'ın gözünde onun iyiliğine layık. Nasıl olup da

günahlarının kefarecini ödemek için yaptığı her şeyi görmezden geldi.

Bu adamların ona verdiğiinden daha değerliydi. Ve yine de hepsini kabul etti. O adamı sevdim. Onu nefes kesen, ruhumu parçalayan bir yoğunlukla sevdim.

Ruth ilerlemem için kolumdan çekti. Tam gitmek üzereyken kız kardeşlerimin arkada durduğunu gördüm. Barda. Güzel yüzleri çelişkili ve belirsizlikle doluydu. Ama ben onları suçlamadım. Sevdğin adam için yaptığın fedakârlıkları artık biliyordum.

Başımı onlara doğru eğdim. Maddie elini kaldırıp bana zarif bir el salladığında neredeyse gözlerim yaşaracaktı.

Ben de onları sevdim. Onları o kadar çok sevdim ki gitmelerine izin verdim. Onlar artık benim korumama ihtiyaç duyan çocuklar değildi. Ben de hayatıma devam etmeliydim.

"Bella?" Ruth söyledi. Başımı salladım ve iki aracın bizi beklediği dışarıya kadar onu takip ettim.

Ruth, Solomon ve Samson'la birlikte birine bindi. Stephen diğerinin önüne oturdu. Araba kullanabildiğini öğrendiğimde şaşırmıştım, komüne katılmadan önce öğrenmişti. Ben de babamın arkasına tırmandım.

Rider'ın başı koltuk başlığına yaslanmıştı ama hüzünlü gözleri bana bakıyordu. Ani bir duygu gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu. Elini tutmak için uzandım. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Çok, çok gurur duyuyorum."

Rider'ın gözleri kapandı. Hiçbir şey söylemedi. Ben de onu zorlamadım. Onun solmakta olan gücünü kırmak istemedim.

tutunarak. Yanına sokuldum ve başımı omzuna koydum.

Birkaç boş tarlanın yanından geçerken kocama sıkıca sarıldım. Stephen kamyonu küçük ahşap bir kulübenin önünde durdurdu. Kulübede, evimin ihtişamı ve lüksünden eser yoktu.

Mae'ninki ya da Lilah'inki. Maddie ve Flame'inki kadar bile bakımlı görünmüyordu.

Ama yine de heyecanım artıyordu... Burası bizim evimiz olacaktı.

"Özür dilerim." Rider aniden söyledi.

"Neden?" Kaşlarımı indirerek sordum.

"Bu," dedi kulübeyi göstererek. "Darmadağınık. Hak ettiğinden daha az kullanılmış."

Gözlerine baktım ve başımı salladım. "Hayır. Burası bizim. Bizim evimiz olacak. Görünüşün bir önemi yok, unuttun mu?" Rider yüzüme şüpheyile baktı, sonra yüzünde bir sırıtma belirdi.

Kulübeye girdik. Küçüktü ve temizlenmesi gerekiyordu. Ama büyük bir yatak ve bir kanepede vardı. Bana göre burası bir saraydı.

Ruth yatağı hazırladı ve Rider yavaşça yatağa doğru ilerledi. Ben çömelip botlarını çözerken o yatağın kenarına oturdu. Rider her hareketimi izliyordu.

Seni seviyorum, yüzünde okudum.

Ben de seni seviyorum, dedim kendiminkiyle.

Arkamızda bir boğaz temizlendi. "Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakalım," dedi Stephen, hayal kırıklığına uğramış gözlerini eski püskü odanın etrafında.

"Teşekkür ederim," dedim.

Solomon, Samson ve Stephen kulübeden ayrıldılar. Ruth, Rider uzanırken beceriksizce yatağın yanına geldi.

Yorgundu; ben

göz kapaklarının düştüğünü görebiliyordu.

"Kalıp temizliğe yardım etmemi ister misin?" Ruth sordu.

Başımı salladım. "Hayır, bunu yapabilirim. Burası o kadar da büyük değil."

Ruth başıyla onayladı, sonra endişeyle oğluna yaklaştı. Yoldan çekildim, temizlik işleriyle meşgul oldum.

Ruth'un bize getirdiği malzemeler. Ama elimde olmadan anne ve oğul arasındaki yeni ve geçici ilişkiyi boğazım düğümlenerek izledim. Rider annesini izlerken yatağın etrafında dönerek onun yanında durdu.

Ruth elini yatağın kenarında gezdirdi. "Burada iyi olacak mısın?"

"Evet," dedi Rider kısık ve çatlak sesiyle.

Ruth başıyla onayladı. "Belki çoğu gün seni görmeye gelebilirim? Eğer ... eğer bu senin istediğin bir şeyse. İstemiyorsan sorun değil ama-"

"Evet," diye araya girdi Rider. "Ben"-boğazını temizledi-"Seni görmeyi çok isterim."

Ruth'un yüzünde beliren göz kamaştırıcı gülümseme en karanlık gökyüzünü bile aydınlatabilirdi. "Tamam," diye nefes aldı, "o zaman dört gözle bekleyeceğim."

Ruth beceriksizce ayağa kalktı ve Rider'ın alnına tatlı bir öpücük kondurmak için dikkatlice öne eğildi. Rider'ın gözleri bu dokunuşla kapandı.

Kalbim yerinden fırladı.

Ruth veda etti ve kulübeden çıktı, bana gülümseyerek O geçti. Yatağa doğru baktım. Rider'ın gözleri çoktan benimkilere dikilmişti. Odayı geçtim ve elimi onun eline doladım. Yatağın kenarına oturdum ve Rider'ın yumuşak dudaklarını öpmek için eğildim. Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. "Uyu bebeğim," diye fısıldadım. "Uyu."

Rider'ın gözleri kapandı ve birkaç dakika içinde nefesi düzleşti.

O uyurken ben de kulübeyi temizledim ve tam da akşam karanlığı çökmeye başlarken bitirdim. Biraz temiz hava alma ihtiyacıyla nemli geceye adım attım.

Çılgınca büyümüş otların arasında duran bir kütüğün üzerine oturdum ... ve nefes aldım. Nefes aldım, nefes aldım ve Kendime ilk kez yeni gerçekliğimizin içime işlemesine izin verdim.

Özgürdük. Komünün dışındaydık, Hangmen'lerden uzaktaydık ... ve özgürdük.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Ve ağlamak için kendime izin verdim. Ağladım ve tüm kayıp hayatlar, yükler ve acılar için ağladım. Yıllardır içimde kilitli tuttuğum her şeyi ağlayarak alacakaranlık gökyüzüne gönderdim. Tüm gözyaşlarım akana kadar dakikalar ve dakikalar geçti. Yerine hoş bir uyuşukluk geldi.

Yeni bir başlangıcın kıvılcımı.

Eski ahşap kulübeye baktım. Göğsümde umut filizlendi. O bizim evimizdi. Kendimize ait bir evimiz vardı. Geleceğimizi düşünürken derin bir nefes aldım. Hiçbir fikrim yoktu

ne getireceğini. Buraya geldiğimizden beri ilk kez, bu dış dünyada nasıl yaşayacağımı merak ettim.

Kardeş Stephen Porto Riko'da bana o kadar çok şey anlatmıştı ki, yeni binalar, insanlar ve şeylerle karşılaştığımda kendimi garip bir tanıma ve belirsizlik karışımı hissederken buldum. Bizim insanlarımız tarafından dışlanan aletler. Bazı insanların giydiği kıyafetler bile kafamı karıştırıyordu.

Ama bunun beni korkutmasına izin vermedim. Buraya kadar hayatta kalabildiysem, bu yeni dünyanın yaşam tarzına gözümü dört açarak girmeye kararlıyım. Artık geri çekilmeyecektim.

Başımı arkaya eğdim ve yıldızların parlamaya başladığını görünce gülümsedim. Birden yaklaşan bir aracın sesini duydum. Işıklar yavaşça kulübeye doğru geliyordu.

Kim olabileceğini merak ederek gerildim. Araç durdu ve kız kardeşlerim indi.

Üçünü de.

Lil' Ash sürücü koltuğuna oturdu. Bana küçük, utangaç bir el salladı. Ben de el salladım. Kütükten kalkamayacak kadar yorgun olan kız kardeşlerim ellerinde tabaklarla bana doğru gelirken gülümsedim. İlk konuşan Lilah oldu. "Sana yiyecek getirdik. Yeni evin için."

"Teşekkür ederim," dedim ve ayağa kalktım. Tabağı Lilah'nın elinden aldım ve kapının yanına koydum. "Rider uyuyor," diye açıkladım.

"Oturalım mı?" Mae kütüğü işaret ederek sordu.

Başımı salladım ve tekrar oturdum. Lilah yanıma oturdu. Maddie ve Mae karşımızdaki yere yerleştiler. Ben de onları izledim.

Maddie etrafımıza baktı, gözlerinde bir hü­zün filizleniyordu.

"Üzölme," dedim en küçük kız kardeşime. Maddie nemli kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Bizden bu kadar uzakta olmanız hoşuma gitmiyor." O yanağını sildi. "Burada tek başına yaşamak zorunda kalmandan, toplantılara gelememenden hoşlanmıyorum. Kutlamalarımıza. Evlerimize."

Sesindeki acıyla midem bulandı. Öne doğru uzanıp elini tuttum. "Maddie ... bu şekilde olmak zorunda. Ve benim için sorun yok. O yaşıyor. Benim için önemli olan tek şey bu. Bu ev ya da mesafe değil. Ama kalbimin bir başka yıkıcı kayıpla kırılmaması.

"Ve bu senin sayende." Maddie'nin elini bırakarak arkama yaslandım. "Hepinize doğru dürüst teşekkür etme fırsatım olmadı. Ama o ahırda yanımda durmanızın benim için ne anlama geldiğini asla bilemeyeceksiniz." Hıçkırıklara boğuldum. "Onu elleri kolları bağlı, parçalanmış bir halde gördüğümde, bir daha asla nefes alamayacağımdan korktum." Bulanık görüşümle göz kırptım. "Ama sonra hepiniz yanımda durdunuz. Dayanışma içinde yanımda durdunuz."

Mae kıpırdandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Her zaman," diye fısıldadı. "Her zaman böyle olacağız."

Lilah elini omzuma doğru kaydır­dı ve başını salladı. Maddie öne doğru eğildi ve elini Mae'ninkinin üzerine koydu. Kız kardeşlerimin dokunuşunu hissettim ve bu anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Daha önce imkansız gibi gelen bu an. Şimdi çok gerçek ve çok doğru.

Hoş geldin.

Gözlerimi açtım. "Biz hep böyleydik, değil mi? Dördümüz dünyaya karşı?" Küçük bir kahkaha attım. "Her şeye rağmen, asla sarsılamayacak bir aşkımız vardı. Kimsenin bozamayacağı bir bağ."

"Şimdi bile değil," dedi Mae ve gülümsedi. "O ahırda bile. Seni asla yalnız bırakmazdık. Sen bizim kız kardeşimizsin. Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğiz."

"Ve asla anlamayacaklar," dedi Lilah usulca. I kız kardeşime döndü. "Buradaki erkekler - kocalarımız da dahil

-Onu neden kurtardığınızı asla tam olarak anlayamayacaklar. Ama biz anlıyoruz." Sustum. Lilah kulübenin kapalı kapısına baktı. "Ahırda söylediğin şey hakkında çok düşündüm. Ve bu doğru. Biz her zaman birbirimize sahiptik. Onun kimsesi yoktu." Gözleri parıldadı. "Hayatınız boyunca yalnız olduğunuzu düşünün, yanınızda sadece Yahuda gibi bir kardeşiniz olduğunu. Rider, Yahuda'nın yozlaşmış olduğunu bile bilmezdi. karşılaştıracak kimse yok."

Mae üzüntüyle iç çekti. "Bella, onu tekrar içeri alacaklarını hiç sanmıyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Ve bu sorun değil. Çünkü o bana sahip.

Ruth, Stephen, Samson ve Solomon var."

"Ve biz," dedi Maddie yanakları kızararak. "Biz de onun yanındayız. Hepimiz o hayatın nasıl bir şey olduğunu anlıyoruz. Ve suçu onun ayaklarına atmıyoruz."

Başımı salladım, minnettarlıktan cevap veremeyecek kadar kendimden geçmiştim. Kendimi toparladığımda fısıldadım: "Sizi seviyorum. Hepinizi çok seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz," dedi Mae.

Son birkaç haftanın yorgunluğunun beni ele geçirmeye başladığını hissettim. Lilah eliyle yüzümü okşadı. "Çok yorulmuşsun."

"Evet," diye iç geçirdim. "Çok, çok yorgunum."

Ayağa kalktık. Maddie'nin kolları hemen belime dolandı, yanağı göğsüme yaslandı. "Artık savaşmak zorunda değilsin," diye fısıldadı, yumuşak sesi sinirlerime merhem oldu. "Hepimiz güvendeyiz. Rider da güvende. Artık savaşmak zorunda değilsin." Başını kaldırdı ve yeşil gözleri bakışları benimkilere düştü. "Artık yaşayabilirsin Bella. Hepimiz mutluyuz. Sen de mutlusun. Artık senin için savaşmak yok."

Ağlarken yüzüm buruştu, sözlerinin etkisiyle omuzlarım çöktü. Lilah ve Mae'nin kolları Bu sefer de beni rahatlatan, kurtaran, koruyan onlardı.

"Tek istediğim buydu," diyebildim. "Bu an, şu an... hepimiz özgürüz. Uzun zamandır bizim için hayal ettiğim tek şey buydu."

"Ve sende. Bizim için aldın," dedi Mae. Kız kardeşlerim Beni dakikalarca sımsıkı kucakladılar. Gözyaşlarım dindiğinde ve gece durulduğunda başımı kaldırdım.

Teker teker yanağımı öptüler ve uzaklaştılar. Ama Lilah gitmeden önce şöyle dedi: "Mutlu ol kardeşim. Bu hepimize verilmiş bir armağan."

"Yapacağım . . . " dedim. "Yapacağım."

Lilah gülümsedi. Ve çok güzeldi.

Onlar uzaklaşırken, "Bir ara gelip beni görecek misin?" diye sordum.

Mae omzunun üzerinden baktı. "Her gün burada olacağız Bella. Her gün."

Teşekkür etmek için ellerimle kalbimi kapattım. Ben Avucumun altında şiştiğini hissetmediğime şaşırdım. Getirdikleri yiyecekleri alarak kulübeye geri döndüm. Köşedeki küçük lamba evdeki tek ışıktı. Bakışlarımı üç küçük odanın üzerinde gezdirdim ... ve gülümsedim. Her yer temizdi. Bizim evimizdi. . . Evimizdi.

Bulaşıkları tezgâha koydum ve yatağa gittim. Rider'ın üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. Teni sıcaktan parlıyordu. Çok sıcakladığında giysilerini çıkarmış olmalıydı.

Elbisemi çıkardım ve yatağa tırmandım. Hala Sırtımın altında yumuşak bir yatak hissetmek garipti. Ama bu alışmaya başladığım bir lükstü. Özellikle de Rider ile yanımda uyuyor.

Kocamla yüzleşmek için yuvarlandığımda, uykulu gözleri kırpışarak açıldı. Üst dudağı bir gülümsemeye dönüştü. "Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı ve bir elini belime koyarak beni göğsüne yaklaştırdı.

Kalbimde yeni bir hafiflik ve ruhumda bir özgürlükle ilerledim. "Ben de seni seviyorum, Rider. Seni seviyorum "

Birbirimizin kollarında uyuyakaldık.

Sonunda barış içindeyiz, artık kazanılacak savaş yok. Aşkta mutluyuz.

Ne kadar özgürleştirici bir aşk.

Sonsöz

Rider

İki hafta sonra . . .

Dışarıdan gelen tekerlek sesleri beni koltuktan zıplattı. Kaburgalarım hâlâ ağrıyordu ama her geçen gün daha iyi oluyorlardı. Bella yanımdan kalktı.

"Kim o?" diye sordu korkmuş bir yüz ifadesiyle.

Kapıya doğru yürüdüm ve anahtar deliğinden baktım. Smiler'in genç kuzeni ve Hangmen adayı Slash verandada gergin bir şekilde sallanıyordu. Kapıyı ben açtım. "Rider," dedi aceleyle. "Yardıma ihtiyacımız var. Bu Smiler, dostum. Yaralanmış."

Hızla harekete geçtim ve ayakkabılarımı olabildiğince çabuk giydim. Bella da arkamda aynı şeyi yapıyordu. Gözünün önünden ayrılmama asla izin vermedi.

Kamyona bindiğimiz anda Slash toprak yoldan kulüp binasına doğru yola çıktı. "Ne oldu böyle?" diye sordum.

"Aptal herif, yerleşkenin hemen dışında bisikletinden indi."

"Ne?" İnanamayarak sordum. Smiler tanıdığım en iyi binicilerden biriydi.

"Biliyorum! Kim bilir ona ne oldu," dedi Slash. Sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

Smiler gördüğüm tek kardeşimdi. Beni şaşırtmıştı. Geçen hafta elinde altı paket birayla geldiğinde beni deli etti. Bütün gece dışarıda oturduk. Ağır konulara girmedik, ama lanet olsun, iyi hissettirdi

Konuşacak biri... Herkes gibi benden vazgeçmemiş biri.

Benden aldığından daha fazlasını ona borçluydum.

Slash'e "Hiç tıbbi malzemem yok," dedim. "Smiler onları odasında saklıyor. Eskiden senin olduklarını söyledi.

Her neyse."

"Ne demek istiyor?" Bella sordu.

Başımı öne eğdim. "Eskiden bir şifacıydım sanırım.

Mera'da bana tıp öğretildi. Hangmen'lerle birlikte yaşarken, onların doktoru sayılırdım. Resmi olarak değil ama daha hafif şeylerle başa çıkabilirdim. Bu hayatta -onların hayatında- çok sık olan şeyler," diye düzelttim kendimi.

Bella'nın mavi gözleri yeni bir gururla parlıyordu. "Sen bir şifacı mısın? Neden bana hiç söylemedin?"

Utançla omuz silktim. "Geçmişimde vardı bebeğim.

Sadece artık onu hayatım olarak görmüyorum." Bella ellerini benimkilerin arasından geçirdi. Her zaman arkamı kollardı.

Slash kulüp binasına yanaştı. Dondum kaldım.

"Oraya giremem, Slash." Çocuk endişeyle yutkundu.

"Kardeşler çağrıldığımı biliyor mu? Prez'in haberi var mı? Biliyor musun? Beni burada görürse çılgına döner. Emirleri açıktı, uzak durmam gerekiyordu."

"Gelip seni almamı söyledi," dedi Slash.

"Rider," dedi Bella kuşkuyla. Yüzündeki endişeyi ve yumuşak sesini görebiliyordum. İçeri girmemi istemiyordu.

Bull kamyonun kapısında belirdi ve kapıyı çekerek açtı. "Sana ihtiyaç var," dedi soğuk bir sesle. "Defol git buradan. Başını aşağıda tut ve senden istenmeyen hiçbir şeyi yapma."

Derin bir nefes aldım, sonra onu takip ettim. İri yapılı Samoalı kendini kaybetmeye hazır görünüyordu.

Bara doğru hızla ilerledim. İçerideki kardeşlerin sert bakışlarını hissettim ama gözlerimi ileri diktim. Koridordan Smiler'in odasına doğru koşarken kalbim göğsüme çarpıyordu. Kapıdan içeri daldım ve onu yatakta gördüm. Biri onu derisinden soymuştu ve sağ tarafı yırtılmıştı. "Kahretsin," dedim yanına yürürken. Onun gözleriyle karşılaştım. "Ne oldu lan?"

Acı içinde tısladı. "Aquaplaned."

Smiler'a kaşlarımı çattım, çünkü onu tanıdığım binici suda kızaklamazdı.

"Onu iyileştirmen gerek. Onu hemen iyileştirmelisin ki seni buradan çıkarabilelim," dedi Bull. Bella kapının girişinde duruyordu, her zaman yakındaydı.

Bull bana yaklaştı. Kendim yapmazsam beni harekete geçireceğini biliyordum. Sağlık çantama koştum. hala Smiler'ın şifonyerindeydi. Otomatik pilota güvenerek işe koyuldum, yılların deneyimi kontrolü ele aldı. Smiler'ın kesiklerini onarırken ve yarılan derisini dikerken, içimde bir şeyler tıklamaya başladı.

Eskiden bu boku yapmayı severdim. Bu işte iyiydim. Kendimmişim gibi hissederdim.

Odaya biri girdi. Kafamı kaldırdım ve Styx'in kapıyı kapattığını gördüm. Onu iki haftadır görmemiştim. Gözlerime baktığında donakaldım.

Yüzünde bana her baktığında olduğu gibi aynı ölümcül bakış vardı. "Başka kimse olmadığı için buradasın," diye imzaladı. Dişlerini birbirine geçirdi ve boynundaki kaslar gerildi. Beni bu kulüpte görmek onu öldürüyordu.

Anlamıştım.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Bugünden sonra aynı kurallar

Uygula. Kabininize geri dönün ve bir daha geri dönmeyin. Bu kulüp binasında sadece iki dakika hayatta kalabilirsiniz, eğer sinsice geri dönmeyi düşünürsen. Beni anlıyor musun? Onu tamir et, sonra da siktir git."

Başımı salladım ve Smiler üzerindeki çalışmalarına devam ettim. Styx birkaç dakika sonra ortadan kayboldu. Bella kapının hemen dışında duruyordu. Ama hâlâ yakınımda duruyordu.

Otuz dakika sonra Smiler'ı elimden geldiğince iyileştirmiştim. Diğer herkes bardaydı. "İşte," dedim, tıbbi çantayı şifonyerin üzerine geri koyarken. "Şimdilik bu kadar yeter."

"Teşekkürler," dedi Smiler.

"Yarın senin için yeniden giydirecek birini bulmak isteyebilirsin."

Smiler başını salladı. "Hayır, geri gelebilirsin."

"Smiler. Böyle bir şey olmayacak. Zorlama," diye uyardım ama gözlerini kapatarak beni engelledi.

"Uyumam lazım. Düştüğüm için yara bere içindeyim." Gözlerimi kıstım, hâlâ nasıl olup da Onun gibi yetenekli biri suda kaymıştı. Tam kapıdan çıkmak için döndüğümde arkama baktım ve Smiler'ın beni izlediğini gördüm. Sırıttı ve göz kırptı.

O zaman anladım... piç kurusu dalışa geçti. Başımı salladım, bunun doğru olduğuna inanmıyordum, sırf beni tekrar işin içine sokmak için böyle aptalca bir numara yapabileceğine. Ama Smiler'ın sırtışı bir sırtışa dönüştüğünde, yüzündeki onayı gördüm.

Vardı.

Az önce söyledikleriyle başa çıkmaya çalışırken boğazımı temizledim. Ama Smiler'ın ağrı kesici ilaçları tekmeliyor. Kardeşi saniyeler içinde horlamaya başladı.

Sersemlemiş bir halde bara doğru ilerledim. Bella yanımda. Bella köşede oturan kız kardeşlerine el salladı. Bazı kardeşler yerlerinden kalktı, sanki bana saldırmak istediler. Bella gerildi.

Gitmek için döndüm ama biri yolumu kesti. Onun Ky olduğunu fark ettiğimde nabzım korkuyla hızlandı.

Dışarıda

En çok benden nefret ediyordu ve bu bile başlı başına bir başarıydı. Yaklaştığımda bunu yüzünde görebiliyordum. Bana baktı.

"Bella, git kız kardeşlerinle konuş," diye emretti hiç de boktan olmayan bir ses tonuyla.

Bella bana daha sıkı sarıldı. Ky'nin gözleri öfkeyle parladı. Bella'ya dönerek, "Devam et bebeğim. Ben iyi olacağım." Bella

Tereddüt ettim ama başımı salladım ve o da dediğimi yaptı.

Ky boğazımı parçalamaya bir adım kalmış gibi beni izledi, sonra kimsenin dinlemediğinden emin olmak için bara bakarak, "Cult Cunt'ta birlikte çalıştığın Klan ahmakları. Yaptığın sözleşmeler hakkında bilgiye ihtiyacım var. Bana ne sattıklarını söyleyeceksin."

Hemen cevap vermedim. Ky bir adım daha yaklaştı, yüzü hayır demem için bana meydan okuyordu. "Tamam," dedim.

Ky bu kesiğin içine uzandı ve bir not defteri ile kalem çıkardı. Onları göğsüme çarptı. "Buna şimdi ihtiyacım olacak."

Yanımdaki masaya yaslandım ve hatırlamaya çalıştım. Anlaştığımız her şeyi, yaptığımız tüm anlaşmaları ve sorumluların isimlerini. Ky beni hiç yalnız bırakmadı, üstüme titriyordu.

Etrafımdakilerin bana yaklaştığını hissettim. Yukarı baktığımda, Viking, Flame ve AK Ky'nin yanındaydı. Onlar da en az Başkan Yardımcısı kadar beni öldürmek istiyor gibi görünüyorlardı.

"Bu sidikli ne istiyor?" Viking homurdandı. "Bana biraz istihbarat getiriyor. Sonra da o pisliğin kafa derisini yüzmeden önce gözümün önünden kaybol." "Ne hakkında istihbarat?" AK soğuk bir şekilde sordu.

Ky iç çekti. "Styx'le henüz konuşmadım -biliyorsun, yaklaşan düğün ve tüm o saçmalıklar zamanını meşgul ediyor. Ama gidip Phebe'yi getireceğim. Yapılması gereken bu. O kaltağın yaptığı onca şeyden sonra onu o dazlaklarla acı çekmesi için bırakmayacağım."

"Biri dazlaklardan mı bahsetti?" Kovboy ve Hush da gruba katıldı.

Daha hızlı yazdım. Bu adamlardan biri Styx'e karşı gelmeye karar vermeden önce eve gitmek istiyordum. Bu kulüp binasında olmak şeytanın ta kendisiyle birlikte olmak gibiydi. Şimdi

Bella'ya sahip olsaydım, kendimi bir daha asla ölüm riskine atmazdım.

"Li, kız kardeşi dönene kadar rahat etmeyecek. Bu yüzden onu geri getireceğim ve Styx birkaç ay içinde evlenmeden önce bu iş bitmiş olmalı. Çabucak girip çıkacağız. Bundan sonra her şey mutlu lanet aileler için."

"Kim gidiyor?" diye sordu

Kovboy. "Ben," dedi Ky ve omuz silkti.

Hush, "Çocuğuna daha yeni kavuştun," dedi.

Ky yine omuz silkti. AK bir adım öne çıktı. "Hayır. Sen burada kaltağın ve küçük çocuğunla kalacaksın. Ben giderim."

Ky gözlerini AK'ye dikti. "Bunu neden yapmak istiyorsun ki?"

AK omuz silkti. "Ben gidiyorum. Bilmen gereken tek şey bu." "Peki," dedi Viking arkadaşının yanına yaklaşarak.

"Eğer kardeşim

AK giderse, ben de giderim. Klan'la oynamayı seviyorum. Her zaman iyi vakit geçirmeyi vaat ediyor."

"O zaman ben de giderim," diye homurdandı Alev ve psikopat üçlü aşılmaz bir birlik olarak ayağa kalktı.

Kovboy elindeki Jack'i kullandığım masaya vurdu ve Hush'a döndü. "Bu beyaz güç eyleminden bir parça mı istiyorsun, dostum? Bu senin doğuştan hakkın olmalı ya da

"Bu piçleri dışarı çıkarmak için bir şeyler yapmalıyız."

Hush gülümsedi ve mavi gözleri heyecanla parladı.
"WASPy soyunu kirletmeye her zaman hazırım."

Kovboy heyecanla ıslık çaldı. "O zaman Louisiana birliği içeride."

"Vali Ayers ve Landry'yi kızdıracak. Ama onlar zaten bunu hak etmişlerdi. Bize o kadar çok kazık attılar ki, artık buna izin veremeyiz," dedi AK.

Bütün kardeşler başlarını sallayarak onayladılar.

Başkan Yardımcısı "İçeri girmek istediğinize emin misiniz?" diye sordu. Hepsi

tekrar başını salladı. Ky tekrar bana döndü. "Bu istihbaratı ne kadar erken verirsen o kadar iyi olur." Bildiklerimin geri kalanını yazdım ve Ky'ye uzattım. "Bu bir bok ifade etmiyor," diye tükürdü. "Şimdi o kulübeye geri dön ve gözümün önünden çekil. Seni kafandan bıçaklamamak için kendimi tutma yeteneğim hızla azalıyor."

Ky'nin tavrı beni yavaş yavaş sinirlendirmeye başladı. Fokur fokur kaynadıklarını anladım. Ama bir yere kadar dayanabilirdim. Bir el koluma bastırdı. "Rider?" Bella diğer adamlara endişeyle bakarak usulca söyledi. "Eve gitmek istiyorum."

Hiçbir şey söylemeden elini tuttum. Ayrılırken kardeşlerin beni izlediğini hissettim. Bir kez olsun umursamadım. Bella yanımdayken olmazdı. O beni sakinleştirdi.

Kapıdan çıktık ve kulübün duvarında uzun zaman önce beni ilk karşılayan boyalı Hades yamasının yanından geçtik ve derin bir iç çektim. Aradan geçen beş yıl içinde çok şey olmuştu. Bazıları iyi, çoğu kötü. Ama ben şimdi burada. Hades'in ruhsuz gözlerine bakardım ve

karanlık ve g nahtan başka bir şey hissetmiyordum. Şimdi, onun  eytani yüzüne baktığımda tek gördüğüm şey  zg rle mekti.

 zg rl k.

Hayatta
kalmak.

Sevgiler.

Bella elimi sıktı ve o buz mavisi gözleriyle bana baktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Yanaklarını avuçlarımın içine aldım. "Hadi eve gidelim."

Saatler sonra, nefes almaya çalışırken Bella'nın başını göğsüme yaslamı tım. Yerde yatarken vücutlarımız terden kayganla mı tı, yatağa bile ula amamı tık. Döşeme tahtaları sırtımın altında rahatsız ediciydi.

Bu pek umurumda değildi.

Elimi Bella'nın saçlarında gezdirdim. Bella i  çekti ve dirse inin üzerinde doğruldu. Avuç içini k t saçlarımın üzerinde gezdirirken gülümsedi. "Eğer bunu yapmazsan beni kızartacaksın.

 unu yapmayı kes," diye  aka yaptım.

Yaramazca gülümseyerek parmaklarını kısa sakalımın üzerinde gezdirdi. " kisinin de verdiği hissi seviyorum," dedi nefes nefese. Beni öptü, sadece öpmek için geri çekildi. bedenini göğsüme bıraktı. "Yata a ulaşmaya  alı malısınız," dedi ama sesindeki isteksiz gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Yakında," diye mırıldandım. "Yakında."

Bella başını yana e di ve yüzü sevgiyle aydınlandı.

"Bella?"

"Evet?"

"Mutlu musun? Yaşadığın ve hala yaşamakta olduğumuz her şey senin için buna değer mi?" İçimi çektim. "Seni daha iyi bir hayattan mahrum ediyor olsaydım buna katlanamazdım."

Bella'nın ifadesi ciddileşti ve elime uzandı. Sol elim, evlilik yüzüğüm hâlâ parmağımdaydı - onu hiç çıkarmamıştım.

Bella yüzüğü ağzına götürdü ve altın şeridi öptü. Başparmağını yüzüğün üzerinde gezdirirken gülümsedi. Lanet olası kalbimi çalmıştı. "Bayan Bella Carter," dedi ve ben donakaldım.

Soyadını söylerken gözleri benimkilerle buluştu. İstedim ki Ondan, temsil ettiği her şeyden nefret ediyordu ... ama yüzündeki gurur bunu imkansız kılıyordu.

Bayan Bella Carter.

Yutkundum. "Evliliğimizin yasal olmadığını biliyorsun Bella. Tarikat'ta evlendik. Bu gerçek bile değil."

Bella elimi daha sıkı kavradı. "Bu gerçek," diye karşı çıktı. "Evliliğimiz gerçek. Ben buna inanıyorum, biz bunu yaşıyoruz." Yüzüğe tekrar baktı. "Ve eğer bu benim için yeterli bir yemin değilse Bunu bil. Seni sevmek benim ebedi hakkım. Ve bu hakkım için güneş batana kadar savaşıcağım."

"Bella," diye seslendim.

"Bu doğru, Rider. Mutluyum ve seninim. Bu benim rüyam." Onu bir gülümsemeyle ödüllendirdiğimde Bella'nın nefesi kesildi.

Çünkü bu doğrudu. O benimdi.

O benim lanet karımdı.

Bella'yı göğsüme yaslanması için yönlendirdim ve gözlerimi kapattım. Bu anın değerini biliyordum. Her bir anın nefes aldığım saniye. Birçok kişi ölmüşken ben hayatta kalmıştım. Ve kazanacağımı hiç düşünmediğim bir aşkı vardı.

Önümüzdeki günlerin neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kulüpte işlerin nasıl gideceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama o anda, sadece kollarımdaki güzel kadını hissetmeme izin verdim. Kalbimi taştan bir duvarı aşarak kazanan kadını. Benim için rakipsiz bir aşkla savaşıyan kadını. . . .ve korumak için ölebileceğim biri.

Sadece o ana odaklandım, geçmişin akıp gitmesine izin verdim.

uzakta. Çünkü sadece bu önemliydi. Din yok, görev yok, kulüp yok. Sadece biz. Sadece o.

Kollarımdaki kadın.

Kalbim.

Ruhum . . .

. . . benim en derin kurtuluşum.

Son

LANETLENECEK MEKÂN

Hades Hangmen #5

AK ve Phebe'nin Hikayesi Çok Yakında!

Hades Hangmen Serisi

It Ain't Me, Babe (Hades Hangmen #1)
Heart Recaptured (Hades Hangmen #2)
Souls Unfractured (Hades Hangmen #3)
Deep Redemption (Hades Hangmen #4)

Yaklaşan Hades Hangmen Romanlar

Lanetlenebilir Zarafet (Hades Hangmen
#5) Crux Untamed (Hades Hangmen #6)
Karanlık Kucakladı (Hades Hangmen #7)
Ve çok daha fazlası...

Çalma Listesi

Sessizliğin Sesi-Disturbed
Same Old Same Old-The Civil Wars
Murder Song (5,4,3,2,1)-Aurora
I Got You-The White Buffalo
Kışın İlk Işıkları-Miranda Lee Richards Kendini
Kurtar-Claire De Lune
Darkness-Bobby Bazini Rise
Up-Andra Day
Yukarı Gidiyoruz-Işıklar
Dearly Departed (feat. Esme Patterson)-Shakey Graves
Burden-Foy Vance
House of Mercy-Sarah Jarosz
River-Leon Bridges
One More Chance-Ira Wolf
Heaven's Gate-Dawn Landes
Devil May Care-Half Moon Run
Warpath-Conner Woungblood
Yaradaki Tuz-Delta Ruhu
Gethsemane-Dry the River Devil
We Know-Lily & Madeleine
My Love Took Me Down to the River to Silence Me-Little
Green Cars
Ateşleri Takip Ettim-Matthew ve Atlas
Daha Uzun Koşacağım-Peter Bradley
Adams

Come on Home-Pharis & Jason Romero
Demon Host-Timber Timbre
Hades Pleads-Parker Millsap
Ruhun Şad Olsun-J.R. Jones'un Kemikleri
Cehenneme Yükseliyor-Dorothy
At Night-The Eagle Rock Gospel Singers
Hammers & Nails-The bones of J.R. Jones
Barton Hallow-The Civil Wars
Lost in the Light-Bahamalar
Whole Wide World-Bahamalar
Sana İhtiyacım Olsaydı-Matthew Barber & Jill
Barber Benden Sana-Ane Brun
Bu Vadiden-İç Savaşlar Sıkışma-
Korkular
Kontrast Karga-Korkular
Denemek, Denemek, Denemek-Bahamalar
Ain't No Cure for Love-Ane Brun
Just Like a Dream-Lykke Li
Broken Glass-Sia
Unsteady-X Elçileri

Çalma listesini dinlemek için [buraya tıklayın](#)

Teşekkür

Annem ve babam, tüm desteğiniz için teşekkür ederim. Aklımı başımda tuttuğu için kocam Stephen'a teşekkür ederim. Samantha, Marc, Taylor, Isaac, Archie ve Elias, hepinizi seviyorum. Thessa, dünyadaki en iyi asistan olduğun için teşekkür ederim. Liz, süper menajerim ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

Muhteşem editörüm Kia'ya. Sen olmasan yapamazdım. Güvenilir beta okuyucularıma, yine başardınız. Teşekkür ederim.

Sen!

Hangmen Haremime, daha iyi kitap arkadaşları isteyemezdim, benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. BBFT Bishes ve yazarlar - söz yok. Hepiniz harikasınız! Alev Orospularım, her günü biraz daha özel kılıyorsunuz.

Teşekkür ederim.

Jenny ve Gitte-siz iki bayan hakkında ne hissettiğimi biliyorsunuz. Sizi çok seviyorum! Kariyerimi başından beri destekleyen tüm MUHTEŞEM blog yazarlarına teşekkür ederim. Tüm harika yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Siz olmasanız dünya çok korkunç olurdu. Ve son olarak, okuyuculara teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı.

Özgür yaşa. Özgürce sür. Özgür Öl!

Yazar Biyografisi

Tillie Cole, İngiltere'nin kuzeydoğusundaki küçük bir kasabadan geliyor. İngiliz annesi, İskoç babası, ablası ve çok sayıda kurtarılmış hayvanla birlikte bir çiftlikte büyümüştür. Mümkün olan en kısa sürede, Tillie büyük şehrin parlak ışıkları için kırsal köklerini terk etti.

Tillie, Newcastle Üniversitesi Dini Çalışmalar bölümünden mezun olduktan sonra on yıl boyunca profesyonel rugby oyuncusu eşini dünyanın dört bir yanında takip etti, arada öğretmen olmak ve bundan büyük keyif almak Lise öğrencilerine Sosyal Bilgiler öğrettikten sonra kalemini kağıda döktü ve ilk romanını bitirdi.

Tillie şimdi Austin, Teksas'a yerleşti ve burada nihayet oturup yazabiliyor, kendini fantastik dünyalara ve karakterlerinin muhteşem zihinlerine atabiliyor.

Tillie hem bağımsız hem de geleneksel olarak yayınlanmış bir yazardır ve aşağıdakiler de dahil olmak üzere birçok türde yazmaktadır: Çağdaş

Romantik, Karanlık Romantik, Genç Yetişkin ve Yeni Yetişkin romanları.

Yazmadığı zamanlarda Tillie, kanepesine kıvrılıp film izlemekten, çok fazla içki içmekten başka bir şeyden hoşlanmaz.

fazladan bir kare çikolataya gerçekten ihtiyacı olmadığına kendini ikna ederken çok fazla kahve.

Tillie'yi takip edin:

<https://www.facebook.com/tilliecoleauthor>

<https://www.facebook.com/groups/tilliecolestreetteam>

https://twitter.com/tillie_cole

Instagram: @authortilliecole

Ya da bana bir e-posta gönderin: _____ . _____
authortilliecole@gmail.com

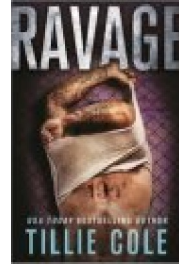
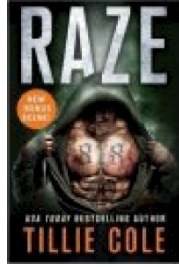
Ya da web siteme göz atın:

www.tilliecole.com

Yaklaşan yayınlarla ilgili tüm haberler için
Tillie'nin haber bültenine katılın:

[Buraya Tıklayın](#)

ACIMASIZ TEHLİKE, YOĞUN TUTKU. ...
NTOXICATING DÜNYASINI DENEYİMLEYİN
MARRED SOULS SERJES.

KAÇIRMAYIN
TILLIE'NİN LGYE VE LİJİT'İN GERÇEKTEN
BİR ARADA OLDUĞUNU KANITLAYAN DAİTİK
VE SICAK ROMANI
HER ŞEYİ FETHEDER.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

